

GOVERNMENT OF INDIA

NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA.

Class No.

Ta

Book No.

894. 8111

N. L. 38.

Di 651Ka

MGIPC-81-36 1.NL/80-14-0-01-50,000.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மயர்வற மதிலை மருளப்பெற்ற

குலசேகராழ்வார் அருளிச்செய்த

பெருமாள் திருமொழி.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

செந்தமிழ்ச்செல்வார்-அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமிகளால்,

இலக்கண முறைமைக்கு இணங்கும் வகையால்

எல்லார் தமக்கும் இன்பம் பயக்குமாறு

எனியநடையில் தெனிய எழுதப்பட்ட

“அருளிச்செயல் முதம்” என்னும் உரையுடன்

டி. ஆர். அண்டு கம்பெனியாரால்

ஸ்ரீநிகேதந முத்ராஃஸ்சாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

மதராஸ்.

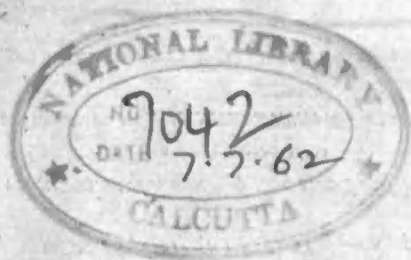
1923

Registered copy-right.

TO BE LENT OUT

Ta
894.8111
Di 647 Ka

SHELF LIST

7

.. சீபாருளான் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிசே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

பொதுத்தனியன்கள்.

(கம்பெருமான் அருளிச்செய்தது.)

ஸ்ரீசெவ்வெழையாவா தும் லீலஜாதிமண்ணுண்டவழி
பகீந்தியவணம் வந்தெ ரஜிஜாதாநாநிழி.

(ஆழ்வான் அருளிச்செய்தவை.)

உக்தநாயலாரிதாநாயபாதிநயிநிழி
அல்லலாநாயபயிதாநாயபாதிநயிநிழி
பொதிதாநாயபாதிநயிநிழி
வாரிதாநாயபாதிநயிநிழி
அல்லலாநாயபாதிநயிநிழி
நாயபாதிநயிநிழி

(ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.)

நாயபாதிநயிநிழி
அல்லலாநாயபாதிநயிநிழி
பொதிதாநாயபாதிநயிநிழி
வாரிதாநாயபாதிநயிநிழி
அல்லலாநாயபாதிநயிநிழி
நாயபாதிநயிநிழி

(ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது.)

அல்லலாநாயபாதிநயிநிழி
பொதிதாநாயபாதிநயிநிழி
வாரிதாநாயபாதிநயிநிழி
அல்லலாநாயபாதிநயிநிழி
நாயபாதிநயிநிழி

ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமாள் திருவழிகளேசரணம்.

பெருமாள் திருமொழி.

குலசேகராவதாரக் குலசேகரப் பெருமாள் என்று வழங்கும் ஸம்ப்ரதாய முனதாதலால் இங்குப் பெருமாள் என்றது குலசேகராவதாரை எனக் கொள்க. திருமொழி என்பதற்குச் சிறந்த வார்த்தை என்பது பொருள் ; ஸ்ரீகுலசேகராவதார றுடைய ஸ்ரீஸூக்தி என்றதாயிற்று. பெருமாளென்னும் மறு பெயரையுடைய குலசேகராவதார திருவாய்மலர்ந்தருளிய திவ்யப்ரபந்த மென்பது கருத்து. குலசேகராவதாரக்கு 'பெருமாள்' என்று திருமாவின் பெயர் வழங்கிய காரணம் அவரது சரித்திரத்தில் விளக்கப்பட்டது.

இங்ஙனன்றி 'பெருமாள் திருமொழி' என்பதற்கு - திருமாவின் விஷயமான திவ்யப்ரபந்தமென்றும் பொருள் கொள்ளலாமாயினும் அது ஸம்ப்ரதாயமன்று. அன்றியும், அங்ஙனம் பொருள் கொள்ளுமிடத்து, இத் தொடர்மொழி, வைஷ்ணவ திவ்யப்ரபந்தங்கட்கெல்லாம் திருநாமமாகத் தக்கதாய், இந்த ஒரு பிரபந்தத்துக்கு மாதிரி காரணப் பெயராவதற்கு ஏலாதாம். 'பெரியாழ்வார் திருமொழி' 'நாச்சியார் திருமொழி' என்ற இடங்களிற்போல, 'பெருமாள் திருமொழி' என்ற பெயரினும், தொக்குகின்ற ஆறும் வேற்றுமையுருபு - செய்யுட்கிழமைப் பொருளதென அறிக.

தமிழ் வேதமாயிய நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தத்தன் முதலாயிரத்திலுந்தாவது பிரபந்தமாயிய இத்திவ்யப்ரபந்தம் ஸ்ரீராமாயண ஸாரமெனப்படும்.

இதற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை மணிப்ரவான றுடையில் சிறந்த விபாக்கி பாணஞ் செய்துள்ளார் ; அதனைத் தழுவி வேறுவிஷயங்களை யுஞ் சேர்த்து இதற்கு அடியேன் ஓர் உரை எழுதத் தொடங்குகின்றேன் ; குற்றங் குறைகளைப் பெரியோர் பொறுத்தருள்வாராக.

தி.

இந்நூலாகிரியாபெ

குலசேகராழ்வார் வைபவம்.

சேரநாட்டில் கோழிக்குடு என்னும் ராஜநாளியில் அரசாண்ட த்ருடவ்ரதன் என்ற அரசன் வெகுநாளளவும் பிள்ளையில்லாத குறையால் திருமாலுக்கு விசேஷமான ஆராதனத்தைச் செய்ய, அதன்பயனாக அவனுக்கு ஒரு குமாரன் கலியுகம் பிறந்த உஅ - ஆம் வருஷமான பராபவ வருஷத்து மாசிமாதத்தில் புரவஸா நகரத்திரத்திலே, பட்டத்து இராணியினிடத்தில் திருவஞ்சிக்கள் மென்ற ஊரிலே கேளஸ்துபாஸ்யமாய் அவதரித்தனன். அச்செய்தியை அறிந்த அரசன் ஆகந்தக் கடலில் ஆழ்ந்து, உரிய காலத்தில் நாமகரணஞ் செய்பத் தொடங்கி இம்மகன் தன் குலத்துக்குச் சிரோபூஷணம் போலச் சிறப்புத்தந்து யாவராலும் கொண்டாடத் தக்கவனெனக் கொண்டு 'குலசேகரன்' எனப் பெயரிட்டான்.

பின்பு அவ்விள மகன் நாளொருவண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாகச் சுக்கிலபக்ஷத்துச் சந்திரன் போல வளர்ந்து செளளமும் உபநயமும் தக்கபருவங் களில் தந்தையார் செய்கிக்கப் பெற்று, நல்லாகிரியரைத் துணைக்கொண்டு நான்கு வேதங்களையும் ஆறு சாஸ்திரங்களையும் தந்தறித்தையையும் மற்றும் அரசர்க்கு உரிய நீதிநூல்களையும் யாண குதிரை தேர் முதலியவற்றின் நூல்களையும் சிறிது காலத்திலேயே ஐயந்திரிபற முற்றுங்கற்று வல்லனாயினான். அம்மைந்தனது திறத்தைக் கண்டு களிப்புக் கொண்ட காவலன் அவனுக்கு இளவரசு முடி சூட்டினன்.

பின்னர், குலசேகரன் பராக்கிரமத்தால் பகைவெல்லலுற்று நால்வகைச் சேனையோடு புறப்பட்டுச் சென்று, சோழபாண்டியர் முகலிய அரசர்களையெவரையும் புறங்கொடுத்தோடுமாறு வென்று அவர்களைக் கீழ்ப்படுத்தி அவர்கள் நாடு களைத் தம் வசப்படுத்தி, இங்ஙனம் சேர சோழ பாண்டியமென்னும் தமிழ்நாடு முன்றுக்கும் தலைமை பூண்டதனால் "கொல்லி காவலன் கடல் நாயகன் கோழிக் கோன் குலசேகரன்" என்னும்படி பலபிருதுகளைப் பெற்று மீண்டு வந்தனன். பிறகு, த்ருடவ்ரத மஹாராஜா குமாரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து ராஜ்ய பாரம் முழுவதையும் அம்மகன் கோளில் நிலை நிறுத்தி கூத்திரிய ஜாதி முறைப் படியே நான் தவஞ்செய்து உயர்கதி பெறுகிற பொருட்டுத் தவவனஞ் சென்றான்.

தந்தையின் பிரியுக்கு ஆற்றாது வருத்தி மந்திரிகள் தேற்றத் தேறிய மன்னஞ் குமாரன், மத்யஸ்த சிலைமை கவருது, சிறியவற்றைப் பெரியவை நலியாதபடி, ராமரஹ்யம் என்னுமாறு எதிரின்றி அரசாண்டு ஒரு பெண்மணியை மணந்து, திருமாலின் தேவிமார் மூவருள் லீளாதேவியின் அம்சமான இளை என்னும் ஒரு புத்திரியையும், த்ருடவரதனென்று பிதாமஹன் பெயரையே பெறும் ஒரு புத்திரியையும் பெற்றுத் கவலையற்றிருக்கையில், 'இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மும்மை யின்பங்களையும் தவவல்லனுப் முதலும் முடிவும் அற்ற முழுமுதற் கடவுள் யாரோ?

என்று பரதக்வ விசாரம் பண்ணத் தொடங்கிப் பலபண்டிதர்களுடனே ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸம் புராணம் முதலிய ஸகலகலைகளையும் பரிசோதித்துப் பார்த்து வர, அதுவே ஸமயமென்று அவ்வரசனை ஆட்கொண்டு உயிர்க்கக் கருகிய கருணை நிதியான கமலக் கண்ணனது திருவருள் நோக்கத்தால் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவே கிறந்த தெய்வமென்கிற ஸத்யமான ஸித்தகார்தம் அவனது ஞானக் கண்ணுக்குத் தெள்ளிதற் புலப்பட்டது.

இப்படி எம்பெருமானை எல்லாவுயிர்கட்கும் இறைவனாக அறிந்து அப்பிரா னது அருந்த கல்யாண குணகணங்களாகிய பெருங்கடவில் ஆழ்ந்த நெஞ்சருகி ளுட்பட்ட இரத்தக் குலசேகராழ்வார், திருமாவின் விபவாவதாரங்களில் ஸ்ரீராமாவ தார திருஷ்ணுவதாரங்களி னிடத்திலும் அர்ச்சாவதாரத்தில் திருவரக்கம் திரு வேங்கடம் முதலிய திவ்யதேசத்து எம்பெருமான்களிடத்திலும் மிக்கபக்திப்பெரு ம்கா தல்கொண்டு, ஸ்ரீராமாயண காலசேஷபத்தையே எப்போதும் தமக்குப் போ து போக்காகப்பெற்றும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவர்களைக் கண்டால் எதிர்கொண்டு அழைத்து வந்து விசேஷமாக உபசரித்தும் தமது திருமாளிகைத் திருவாராதத்தில் எழுந் தருளியுள்ள இராமபிரானுக்கும் ஸ்ரீராமகோபாலானுக்கும் நித்யநையித்திக உதஸ வங்களைக் குறையறச் செய்துகொண்டு மிருந்தார்.

இவர், ஒருநாள் ஸ்ரீராமாயண காலசேஷபஞ் செய்து வருகையில், ஆரண்ய காண்டத்தில் 'இராவணன் தங்கையான சூர்ப்பனாகை மூக்கு அறுப்புண்டு (தனக் குத் துணையாக இராவணனால் நியமிக்கப்பட்டு) ஜநஸ்தாநத்திலிருந்த கரதுஷணிகி யரிடத்திற் போய் முறையிட்டதை யறிந்து அவர்கள் அதிக்ரமமாக எண்ணிறந்த சேனைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு படையெடுத்துவந்த சமயத்தில், பெருமான், பிரா ட்டிக்குக் காவலாக இருக்கும்படி இளையபெருமானைப் பர்ணசாலையிலே நிறுத்தி விட்டு, தமக்கு ஒருவருந் துணையின்றித் தாம் தனிவீய அவ்வரக்கர்க ளனைவரோ டும் போர்க்குச்சென்று நின்றார்' என்று பெளராணிகர் சொல்லக் கேட்டவுடனே, ஸ்ரீராம சரித்திரத்தில் தமக்குள்ள மிக்க அன்பினால் வெருகாலத்துக்கு முன்பு நடந்த அந்தச் சரித்திரத்தை அன்றுதான் நடக்கின்றதாக நினைத்து, 'இப்படிப்பட்ட ஸங்கட காலத்தில் எம்மால் இயன்ற உதவியைச் செய்யாது விடுவது கிறிதும், தக் கதன்று' என்று துணிந்து, தமது ஸேனைகளை யெல்லாம் போர்க்குச் செத்தமாய் முன் செல்லும்படி பணித்துத் தாரமும் ஜநஸ்தாநத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார். அர்ச்சமயத்தில் யாவரும் இன்னதென்று அறிவாது திடுக்கிட்டு நிற்கையில், அதி நிபுணரான ஆசிரியர், இராமபிரான் தாம் ஒருவராகவே திர்ப்பயமாகப் பெரும் போர்செய்து சத்துருக்களத்தனை பேரையும் வென்று தமது ஆர்ச்சமத்துக்கு மீன் டுவர, அவரைச் சித்தாதேவி களிப்புடன் அணைத்து அவரது இளைப்பைத் தணித் தாள்' என்ற செய்தியை எடுத்துக்கூற, அதுகேட்ட ஆழ்வார் ஆகந்தமடைந்து ஸேனையைத் திருப்பிக்கொண்டு தாரமும் பிரயாணத்தை நிறுத்தினார்.

அது முதல், இராமாயணக் கூறுபவர், எந்தெந்தப் பாகத்தில் இராமனது விஜயபரவ்வமம் வருகின்றதோ, அந்தந்தப் பாகத்தையே வளர்த்தி யுரைத்தும், அரக்கர் திரயால் இராமபிரானுக்குத் துன்பம் நேர்ந்த இடங்களை யெல்லாம் சுருக்கி யுரைத்தும் வந்தனர். இப்படி யிருக்கையில், ஒருநாள் அந்தக் குரு வேடுவரு

காரிய நிமித்தம் தாம் அவசியமாக வேறிடஞ் செல்லவேண்டி வந்ததனால், காலச்சேஷபஞ் சொல்லுதற்குத் தாம் வாராமல் தமது குமாரரை அனுப்பினர்.

அவர், குலசேகரானுடைய இயற்கையை உணராமல் இராவணன் லீதையை எடுத்துப்போன வயலாகமரன செய்கியை உபந்யாஸஞ் செய்ய, அது செவியிற் பட்டவுடனே குலசேகர் மனங்கொதித்து 'நான் இப்பொழுதே வெகு லீனாவா கச் சென்று கடல் கடந்து இலங்கையை நேர்படுத்தி ராக்ஷஸராஜனைப் பந்து மிக் திரோடும் போரில் தொலைத்து எனது அன்னையை மீட்டுவருவேன்' என்று சொல்லி பெழுந்து ஆபுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு லேகாஸமுதத்தோடு இலங் கை நோக்கிப் பிரயாணமானார். அப்பொழுது கிண்ணுலகத்தாரும் மண்ணுலகத் தாரும் இதைக் கண்டு பெரு வியப்புக்கொண்டு 'இதன் முடிவு என்னுதுமோ?' என்று பெருங் கவலையோடு பார்த்து நின்றனர். ஆழ்வார் கடலை நீங்கியே கடக்க நிச்சயித்துக் கழுத்தளவினதான தண்ணீரில் இறங்குகின்ற சமயத்தில், இவரது அன்புக்கு இடமான இராமமூர்த்தி, இவரைத் தடுப்பதற்கு வேறுவகை யொன் றும் இல்லாமையைக் கருதி, தாம் நேரிலே சீதையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு இல க்துமணனோடு எதிரில் வந்து நின்று தரிசனத்தந்து, தமது போர் வெற்றியையும் சத்துரு விராசத்தையும் தேவியை மீட்டதையும் தெளிவாகக் கூறி, பிறவிப் பெருங் கடலினின்று கரையேற்றுதற்கு ஓர் அறிகுறியாகுமாறு இவரைக் கரை யேற்றி நகரினுட் செலுத்திவிட்டு, பின்பு மறைந்தருளினார்.

இப்படி எம்பெருமானுடைய திவ்ய சரித்திரங்களைக் கேட்பதில் மிக்க அன் புடையாரான குலசேகர், புராணங்களிற் கூறப்பட்ட ஸ்ரீரங்க சேஷத்ர மேன்மை யைக் கேட்டு, 'கிருவரங்கத்தை நோக்கிப் பிரயாணப்பட்டுச் செல்லுதலும், அக் கிருப்பதிக்குச் செல்ல வேண்டுமென்ற விருப்பமும் ஸகல கருமங்களையும் தொலை க்கும்' என்ற தன்மையையும், 'அக்கோயிலில் நித்யவாஸஞ் செய்தலும் நம்பெரு மாளைக் கண்ணாரக் கண்டு களித்தலும் பேரின்பத்தைத் தரும்' என்ற தகைமை யையும் உணர்ந்து அங்குப் போவதற்கு மிக்க குதூஹலமுடையாராய்ப்பரிவாரங்க ளோடு புறப்படுபவரானார்.

இவர் இவ்விடத்தை விட்டு அவ்விடத்துச் சென்று பேரிய பெருமானைச் சேவிப்பாராயின் பின்பு இங்கு மீளுதல் அரிது என்றும், அங்குத் தானே நித்யவா ஸஞ் செய்யக்கூடுகி லிடுவென்றும் நினைத்து அந்த யாத்திரையைத் தடுப்பதற்கு ஆலோசித்து மந்திரிகள் ஒருபாயஞ் செய்தனர்; அது யாதெனில்:—இவர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை உபசரிப்பதில் மிக்க கிருப்பமுள்ளவராதலால் அநேக பாகவதர் களை அமைச்சர்கள் வரவழைத்து இவர்முன் செலுத்த, இவர் 'அறுபதினாயிரம் வருஷகாலம் விஷ்ணுவை ஆராதஞ்செய்த பயனும், ஒருகால் வைஷ்ணவர்களைப் பூசிட்ட பேற்றுக்கு ஈடாகாது' என்ற சாஸ்திர முறைமையை அறிந்தவராதலால் ஸ்ரீரங்க யாத்திரையை நிறுத்தி, வேடாட்சேபசாரத்தோடு கிருமாஸ்டியர்களைப் பலவாறு உபசரித்தார். இவ்வாறு இவர் திவ்யதேச யாத்திரை தொடங்கும் பொழுதெல்லாம் மந்திரிகள் மெய்யடி யர்களைக் கொணர்ந்துகிட்டுத் தடுத்தவந்த னர். ஆழ்வார் இங்ஙனம் அவர்களை அகங்கனிந்த அன்போடு கொண்டாடி வரு கையில் அந்நேரமே ஸ்ரீவைஷ்ணவர் தோள் மிக்கது.

அரண்மனையினுள்ளும் ஆலோசனைச் சபா மண்டபத்திலும் இன்னும் அந்த
 ரங்கமான இடங்களிலும் பாகவதர்கள் எக்காலத்திலும் சிறிதும் தடைபின்னிப்
 போக்குவரவு செய்தலையும் தமது அரசன் பக்கல் இவர்கள் வரம்பு கடந்த ஸ்வர
 தந்திரியம் பாராட்டுதலையுங்கண்டு பொருமைகொண்ட மந்திரிகள், இவர்களிடத்
 துக் குலசேகரர்க்கு வெறுப்பை உண்டாக்கக் கருதினர். இவ்வாறு இருக்கையில்,
 அனைவருங் கொண்டாடத்தக்க ஸ்ரீராமநவமி மஹோற்சவம் வந்தது. அதன்
 பொருட்டு, தோரணம் நாட்டியும் கொடிகள் கட்டியும் வாழைமாங்களை நிறுத்தி
 யும், நகர் முழுவதும் அலங்கரிக்கப்பட்டது. பின்பு திருக்கோயிலில் அர்ச்சகர்
 இராமமூர்த்திக்கும் மற்றும் விக்ரஹரூபமாயுள்ள எம்பெருமங்கட்கும் திருமஞ்
 சளஞ் செய்தற்பொருட்டு அவர்களுடைய தீவ்யபரணங்களை பெல்லாம் களைந்து
 வைத்தனர். பின்பு வேத கோஷத்தோடும் வாத்ய கோஷத்தோடும் திருமஞ்ச
 னம் நடந்தேறிற்று. அச்சமயத்தில் யாவரும் ஸ்வாமி ஸேவையிலே கருத்து
 உடனறி நிறையில், மந்திரிகள் ஒரு நவரத்நமாலையைத் திருவாரணத் திரளிலிரு
 ந்து எடுத்து ஒளித்துவைத்திட்டனர். பின்பு பெருமாளுக்கு அலங்காரஞ் செய்
 யும்பொழுது அவ்வணிகலத்தைக் காணாமல் அர்ச்சகர் கவலைப்பட்டு அரசரிடத்து
 அறிவிக்க, அது கேட்டு ஆழ்வார் மனங்கலங்கி மந்திரிகளை அழைப்பித்து 'கள்
 வனை விரையில் தேடிப்பிடியுங்கள்' என்று கட்டளையிட்டார். அதுவே வியாஜ
 மாக, அவர்கள் 'இது கொண்டுபோனவர் வைஷ்ணவரே யன்றி வேறு எவருமல்
 லர்; இவர்களை எப்பொழுதும் இங்கு எங்கும் தட்டினறித் திரிகின்றவர்; பிற
 றொருவன் புதியவருக வந்து அஞ்சாது இத்தொழில் செய்பான்' என்று பாகவ
 தர் மீது அடாப்பழி கமத்தினர். நாராசம் புக்கதுபோல அக்கடுஞ் சொல் செவி
 புகப்பெற்ற ஆழ்வார் ஹரிபக்தர்களின் நற்குண நற்செய்கைகளை நன்றாக அறிந்த
 வாரதலால் அவர்கள்மேற் சிறிதும் சங்கை கொள்ளாமல் அவர்களின்மீது குற்றங்
 கூறின தமது மந்திரிகளையே கடிந்து, வைஷ்ணவ சிகாமணிகள் ஒருபோதும் இத்
 தகைய கடுந்தொழிலை நினைதலுஞ் செய்யார்; இது தின்னம்; இதனை உங்கட்கு
 உறுதிப்படுத்துதற்காக, யானே பிரமாணங்காட்டுவேன்' என்று சொல்லி, பாம்பை
 உன்னிட்ட நேரஞ் குடத்தைச் சபைமுன்பே தருவித்து, "ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
 மணம் மொழி மொர் பென்னும் திரிகரணத்தாலும் சுத்தராயின், இப்பாம்பு என்னை
 யாதொன்றுஞ் செய்யாது; இல்லையாயின், இந்நாகம் இப்பொழுதே என்னைத்
 திண்டிக் கொல்லுக' என்று சுபதஞ்செய்து அக்குடத்தினுள்ளே வைத்தனர்.
 அப்பொழுது, ஸத்புத்துக்குக் கட்டுப்படுந் தன்மையதான ஸர்ப்பம் சிறிதுகொடு
 மையிழும் புரியாது தணிந்திருந்தது. அது நோக்கி, மந்திரிகள் தமது குழ்ச்சி சிறி
 தும் பணியாதொழிந்ததே! என்று வகுத்தமும், தேர்ந்த ஆராய்ச்சியின்றி இங்ங
 னம் தவறுசெய்து விட்டோமே! என்று அதுநாபமும், இனிமது கதி என்னு
 குமேர என்று பேரச்சமும் கொண்டு நடுநடுக்கி, தாம் கவர்த்திட்ட அந்த ஆபரண
 த்தை உடனே கொணர்ந்து, ஸமர்ப்பித்து, தாம் அய்வாதுசெய்த அப்பெரும்
 பிழையைப் பொறுத்தநுழையாது பிரார்த்தித்து, ஆழ்வாரு திருவடித்தாமரை
 களைச் சாணமடைந்தார்கள். ஆழ்வார் மிக்க பொறுமைபுடையவாரதலால் மந்திரி
 களின் பிழையைப் பொறுத்து, 'இனி நீவிர் பாகவதர்க்கு எப்பொழுதும் பணி

விடை செய்வதே, தமது குற்றம் தீரும் வகை' என்று சொல்லியிட, அவர்கள் அங்ஙனமே அடியவர்க்கு அடியாய்க் குறிப்பறிந்து குற்றேவல் புரிந்து பேறு பெற்றனர்.

பின்பு தூலசேகர் பொய்ம்மைக்கு இடமான அரசாட்சியில் இருப்பதற்கு இஷ்டப்படாமல் தமது குமாரான த்ருடவரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து வைத்துத் தாம் திருவரங்கம் பெரியகோயிலுக்குச் சென்று நம்பெருமானைச் சேவித்து, அவ்வழியே மணவாளனையே தனக்கு உரிய மணவாளனாகக் கருதிய தம் திருமகனை அப்பெருமானுக்கே உரியபொருளாகக் கொடுத்து மணஞ் செய்வித்து, பகவத் பாகவத கைங்கரியங்களை விதிமுறை வழுவாது நித்தியஞ்செய்து கொண்டு அத்திருப்பதியிற் சிலகாலம் இருந்தனர்.

பிறகு மற்றுஞ் சில திவ்யதேசங்கட்கும் யாத்திரைசெய்ய எண்ணி, திருவேங்கடம் திருவையோத்தி தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம் திருக்கண்ணபுரம் திருமாலிருஞ்சோலை திருவித்துவக்கோடு முதலிய திருப்பதிகட்குச் சென்று ஆங்காங்கு எழுந்தருளியிருக்கின்ற பெருமானைக் கண்ணாக்கண்டு ஸேவித்து, அப்பால், நம்மாழ்வாரது திருவவதாரஸ்தலமான திருக்குருகூர்க்கு அருகிலுள்ள பிரம தேச மென்னும் ஊரை யடைந்து, அங்கு ஸ்ரீராமகோபாலஸ்வாமி ஸந்திதியிற் சிலகாலம் திருத்தொண்டு செய்து கொண்டிருந்து தமது அறுபத்தேழாவது பிராயத்திற் பரம பதமடைந்தனர்.

இவர் எம்பெருமானை அறுபதில்க்கும்போது அவ்வறுபவத்தாலாகிய ஆரத்தம் உள்ளடங்காமையால் அதனை வெளியே வழியவிடுவாராகி அருளிச்செய்த நவ்யப்ரபந்தங்கள் (முத்தந்தமாலை என்னும் வடனாலும்), பெருமாள் திருமொழி என்னும் தமிழ் நூலுமாம்.

“அரசமர்ந்தா னடி குடுமாசையுல்லால் அரசாகவேண்ணேன் மற்றரசநானே” என்று கோவிர்த பாதாவிந்தத்தைச் சிரமேற் கொள்ளுதலையே கிரீடாபிஷேகமாகப் பாலிக்கின்ற இவர், பெருமானுடைய [இராமபிரானுடைய] இன்பதுன்பங்களைத் தமது சுகதுக்கங்களாகக் கருதியதனால் இவர்க்குப் பெருமாள் என்றும் ஒரு பெயர் வழங்கும்.

இவ்வாழ்வார், “செடியாய லல்லினைகள் தீர்க்குந் திருமாலே !. செடியானே வேங்கடவா நின் கோயிலின் வாயில், அடியாரும் வானவரும் அரம்பையருங் கிடந்தியங்கும், படியாய்க் கிடந்து உன்பவளவாய் காண்பேனே” என்று வேண்டியமைபற்றி விஷ்ணுவாலயங்களில் கோயிலினுள் வாயிற்படி தூலசேகரன்படி என்று இவர் பெயரையிட்டு வழங்கப்படும்.

தூலசேகராழ்வார் வைபவம் முற்றிற்று.

“மாசிப்புனர்பூசை காண்மினின்று மண்ணிலகீர்
தேசித்திவசத்துக்கே தேன்னில்—பேசுகின்றேன்
கோல்லி நகர்க்கோன் தூலசேகரன் பிறப்பால்
நல்லவர்கள் கொண்டாமே நான்”
தூலசேகராழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

பெருமாள் திருமொழித் தனியன் உரை.

உடையவர் அருளிச் செய்த தனியன்.

(இருவிதப் பேரிகை வெண்பா.)

இன்னமுத மூட்டுகே னிங்கேவா பைங்கிளியே!
தென்னரங்கம் பாடவல்ல சீர்ப்பெருமாள்—போன்னஞ்
சிலேசேர் நுதலியர்வேள் சோலர்கேர னெங்கள்
குலசேகர னென்றே கூறு.

பதவுரை.

பைங் கிளியே—பசுமைதங்கிய கிளியே!
இன் அமுதம் (உனக்கு) இனிமையான
பாட்டுகேன் தேர் அம்ருதம் உண்
ணத் தருகிறேன்;
இங்கே வா—என்னருகே வருவாயாக;
தென் அரங்கம்—தென் திருவரங்கத்தைக்
குறித்து
பாட வல்ல—(இளிய கவிதனை) அருளிச்
செய்யவல்ல
சீர்—கல்யாண குணசாலியான
பெருமாள்—மஹாநபாவர்—,

பொன் அம் சிலே } விரும்பத்தக்கதாய் அழ
சேர் நுதலியர் } கியதான புருவத்தை
வேள் } நெற்றியிலே யுடைய
மாதர்கட்குமகோவூர
ரானவர்—
சோலர் கோன்—சோலம்சத்தவர்களுக் கே
வலாம் ராஜா—
எங்கள் } பரபகரான கம்முடைய குல
குலசேகரன் } த்துக்குச் சிரோபூஷணமா
ன குலசேகராழ்வார்
என்றே கூறு—என்று இதையே
வாய்பிதற்ற வேணும்.

கருத்துரை:—பூரீராம பக்தரான குலசேகரப் பெருமாள் அவ்விராமபிரானது திருநாமங்களைக் கிளிக் குக் கற்பித்துவைத்து அதன் முகத்தினின்று அவற்றைக் கேட்க விரும்புமாபோலே, குலசேகர பக்தரானவர்கள் அக்குலசேகரருடைய திருநாமங்களைக் கிளிக் குக் கற்பித்து அதன் முகமாகக் கேட்க விரும்புகிறபடி. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு கிளியை வளர்ப்பதும் அதற்கு நல்ல திருநாமங்களைக் கற்பித்து வைப்பதும், தம் வாயால் திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் பண்ண முடியாதபடி. தாம் தனர்ச்சியடைந்த காலத்து அக்கிளியைப் பேசவிட்டுச் செலிக்கினதாகக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதும் வழக்கம்: “திருமாலேப் பாடக் கேட்டு, வளர்த்த தனால் பயன் பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கிளியைக் கைகூப்பிவணங்கினோ” என்ற திருநெடுந்தாண்டக மறிக. “இன்னடிசிலொடு பாலமுதுநாட்டி யெடுத்த டெவன் கொலக்கிளியை” என்றான் அண்டாளும். இவ்விடங்களில் கிளி என்றது சிஷ்யனைக் கூறியபடி. “இன்னமுத மூட்டுகேன்” என்றது - “தொண்டர்க் கமு துண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்” (திருவாய் மொழி) என்றபடி அமுத மண்ண [—பரம போக்யமான] அருளிச் செயல்களைக் கற்பிக்கிறேன் என்றபடி. அதாவது - பிள்ளை! குலசேகராழ்வாருடைய திருநாமங்களை நீ செலிக்கினிய வாகச் சொல்வாயாகில் வகம்மாருக உனக்கு அருளிச் செயல்களைக் கற்பிப்பேன் என்று சிஷ்யனை நோக்கிக் கூறுகிறபடி. இத்தனியன் எம்பெருமானார் அருளிச்

செய்த தாகையால் “பைங்கீளியே!” என்ற விளி - கூரத்தாழ்வானைக் கருதிய தென்ப.

“ஆரங்கனடியினை தங்கு கிந்தைத்தனிப் பெரும்பித்தனும் கொங்கர் கோன் குலசேகரன்” “ராமபாகு ளிதெழினே” இத்யாதியை அடியொற்றித் தேன் னரங்கம் பாடவல்ல சீர்ப்பேருமாள் எனப்பட்டது.

“பொன்னஞ்சலை சேர்” என்றவிடத்து, சிலை என்ற சொல் - வில் போன்ற புருவத்துக்கு வாசகமாதலால், உவமவாகு பெயர். ...

(மணக்கால்மம்பி அருளிச் செய்தது.)

கட்டளைக் கவித்துறை.

ஆரங்கேடப் பரணன்பர் கொள்ளாரென் றவர்களுக்கே
வாரங்கோடு குடப்பாம்பிற் கையிட்டவன்—மாற்றலரை
வீரங்கேடுத்த சேங்கோல் கொல்லிகாவலன் வில்லவர்கோன்
சேரன் குலசேகரன் முடிவேந்தர் சிகாமணியே.

பதவுரை.

ஆரம் கெட—நவரத்தினமாலையொன்று

கேட்டுப்போக,

(அதனை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் களவு

செய்ததாகக் கன்ன மந்திரிகள் கூற)

அவர்களுக்கே } அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்
வாரம் கொடு } விஷயத்திலே பகடபாதம்

பூண்டு

பரன் அன்பர் } “பாகவதர்களை ஸ்ரீவைஷ்
கொண்ணார் } ணவர்கள் களவு செய்யமா

என்று } ட்டார்கள்” என்றசொல்லி

குடப் பாம்பில் } பாம்புக்குடத்தில் கையி
கை இட்டவன் } ட்டருளியவர்,—

மாற்றலரை—சத்தருக்களை

வீரம் கெடுத்த } பரிபவப்படுத்திய செங்கோ
செங்கோல் } ன்மையை உடையவரும்

கொல்லி காவலன்—கொல்லி என்றிற நக

ருக்கு நிர்வாஹரும்

வில்லவர் கோன்—தநர்வியை பயின்றவர்

களில் தலைவரும்

சோன்—சேரதேசத் தரசரும்

முடி வேந்தர் } முடியுடை மன்னர்களிற்

சிகாமணி } சிறந்தவருமான

குலசேகரன்—குலசேகராழ்வாராவர்.

கருத்துரை:—குலசேகராழ்வார்க்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவ பகடபாதாதிசயத்தைக் கூறுவது இது.

இவ்வாழ்வார் அர்ச்சாட்சி புரியுங்காலத்து அரண்மனையினுள்ளும் அலோசனைச் சபாமண்டபத்திலும் இன்னும் அந்தரங்கமான இடங்களிலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எப்போதும் தடையிலலாமல் போக்கு வரவு செய்தலையும், அவர்கள் எதுசெய்தாலும் குலசேகரர் அதனைப் பரமபோக்யமாகக்கொள்ளும்படி அவர்கள் திறத்தில் மிக்க அன்புடையார யிருத்தலையுங்கண்டு பொறுமைகொண்ட மந்திரிகள், அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடத்துக் குலசேகரர்க்கு வெறுப்பையுண்டாக்கக் கூருதி, குலசேகரருடைய க்ருஹாராதனைப் பெருமானுடைய ஒரு நவரத்தமாலையைத் தாங்கள் களவு செய்துவிட்டு அப்பழினை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடம் ஆலோசிக்க, இஃதறிந்த குலசேகரர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் நற்குண நற்செய்தைகளை நன்கறிந்த வராதலால் அவர்கள்மீது சிறிதும் சங்கைகொள்ளாமல் ‘ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஒரு போதும் கெட்டகாரியஞ்செய்யார்’ என்று குடப்பாம்பிற் கையிட்ட சபதம்பண் னினைவரலாறு சரித்திரத்தில விசதம்.

ஆரம்—ஹாரம் என்ற வடசொல்லிகாரம். வாரம்—பரிதி. கோடு—கொண்டு ஒப்பதன்சொத்து. குடப்பாம்பில்—பாம்புக்கு ட்தில் எனமொழிமாற்றாக. வில்லவர்—‘வில்லவர்’ என்று ஒரு ராஜவகுப்பைக் கூறியவாறுமாம். ...

தனியன் உரை முற்றிற்று.

பெருமான் திருமொழியின்

உள்ளுறை.

திருமகள் கொழுநனை ஸர்வேச்வரன், தனக்கு அடிமை செய்து உய்தற்கு இட்டுப்பிறந்த ஆத்மாக்களை யெல்லாம் ஆட்கொண்டு உய்க்கும் பொருட்டுப் பா மகிருபையால் (பயிர் செய்பவன் பார்த்தலையிலே குடிசை யமைத்துக்கொண்டு அதில் இருந்துகொண்டு அப்பயிரைப் பாதுகாப்பது போல) இங் கிலகலத்தில் திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளி யிருக்கிற திவ்யகேசக்கள் நூற்றெட்டினுள் முதலதாம் தலைமை பெற்றதுமான திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் எழுந்தருளி யிருக்கிற அடியவர்க் கெளியனான நம்பெருமாள் விஷயமாக முதல மூன்று திரு மொழிகள் ; திருவேங்கட முடையான் விஷயமாக நான்காவது திருமொழி; மலை நாட்டில் திருவித்துவக் கோட்டம்மான் விஷயமாக ஐந்தாவது திருமொழி; ஆக இப்படி அர்ச்சாவதாரங்களிலே ஈடுபட்டு பக்திபரீவாஹமாக விண்ணப்பஞ்செய்த குலசேகராழ்வார், அர்ச்சாவதாரங்களிற் போலவே விபவாவதாரங்களுள்ளும் ராமாவதாரத்திலும் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலும் மிக்க ஈடுபாடுடையவாதலால், அவற் றிற் கருத்தைச் செலுத்தி, அவற்றுள்ளும் தமக்குச் சிறிது காலமே முந்தினதா தலாம் சரீரத்தான க்ருஷ்ணாவதாரத்தை நினைத்து, அதில் அப்பெருமானைத் தாம் அறுபனிகப் பெருமற் போனமைக்கு இரங்கி, அவ்விருக்கத்தை அவ்வவதாரத்தி லே ஆப்ச்சியர்கள் கண்ணிரோடு நினைக்கொண்டு உரைத்த பேச்சுக்களால் ஆழர் திருமொழியையும், கண்ணிரோடுநுடைய குழந்தைத் திருவிளையாடல்களை யிசேஷித்த கண்டு களித்தாற் போலத் தேவகி தானுங் கண்டு களிக்கப் பெருமல் இழந்த தேவகிப் பிராட்டி பின்பு கண்ணனைக்கண்ட பொழுது கழிவிருக்கத்தோடு பேசின பேச்சுக்களால் ஏழாற் திருமொழியையும், அதன்பிறகு ஸ்ரீராமாவதாரச் சில் மனஞ்செல்லப் பெற்றவராய், அவ்வவதாரத்தில் கௌஸல்யை பெற்ற பேற் றைக்கருதி அவள் அவ்விராமரோனைத் தொட்டிலி லிட்டுத் தாலாட்டுக் கூறின முக த்தால் எட்டாவது திருமொழியையும், தாம் அக்காலத்தில் இராமரோனை அறுப னிக்கப் பெருமல் இழந்தன - மைந்தனை அப்பெருமானைப் பாலப்பிராயத்திலெல் லாம் அறுபனிக் குயவாய்நுவத்தில் அறுபனிகப் பெருகே இழந்த தந்தை யான தசரத சக்கரவர்த்தியின் தன்மை போலுதலால், இராமன் வரவாஸம் புது மனையில் அச் சக்கரவர்த்தி அப்பிரிவை ஆற்றமாட்டாது புலம்பிய புலம்பல் முக மாக ஒன்பதாற் திருமொழியையும், செல்வச் செருக்காலும் அதிகாரத்தாலும் அஹங்கார மமகாரங்களை அடைதற் குரிய ராஜகுலத்திலே பிறந்திருந்தும் பகவா னுடைய கருணையினாலும் ஆசார்யோப தேசத்தாலும் அந்தத் தூயிமானங்கள் சிறிதுமில்லா தொழியப் பகவானிடத்திற் பக்தியையும் அப்பெருமானது அடியார் களிடத்திற் பிரதிபக்தியையுமே விசேஷமாகப் பெற்றவரான இவ்வாழ்வார் “ கற் பாரி ராமரோனை யல்லால் மற்றுங்கற்பரோ ” என்றபடி ஸ்ரீராமாவதார வைபவத் தில் மிகவு மீடுபட்டு எப்பொழுதும் ஸ்ரீராமாயணத்தையே பாராயணஞ் செய்பவ ரா பெழுந்தருளியிருந்தமையால் அந்த ஸ்ரீராமாயண கதையைப் பின்புள்ளாரும் எளிதாக உணர்ந்து உய்யுமாறு * எல்லையில் சீர்த் தயாதன்றன் பகனுபக்திகான் றிற்றது முதலாக் தன்னுலகம் புக்கதீ ருகவுள்ள சரித்திரங்களைச் சுருக்கமாக உண ர்த்தவல்ல பத்தாற் திருமொழியையும் அருளிச்செய்து இத்திவ்ய பரபரத்தஷ்டத் தலைக்கட்டி யருளினார்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானுர்ஜியர் திருவடிகளே சரணம்.

மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற

குலசேகரப் பெருமாள் அருளிச்செய்த

பெருமாள் திருமொழி.

முதல் திருமொழி—இருளிரிய.

ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள், பகவத்கடாஷுத்தாலும் பாகவதாறுந்ஹத்தாலும் திருமகள் கொழுநனை எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி முதலியவற்றை உள்ளபடி உணரப்பெற்றவ ராகையாலே ஸரீராவஸாநத்திலே போய் க்ரமமாக எம்பெருமானை அநுபவிக்கிறோமென்று ஆறியிருக்க மாட்டாமல் அப்போதே அநுபவிக்கப் பெறவேணுமென்றவிடாய் வளரப்பெற்று, எம்பெருமானுடைய சீவாதிருணங்கள் பரமபதத்திற்குட்பட்டில் திருவாங்கம் பெரியகோயிலில் இருட்டறையில் விளக்குப்போலே கங்குவிளங்குகையாலே அக்கோயிலிலே அநுபவிக்கவேணுமென்று பாரித்து, அவ்வநுபவமும் நினைத்தடனே வித்திக்க முடியாதபடி ராஜாவாகையாலே பல தொல்லைகளை யுடையராயிருப்பதனாலும் பெறப் பேறுகிய இவ்வரசாட்சிச் செல்வத்தைத் துறந்து செல்வதுகூடாது என்று மறுப்பவர்கள் பலர் உண்டாகையாலும் இவ்வகை இடையூறுகள் தொலைந்து அழகிய மணவாளனுடைய நித்யாநுபவமும் அஷ்டிதத்துக் கைங்கர்யபரர்களோடு நித்ய லக்ஷ்வாஸமும் தமக்கு விசைவில் கடைக்குமாறு எம்பெருமான் அருள்புரிய வெணுமென்று ப்ரார்த்திப்பதாய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி.

இருளிரியச் கடர்மணிகள் இமைக்கும்நெற்றி
இனத்துத்தியணிபணம் ஆயிரங்களார்ந்த
அரவரசப்பெருஞ்சோதி அனந்தனென்னும்
அணிவிளங்கும் உயர்வெள்ளையனையமேவித்
திருவரங்கப்பெருநகருள் தெண்ணீர்ப்பொன்னி
திரைக்கையால் அடிவருடப்பள்ளிகொள்ளும்
கருமணியைக்கோமளத்தைக் கண்டுகோண்டு என்
கண்ணினைகள் என்றுகொலோ களிக்குநாளே.

(க)

பதவுரை.

திரு அரங்கம்—பூரங்கமென்ற
பெரு நகருள்—பெரிய நகரத்திலே
இருள் இரிய } இருளானது சிதறி யொ
கடர்மணிகள் } ழியும்படி ஒளி விடு
இமைக்கும் } கின்ற மணிகள் விளங்
கா சித்கப்பெற்ற
நெற்றி—நெற்றியையும்
இனம் துத்தி—சிறந்த புள்ளியையும்
அணி—அழகாக உடைய
ஆயிரம் பணங்கள் } ஆயிரம் படங்களை
ஆர்ந்த } உடையனாய்
அரவு அரசன்—நாகங்களுக்குத் தலைவனாய்
பெரு சோதி—மிக்க தேஜஸ்ஸையுடையனான
அனந்தன் என்னும்—திருவனந்தாழ்வானாகிற
அணி விளங்கும் } அழகு மிக்க உயர்த்தி
உயர் வெள்ளை } யையுடைய வெண்
அணையை } ணிறமான திருப்
படுக்கையிலே

மேலி—பொருந்தி
தென் நீர் பொன்னி—தெளிந்த திர்த்தத்தை
யுடைய காவிரியானது
திரை கையால் } அலைக்காநிற கைகளாலே
அடி வருட } திருவடிகளைப் பிடிக்க
பள்ளி கொள்ளும்—திருக்கண்வளர்ந்தருளா
நின்ற
கரு மணியை—நீலமண்போன்றவராய்
கோமளத்தை—னொருமார்யமே வடிவெடு
த்தவரான பெரியபெருமான
என் கண் இணைகள்—என் கண்களானவை
கண்டு கொண்டு—லேலிக்கப் பெற்று
களிக்கும் நான்—ஆரந்த மடையும் நான்
என்று கொல்—எக்காளோ!

கருத்துரை:—திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் உபபகாவேரிமத்யத்தில் திருவ
னந்தாழ்வான்மீது திருக்கண்வளர்ந்தருளாநின்ற அழகிய மணவாளனை அடியேன்
கண்ணாக்கண்டு களிகடும்பாக்கியம் என்வறக்கு வாய்க்குமோ? என்கிறார்.

பட்டர் அருளிச்செய்த பூரங்கராதன்தோத்தரத்தில்,

“கடாஹங்காவெஸ் தடவரிலரெ ராமநாமரெஸபாநம்

வொழ்நெஸகரவரணீஸ்யாரிணா—லிம்”

இத்யாதி ஸ்ரீலீலகமானது பெரும்பாலும் இப்பாகராததின் மொழிபெயர்ப்
பாகும். இப்பாட்டில் முதலடி - திருவனந்தாழ்வானுக்கு இட்ட அடைமொழி.
நெற்றி என்பது தலைக்கும் பெயர் (தலையின்பெயர்கள் நெற்றிக்குமாம்.) ஆயிரம்
பைந்தலைய அனந்தனாகையால் ஒவ்வொருதலையிலும் ஒவ்வொருமாணிக்கமணி
உண்டாகையால் மணிகள் எனப்பட்டது. ஒருமணியின் கடரே இருளனைத்தையும்
ஒழிக்கவற்றாயிருக்க, ஆயிரம் மணிகளின் கடரால் இருளிரியச்சொல்ல வேண்டா
வே. இமைத்தல் - சிழித்தல்; அதாவது இங்கு, விளங்குதல். கித்தி-பாடத்தின்
மேலுள்ள பொறி. “இரண்டாய்ச்சேர்ந்த திருவடிநிலையென்று சொல்லுகிற
வற்றையுடைத்தான” என்பது வியாக்கிபரணம். பணம் - மணமென்ற வடகொல்

கிகாரம். அரசன் + பெருஞ்சோதி, அரசுப்பெருஞ்சோதி. மேலி என்ற கிரியையச் சம் உள்ளிகொள்ளும் கிரியைக்கொண்டு முடியும். நகர் - நதர மென்ற வட சொற்சுவை.

[தேள்நீர்ப் பொன்னி] தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் “தேளிலிலாக்கலங்கல்
நீர் சூழ்திருவாங்கம்” என்கிறார்; இவர் “தேள்நீர்ப்பொன்னி” என்கிறார்;
இரண்டுக்கும் கருத்து யாதெனில்; “தேளிலிலாக்கலங்கல் நீர் சூழ்,” என்றதன்
கருத்து “உலூரணியுத்தகொஜநநுஹிபம் ஸ்ரீராவபுத்ரவரஃ ஸ்ரீரம்
மெயூரவன தடிஹிஹிமிங்குபாபிதிவாகுலா” என்ற ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவ
ஸ்லோகத்திலேயிசதம். (நதிகளுக்கெல்லாம் பர்த்தா கடலாகையாலே தாவேரியா
னது கடலுக்குப்பத்தினியாய், பிராட்டியானவள் திருப்பாற்கடலினின்று பிறந்த
வளாகையாலே) தந்தையோ திருப்பாற்கடல், தாயோ நான், மகளோ ஸக்தாத்
ஸக்தி, முணவாழானே ஸ்ரீரங்கநாதன்; ஆனபின்பு இதுக்கெல்லாம் தகுதியாக
நான் என்ன வரிசை செய்யப்போகிறேன் என்று விசாரமுற்று, சாமரைக்கற்றை,
சந்தனம், பலபல மணிகள், முத்துக்கள் இவற்றை யெல்லாம் கொழித்துக்கொ
ண்டு பெருவெள்ளமாக ஒடிவருகையாலே தேளிலிலாக்கலங்கல் நீராம். இனி,
“தெண்ணீர்ப்பொன்னி” என்றதன் கருத்து—“ஸுந்தஸூன்தொஷ்டியிகம் ப்ரஸ
ரம் வஸூநாரம் தாஃ । ப்ரஸூரம் நிஜீமாயதா ஜாபிராதெ ஜநாடிதெ”
[ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் 5-3-4.] என்றவிடத்திற் போலக் கொள்ளத்தகும், அதாவது
கண்ணபிரான் திருவவதரித்த ஆருந்தாதிசயத்தாலே யமுனியாறு தெளிவுபெற்
றுற்போல, பரமாத்மாதன் ஸ்வைகுண்டத்தைவிட்டுக் காவிரிக்கரையிலே குடி
லமைத்துக்கொண்ட ஸந்தோஷத்தாலே காவிரியாறு தெளிவுற்ற தென்றபடி.

பொன்னி—பொங்களைக் கொழிக்கையாலே காவிரிக்குப் பொன்னி யென்று பெயராயிற்று. கூடகநீர் என்றும் ஹெரோபமா என்றும் வடநூலில் வழங்கப் படுவதும் இதுவே. “பொன்னி திரைக்கையாலடிவருட” என்றது—காவிரியின் அலைகள் இனிதாக மோதிக் குளிர்ச்சி பெற்றுள்ள கரையிலே பாமஸூகமாகக் கண்வளர்ச் தருள்கின்றமையைக் கூறியவாறு. கோமளம்—வடசொல், “கண் ணால் துக்கைக வெண்ணைத ஸௌகுமார்யமுடையவனை” என்பது வியாக்கி யானம். (க)

வாயோர்நாஞ்ஞாறு துதங்களாந்நத

வனையுட்பிழைநாகம் உமிழ்ந்தசேந்தீ

வீயாதமலர்ச்சென்னி விதானமேபோல்

மேன்மேலும்மிகு எங்கும்பரந்ததன்கீழ்

காயாம்பூமலர்ப்பிறங்க லன்னமலைக்

கடியரங்கத்தரவணையில் பள்ளிசொள்ளும்

மாயோகினை, மணத்தானே பற்றிநின்று என்

வாய்நா என்றுகொலோ வாழ்க்கையானே.

பதவுரை.

கடி அரங்கத்தா நறுமணம்மிக்க கோயிலிலே
 ஓர் ஈர ஐ நூறு வாய்— ஓராயிரம் வாய்களிலே
 துதங்கள் ஆர்ந்த— ஸ்தோத்ரவாக்யங்கள்
 நிறைந்கிருக்கப்பெற்றவனைய்
 வளை உடம்பின்—வெணுத்த உடம்பை
 யடையவனைய்
 அழல்—(எதிரிகளவந்த கிட்டவொண்ணாத
 படி) அழலை உமிழாநிற்பவனான
 நாகம்—ஆதிசேஷன்
 உமிழ்ந்த— தன் வாயினின்ற) வெளிக்கக்கிய
 செம் தீ—செந்நீரமான அந்நிஜ்வாலை
 யானது
 சென்னி—சலையின் மேலே
 வியாத மலர் வி } அழிலில்லாத பவ்யபங்க
 தானம் போல் } னார் சமைத்ததொரு
 மேற்கட்டிபோல
 எங்கும் மேல்மேலும் } மேற்புறமெங்கும் வி
 பரந்து மிக } ஸ்தரித்த வணங்க

கருத்துரை:—ஆயிரம் வாய்களாலும் ஆயிர நாமங்களைச் சொல்லி எம்பெருமா
 னைத் துதிப்பவனும், 'சுத்த ஸத்வகுணமுடையவன்' என்பது நன்கு விளங்கு
 மாறு பால்போல் வெணுத்த உடையுடையவனுமான ஆதிசேஷன், எம்பெருமா
 னிடத்துள்ள பரிவின் மிகுதியாலே அஸ்தாநத்திலும் பயத்தை ஸங்கீப்பவ
 னாகலால் கொடிய அரக்காசுரர்கள் விபவாவதாரங்களிற் போல அர்ச்சையிலும்
 வந்து நலிவர்களோ என்னும் அதிஸங்கையினால் அவர்கள் அணுகமுடியாதபடி
 எப்போதும் அழலை வாயில்நின்று கக்கிக்கொண்டிருப்பதனால் செந்நீரமான
 அந்த அந்நிஜ்வாலையானது அவனுடைய தலைகளின்மேற் கிளம்பி விசேஷமாகப்
 பரவி, 'சண்பகம் முதலிய செம்மலர்களாலே ஒரு மேற்கட்டி அமைக்கப்பட்
 டுளதோ' என்று உத்ப்ரேக்ஷிக்கத்தக்கதாய் விளங்க, அத்தகைய மேற்கட்டியின்
 கீழே அவனையின்மீது பள்ளிகொண்டிருளானின்ற அழகிய மணவாளனை
 லேலித்தமாத்நிர்த்திலேயே "காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்குழலும்" என்றபடி
 ஸைதிலயம் பிறந்து தரித்து நிற்க முடியாத அவஸ்தை விளைபுங்கால் அவ்வழகிய
 மணவாளனுடைய திருக்கண்ணைக்கக்கிலே நிலாவகின்ற இரண்டு திருமணத்
 தூண்களை அவலம்பமாகப் பற்றிக்கொண்டு தரித்துநின்று, வெஞ்நாளாக இழந்த
 இழவுநீர் ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படியான பாக்கியம் என்றைக்கு வாய்க்குமோ ?
 என்கிறார்.

(இரண்டாமடிக்கு இங்கு அடியேன் பொருளுரைத்தவாறு பெரியவாச்சான்
 பிள்ளை வியாக்கியானததுக்குச் சிறிது மாறுபடுமாயினும் அவ்வயத்தின் எளிமை
 யைக்கருதி அவ்விதமே ஸஹயமாகக் கடவது.)

துதம்—வாவெதுவு, கற்பாண்மாய். ஸ்தோத்ரமென்னும் பொருள்கான
 ஓர் தழுவும் அதமென விரிப்பப்பட்டது. 'துதம்' என்பதும் தீழ்ப்பாட்டில்

அதன் கீழ்—(ஆதிசேஷன் உமிழ்ந்த) அந்நி
 ஜ்வாலையாகிற) அந்தப் புழப்பவீதாதத்
 தின் கீழே
 அவ அணையில்—சேவசயாத்திலே
 பள்ளிகொள்ளும்—கண்வளர்ந்தருளாநிற்ப
 வனும்
 காயா பூ மலர் பி } காயாலின் அழகிய பூக்க
 நங்கல் அன்ன } னாலே தொடுக்கப்பட்ட
 கீவமலை போன்றவனாய்
 மலை—பெருமைபொருத்தியவனாய்
 மாயோனை—ஆச்சர்யமான ஸ்தோத்ரத்தனை,
 (அடியேன்)
 மணம் தூண் } திருமணத் தூண்களின்
 பற்றி சின்று } டையும் அவலம்பமாகப்
 பற்றிக்கொண்டு நின்று
 என்வாய் ஆர வாழ்த்து } என் வாய்த்தினவ
 ம் னான் என்று கொல் } திரிந்துதிசெய்யுங்
 காலம் என்றைக்கு
 வாய்க்குமோ ?

வந்த துத்தியே என்பாருமுளர். விதானம்—வடசொல். எம்பெருமானுக்கு ஒவ்
வெருமையத்தில் ஒவ்வொன்றை மேற்கட்டியாக உத்ப்பேகதிப்பர்; “வினைநை
சிமவன் சிறகென்னும் மேலாப்பின் கீழ்வருவாணை” - (காய்ச்சியார் திருமொழி)
என்று—பெரிய திருவடியின் சிறகை மேற்கட்டியாகக் கூறினான் ஆண்டான்;
“துன்னிய தாரகையின் பேரொளி சேராகாசமென்னும் விதானத்தின் கீழால்”
(பெரிய திருமடல்) என்ற திருமங்கையாழ்வார். நாகமுமிழந்த செந்தியை விதான
மாகக் கூறுகின்றார் இவ்வாழ்வார். செந்திவிதானத்தின்கீழ் கரியநெருமேனிப்பெ
ருமாள் பள்ளிகொண்டிருப்பதன் பரபாக ஸோபையை அநுபவிப்பவர் போலக்
“காயாமீழ் மலர்ப்பிறக்கலன்ன” என்கிறார். ‘அழகிய காயம்பூக்களாலே
தொடுக்கப்பட்ட தொருமாலேகொல் சாயந்து கிடக்கிறது!’ என்று நீணக்கும்படி
யிறே யிருப்பது.

கடி—காவல், உதிகள், வாஸனை. அரணாகப் போரும்படியான ஸத்தப்ரகாரங்
களையுடைய திருவாக்கமென்றுமாம். [மாயோன்] மாயன் மாயோன் எனச் சிறு
பான்மை எனக விற்றயலகரம் ஓகாரமாயிற்று. [கன்னூல், பொது-உ. உரையைக்
காண்க.]

[மணத்தூணை பற்றினின்று.] அழகிய மணவாளன் ஸந்தியில் மஹ-மூஹத்
தண்டையிலிருக்கும் இரண்டு தூண்களுக்குத் “திருமணத் தூண்” என்பது ஸம்பர்
தாயத்திருநாமம். இதனை ஆரொடிவூண்டென்று வடமொழியில் வழங்குவர்;
ஆரொடி—மணம். “மணத்தூண்களில் நின்றுகொண்டு” என்னுமல் “பற்றி
நின்று” என்றதன் உட்கருத்தை பூரங்கராஜஸ்தவத்தில் பட்டர் வெளியிட்
டருளினார்;

“செஷஸ்பதொவநாரீது தநீரயாகுலி தவொரீநாநா” ।

ஆஹ்வயிவாரொடிவூண்டெனும்மரிவியாரீ ! ” என்று.

அழகிய மணவாளனுடைய திருக்கண்ணைக்கமாகிற அமுதவாற்றின் பெரு
வெள்ளமானது அநுபவிக்க இழிகதவர்களை ஒருமித்து நில்லின்று அநுபவிக்க
வொண்ணாதபடி தூக்கித்தள்ளி அசைக்குமளவில், அவர்கள் அவலம்பமாகப்பற்
றிகொண்டு நிற்பதற்காக நாட்டப்பட்டுள்ளவைபோன்ற திருமணத்தூண்களைப்
பற்றுவோம் என்பது இந்த ஸ்லோகத்தின்கருத்து. அழகிய மணவாளனு திரு
மேனியின் பரிமளம் இரண்டு தூணாகப் பரிணமித்து உருவெடுத்து நிற்பதால்
“திருமணத்தூண்” என்று திருநாமமாயிற்று என்பர்.

ஐஞ்ஞறு—ஐந்தும ; ஓகாரகரப்போலி.

(உ.)

எம்மாண்பினயன் நான்குநாலினுவும்

எடுத்தேத்தி ஈரிரண்டுமுகமுட்கொண்டு

எம்மாமேழிற்கண்க ளெட்டிசேறும்

தொழுதேத்தி இனிதிறைஞ்சுரின்ற சேம்பொன்

யாலும் அவன் பெற்ற பேறு கமக்குக் கிடைப்பது அருமையாகிறதே! 'என்கிற வயிற்றெரிச்சலாலும் மதியயங்கி இங்ஙனமருளிச் செய்கின்றான் என்னலாம். ஸர் தோஷத்தினாலும் வயிற்றெரிச்சலாலும் சொல்லும்போது இங்ஙனம் நிகழ்வதை உலகவழக்கிலும் காணலாம்.

அயன்—அஜீ. சு—விஷ்ணுநிமிடமிருந்து, ஜி—பிறப்பவன் என்று பொருள். இப்பெயர்களுே விஷ்ணுவக்கும் நிகழ்வதுண்டு; அப்போது பிறப்பிவி என்று பொருள். (க)

மாவணைவாய்பிளந்துகந்தமாலே வேலை
வண்ணனைஎன்கண்ணனை வந்துன்றமேந்தி
ஆவினைஅன்றுய்யக் கொண்டஆயரேற்றை
அமரர்கள் தந்தலைவனை அந்தமிழினின்பப்
பாவினை அவ்வடமொழியைப் புற்றற்றர்கள்
பயிலரங்கத்தரவணையில் பள்ளிகொள்ளும்
கோவினை நூற்றவழத்தி என்றன்கைகள்
கொய்ம்மலர்தூய் என்று கொலோ கூப்புகளே. (ச)

பதவுரை.

மாவணை வாய்	} நனிரை வடிவகொண்டு வந்த கேசியனுடைய வாயைக் கீழித்து மகிழ்ந்த பெருமானாய்	அம் தமிழி	} அழகிய தமிழ்ப்பாஷையாலா ன் இன்பம் பாவினை செயல் போல் போகயனும்
பிளந்து உகந்த மாலே		அவ்வுடமொழியை—அழகிய னாமஸ்ருத பாஷையாலாகிய ஸ்ரீராமாயணத்திற் போல் போகயனாய் பற்று அற்றார் } ஸம்ஸார பத்தம் அற்றவர்க கள் பயில் } னான விரக்தர்கள் சித்ய அரங்கத்து } வாஸம்செய்திற கோயிலிலே அரவு அணையில் பள்ளிகொள்ளும்—;	
வேலை வண்ணனை—கடல் போன்ற வடிவை யுடையவனாய் என் கண்ணனை—'என்னுடையவன்' என்று அபிமானிக்கக்கூடிய (ஸூலபனா) க்ருஷ்ணனாய் அன்று—(இந்திரன் கல் மறை தெய்வீதம்) அக்ஷாலத்திலே வல் குன்றம் } வலிய (கொவர்த்தன) மலை வந்தி } யை (கடையாகத்) தூங்கி ஆவினை உய்யக் } பசுக்களைக் காப்பாற்றி கொண்ட } யருளின ஆயர் ஏற்றை—இடைபார் தலைவனாய், அமரர்கள் தம் தலைவனை—த்தயனாகி கருத்து ஸ்வாமியாய்,	அவ்வுடமொழியை—அழகிய னாமஸ்ருத பாஷையாலாகிய ஸ்ரீராமாயணத்திற் போல் போகயனாய் பற்று அற்றார் } ஸம்ஸார பத்தம் அற்றவர்க கள் பயில் } னான விரக்தர்கள் சித்ய அரங்கத்து } வாஸம்செய்திற கோயிலிலே அரவு அணையில் பள்ளிகொள்ளும்—;		

கருத்துரை—குதிரை வடிவங்கொண்டு தன்னைக் கவளங்கொள்ளவந்த கேசி யொன்ன மஸூரனைக் கொன்று தன்னை சித்தபாதுபாவியனாக உபகரித்தருளினவ னும், கடலைக் கண்டாற்போலே வடிவைக்கண்டபோதே தாபத்யமும் நீரும்படி யிருப்பவனும், அரிபன செய்து ஆஸ்ரிதரைக் காப்பாற்றினவனும் பரம போக்ய னுமான ஸ்ரீரங்காதனை நாத்தழும் பெழுத் துதித்து நன்மலர்களைக் கொணர்ந்து ஸைம்பித்த 'அடியேனை ஆட்கொள்ள வேணும்' என்கிற பார்த்தனை தோற்றக் கைப்பிடி சித்தும்படி பான பாக்கியம் என்னைக்கு வாய்க்குமோ என்கிறார்.

எம்பெருமானுடைய ஒப்புயர்வற்ற போக்யதைக்கு அவனுடைய திவ்ய குணங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கின்ற திருவாய்மொழி முதலிய திவ்ய ப்ரபந்தங்களும் பூரீராமாயணம் முதலிய இதிறாஸ புராணங்களுந் தவிர வேறொன்றும் ஒப்புச் சொல்லத் தகாமையால் “அந்தமிழினின்பப் பாவினை அவ்வட மொழியை” என்றார் “தாவியவயங்கொண்ட தடந் தாமரைகட்கே” என்ற விடத்திற்போல் முற்ற வமை. இந்த ஸாமாநாதிகரணயம் ப்ரதிபாத்ய ப்ரதிபாதக பாவத்தைப் பற்றி யாகவுமாம். “அந்தமிழின்பப்பாவினை” என்று ஒதுவது ஒவ்வாதென்க.

[பற்றற்றார்கள் பயிலரங்கம்.] “கற்றெயிற்று முற்றல் மூங்கில் முன்றுதண்ட ரோன்றினர், அற்ற பற்றர் சுற்றிவாழு மந்தணீரங்கமே” என்றார் திருமழிசைப் பிரானம். (ச)

இணையில்லா இன்னிசையாழ்க்கெழுமி இன்பத்
தும்புருவம் காரதனும் இறைஞ்சியேத்தத்
துணையில்லாத்தொன்மறை ஈவ்தோத்திரத்தால்.
தொன்மலர்க்கணயன் வணங்கியோவாதேத்த
மணிமாடமாளிகைகள்மல்த செல்வ
மதீளரங்கத்தரவணையில் பள்ளிகொள்ளும்
மணிவண்ணனம்மாளைத் கண்டுகொண்டு என்
மலர்ச்சென்னி என்றுகொலேர்வணங்குகாளே. (சு)

பதவுரை.

இன்பம்—(வினாகானத்தாலே) இன்பத்தரு
கின்ற
தும்புருவம்—தும்புரு மஹர்வியும்
காரதனும்—காரதமுனிவரும்
துணை இல்லா } ஒப்பற்றதும் போக்யமுமா
இன் இசை } ன இசையை
யாழ்—வீணையிலே
செழுமி—கிறைத்து
[வினாகானத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு]
இறைஞ்சி ஏத்த—(திருவடிகளிலேவிழுந்து)
வணங்கித் துதிக்கவும்,
தொல் மலர்க் } கித்யமான காரிகமலத்திலு
கண் அயன் } தித்த காண்முகனுவன்
வணங்கி—கமஸ்கரித்து.
துணை இல்லா—ஒப்பு இல்லாததும்
தொல்—அநாதியுமான

மறை துவ் தோத்திரத்தால்—வேதசாஸ்த்ர
வ்ணாகிற ஸ்தோத்ரவ்ணாலே
ஒவாது ஏத்த—இடைவிடாமல் துதிக்கவும்
மணி மாடம் மாளிகைகள்—மணிமயமான
மாடமாளிகைகளையும்
மல்கு செல்வம்—பூர்ணமான னம்பத்தையும்
மதின்—ஸப்தப்ரகாரங்களையு முடைய
அரங்கத்த—கோயிலிலே
அரவு அணையில் பள்ளிகொள்ளும்—;
மணி வண்ணன் } நீலரணிபோன்ற திருவிற
அம்மாளை } த்தையுடையனான எம்
பெருமானை
கண்டு கொண்டு—ஸேவித்து
என் மலர் சென்னி—என்னுடைய பூமாவை
யணித்த தலைபானது
வணங்கும் கார் } (அவன் திருவடிகளில்) கம
என்று கொல் } ஸ்கரிப்பதுஎன்றைக்கோ?

கருத்துரை :—தும்புருகாரதர் முகலிய முனிவர்கள் பகவத்குணங்களை இனிய இசையுடன் வீணையிலேயிட்டுப் பாடிக்கொண்டும், நான்முதன் கான்து புகங்களா லும் கான்து வேதங்களை ஒதிக்கொண்டும் வணங்கப் பள்ளிகொண்டருளா தின்ற அழகிய மணவாளனை கான் ஸேவிக்கப் பெறுவதும், அரசாட்சிக்கு ஏற்பப் பூமுடி குடிக்கிடக்கின்ற என்கலை அவனுடைய திருவடியை முடிசூடப் பெறுதலும் என் னைக்கு வாய்க்குமோ? என்கிறார்.

இன் இசை யாழ் கேழுமி—இனிய இசையை யுடைத்தான வினையை அப்யஸித்து என்றுமாம். தொன்மறைநூல் தோத்திரத்தால்—“வெடா அராணி யாவணி வரிதாதி. விஜாதிவி: | தாவணி ஹரிநாராதி சிதி-தாதி நலஸபாதி” என்ற நுகாண்க. வெடாதுமென்ற வடசொல் தோத்திர மெனத்திரித்தது. மலர்க்கண்=கண்—ஏழனுருபு. ... (சு)

அளிமலர்மேலயனாரணிந்திரனோடு ஏனை

அமரர்கள் தம்சமுவும் அரம்பையரும் மற்றும்

தேளிமதிசேர்முனிவர்கள் தம்சமுவு முந்தித்

திசைதிசையில் மலர்தூவிச்சேன்றுசேரும்

களிமலர்சேர்பொழிலரங்கத்து உரகமேறிக்

கண்வளரும்கடல்வண்ணர் கமலக்கண்ணும்

ஒளிமதிசேர்திருமுகமும் கண்டுகொண்டு என்

உள்ளமிகஎன்றுகொலோ உருகுநாளோ.

(சு)

பதவுரை.

அளி மலர் } (மதுபானத்துக்காக) வண்டு
மேல் அயன் } கன் படிந்திருக்கிற தாமரைப்
பூவில் தோன்றிய பிரமணம்
அரன்—சிவனும்

இந்திரனோடு ஏனை அம் } இந்திரனோடுகூட
அரன் தம் குழுவும் } மற்றைத் தேவர்க
ளின் திரளும்
அரம்பையரும்—அரம்பையமுதலிய தேவமாதரும்
மற்றும்—மற்றுமுள்ள

தேளி மதி சேர் } தேளின் த ஞானத்தைய
முனிவர்கள் தம் } டைய (ஸ்காதி மஹர்
குழுவும் } வர்களின் ஸூஹமும்
உந்தி—ஒருவர்க் கொருவர் ஒருக்கித் தள்ளி
திசை திசையில்—பார்த்த பார்த்தவிட

மெங்கும்
மலர் தவி—புஷ்பங்களை இறைத்துக்
கொண்டு
சேன்று சேரும்—வந்துசேர்த்தரு இடமான

களி மலர் சேர் } தேன்மிக்க மலர்களை யுடை
பொழில் } ய சோலைகளை யுடைத்
அரங்கத்து } தான கோயிலிலே

உரகம் ஏறி—திருவனந்தாழ்வான்மீது
பள்ளிகொண்டு

கண் வளரும் - திருக்கண்வளர்த்தருளரின்ற
கடல் வண்ணர்—கடல்போன்ற வடிவை

யுடையான பெரிய பெருமானுடைய
கமலம் கண்ணும்—செந்தாமரைபோன்ற

திருக்கண்களையும்
ஒளி மதி சேர் } ஒளியை யுடைய சந்திரன்
திரு முகமும் } போன்ற திருமுகமண்டல

த்தையும்
கண்டு கொண்டு—ஸேவிக்கப் பெற்று

என் உன்சம்—என்னுடைய மனமானது
மிக உருகும் நான் } மிகவும் உருகுகாலம்

என்று கொல் } என்றைக்கோ ?

கருத்துரை:—“ஸூய ஹா ஸஸிவஸூய” என்ற ஸ்ருதிச் சாயையிலே

“அபனாரணிந்திரன்” என்கிறார். ஹரஃ ஓன்ற வடசொல் அர னெனத்திரித்தது ; அழித்தற்கடவுள். ரஜஸ்தமோ குணங்கள் விஞ்சியவாதே தேவதாந்தரங்களைப் பற்றி யோடுவதே முனிவர்களின் இயல்பாதலால். தேளிமதிசேர் என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. ஸத்வகுண ப்ரசாரான மஹர்ஷிகள் என்றபடி ; ஆன்றி, கர்மபாவனை யை விட்டுப் ப்ரஹ்மபாவனையிலே ஊன்றியவர்களென்றுமாம். “சேருமார்க்கத்து” என்று அவ்வயம். உரகம்—வடசொல் : உரலா மஹதி உரமஃ. மாரிஞ்சு ஊர்ந்து செல்வது என்று பொருள்.

தேவர்களும் தேவமாதர்களும் முனிவர்களும் ஆராதனோபகரணங்களைக் கொண்டு வந்து, தீரள் மிகுகியாலே ஒருவரையொருவர் நெருக்கித் தள்ளிப் புதும்படியான கோயிலிலே கண்ணனந்தருளா நின்ற பெரிய பெருமானுடைய செந்தாமரைக் கண்ணையும் முகசுந்தர மண்டலத்தையும் ஸேவிக்கப் பெற்று, பாலியேனக்கும் இப்பெறு வாய்த்த அகிராமம் என்கொல்." என்று நெஞ்சுருதும்படியான காரும் வரப்போகிறதா? என்கிறார். (க)

மறந்திகழும்மனமொழித்து வஞ்சமாற்றி
வன்புலன்களடக்கி இடர்ப்பாரத்துன்பம்
துறந்து இருமப்பொழுதேத்தி எல்லையில்லாத்
தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்றதோண்டரான
அறந்திகழும்மனத்தவர் தம்கதியைப் போன்னி
யணியாங்கத்தரவணையில் பள்ளிகோள்களும்
நிறந்திகழும்மாயோனைக் கண்டு என்கண்கள்
நீர்மலர் உள்கொலோ நிற்குநாளோ.

(எ)

பதவுரை.

மறம் திகழும் } கொடுமையால் வினங்கா
மனம் ஒழித்து } நின்றனமனைதொழித்து
வஞ்சம் மாற்றி—வஞ்சனைகளைப் போக்கி
வல் புலன்கள் } கொடிய இத்திரியங்களை
அடக்கி } அடக்கி
[பட்டி மேயாதபடி தடுத்த]
இடர் பாரம் } (மேன்மேலும்) துக்கத்தை
துன்பம் } விளைப்பனவாய்ப் பெருஞ்
துறந்து } சுமையாயிராநின்ற பழவி
னைகளை வேரறுத்து
இரு மூப் பொழுது } பஞ்சகாலங்களிலும்
எத்தி } துதித்து
எல்ல இல்லா தொல் } அனலிறந்தபழைய
கெறிக்கண் நிலை நின்ற } மாயாதையிலே
நிலைநின்ற

தொண்டர் ஆன—தாண்டிதர்களான
அறம் திகழும் } தர்மநீர்தையே வினங்கும்
மனத்தவர் தம் } மனமுடையான ஸ்ரீவை
வ்ஷணவர்களுக்கு
கதியை—பரமபராப்யனும்,
பொன்னி அணி } காலிரியால் அழகுபெற்ற
அரங்கத்து } கோயிலிலே
அரவு அணையில் பள்ளிகொள்ளும்—;
நிறம் திகழும்—அழகு வினங்குகின்றன
மாயோனை—ஆச்சரியமான எம்பெருமானை
என்கண்கள்—எனது கண்களானவை
கண்டு—ஸேவிக்கப் பெற்று
நீர் மல்க நிற்கும் } ஆகாதக் கண்ணீர் ததும்
காள் என்று } பும்படி நிற்பது என்
கொல் } றைக்கோ?

கருத்துரை:—ஒழித்து, மாற்றி, அடக்கி, துறந்து, எத்தி என்ற ஐந்து வினை யெச்சங்களும் நிலைநிற்கும் வினையைக்கொண்டு முடியும். முன்னடிகளிரண்டும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணங்கூறுவன. “திகழும் மனம் மறம் ஒழித்து” என்று அந் வயித்து, வினங்காநின்ற மனதில் நின்றும் கொடுமையை நீக்கி என்றாரத்தவ மரம். மறம்—கொலை, கோபம். கொடுமை. வஞ்சம்—வாங்கா நின்ற வடசொற் சிதைவு. “ஐம்புலன்களடக்கி” என்பது அத்யபகபாடம்; “வல் புலன்கள்” என்ற பாடமே மோனைபின்பத்திருச் சிறக்கும்; விபாக்கியானத்துக்கும் சேரும்; பராசீகபாடமுமாகும்.

இடர்ப் பாரத்துன்பம் துறந்து—“பரமாய பழவினை பற்றறுத்து” என்கை. மலிகத்தான துக்கத்தை விளைக்கக்கூடியதும், மனிதனைக் கீழே அழகுத்துவதில் தல் சகமை போன்றதுமான பழையவினையை வேரோடு களைந்து என்றபடி.

[இருழப் போழுதேத்தி.] இரண்டும் முன்னும் ஐந்து ; பஞ்ச காலபராயணர் களாய் என்றபடி. இதனைச் சிறிது விவரிப்போம்;—ஒருதினத்தின் பகற்பொழு தைப் ப்ராத்காலம், ஸங்கவகாலம், மத்யாஹ்நகாலம், அபராஹ்நகாலம், ஸாயங்கா லம் என்று ஐந்தாகப்படுத்து, ஸூரியோதயம் முதல் அவ்வாறு நாயிகை இவற் றிற்கு முறையே உரியவை என்று வரையறுத்து, அபிகமகம், உபாதாகம், இஜ்யா, ஸ்வாத்யாயம், யோகம் என்ற ஐந்து ஒழுக்கங்களையும் முறையே அந்த (ப்ராத்கா லம் முதலிய) ஐந்து சிறுபொழுதிலும் அறுஷ்டிக்கும்படி பாஞ்சராதாம் முத லிய ஆகமங்களாகும். இரவில் ஆசரிக்கவேண்டுவதும் யோகாதுஷ்டாந்மே; இவற் றின் விவரம் வருமாறு:—முதலாறு நாயிகையாகிய ப்ராத்காலத்திலே, ஸ்நாகம் ஸந்த்யாவந்தகம் ஜபம் முதலிய காரிக் கடன்களைச் செய்து முடித்துத் தாம் ஆரா திக்கவேண்டிய எம்பெருமானுடைய ஸந்தியிற் சென்று ப்ராத்காலினை கமஸ்கார ஸ்தோத்ரம் முதலியவற்றால் எம்பெருமானை உகப்பிக்கவேண்டும்; இஃது அபிகம நகாலநியமம். அதற்கு அடுத்த ஸங்கவகாலத்திலே, பகவதாராதந்தக்கு வேண் டிய சுத்ததீர்த்தம் சுத்தனம்புஷ்பம் தூபநீபத்ராயங்கள் முதலியவற்றையும், சிறு மஞ்சளத்துக்கு வேண்டிய பால் தயிர் நெய் தேன் முதலியவற்றையும், எம்பெரு மானுக்கு அமுது செய்கிறபதற்கு வேண்டிய அரிசி பருப்பு கறியமுது சுர்க்கரை நெய் தயிர் பழம் முதலிய போஜனோபகரணங்களையும் ஸம்பாதித்துத் தொகுத்து ஸித்தஞ்செய்ய வேண்டும்; இஃது உபாதாகால நியமம் முன்னுவதான மத்யா ஹ்நகாலத்திலே, மாத்யாஹ்நக ஸ்நாகமும் மாத்யாஹ்நகச் சடங்கும்செய்து விதி முறைவழுவாது பகவானுக்குத் திருவாராதகம் பண்ணிப்பக்குவமான உணவுகளை அமுது செய்கித்து அவ்வனம் நிவேதித்த உணவுகளை அதிகிகளோடும் 'ஸம்-ப-பி-தூ-ர-க'ளோடும் புஜிக்கவேண்டும்; இஃது இஜ்யாகாலநியமம். அதற்கு அடுத்த தான அபராஹ்நகாலத்திலே, மோஷஷமார்க்கத்துக்கு உரிய வேத வேதாந்த வே தாங்கங்களையும் இதிறாஸ புராணங்களையும் மற்றும் உரிய நூல்களையும் தாம் கற்ற லும் பிறர்க்குக் கற்பித்தலும் வேண்டும்; இது ஸ்வாத்யாய காலநியமம். சுற்ற தான ஸாயங்காலத்திலே, மாலைக்கடனாகிய ஸந்த்யாவந்தகத்தைச் செய்யத் தொ டங்க ஸூரியாஸ்தமனமான பின்பு ஜபத்தைப் பூர்த்திசெய்து இரவு போஜநாகந் தாம் ஏகாந்தமாக இருந்து ஐம்பொற்களை யடக்கி ப்ராணயாமஞ் செய்து மனத் தைப் பரமாத்மாவினிடத்தே நிலை நிறுத்தி பகவத்குறை ஸந்தாதத்தோடு பள்ளி கொள்ள வேண்டும்; இது யோககாலநியமம். இவ்வாறு அறுஷ்டிக்கும் பாகவதர் பஞ்சகாலபராயணர் எனப்படுவர்.

எல்லையில்லாத் தோன்னெறிகளாவன—வேதம் முதலியவற்றுள் விதிக்கப்பட் டுள்ள “ஸத்யௌஷ்டி - யஜு-ம்-வா” இப்பாதி பல்லாயிரம் நல்லொழுக்கங்கள். நின்றவாசில்லா நெஞ்சினையுடையராய் ஒருநாள், பன்னிரண்டு திருமண்காப்பும் திருமணித்தாவடமும் திகழ்கின்றனும், மற்றொருநாள் அடையவளைந்தானுடுத்து வேசித்தெருவேற உலாவுதலுமாயிராமல் நன்னெறியிலேயே எப்போதும் நிலைத் திருக்கவேணுமென்றது.

அறம்—ஆத்ருஸம்ஸ்யம்; அதாவது எவ்வுயிர்க்கும் எவ்விதமான தீங்கு செய் தலையும் நெஞ்சாலும் நினைப்பாதிருக்கை. “அந்தண ரென்போர் அறவோர் மற்

றெவ்வுயிர்ச்சும் செந்தண்மை பூண்டொழுக்கலான்.”] பாட்டடியில் “மறங்கிழு மனமொழித்து” என்றதனாலும் இந்த ஆக்ருஸம்ஸ்யமே கூறப்பட்டதாம். ஸ்ரீ வைஷ்ணவலக்ஷணத்தில் இதுவே முக்கியமென்பது தோன்ற இரட்டித்துக் கூறினரெனக் கொள்க. இப்பாட்டிற் கூறியபடி ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணம் நன்கு அமை யப் பெற்றவர் நம் தர்ஸனத்திலே கூரத்தாழ்வா னோருவரே என்று நம் முகவிகள் பலகாலும் ஈடுபடுவர். (எ)

✓ கோலார்ந்தநெடுஞ்சார்ங்கம் கூனற்சங்கம்
கோலையாழிகோடுந்தண்டு கோற்றவொள்வாள்
காலார்ந்தகதிக்கருடனென்னும் வென்றிக்
கடும்பறவை இவையனைத்தும் புறஞ்சூழ்காப்பச்
சேலார்ந்தநெடுங்குழனி சோலைசூழ்ந்த
திருவரங்கத்தரணியில் பள்ளிகோள்களும்
மாலோனைக்கண்டு இன்பக்கலவியெய்தி
வல்லினையென்னென்று கொலோ வாழுகாளே. (அ)

பதவுரை.

கோல் ஆர்ந்த—அம்புகளோடு கூடிய
கெடு சார்ங்கம்—பெரிதான ஸ்ரீசார்ங்கமென்
னும் வில்லும்
கடன் எல் சங்கம்—வளைந்து விலகுகுணமான
ஸ்ரீபாஞ்சஜய மென்னும் சங்கமும்
கோலை ஆழி—(எதிரிகளைக்) கொலைசெய்ய
வல்ல னுதர்ச்சுமும்
கொடு தண்டு—(பகைவர்களுக்குக்) கொடுந்
தொழில் புரிசின்ற கௌமோ
ததி யென்னும் கதையும்
கொற்றம் ஒன் வாண்—வெற்றிபெற்று ஒளி
மிக்க கந்தகமென்னும் வானும்
கால் ஆர்ந்த } வாயுவேகம் போன்ற மிகவும்
கடும் கதி } விரைந்த கமனத்தையடைய
கருடன் என்னும்—பெரியதிருவடி. பென்
னும் பேரையுடைய

வென்றி பறவை—ஜயசெவமான பகிராஜ
னும் (ஆகிய)
இவைஅனைத்தும்—இவ்வனைத்துக்கொத்தும்
புறம் சூழ் காப்ப—நாற்புறமும் சூழ்ந்துகொ
ண்டு ரகசியிட.
சேல் ஆர்ந்த } (நீர்வனத்தால்) மீன்கள் கிரம்
கெடு கழனி } பிய விசாலமான கழனி
களாலும்
சோலைசூழ்ந்த—சோலைகளாலும்சூழப்பட்ட
திரு அரங்கத்து அரவு அணியில் பள்ளி
கொள்ளும்—;
மாலோனை - ஸர்வாதிகுணமெம்பெருமானை
வல் லினையென்—மஹாபாபியான அடியென்
கண்டு—ஸேவிக்கப்பெற்று
இன்பம் கலவி } ஆரத்தமயமான ஸம்சலே
யெய்தி } வுத்தையம் பெற்று
வாமும் காண் என்று கொல்—வாழ்வது என்
தைக்கோ?

கருத்துரை :—பஞ்சாயுதங்களும், திருவடி விஷ்வக்ஸேதன் முதலிய நித்ய ஸூரிவர்க்கங்களும் ‘அழகியமணவாளனுக்கு எந்த மையத்தில் என்னதிற்கு ஸேரிடுமோ?’ என்று அகிஸங்கைபண்ணி எப்போதும் நாற்புறமும் சூழ்ந்து காவலாயிருக்கத் திருவனந்தாழ்வான்மீது திருக்கண் வளர்ந்தருளாகின்ற பெரிப்பெருமானே, ஸாம்ஸாரிகளாக பாஸங்கலிலேயே குதிகண்டிருக்கும்படி மஹாபாபத்தைப் பண்ணி நித்யகைக்கரியத்தை இழந்து கிடக்கிற அடியேன் என்னைத்து ஸேவித்து வாழப்போகிறேன் என்கிறார்.

இப்பாசுரத்தை அடியொற்றியே ஆழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தில்

“ தூர்வெலிகம் ஜலஜக்து மடிவலிசாடுநெய்
காஷ்டபுண வெலநயவதிநாநுலொலுயாடுநெய்!
செய்யுர ஸ்ரீபாலஹ வலகைநகலொமெ
ஹந்தீப லாஜலிரலங்குவிதாசுவிவசூர” !

என்ற ஸ்லோகாருளிச் செய்தாரென்க. பஞ்சாயுதங்கள் புறஞ்சூழ்காக்குந்
திறத்தை, பட்டரும் ஸ்ரீரங்காஜஸ்தவத்தில்

“நாயகிவெய்வி கொகிடிதாடுநி லுணர்
லஞ்சுரகீர் ஸுலோகபல வம்வாயுயி”

என்று அதுஸந்தித்தருளினர்.

அகிலநேரய ப்ரத்யகீத கல்பாணைகதாநுண ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஒரு தீங்கும்
நேரிடுவதற்கு ப்ரஸக்தியுமில்லாமற்போனாலும் அஸ்தாநீ பயசங்கிளான பரிவர்
கள் ப்ரோமத்தின் மிகுதியாலே அறிவுகலங்கி எப்போதும் அவனுக்குக் காப்பிடுவ
தையே தொழிலாகக் கொண்டிருப்பார்கள் : “உறகலுறகலுறகல் ஸுண்கடாழியே
சங்கே! அற வெறி நாந்தகவாளே அழகிய சார்ங்கமே தண்டீடீ! இறவு படாம
லிருந்த என்மர் உலோகபாலீர்கள்! பறவையனையா! உறகல் பள்ளியறை குறித்
கொண்மின்” என்று - நித்யஸூரிகளை யெல்லாம் விளித்து, “நீங்கள் ஆங்கவே
ண்டா; எப்போதும் பெருமானுக்குத் திருமேனிக காவலாக இருங்கள்” என்றாரி
தே பெரியாழ்வாரும்.

இன்பக்கலவி என்றதனால், துன்பக்கலவியும் ஒன்று உண்டுபோலே. அதா
வது - ‘ஸம்ஸ்லேஷத்தற்கு அடுத்தபடி விஸ்லேஷம் நேரும்’ என்கிற ப்ரஸித்தியா
லே கலவி நேர்ந்தவுடனே மீண்டும் பிரிவு நேரிடுகை. அங்ஙனமன்றி * ஸுடிாவ
ஸ்ருஜீயநுபவத்தை விரும்புகிறபடி.

“காலார்ந்த” = கால் - காற்று; ஆர்ந்த - உவமவுருபு. சதி - மதி: என்றவட
சொல் விகாரம். “சிறைப்பறவை புறங்காப்பச் சேனைபர்கோன் பணிகேட்ப.....
ஆயிரவாய் நகரத்தினர் அயிலினிணி தமர்ந்தோய்.” என்றார் ஐயங்காரும். அ.

தாராதமனக்காதல் தோண்டர்தங்கள்.

சீழாம்சுழூர்த் திருப்புகழ்கள் பலவும்பாடி.

ஆராதமனக்களிப்போடு அழகுண்ணீர்

மழைசோர நினைந்துருகியேத்திராளும்

சீரார்ந்தமுழுவோரை பரவைகாட்டும்

திருவரங்கத்தரவணையில் பள்ளிகோளும்

போராழியம்மாணைக்கண்டு துள்ளிப்

பூதலத்தில் என்று கோலோபுரளும்நாளே.

(க)

பதவுரை.

தூதகாதல் } ஒருளாளும் த்ருத்திபெருத
மனம் } ஆசையையுடைய மனதை
யுடையாரான
தொண்டர், தங்கன் } ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின்
குழாம் } கோஷ்டியிலே
குழமி—கூடி
திரு புகழ்கன் } (எம்பெருமானது) கீர்த்திக
பலவும் பாடி } செல்லாவற்றையும் (வாயா
ரப்) பாடி
ஆராத மனம் } (அவ்வளவிலும்) த்ருத்திபெ
ணிப்போடு } ருத மகன்விலுள்ள ஆநக்
தத் தோடே
அமுத கண் றீர்—அமுத கண்ணிலுண்டான
நீர்த துளிகள்
மழை சோர—மழைபோல் பெருநிலா
விளைந்து உருகி } (எம்பெருமானை) கிளைத் த
வதறி } (அத்தாலே) மனமுருகி
ஸ்திராதகிரம் பண்ணி,—

கருத்துரை :—“ இன்கனிதனிபருந்தான் ” [நல்ல பொருந்தனைத் தனியே
அதுபவிக்கலாகாது] என்றும்போல, பகவத்குணங்களைத் தனியே அதுபவிக்கக்
கூடாதுமாகபால், அக்குணங்களை வாய்விட்டுக் கதறினான். த்ருத்திபெற முடி
யாதபடி கரைபுரண்ட காதலையுடைய பாகவதர்களின் கோஷ்டியிலே கலந்து அவ
ர்களுடன் எம்பெருமானது கீர்த்திகளை வாயாரப்பாடி அதனால் ஆனந்தக்கண்ணீர்
பெருகப்பெற்று ‘கமக்குமன்றே இவ்வறுபவம் கிடைத்தது.’ என்கிற உள்ளடங்
காத பேரின்பப் பெருமையாலே “மொய்ம்மாம் ஸுற்பொழிற் பொய்கை” என்கிற
திருவாய்மொழியிற்படி நல்கால் தெரியாமல் துள்ளிக்கூத்தாடி, இப்போது விரி
மூலாகத்திலே மார்பு கூறித்திருக்கு மிருப்புத்தவிர்ந்து ஆனந்தமிடுகியாலே நில
த்தில் விழ்ந்து புரளும்படியான பாக்கியம் வாய்ப்பது என்றைக்கோ? என்கிறார்.

தூராதமனக்காதல் = ஸந்தாதவிஷயங்களை எவ்வளவு அதுபவித்தாலும் எத்த
னைகள் அதுபவித்தாலும் சிறிதும் த்ருத்தியடையாத இத்திரியங்களைபுடையவர்
களின் கோஷ்டியில்கின்றும் விலகி, எம்பெருமானை எவ்வளவு அதுபவித்தாலும்
பரப்பாத்தி பெருத மெய்யடியார்கள் திரளிலே புக விநம்புகிறபடி.

பரவை காட்டும் என்றது—கடலில் அலைகளின் கோஷத்திற்கு ஒய்வு இல்லா
தாப்போலே கோயிலில் வாத்தியங்களின் முழக்கத்துக்கு ஒய்வு இல்லாமையால்
கடலை ஒத்திருக்கின்ற என்றவாறு. பரவை—கடல்; பரவியது: ஐ - கருத்தாப்
பொருள்விகுதி.

[பூதலத்தில் இத்யாதி.] கண்ணிரான் திருவாதரித்த ஆனந்தப்பெருமையா
லே ஆய்ந்தாடி ஆபர்கள் ஓடுவார் விழுவாராணப்போலே நிலத்தில் உடம்பு தெரி
யாமல் விழ்ந்து புள்வதும் ஆனந்த பர்வாஹமேயம். திருமனையில் அங்கபாக்ஷி
னம் முகலியவைகாண்க. பூதலம் - வடசொல். ... (3)

களும்—எப்போதும்
கீர் ஆர்த்த } நல்ல வாத்தியங்களின் கோஷ
முறவு துசை } மானது
பரவை காட்டும்—கடலைக்காட்டாநின்றள்ள
திரு அரவத்தது—ஆரங்கத்திலே
அரவு அணையில் பள்ளிகொள்ளும்—;
போர் ஆழி—பகைவரோடு யுத்தஞ்செய்ய
தையே தொழிலாகவுடைய
திருவாழியாழ்வானை யுடையாரான
அம்மானை—எம்பெருமானை
கண்டு—ஸேவிக்கப் பெற்று
துள்ளி—(ஆனந்தத்தக்குப் போக்கு விடா
கத்) தலைகால் தெரியாமல் கூத்தாடி
பூதலத்தில்—பூமியிலே
புரளும் கான் } (உடம்ப தெரியாமல்) புரள்
என்று கொல் } வது என்றைக் கோ?

வன்பெருவானகமுய்ய அமரமுய்ய

மண்ணுய்யமண்ணுலகில் மனிசமுய்யத்

துன்பமிததுயரகல அயர்வொன்றில்லாத்

சுகம்வளர அகமகிழும்தோண்டர்வாழ

அன்பொடுதேன்திசைநோக்கிப் பள்ளிகொள்ளும்

அணியாங்கன்திருமுற்றத்து அடியார்தங்கள்

இன்பமிதபெருந்தழவுகண்டு யானும்

இசைந்துடனென்றுகொலோ இருக்குநாளே.

(௧௦)

பதவுரை.

வய்—(நைமித்திக ப்ரணயத்தில்) அழியாதிரு
நக்கடவதும்

பெரு—பெருமைதங்கியதுமான

வானகம்—ஸ்வர்க்கம்முதலிய மேலுலகங்கள்

உய்ய—உஜ்ஜீவிக்கவும்

அமரர்—தேவர்கள்

உய்ய—உஜ்ஜீவிக்கவும்

மண் உய்ய—புலோகம் உஜ்ஜீவிக்கவும்

மண் உலகில் } புலோகத்திலுள்ள மனிதர்

மனிதர் உய்ய } கனெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கவும்

மித துன்பம் } மிக்கதுக்கத்தை விளைப்ப

துயர் அகல } தான பாவங்கள் நீங்கவும்

அயர்வு ஒன்று இல்லா } துக்கம் கலசாத

சுகம் வளர } ஸுகம் வளரவும்

அகம் மகிழும்—(எப்போதும்) மனதில் ஆந

ந்தததையுடையாரான

தொண்டர்—பூவைவண்ணவர்கள்

வாழ—உஜ்ஜீவிக்கவும்

அன்பொடு—திருவள்ளத்தில் உகப்பொடு

தென் திசை நோக்கி—தெற்குத் திக்குக்கு

அபிமுகமாக

பள்ளிகொள்ளும்—பள்ளிகொண்டுகாசின்ற

அணி அரங்கன்—அழகிய மணவாணனுடைய

திரு முற்றத்து—ஸந்திரியுந்திருமுற்றத்திலே

அடியார் தங்கள்—தீவைவண்ணவர்களுடைய

இன்பம் மரு } ஆந்தம் கிரம்பிய பெ

பெரு குழவு சண்டு } சிய கோஷ்டியை

ஸேவித்து

யானும்—அடியேனும்

இலசந்து—(அவர்களுள் ஒருவனாக) மூனம்

பொருந்தி

உடனே—அவர்களோடுகூட

இருக்கும் நான் } வாழ்த்திருக்குங்காலம் எப்

என்று கொல் } போது (வாய்க்குமோ?)

சுருத்துரை :—தேவர்களும் மறவுபர்களுள் விலகாண பூவைவண்ணவர்களும் வாழவும், பாவங்கள் நீங்கிப் புண்ணியங்கள் செழிக்கவுமாகக் குடதிசைமுடியை வைத்தக் குணதிசை பாதம்மீட்டி வடதிசை பின்புகாட்டித் தென்திசை இலங்கை நோக்கிப் பள்ளிகொண்டருளாசின்ற பெரியபெருமாள் ஸந்திதித் திருமுற்றத்திலே தினைக்கின்ற பாகவதர்களுடைய கோஷ்டியிலே சேர்ந்து அடியேனும் அவர்களைப்போலே தினைத்து வாழ்வது என்றோ! என்கிறார்.

இதில் முன்னிரண்டுகளுக்குத் தகுதியாக,

“ ஊவொவாஊடுதெய்வஞ்ஊராஊ ஊடுவொராணாஊ

ஹிவொமாஹெஹெயெயவொஹெவதாநாஊ ।

ஸ்ரீபெராஜாஊ வொஹெயெஹெவதாநாஊ

ஸ்ரீபெராஜாஊ வொஹெயெஹெவதாநாஊ । ”

என்ற புராணஸ்லோகத்தை உதாஹரித்தருள்வர்.

திருப்பள்ளியெழுச்சியில் அருளிச்செய்துள்ளபடி தேவர்காணவரும் கோயிலேற வந்து புகாடுகிடப்பராதலால் அவர்கள் உய்யக்குறையில்லை. அங்கனம் உய்வுபெற்ற வானவர்கட்கு இடமாதலால் வானதழும் உய்ந்ததாம். “ மண்ணுல

கில் மனிசரூய்ய” என்றவிடத்து உய்தாலாவது ஜீவநமாய், “தொண்டர்வாழ” என்றவிடத்து வாழ்ச்சியாவது உஜ்ஜீவநமாகக்கூடவது. விசேஷஞானமில்லாத ஸாமான்ய மனிதர்கள் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்ற கருத்தின்றி, சோறுவிற்பனை முதலிய உதாரபோஷணத் தொழில்களுக்காகக் கோயிலை இருப்பிடமாக உடையாயிருப்பதால் அவர்கள் அவ்வாறு ஜீவித்துப்போப்படி. நம்பெருமாள் ஸந்திதிபண்ணியிருக்கிறாரென்ப: அந்த ஜீவனமும் காலகாமத்திலே உஜ்ஜீவனத்தில் மூட்டிவிடுமென்பதும் உணரத்தக்கது.

[தென்திசை நோக்கி.] தனது அந்தரங்க பக்தனை ஸ்ரீவிஷ்ணுமூர்த்தமாகத் தென்திசை நோக்கிப்படி. விஷ்ணுமூர்த்தன் சிவஜீவியாய் என்றும் இலங்கையில் வாழ்ந்து வருகின்ற நென்பது நூற்கொள்கை: “விடுவன நம்பிக்கு, என்னிலங்கு நாமத்தளவும் அரசென்ற” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

குமுவு=உ - சாரியை. ‘குமுவு’ என்பது பிழையே. சக்ரவர்த்தியாய்ப் பட்டங்கட்டியிராநின்ற தமக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளில் புகுவதென்றால் பாழும் மனமானது விரையில் ஸம்மதிக்கமாட்டாதே! என்ற வருத்தக்கருத்துத் தோன்ற “யானும் இசைந்து” என்கிறார். (க0)

திடர்விளங்குகரைப் பொன்னிநடுவுபாட்டுத்
திருவரங்கத்தரவணையில் பள்ளிகொள்ளும்
கடல்விளங்குகருமேனி யம்மான்தன்னைக்
கண்ணாக்கண்கேத்தம் காதல்தன்னால்
குடைவிளங்குவிறல்தானைக் கொற்றவொள்ளொள்
கூடலர்கோன்கொடைக் குலசேகரன்சொற்செய்த
நடைவிளங்குதமிழ்மாலை பத்துமல்லலார்
நலந்திகழ்நாரணனடிக்கீழ்நண்ணுவாரே.

(க1)

பதவுரை.

திடர் விளங்கு கரை—மணற்குன்றுகள் விளங்காநின்ற கரையையுடைத்தான
பொன்னி நடுவு பாடு—காவிரியின் கடுவே
திரு அரங்கத்து அரவு அணையில் பள்ளி
கொள்ளும்—
கடல் விளங்கு—கடல்போல் விளங்குகின்ற
கரு மேனி—காய திருமேனியையுடைய
அம்மான் தன்னை—அழகிய மணவானனை
கண் ஆர கண்டு } ‘கண்கள் தருப்பியுடை
உகக்கும் கா } யம்படி ஸேவித்து ஆப
தல் தன்னால் } ந்திக்க வேணும்’ என்று
உண்டான ஆசையினால்.
குடை விளங்கு—(அரசாட்சிக்கு ஏற்ப) வெண்
கொற்றக்குடையுடன்
விளங்கா நிற்பவரும்
விறல் தானை—பராக்கிரமமிக்க னெனை
களை யுடையவரும்

கொற்றம் ஒன் வான்—வெற்றியும், ஒளியும்
பொருத்திய வாசையுடையவரும்
கூடலர் கோன—மதுரையி லுள்ளவர்க்குத்
தலைவரும்
கொடை—ஒனதாய்ததையே இயற்கையாக
வுடையவருமான
குலசேகரன்—குலசேகரப் பெருமான்
சொற்செய்த—அருளிச்செய்த
கடை விளங்கு—தமிழ் கடையானது என்கு
விளங்காநிற்கிற
தமிழ் மாலை } தமிழ்ப் பிரபத்தருபமான இப்
பத்தும் } பத்துப் பாசாங்கணையும்
வல்லார்—ஒரவல்லவர்கள்
நலம் திகழ் நாரணன்—கல்யாண நரசாஸி
யான ஸ்ரீமல்லாராயணனுடைய
அடி சீழ் நண்ணுவார்—திருவடிகளில் சேரப்
பெறுவர்.

கருத்துரை:—இத்தப் பாசரம் இத்திருமொழியின் பயனுரைத்தது. இது ஹஸுருகி பென் ஹம் திருமொழிப்பாட்டு என்றும் வழங்கப்படும். இத்திருமொழி கற்பவர்கள், தம்மைப்போலே 'என்று கோலோ, என்று கோலோ' என்று கதற வேண்டாமல் எம்பெருமான திருவடிகளை எளிதில் சேரப்பெறுவர் என்கிறார்.

திடர் - மேடு, மணர்துன்று. நடுவு=உ - சாரியை. பாடு - ஏழனுருபு. உகக் கும் காதல் - உகப்பதற்குக் காரணமான காதல்: காரியப்பொருளில் வந்த பெய ரெச்சம்.

[குட - விளங்க இய்யாதி.] குலசேகர் பராக்ரமத்தால் பகைவரை வெல் லக் கருதி நால்வகைச் சேனையோடு புறப்பட்டுச் சென்று சோழபாண்டியர் முதலிய அரசர்களைவரையும் புறங்கொடுத்தோடுமாறு வென்று அவர்களைக் கீழ்ப் படுத்து அவர்கள் நாடுகளைத் தம்வசப்படுத்தி, இங்ஙனம் சேர சோழபாண்டிய மென்னும் தாழிநாடு மூன்றுக்கும் தலைமை பூண்டதனால், "கொல்லிகாவலன் கூடல்நாயகன் கோழிக்கோன் குலசேகரன்" என்னும்படி பல பிருதுகளைப் பெற்று மீண்டுவந்தார் என்றவாலாறு இங்கு அறியத்தக்கது.

"மன்னவர்தம் கோனாகி விற்பிருந்து கொண்டாடும் செல்வறியேன்" "மண் ணரசும் யான்வேண்டேன்" என்று அரசாட்சிச் செல்வத்தை மிக இசைத்து, அணியாங்கன் திருமுற்றத்தடியார் தங்கள் இன்ப மிகு பெருந்தழுவினிலே அர்வ யிக்க ஆசைகொண்ட இவ்வாழ்வார் "குடைவிளங்கு" இய்யாதி கூடாந்தரமான பெருமையைப் பாராட்டிப் பேசுவானேன்? என்று சங்கை பிறக்கக்கூடும்; அங் றனம் ஐயாதிராஜராயிருந்து புவனிமுழுதும் செங்கோல்செலுத்தியவர் இங்ஙனம் உலகவாழ்க்கையில் விரகதியடைந்து பாம்பாகவதராயினர் என்பதைப் பின்புள் ளாரு மறிந்து திருநாரணந்தாள் காலம்பெறச் சிந்தித்து உய்தற்கு உறுப்பாகு மென்ற திருவுள்ளத்தினால் இங்ஙன மருளிச்செய்கின்ற ரென்றுணர்க.

நடை - சொல்கோக்கும் பொருள்சேரக்கும் தொடைகோக்குமாகிய எல்லாக் குணங்களும் நன்கு அமையப்பெற்ற ஸௌரி.

தமிழ்மாலே=எம்பெருமானும் பிறரும் மேற்கொண்டு ஆதரிக்கத்தக்க இனிய பூமாலேபோன்ற பாமாலே.

சொற்செய்த - சொன்ன; இதில், செய் - துணைவினை.

குலசேகராழ்வார் திருவடிகளை சாணம்.

முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

இரண்டாந் திருமொழி - தேட்டருத்திறல்.

அவதாரிதை:—தாவரங்களுதன் விஷயத்திலே தமக்குள்ள அளவிறந்த அபிவிருத்திக்குக் கீழ்த்திருமொழியில் வெளியிட்டருளிய குலசேகரப் பெருமான், பகவத்கீழையத்தோடு நின்று தரிக்கமாட்டாமல் பாகவத விஷயத்திலே தாம் பித்தேறிக்கிடக்கின்றமையை வெளியிடுகிறார் இத்திருமொழியில். பகவத்கீழையத்திலே மெய்யன்பு பூண்டவர்கள் பாகவத விஷயத்திலே பாவணராகாமலிருக்க முடியாது பாகவத பாவணயம் அதிசயித்தாலன்றி பகவத்கீழைய பாவணயம் ஸத்தை பெறுது. இவ்வாழ்வார்க்கு பகவத்கீழைய பாவணயத்திற் காட்டில் பாகவத்கீழைய பாவணயமே பள்ள மடையாயிருக்கும்; * ஆங்கெடப் பானன்பர் கொள்ளா ரென்றவர்களுக்கே வாரங்கொடு குடப்பாம்பிற் கையிட்டவரிதே.

“ஜாதீதாதெவஸேதம்” - (கதை) ‘ஞானிகளான பாகவதர்களே தனக்கு உயிரிலே’ என்று சொன்ன எம்பெருமான் திருவுள்ள முகப்பது பாகவத பாவணய முண்டானுலே. ஆனதுபற்றியே பகவத்கீழையத்திற் காட்டிலும் பாகவத விஷயமே விறு பெற்றிருப்பது.

திருவாய் மொழிக்கு * கெழுமொழிமைபோலவும், பெரிய திருமொழிக்கு * கண்ணுதலானவுணர், * கண்ணோ வெங்குருகிபோலவும், திருமாலேக்கு * மேம் பொருட்குமேலிற் பாட்டுக்கள் போலவும், இப்பெருமான் திருமொழிக்கு இத்திரு மொழி மிக்க கௌரவ முடைத்தாமென்க.

தேட்டருத்திறல்தேனினைத் தேன்னரங்கனைத் திருமாதுவாழ்
வாட்டமில்வனமாலையனைவாழ்த்தி மால்கொள்கின்றையராய்
ஆட்டமேலியலர்க்குழைத்து அயர்வெய்தும்மெய்யடியார்கள் தம்
ஈட்டம்கண்டிடக்கூடுமேல் அதுகாணும்கண்பயனுவதே.

(க)

பதவுரை.

தேட்டரும்—(தன்முயற்சியால்) தேடிப்பெ
றதற்கு அருமையானவனும்

திறல்—(தன்னை முற்ற அதுபலிப்பதற்கு
உதற்ப்பான்) வலியைக் கொடுப்பவனும்

தேனினை—தேன்போல் பாம போக்யனும்

தென் அரங்களை—தென் திருவாங்கத்தில்
வாழ்பவனும்

திரு மாத வாழ் } பெரிய பிராட்டியார் கீத்
வாட்டம் இவ் } யவாணம் செய்தற்கு
வனமாலையா } மாய் வாடாமல் செ
ர்ப்பனை } வ்வி பெற்றிருக்கிற

வனமாலையை அணிந்துள்ள திரு
மார்வையுடையவனுமான ஸ்ரீரங்க
நாதனை

வாழ்த்தி—மங்களாசாஸனம் பண்ணி

மால் கொள்— } (அவன்திறத்தில்) மோலுங்
கின்றையர் ஆய } கொண்ட மனதையுடை

யராய்
ஆட்டம் மேலி—(அந்த மோலுத்தாலே
கின்றவிடத்தில் சிற்சுமாட்டாமல்)
ஆயவதிலே ஒருப்பட்டு

அவர்க்கு அழைத்த—(பகவத்காமங்களை)வாய்
விட்டுக் கதறிக்கூப்பிட்டு

அயர்வு ஏய்தம்—இகாப்படைகின்ற
மெய் அடியார்கள் தம்—உண்மையான அன்
புடைய பாகவதர்களின்

ஈட்டம்—கோவட்டியை
கண்டிட கூடும் ஏல்—சேவிக்கப் பெறுவோ
மாவல்

தது காணும் கண் | கண்படைத்ததற்குப்
பயன் ஆவது } பயன் அதுவே ன்றிது?

கருத்துரை:—“பூனாமார்பனைப் புள்ளாரும் பொன்மலையக் காணாதார்
கண்ணென்றுங் கண்ணுல்ல கண்டாமே” என்று ‘எம்பெருமானைக் காண்பதே
கண்படைத்ததற்குப் பாயோஜனம்’ என்கிற விததாத்தம் ஸாமாந்யமான தென்றும்
‘பாகவதர்களுடைய கோஷ்டியை ஸேவித்தாலன்றிக் கண்களுக்கு ஸாபல்யம்
கிடையா’ தென்பதே விசேஷஸித்தாந்தமென்றும் ஸாரமாகக் கண்டறிந்தவர்களுள்
இவ்வாழ்வார் தலைவர் என்னுமிடம் இப்பாட்டில் விளங்கும்.

அடியவர்கட்குப் பரமபோக்யான ஸ்ரிபப்பிசைய வாயாரத்தித்தி அவ
னிடத்திலே மிக்க மோஹங்கொண்டு அகணல் உடம்பு நின்றவிடத்தில் நிலிவாது
கூத்தாடி, ‘ஸ்ரிபப்பதியே! பூமிந்நாராயணே!’ என்றிப்படி பல திருநாமங்
களைக்கூறியழைத்து, அவ்வளவில் எம்பெருமான் கண்ணெதிரே வந்து ஸேவை
தந்தருளக் காணுமையாலே வருந்தி எங்குதின்ற பாரமார்த்திக பாவதர்களின்
கோஷ்டியை ஸேவிக்கப் பெறுவதே கண்களுக்குப் பாயோஜனமா மென்றோர்.

[தேட்டரும் திறத்தேனீ.] உபநிஷத்துக்களில் “நவொவெவெலு:”-“கவஸ
வா † சூழிகொ டெவபு” என்று தேனாகச் சொல்லப்படுகிற எம்பெருமான்
உலகத்தார் பருகும் தேனிற்காட்டில் பரமவிலகணமாயிருக்கும். உலகில் தேனா
னது ஸ்ரமத்துடன் தேடி ஸம்பாதிக்கக்கூடியதாயிருக்கும்; எம்பெருமானாகிற
தேனானது ஒருவராலும் தமது முயற்சியால் தேடிப்பிடிக்கக்கூடியதல்ல; அதுவே
நம்மைத்தேடிக்கொண்டுவரின் அப்போதுதான் அது நமக்கு எளிதாகும். ஒருவன்
தன் முயற்சியாலே தேடிப்பெற்றானால் அன்னுக்கு அதன் அதுபவம் ஸ்வல்ப
மாகத்தானிருக்கும். தருஷ்டாந்தம் கான்மன்: வஸுதேவர் புண்ணீராயாம்
வருஷம் தவமசெய்து ஸ்வப்ரயத்தர பராயிருத்ததனால் அவருடைய தவமானது
கண்ணிராலுடைய திருமுக மண்டலத்தைக் கண்டவுடனே உபகாணமாகி,
அப்பெருமானுடைய அசிமாறுஷ ஸீலவ்ருத்த வேஷங்களைத் தாம் அதுபவிப்ப
தற்கு உரிய பாக்கியமற்றவராய், தாமே அக்கண்ணனைத் திருவாய்ப்பாடியில்
தொண்டுகிடவேண்டிற்று. நகத்கோபர் இங்ஙனம் ஸ்வப்ரயத்தர பராக இல்லா
மையால் “எடுததேபராளன் நந்தகோபன்றன் இன்னுயிர்ச் சிறுவனே!” என்றும்
“நந்தன் பெற்றனன், நல்வினையில்லாநங்கள் கோன் வசுதேவன் பெற்றிலனே”
என்றும் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்யும்படி பரமபாக்யஸாலியானார். இந்த வாகியை
இவ்விருவருடைய பெயரே காட்டுகின்றது. வஸுதேவர் என்பதற்குப் ‘பணத்தி
னால் விளங்குமவர்’ என்று பொருளாதலால் ஸாதகாநஷ்டாந நிஷ்டர் என்றதா
கிறது. நந்தகோபர் என்பதற்கு ‘ஸத்தேகாஷப்படுகிறவர்’ என்று பொருளாத
லால் ஸாத்யத்தில் [அதாவது - ஹவத்தில்] நிஷ்டையுடையவர் என்றதாகிறது.
வேதங்களும், பாகதஸஸீகாரமென்றும் ஸ்வாத ஸஸீகாரமென்றும் இரண்டைச்
சொல்லி இவற்றில் பாகதஸஸீகாரமே சிறக்குமென்று முறையிடுகின்றன. தைத்
தீய ஸம்ஹிதா, முதற்காண்டம் ஆறாவது பாய்கத்தில்,

† இந்த சூதியசுத்தம் எம்பெருமானுக்கு வர்க்க மென்னுமிடம் ஸ்யூயிகரண சூபா
ஷ்யத்தில் விளங்கும்.

“வ ஜாவதிம் தொவெடி வுஜாவதிஸ்ஸவெடி

பவ வ, ஜாவத்வெடிஸவ-ஸெஜா வவதி” என்றது குறிப்பிடத்தக்கது.

இதன் பொருள்:—ஒருவன் எம்பெருமானை ஸ்மிகரிக்கிறான்; எம்பெருமான் ஒருவனை ஸ்மிகரிக்கிறான்; (இவ்விருவர்களுள்) எவனை எம்பெருமான் தானாக ஸ்மிகரிக்கிறானோ அவனை புண்ணியன் என்கை. இனி இதன் விரிவை நமமுடைய ஸம்பந்தராய ஸித்தாஞ்ஞநத்திற் கண்டு தெளிக.

திறல்=வலிவை அளிக்கின்ற என்றபடி. தேனைப்பருகினால் வலிவு உண்டாகுமிதே. தன்னை அறுபலிக்க இழிந்தவர்களுக்குத் தன்னைபுக கொடுக்கது, தன்னை அறுபலிப்பதற்கு உறுப்பான வலிவையும் தருமென்றவாறு. “ப சூத்திர வபுரா” என்று வேதமும் ஒதிற்று.

வனமாலே=திருமால் திர்மார்பில் அணிந்துள்ள மாலையின் திருநாமம் இது: “சூவாடிவடல் பர வார வதரெலெதி ஸர பதா” என்பர் நிகண்டுரைர். “மால்கொண்ட சிந்தையராய்” என்ற அத்யாபகபாடம் பாப்பிலக் கணத்திற்குச் சேராது, ஸம்பந்தராய பர மூலம்.

மேலி=மேவுதல் - கிரும்புதல்: “நம்பும் மேவும் நசையாகும்மே.” “கண்டக் கூடமேல்” என்றது -இத்தகைய மெய்படி யார்களை இந்நிலவுலகத்தில் காணப் பெறுவதின் அருமையை விளக்கும். (க)

தோலோமலர்மங்கை தோளின்தோய்ந்ததும் சுடர்வாளியால்
நீமோமலர்செற்றதும்நீரைமேய்த்ததும் இவையெரினைந்து
ஆடிப்பாடி அங்கலோ! என்றழைக்கும் தோண்டாடிப்போடி
சூடநாம்பெறில் கங்கைநீர்குடைந்தாமேவேட்கை என்னாவதே? (உ)

பதவுரை.

தோடு உலாம் } இதன்கண் மிக்கிருந்துள்ள
மலர் மங்கை } தாமரைப்பூவிற பிறந்த
பராட்டியினது

தோன் இணை } திருத்தோன்-தோடு அணை
தோய்ந்ததம் } யவமுந்நீர் கட்டிக்கொண்

டதம்

சுடர் வாளியால்—புகையுடைய அம்பினால்
நீம் மா மரம் செற்றதம்—நீண்ட ஸப்த

ஸாகவ்ருஷங்களைத் துனை

செய்து தன்வியதழ்

நீரை மேய்த்ததம்—பசுக்கட்டங்களை மேய்
த்ததம் (ஆயி)

இவையே வினைந்து—இப்படிப்பட்ட பசுவச்
சரிசெய்களையே அதுஸந்திதது

ஆடி—சரிச விகாரம்பெற்று

பாடி—(காதலுக்குப் போக்கு வீடாகவாய்
விட்டுப்) பாடி

ஓ! அரங்க!! என்று—‘ஓ அரங்கனே!’

என்று (அவன் திருநாலை

களைச் சொல்லி)

அழைக்கும்—கூப்பிடுகிற

தோண்டர்—கைக்கரியத்தையே சிறுபகமாக
வுடைய பாகவதர்களின்

அடி பொடி—திருவடித் தூசுகளிலே

நாம் சூட பெறில்—நாம் புவளாழிக்கப்பெ
ற்றால் (பிறகு)

கங்கை நீர்—கங்கா ஜலத்திலே

குடைத்த ஆ } அங்காழித்து நீராடவேண
டும் வேட்கை } மெய்நிற சூசையானது

என் ஆவது—ஏதற்கு? (உ)

கருத்துரை:—“பெண்டிரால் சுசுக்களுப்ப்பான் பெரியதோரிநம்பைபூண்டு,
உண்டிராக கிடக்கும்பொது முடலுக்கே கரைந்து கைந்து” என்றபடி அங்ஙனம்

பதனும் ஸாப்ஸாரிக சிந்தனைகளே நிகழும் லௌகிகர்படி வில்லாமல் எம்பெருமானுடைய தீவ்யசரிதங்களையே மாறிமாறி அதுசந்தித்து, அவ்வறுஸந்தாதத்தாற் பிறந்த உகப்பு உள்ளடங்காமல் பகவந்நாமங்களை வாய்விட்டுக் கதறுகின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் ஸ்ரீபாததுளிகளில் அவகாஹிக்கப்பெற்றால், பிறகு 'கங்கையில் நீராடவேணும்' என்கிற விருப்பமும் வியத்தமேயாம் என்கிறார். எப்போதோ ஒரு ஸமயத்தில் மாத்ரமே கங்கைக்கு எம்பெருமானுடைய திருவடி ஸம்பந்தமுண்டு; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அது அநவரதம் உண்டாகையால் கங்காஸ்நாதத்திற் காட்டில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ பாததுளியில் அவகாஹகமே சிறக்கு மென்க. "கங்கையிற் புனிதமாய்காவிரி" (சிருமாவை) என்ற விடத்தும், "ஹவஸீவதஜ்ஜம்மா லிஷ்வபஜிதஜாதஜ்ஜம்மா" (ஸ்ரீங்கராஜஸ்தவம்) என்ற விடத்தும் இவ்வர்த்தம் விசதம்.

ஆமே வேட்கை=ஆடுதற்குக் காரணமாகிய வேட்கை: காரியப்பொருளில் வந்த பெயரெச்சம்.

நீமோமரஞ் சென்ற வரலாறு:—இராவணன் கவர்ந்து சென்ற சிதையைத்தேடிக்கொண்டு சென்ற ராமசக்ஷ்மணர்களை ஒருநாமான் மூலமாகத் தொழுகைகொண்ட பிறகு. ஸுதீவன். தனது பனகவனம் மஹாபலசாலியுமான வாலியைக் கொல்லும் வல்லமை இராமபிரானுக்கு உண்டோ இல்லையோ வென்று ஐயமுற்று, தன் ஸந்தேஹம் தீரும்படி 'எதிரிலுள்ள ஸப்தஸால வ்ருக்ஷங்களை ஏககாலத்தில் தொலைபடும்படி. எய்யவேண்டும்' என்று சொல்ல; உடனே இராமபிரான் ஒரம்பு தொடுத்து அந்த ஸப்தஸால வ்ருக்ஷங்களை ஒருங்கு தொலைபடுத்தினன் என்பதாம்.

ஏறடர்த்ததும் எனமாய்நிலம்கீண்டதும் முன் இராமனாய்
மாறடர்த்ததும்மண்ணளந்ததும் சொல்லிப்பாடி வண்பொன்னிப்பே
|| ராறுபோல்வரும்கண்ணநீர்கொண்டு அரங்கன்கோயில் திருமுற்றம்
சேறுசெய்தொண்டர்சேவடிச்சேழுஞ்சேறு என்சென்னிக்கணிவனே. (௩)

பதவுரை.

வறு அடர்த்ததும்—(நப்பின்னைக்காக) ஏழு	வண்பேர் பொன்னி } ஒளதார்யத்தையும் ஆறு போல் வரும் } பெருமையையுமுடை கண்ணநீர் கொண்டு } ய காவிரியாறுபோ ந் பெருகுகின்ற ஆகந்த பாஷ்பங்கனாலே
ரிஷபங்களை வலியடக்கியதும் எனம் ஆய் } வராஹரூபியாய் பூயியை நிலம் கீண்டதும் } க்கொட்டாற் குத்தி யெடுத்ததும்	
முன் இராமன் ஓய்—மூன்று சக்ரவர்த்தி திரு	அரங்கன் கோயில் } எம்பெருமான் ஸந்தி திரு முற்றம் } உன் திருமுற்றத்தை சேறு செய் தொண்டர்—சேருக்குற பாச வதர்களின்
மகனாய்ப் பிறந்து மாறு அடர்த்ததும்—சத்ரு ராகுலர்களைக் கிழங்கெடுத்ததும்	
மண் அளந்ததும்—(நிலிர்மனைய) உலகை ந்ததம் (ஆகிய இந்த சரிதங்களை)	சே அடி } திருவடிகளால் துளையுண்ட செழு சேறு } அழகிய சேற்றை என் சென்னிக்கு—என்னுடைய நெற்றிக்கு அணிவன்—திலகமாகக் கொள்வேன். (௩)
சொல்லி பாடி—வாயாற்சொல்லி வாய்விட் இப் பாடி.	

கருத்துரை:—எம்பெருமானுடைய பல அவதார சரித்திரங்களையே அவராதம் வாயாரப் பாடிக்கொண்டு அன்பு மிகுகியால் கண்களினின்று பெரியந்தி போலப் பாவசமாகப் பெருகுகின்ற ஆந்த பாஷ்பங்களாலே ஸ்ரீரங்கராதன் ஸநிதித் திருமுற்றத்தைச் சேருக்குகின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் திருவடிகளால் தொகையுண்ட சேற்றை எனை தலைக்கு அலங்காரமாகக் கொள்வேன் என்கிறார். [என் சென்னிக்கு அணிவனே.] பிராகிருத ஸம்பத்தாகிய அரசாட்சிச் செல்வத்திற்கு அந்நுநியாக வலுநிகர்ப்படும் கீர்த்ததைப்பரித் தெறிந்து, அப்பிராகிருத ஸம்பத்தாகிய பாகவத பத்திலகூழிக்கு அந்நுநியாக அப்பாகவதர்களின் ஸ்ரீபாத தாளிச் சேற்றைச் சிரோபூஷணமாகக் கொள்வேன் என்கிறார்.

கண்ணநீர் எவ்வளவு அடக்கினாலும் நில்லாமல் பெருவெள்ள மிதேற்குப் பொருத்தமான த்ருஷ்டார்த்தம் காவிரியேயாம். கண்ண நீர்=(கண் அ) அ - ஆறும் வேற்றுமை யுருபு; கண்களினுடைய நீர் என்றபடி. (௩)

தோய்த்ததன் தயிர்வேண்ணெய்பாலுடனுண்டலும் உடன்றாய்ச்சிகண்டு
ஆர்த்ததோளுடை எம்பிரான் என்னரங்கனுக்கு அடியார்களாய்
நாத்தழம்பெழநாரணுவென்றழைத்து மெய்தழம்பத்தோழுது
வத்தி இன்புறும்தோண்டர்சேவடி வத்திவாழ்த்துமென்னெஞ்சமே. (௪)

பதவுரை.

தோய்த்த தன் தயிர்—தோய்த்தத் குளிர்ந்த தயிரையும்	அடியார்கள் ஆய்—ஆட்பட்டவர்களாய்
வேண்ணெய்—வேண்ணெயையும்	நா தழம்பு எழு—நாக்குத் தடிக்கும்படி
பால்—பாலையும்	நாரணு என்று அழைத்து—நாராயணு! என்று கூப்பிட்டு
உடன் உண்டலும்—ஒரே காலத்திலே அமுது செய்தவனவிலு	மெய் தழம்பு } சரீரம் காய்ப்பேறும்படி னே தொழுது } வித்து
ஆய்ச்சி—யசோதைப் பிராட்டியானவன்	எத்தி—தோத்திரம் பண்ணி
கண்டு—(அந்தக் களவதன்னைப்) பார்த்து	இன்புறும்—ஆர்த்த மடைகின்ற
உடன்று—கோபித்து	தோண்டர்—ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய
ஆர்த்த—(பிறகு அவனாலே) பிடித்துக் கட்டப்பட்ட	சே அடி—திருவடி+னை
தோன் உடை—தோன்களை யுடைய	என் செஞ்சம்—என் மனமானது
எம் பிரான்—எமக்குத் தலைவனான	வத்தி வாழ்த்தும்—துதித்து (அவர்களுக்கே) பல்லாண்டு பாடும். (௪)
என் அரசர்களுக்கு—என் ரங்கராதனுக்கு	

கருத்துரை:—“எத்திறம்! உரலிஞ்ஞெடினைந்திருந்தெங்கே! எளிவே!” என்று லம்மாழ்வார் ஆறுமாதம் மோலித்துக் கிடக்கும்படி மயக்கவல்ல கண்ணினுண் கிறுத்தாமடுனில் கட்டுண்ட அபதாரத்தை அறுஸந்தித்து, “கொண்டல் வண்ணனைக் கோவனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன் - அணியரங்கன்” என்றபடி ஸ்ரீரங்கராதனை அக்கண்ணபிரானாகப் பாவித்துப் பணிசெய்கின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பல்லாண்டு பாடுவதையே தொழிலாகக் கொண்டிருப்பேன் நான் என்கிறார்.

“மெய்தழும்பத் தொழுது” என்றதனால் ஒருமுறை கமஸ்காரம் செய்யும் மெய்ப்புறமாய் ஆகாரமுற்றதாகு மென்று சில சிற்றறினார் மயங்குவார்; 1. கதனுண் டதியுத்தாநாஃ தயாஹுஃ வெடுவவ சூரீ” என்றபடி பக்திபுரகர்ஷத்தாலே மெய்ப்புறத்து நூல்வரம்பை மீறுமவர்களின் அறுஷ்டாகம் கபட பக்திமாண்களுக்கு ஆகாரணியமாவது பரிஹாஸ்யம். கணக்கெண்ணிக் தொழுமவர்களாயும், * பஞ்சி யன்ன மெல்லடி கற்பாவைமார்களாடகத்தின் அஞ்சிலம்பின் ஒலியைக் கேட்டு உள்குழைந்து ஒழிமவர்களாயுமுள்ள கள்ளபக்தர்களுக்கு எந்த சாஸ்தரத்திலும் ப்ரமாணம் கிடைப்பரிதாம். இனி, எமது திருப்பாவைத் தனியனுரையில் இவ் விவரணத்தை விசதமாகக் காண்க.

உடன்று - கோபித்து: ‘உடல்’ என்பது வினைப்பகுதி. (ச)

பொய்சிலைக்குரலேற்றெருத்தமிறுத்துப் போராவீர்த்தகோள்
செய்சிலைக்குடர்குழொளித் திண்ணமாமதின்தேன்னரங்குறமி
மெய்சிலைக்குமேகமொன்று தம்நெஞ்சிலினின்றுதிகழப்போய்
மெய்சிலிர்ப்பவர்தம்மையேநினைந்து என்மனம்மெய்சிலிர்க்குமே. (சு)

பதவுரை.

பொய்—க்குத்தரிமமாய்
சிலை குரல்—கோபத்தை வெளியிடுகின்ற
கோஷத்தை யுடைத்தாள்
ஏறு—(ஏழு) ரிஷபங்களின்
எருத்தம் இறுத்த—முசுப்புகளை முறித்த
வளைய,
போர் அரவு } போர் செய்யவந்த காளிய
சுரத்த கோள் } ஈகத்தை நிரவிர்த்த ஸ்வா
யியாய்,
சிலை செய்—கல்லினால் செய்யப்பட்டு
சுடர் ஒளி—மிக்க தேஜஸினையுடைத்தாய்
திண்ணம்—தருமாயிருக்குந் தன்மையை
முடைத்தாய்
மா—பெரிதான
மனின் சூழ்—மகிழ்க்காலே சூழப்பட்ட

தென் அரவ் } தென்னாக்கத்தில் எழுந்தரு
கன் ஆம் } ளியிருப்பவளுள் எக்காரத
னுகிற
மெய் சிலை கரு } சரிசத்தில் வில்லோடு கூடி
மேகம் ஒன்று } ய ஒரு காளமேகமானது
தம் நெஞ்சன் தின் } தங்கன் மனதில் திலை
று திகழப் போய் } த்து விசங்கப்பெற்று
மெய் சிலிர்ப்பவர் } மயிர்க்குச்செறியும் சரிச
தம்மையே } முடைய ஸ்ரீவைஷ்ண
வர்களையே
என் மனம் } என் நெஞ்சானது அறுசுந்தி
நினைந்து } த்து
மெய் சிலிர்க்கும்—மயிர்க்குச்செறியப் பெற்
றது. (சு)

கருத்துரை:—அடியார்களை ஆட்கொள்வதற்காக அருமையான செயல்களைச் செய்தருளின எம்பெருமானாகிற காளமேகத்தை ஹ்ருதயத்திலே வறுறிக்கப் பெற்று எப்போதும் மயிர்க்குச்செறியும் திருமேனியையுடையாள் விருக்கின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அறுசுந்தித்து. அவர்கள் படும் பாட்டை என்னெஞ்சுப் படா நின்ற தென்குறர்.

ஏற்றெருத்தமிறுத்த வரலாறு:—கண்ணபிரான் சுப்பின்னைப் பிராட்டியைத் திரு மணம் புணர்த்ததாக, அவன் தந்தை கற்பாகல்கமாகக் குறித்தபடி, யாவர்க்கும் அடங்காத அஸூராவேஸம் பெற்ற ஏழு எருதுகளையும் ஏழு திருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கித்தழுவின நென்பதாம்.

அரவீர்த்த வரலாறு :—பழநாநதியில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்நியால் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்கு அநர்வாமாகச்செய்த காளியினென்னும் கொடிய ஐந்தலை நாகத்தைக் கிருஷ்ணன் தண்டித்தவேண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொண்டு, அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ள தொரு கடம்ப மரத்தின்மேலேறி அம்படுவிற்குக்கித்து, கொடிய அந்நாகத்தின் படங்களின்மேலேறித் துவைத்து கர்த்தனஞ்செய்து நகக்கி வலியடக்குகையில் 'மாங்கல்யாபிஷை இட்டருளவேண்டும்' என்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாக கன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக் காளியினை உயிரோடு கடலிற் சென்று வாழுமாறு விட்டருளினான் என்பதாம்.

“கிசுழப்போய்” என்ற விடத்து, போய்—வார்த்தைப்பாடு.

“மனம் மெய்கிவிர்த்தும்” என்றது - மனம் விகாரப்படாநின்ற தென்படி. (1)

ஆதியந்தமனந்தமற்பதமான வானவர்தம்பிரான்
பாதபாமலர்துழைப்பத்தியிலாத பாலிகள் உய்ந்திடத்
தீதில்நன்னெரிகாட்டி எங்தும்திரிந்து அரங்கனெம்மானுக்கே
காதல்செய்தோண்டார்க்கு எப்பிறப்பிலும் காதல்செய்யும் என்னெஞ்சமே. (2)

பதவுரை.

ஆதி—ஐகத்காரணபூதனாய்
அந்தம்—ப்ரணவகாலத்திலும் வாழ்பவனாய்
அந்தம்—ஸ்ரவ்வயாபியாய்
அற்புதம் ஆன—ஆச்சரிய பூதனாய்
வானவர் தம் பிரான்—அமரர்க் கதிபதியான
ரங்கநாதனுடைய
மா மலர் பாதம்—நிறத்த மலர்போன்ற திரு
வடிகளை
ருடும் பத்தி இலாத—கிரண வற்றிப்பதற்
குறப்பான அன்பு இவ்வாத
பாலிகள் உய்ந்திட—பாபிகளும் உஜ்ஜீவித்
தும்படி.

எங்கும் திரிந்து—ஸ்ரவதேசங்களிலும் ஈஞ்
திது துழ்—குற்றமற்ற [ஈஞ்செய்து
கல் கொறி—கல்வழிகளை
காட்டி—(தமது அதுவட்டா முகத்தாலே)
வெளிப்படுத்தக்கொண்டு
எம்மான்—மக்குத் தலைவனான
அரங்கனுக்கே—பூரங்கநாதனுக்கே
காதல் செய்—பத்தபூண்டிருக்கின்ற
தோண்டார்க்கு—பாகவதர்கள் விஷயத்தில்
என் னெஞ்சம்—எனது மனமானது
எப் பிறப்பிலும்—எத்த ஜன்மத்திலும்
காதல் செய்யும்—அன்பு பூண்டிருக்கும். (2)

கருத்துரை :—ஸகல ஐகத்காரண பூதனாய் ஸர்வவ்யாபகனான எம்பெருமா னிடத்து அன்பு இல்லாதவர்களான பாலிகளும் அவ்வன்பைப் பெற்று உஜ்ஜீவிக்கு மாறு தோ தேசாந்தாங்கனெங்கும் ஈஞ்சரித்து ஸ்வரூபாறு ரூபமான அர்த்த விசே ஷங்களை ஆங்காங்கு உபயோஸமுக்கே உபதேசித்தவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கே நான் பிறவிதோறும் அன்பு பாராட்டுவேன் என்கிறார். “எப்பிறப்பிலும்” என்ற சொற்போக்கால், அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் பக்கல் பக்திபண்ணுவதற் காக இன்னும் பல ஜன்மங்களைத் தாம்பெற விரும்புகிருக்குமாறு விளங்கு மென்ப-

காரினம்புரைமேனிநற்கதிர் முத்தவெண்ணைகச்செய்யவாய்
ஆரமார்வரைங்கனென்னும் அரும்பெருஞ்சுடரோன்றினைச்
சேரும்நெஞ்சினராகிச் சேர்ந்துகசிந்திழிந்தகண்ணீர்களால்
வாரநிற்பவர்தாளினைக்கு ஒருவாரமாகும் என்னெஞ்சமே.

(எ)

பதவுரை.

கார் இனம் புரை—மேகங்களின் திரளை ஒத்த
மேனி—திருமேனியையும்
நல் கதிர்—அழகிய லாவண்யத்தையும்
முத்தம் வெண்மைகை } முத்துக்கள் போல்
செய்ய வாய் } வெளுத்த புன்சிரிப்
பையுடைய சிவந்த திருப்பவனத்தையும்
ஆரம் மார்வன்—முத்தாஹாரமணிந்த மார்
வையு முடையனான
அரங்கன் என்னும்—தீரங்காதனாகிற
அரும் பெரும } அருமை பெருமையுள்ள
சுடர் ஒன்றினை } விலகண்ணமானதொரு
தேஜஸ்ஸை

சேரும் நெஞ் } கிட்டி அறபவிக்கவேனுமே
சினர் ஆகி } ன்ற சிந்தையையுடையராய்
சேர்ந்த—(அங்ஙனமே) சேர்ந்த
செத்து இழிந்த—(பக்தி பாவச்யத்தாலே)
சுரந்து பெருகின
கண் நீர்க்க—ஆரந்த பாஷ்பங்கள்
வார நிற்பவர்—வென்னமட்டி டொழுதும்படி
கிற்ற மவர்களுடைய
தான் இணைந்து—இரண்டு திருவடிக்கள் விஷ
என் கொஞ்சம்—என் மனமானது [யத்தில்
ஒரு வாரம் ஆகும்—ஒப்பற்ற அன்பையுடைய
தாகும். (எ)

கருத்துரை:—பல காளமேகங்கள் திரண்டாற்போன்று விளங்குகின்ற திரு
மேனிமாரியும், அத்திருமேனியில் ஒடுகின்ற விலகண்ணமான லாவண்யத்தையும்,
முத்துவரிசை போன்ற புன்முறுவலையுடைய திருவதரத்தையும், முத்துமாலே
யணிந்த திருமார்பையு முடையனான தீரங்காதனென்கிற ஒரு பாஞ்சீசாதியை
அடிபணிந்து கண்ணாக் கண்ணிருமாய் நிற்கும் தீர விலகண்ணவர்களுக்கே என்
கொஞ்சானது அகநப்பரயோஜனமாய் ஆட்பட்டு நில்லா நின்றதென்கிறார்.

நற்கதிர் என்பதை முத்துக்கு அடைமொழியாக், 'நல்ல ஒளிபொருங்கிய'
என்றுரைத்தது மொன்று. "கண்ணீர்களால்" என்ற விடத்து, ஆல் - அசை. (எ)

மாலையுற்றகடல்கிடந்தவன் வண்ணேண்ணேறுந்துழாய்
மாலையுற்ற வரைப்பெருந்திருமார்வனை மலர்க்கண்ணனை
மாலையுற்றேழந்தாடிப்பாடித் திரிந்து அரங்கனம்மானுக்கே
மாலையுற்றிம்ம்தொண்டர்வாழ்வுக்கு மாலையுற்றது என்னெஞ்சமே.

(அ)

பதவுரை.

மலை உற்று } (சன் திருமேனி ஸ்பர்சத்தா
கடல் } லே) அலை பெறிகிற (திருப்
பாற் கடலில்
கிடந்தவன்—பள்ளி கொள்பவனும்
வண்டு கிண்டு உறு } (தேனுக்காக) வண்டு
துழாய் மலை உற்று } கன குடையா நின்
துகை திருத்துழாய் மலை அணிந்த
வரை பெரு } மலைபோற் பெருமை தன்
திருமார்பனை } சிய திருமார்பையுடைய
வனும்
மலர் கண்ணனை—சந்தாமரை மலர்போ
ன்ற திருக்கண்ணையுடையவனு மான
தீரங்காதன் விஷயத்தில்.

மலை உற்று—வயாமோற்றத்தை அடைத்து
எழுத்து ஆடி—(இருத்தவிடத்தி லிராமல்)
எழுத்து கடத்தாடி
பாடி—(வாயாரப்) பரிசு
திரித்து—(இவ்வு தேசங்கன்தோறும்) ஸஞ்
சரித்து
அரங்கன் எம் } எமக்கு ஸ்வாமிபரன் தீரங்
மானுக்கே } காதன் விஷயத்திலேயே
மலை உற்றிடம்—பித்தேறித் திரிகின்ற
தொண்டர்—தீர விலகண்ணவர்களுடைய
வாழ்வுக்கு—தீர விலகண்ணவ லக்யமிக்கு
என் கொஞ்சம் } என்மனம் மயங்கிக் கிடத்
மலை உற்றது } கின்றது. (அ)

கருத்துரை. — திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொள்பவனும் நறுந்தேன் மிக்க செவ்வித்துழாய்மாலையணிந்த பெருந் திருமார்பையுடையவனும் புண்டரீகாச்சுணு பாகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் விஷயத்திலே மையல்கொண்டு இருந்தவிடத்திலிருக்க வோட்டாமையாலே எழுந்து ஆடுவது பாடுவதாய் விகாரப்படுகின்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லக்ஷ்மிக்கே என் கொஞ்ச பித்தேறு நின்ற தென்குரர். அப்படிப்பட்ட நிலைமை நமக்கு வாய்க்குமா? என்று அலமாவா நின்ற தென்றபடி.

இரண்டாமடியில் மாத்திரம் மாலே என்பது வரலா என்ற வடசொல் விகாரம். மற்ற மூன்றடிகளிலுள்ள மாலே - மோஹம் என்னும் பொருளதான மால் என்னுஞ் சொல் இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபேற்றது. (அ)

மொய்த்துக்கண்பனிசோரமெய்கள்சிலிர்ப்ப ஏங்கியினைத்துநின்று
எய்த்துக்கும்பிடுட்டமிட்டெழுந்து ஆடிப்பாடியிறைஞ்சி என்
அத்தனச்சனரங்கனுக்கு அடியார்களாகி அவனுக்கே
பித்தாமவர்பித்தரல்லர்கள் மற்றையார்முற்றும்பித்தரே. (க)

பதவுரை.

கண் பனி—ஆந்த பால்பமானது
மொய்த்து சோர—இடை விடாமல் சொரி
மெய்கள்—சரீரம் [யவம்
சிலிர்ப்ப—மயிர்க் கட்செறியவம்
ஏங்கி இளைத்து நின்ற—கொஞ்ச தளர்ந்து
களைத்துப்போய்

எய்த்து—நிலைதளர்ந்து
கும்பிடு கட்டம் இட்டு—மஹாகோலாஹலத்
தோடு கடடிய நர்த்தனத்தைப் பண்ணி
எழுந்து ஆடி) நின்றவிடத்து நில்லாமல்
பாடி இறைஞ்சி (பலவித) ஆட்டங்களை
டிப் பாட்டுக்கள் பாடி வணங்கி,

என் அத்தன்—எனக்குத் தத்தையாய்
அச்சன்—ஸ்வாமியான
அரங்கனுக்கு—ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு
அடியார்கள் ஆகி—அடியவர்களாய்
அவனுக்கே -- அந்த ரங்கநாதன் விஷயத்தி
லேயே

பித்தர் ஆமவர்—பித்தேறித் திரிகிறவர்கள்
பித்தர் அல்லர்கள்—பைத்தியக்காரர்கள் அல்லர்;
மற்றையார் முற்றும்—(பத்திகார்யமான இந்த
வ்யாமோஹமில்லாத) மற்ற
பேர்களைல்லாம்
பித்தரே—பைத்தியக்காரர்கள் தான். (க)

கருத்துரை:—ஆழ்வாரை நோக்கிச் சிலர் 'ஓய்! பைத்தியக்காரர்கள் விஷயத்திலேயா உமக்குப் பைத்தியம் பிடித்தது? என்று கேட்ட; ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமான விஷயத்தில் பித்தேறுமவர்கள் பைத்தியக்காரரல்லர் என்கிறார்.

“[மற்றையார் முற்றும் பித்தரே.] இந்த பத்திகார்யமான பித்து இல்லாதவர்களடையப் பித்தர். அக்கலக்கமில்லாதே தெளிந்திருக்குமவர் ஸாகாநிகளே யாகிலும் அவர்கள் பித்தர்” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி நோக்குக.

கும்பிடு கட்டமிட்டு - தலைமேலாகக் கூத்தாடி, என்க. (க)

அல்லிமாமலர்மங்கைநாதன் அரங்கன்மெய்யடியார்கள்தம்
எல்லையிலடிமைத்திறத்தினில் என்றுமேவுமனத்தனும்
கோல்லிகாவலன்கூடல்நாயகன் கோழிக்கோன்துலசேகரன்
சோல்லினிந்தமிழ்மாலேவல்லவர் தோண்டர்தோண்டர்களாவரே. (கௌ)

புதுவுரை.

அல்லி மா மலர் } அகலிதழ்களையுடைய சிற
மக்கை நாடன் } ந்த (தாமரை) மலரில்
பிறந்த பிராட்டிக்குக் கணவனுனை
அரங்கன்—பூரீங்குகா தனுடைய
மெய் அடியார் } உண்மையான பத்தர்களு
கள் தம் } டைய
எல்லையில் அடிமை } எல்லையிலே உண்
திறந்தினில் } சேஷங்கந்தியிலே
என்றும் மேவு } எப்போதும் பொருந்திய
மனத்தன் ஆம் } திருவள்ளத்தை யுடைய
வரும்

தொல்லி காவலன்—தொல்லிகர்க்கு அரசும்
கூடல் காயகன்—மதுரைக்கு அரசரும்
கோழி கோன்—உறையூருக்கு அரசருமான
குலசேகரன்—குலசேகராய்யாருடைய
சொல்லின்—ஸ்ரீஸூர்த்திகளாலே அமைந்த
இன் தமிழ் மாலை } இனிய தமிழ்ப் பாசுரம்
வல்லவர் } கனா ஓதவல்லவர்கள்
தொண்டர் தொண் } தா ணா துதாஸாராகப்
டர்கள் ஆவர் } பெறுவர். (40)

கருத்துரை:—திருமால் விஷயத்திலே அந்நியப்பயோஜனாகத் தோண்டுப் பட்டிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய சமாவதி தாஸ்யத்திலே பொருந்தின திருவுள்ளத்தையுடையான ஸ்ரீ குலசேகராழ்வார் அருளிச்செய்த பாம போக்யமான இத்திருமொழியை ஒகவல்லவர்கள் பாகவத சேஷக்வமாகிற புருஷார்த்தத்தைப் பெறுவார்கள் என்று பலஞ்சொல்லிக் தலைக்கட்டியவாறு.

எல்லையி லடி.வைத்திறமாவது - “அடியா ரடியார்தம் மடியா ரடியார்தமக் கடியா ரடியார்தம் அடியா ரடியோர்களை” என்றும், “தூதுகூறுகூறு வாரி வாரகூறுகூறுகூறு லூதுகூறுகூறு உதிரா லூரகூறுகூறு” என்று மருஞ்சிச்செய்தபடியே வலுவலவலுவுவாந துண்டெயான சேஷிவ்வ காஷ்டை.

இப்படிப்பட்ட சேஷத்வ காஷ்டையிலே ஊன்றி எளிவர் அறங்கார நேறுவான் “கொல்லிசாவலன்” இத்யாதி விசேஷணங்களை ஆதரித்துக் கூறுவானேன்? எனில், கீழ்த் திருமொழியில் சுற்றுப்பாசுரத்தின் உரையைக் காண்க. (40)

அடிவரவு:—தேட்டு தோடேறு தோய்தத பொய் ஆதி காரினம் மாலை மொய்த்து அல்லி மெய்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாந்திரகுமொழி உரை

முற்றிற் று.

47

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முன்றாத்திமொழி - மெய்யில் வாழ்க்கை.

எம்பெருமானிடத்து உண்டான பாவண்பமானது அவனளவிலே நிற்க மாட்டாமல் அவனடியாரளவுஞ் சென்று கரைபுரண்டபடியை அருளிச்செய்தார் - கீழ்த் திருமொழியில். அப்படி பாகவதப் பாவண்பம் அளவிறந்து விளைந்தவாறே ஸாம்ஸாரிகர் படியில் மிக்க வெறுப்பு உண்டாகி, அவர்களைக் காண்பதும் அவர்க ளோடு ஸஹவாஸஞ் செய்வதும் அஸதர்யமாய்ப்படி ஒரு தஸாவிசேஷம் பிறக்கு மே ; அந்த நிலைமை தமக்குப் பிறந்தபடியை அருளிச் செய்கிறார் - இத்திரு மொழியில்.

மெய்யில்வாழ்க்கையை மெய்யெனக்கொள்ளும் இங்
வையந்தன்னோடும் கூடுவதில்லையான்
ஐயனே ! அங்கா ! என்று அழைக்கின்றேன்
மையல்கொண்டொழிந்தேன் என்றன்மாலுக்கே.

(க)

பதவுரை.

மெய்யில் ப்ராக்ருதி ப்ராக்ருதங்கனோடு
வாழ்க்கையை பொருத்தி வாழ்வதையே
மெய்யென கொள்ளும்—பாபமார்த்திகமாகக்
கருதுகின்ற
இ வையம் தன்னோடும்—இவ்வுலகத்தாரோடு
யான் கூடுவது இல்லை—(துணி) நான் சேர்
ஐயனே— 'ஸ்யாமி' [வதிவிலை ;
அரங்கா—சூரங்கநாதனே !]

என்று அழைக்கின்றேன்—என்று (பகவத்
நாமங்களைச் சொல்லி) அழையா
கின்றேன் ;
என் தன் மாலுக்கே—என்னிடத்தில் வாந்
வயமுடைய எம்பெருமான்
பக்கவிலேயே
மையல்கொண்டொழிந்தேன்—வயாமோஹ
மடைந்திட்டேன்.

கருத்துரை:—அவாவர்கள் படைத்திருக்கும் ஸர்வமான சரீரத்தின் ஸம் பந்தமடியாக இஹலோகத்தில் நிகழ்கின்ற ப்ராக்ருதபோகங்கள் யாவும் மின்னல் போல் மிளிர்ந்து மறைபக்கடியையையே யன்றி நித்தியமாகச் செல்லக்கூடியவை யல்ல ; உண்மை இங்ஙனமிருந்தும் அபித்யமானவற்றை நித்யமாக மயங்கி ஐதரிக போகங்களுக்கே உழன்று திரிகின்ற இந்த ப்ராக்ருத மதுஷ்பர்களின் ப்ராக்ரியை எணக்கு அடித்தும் ஸஹிக்க முடியாதிருப்பதால் இவர்களுடன் நான் கூடியிருக்க மாட்டேன் ; என்று சொன்ன ஆழ்வாரை வேக்கிச் சிலர் “எங்களைக் காட்டி நாம் உமக்கு என்ன வையகஷணப் முண்டாகிவிட்டது?” என்று கேட்ட ; அதற்கு உத்தர முரைக்கின்றார் பின்னமகநால். ஓ ஸம்ஸாரிகனே ! உமக்கும் நமக்கும் உள்ளவாசி வாக்கிலே தெரியவில்லையா ? நீங்கள் எப்போதும், ‘சோறு, காசு துணி, தப்பு’ என்று வாய்பிதற்றுக்குப்போலவோ நான் வாய்பிதற்றுவது, எப்போதும் நான் பகவந்நாமங்களையே வாய் வெருவிக்கொண்டிருப்பதை நீங்கள் காணவில்லையா ? அன்றியும், ‘கொண்ட பெண்டிர், மக்கள், உற்றார், சுற்றத்தவர்’ என்று நீங்கள் ஆபாஸபந்துக்களின் பேரைச்சொல்லி அவர்கள் திறந்து மோஹித்

துக் கிடப்பதுபோலவா நான் மோழித்துக் கிடக்கிறேன்? எப்போதும் நான் பகவத்கிஷ்யத்திலேயே பித்தேறிக்கிடப்பதை நீங்கள் காணவில்லையா? இதிலே உமக்கும் நமக்கும் உள்ளவாசி என்கிறார்.

மெய்யில் வாழ்க்கை=மெய் இல் என்று பிரித்து, 'பொய்யாகிய வாழ்வை' என்று உரைத்தலுமாம். அன்றி, மெய்யில் என்பதை ஏழாம் வேற்றுமையாகக் கொண்டு, மங்களவாரமென்று பேர்பெற்ற அமங்களவாரம்போல் மெய்பென்று [விபரீத லக்ஷணம்] பெயரைப் பெற்றுள்ள பொய்நிலத்திலே பொருந்தி வாழ் தலை என்றுமாம்.

வையம் என்ற பூமிப்பெயர் இங்கு, பூமியிலுள்ளாரைக் கூறுதலால் இடவாகு பெயர். வையல் என்றும், மயல் என்றும் மோழத்துக்குப் பெயர். "[என்றன் மாலுக்கே] அவன் எனக்குப் பித்தேறினபடி கண்டு நானும் அவனுக்குப் பித்தனானேன்" என்ற வ்யாக்யானஸூத்திரி கோக்குக. (௧)

ஸுலீனேரிடையார்திறத்தே நிற்கும்
ஞாலந்தன்னொடும் கூடுவதில்லையான்
ஆலியா அழையா அரங்கா! என்று
மாலெழுந்தொழிந்தேன் என்றன்மாலுக்கே. (௨)

பதவுரை.

தூலின் னோர் இடையார் } தூல போன்று திறத்து நிற்கும் } (வலிஞ்சுமமான)	ஆலியா — (சாதலுக்குப் போக்கு வீடாகக்) கூத்தாடி
இடையையுடைய பெண்டிர் விஷ	அரங்கா என்று—'ஸ்ரீரங்கநாதனே!' என்று
யத்திலேயே பொருந்திவிருத்திர	அழையா—கப்பிட்ட
ஞாலம் தன்னொடும்—(இத்த) பரங்குத மனி	என் தன் மாலுக்கே—என்மேல் வ்யாமோ
தரோடு	ஹமுடையனான எம்பெருமான்
யான் கூடுவது இல்லை—;	திறத்திலேயே
	மால் எழுந்தொழிந்தேன்—மோஹமுற்றேன்.

கருத்துரை:—எம்பெருமானுடைய ஒப்புபர்வற்ற வடிவழகிலே நடுபடாமல் மின்னிடைய மடவாராகிற கொடியவையுள் பட்டு இவர்களுடைய இடையழகிருந்தபடி பென்! முலையழகிருந்தபடி பென்! தலையழகிருந்தபடி பென்! என்று காபேயமாக வருணித்துக்கொண்டு அலைகின்ற நீசரோடு எனக்குப் பொருந்தாது. தகாத விஷயத்திலே இப்பாகிகள் படும் பாடெல்லாம் வகுத்த விஷயத்திலே நான் படுவதால் இவர்களிற் காட்டில் நான் பரமகிலக்ஷண னல்லேனோ? ஆனபின்பு இவர்களோடுறவு எனக்குப் பொருந்தாது என்கிறார்.

ஆலியா, அழையா= 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு விண்பெச்சம்; ஆவித்து அழைத்து என்றபடி. (௨)

மாரணர்வரிவெஞ்சிலைக்கு ஆட்செய்யும்
பாசினாரோடும் கூடுவதில்லையான்
ஆரமார்வன் அரங்கன் அனந்தன், ஸ்ல்
நாரணன் நரகாந்தகன்பித்தனே.

(௩)

பதவுரை.

மாரா—மன்மதனுடைய [ஹக்ரு
வரி வெம் சிலைக்கு—அழகிய கொடிய வில்
ஆன் செய்யும்—ஆட்பட்டு (விஷய ப்ரவண
ராய்த்) திரிகிற
பாரினுரோடும்—(இப்) பூமியிலுள்ள ப்ராக்கு
யான் கூடுவது இல்லை—; [தர்கனோடு
ஆரம் மார்பன்—முத்தாஹாரத்தைத் திரு
மார்பிலே அணிந்துள்ளவனுய்

அந்தன்—அனவிடமுடியாத க்ஷ்விருப ஸ்வ
பாவங்களையுடையனாய்
கல் காரணன்—மயர்வு ஸ்வாமியாய்
கரக அந்தன்—அடியவர்களை கரகத்தில் சே
ராதபடி காத்தருள்பவனான
அரங்கன்—ஸ்ரீரங்கராதன் விஷயத்திலே
பித்தன்—மோஹமுடையனா பிராகிந்தேன்.

கருத்துரை:—எம்பெருமானுடைய சார்ங்கமென்னும் வில்லுக்குத் தோற்
றுப் பணிசெய்திற என்படியின்றி, மன்மதனுடைய வில்லுக்குத் தோற்று இந்
திரிய கைங்கர்யம் பண்ணித்திரிகிற இவ்வுலகத்தாரோடு எனக்கு என்ன உறவு?
என்கிறார். “பாரினுரோடும்” என்று ஒருசொல்லாகக்கொண்டு, ‘இப்பூமியி
லுள்ளாரோடு’ என்று உரைக்கப்பட்டது: அன்றி “பாரிலாரோடும்” என்று
பாடமாய், ‘பாரில் ஹாரோடும்’ என்று பிரித்து, மன்மதனுடைய வில்லுக்குப்
பணிசெய்தின்ற இப்பூமியில் எந்த மனிதரோடும் நான் கூடமாட்டேன் என்பதாக
உரைத்ததுமாம்.

நரகாந்தகன்—நரகாலாரனைக் கொன்றவன் என்றுமாம்.

(க)

உண்டியே உடையே உகந்தோடும், இம்
மண்டலத்தோடும் கூடுவதில்லையான்
அண்டவாணன் அரங்கன் வன்புய்முலை
உண்டவாயன்தன் உன்மத்தன்காண்மினே.

(ச)

பதவுரை.

உண்டி—ஆஹாரத்தையும்
உடை—வஸ்திரத்தையும்
உகந்து ஓடும்—விரும்பி (கண்டவீட மெக்
கும்) ஓடித்திரிகிற
இ மண்டலத் | இந்த பூமண்டலத்திலுள்ள
தொடும் | பிராகிருதர்கனோடு
யான் கூடுவது இல்லை—; [வனும்
அண்டம் வாழான்—பமேபதத்திலே வாழப்

வல் பேய் முலை } கல்செஞ்சையுடைய பூத
உண்டவாயன் } னையின் முலையை அழு
து செய்த வாயையுடையனுமான
அரங்கன் தன்—ஸ்ரீரங்கராதன் விஷயத்தில்
உன்மத்தன்—பைத்தியம் பிடித்தவனா பிரா
கிந்தேன்;
(காண்மின் - அரை.)

கருத்துரை:—‘ஸ்ரீராமாயணம் எங்கு உபந்நிஷித்திருக்க? ஸ்ரீ பாகவதம்
எங்கு உபந்நிஷித்திருக்க? பகவத்கேவை எங்கே கிடைக்கும்? பாகவதகேவை
எங்கே கிடைக்கும்?’ என்று நாதம் கண்ணும் தினவெடுத்து ஓடிக்களிக்கவேண்
டியது ஸ்வரூபமாயிருக்க, அஃ தொழிந்த ‘சோறுகொடுப்பது எங்கே? கூறை
கொடுப்பது எங்கே?’ என்று வாய்வெருவிக்கொண்டு பறந்தோடுகின்ற இப்பா
விகளோடு எனக்குப்பொருந்தாத. விரோதிகளைப் போக்கித்தன்னை அருள்வின்ற
எம்பெருமான் குணங்களை யே நினைந்து கைந்து உள்கரைந்தருமவன் நான்
என்கிறார்.

பேய்முலை யுண்ட வரலாறு:—சம்ஸன் தன்னைக் கொல்லப்பெற்றதே தேவகி புத்திரன் ஒளித்து வளர்தலையறிந்து அக்குழந்தையைநாடி உணர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டுப் பல அசுரர்களை எவ். அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனை யென்னும் காசுஷி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே, சிறுவாய்ப்பாடிக்கு வந்து, அங்குத் தாங்கிக்கொண்டிருந்த கண்ணனாகிய குழந்தையை எடுத்ததே தனது விஷம்பிற்றிய முலையைக் கொடுத்துக்கொல்ல முயல், பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் தனக்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாலிசையிலே அவளையிரையும் உறிஞ்சி அவளைப்பேரிணைச்சலிட்டுக் கதறும்படியும் உடம்பு ரம்புகளின் கட்டெல்லாம் கீங்கிவிழுந்து இறக்கும்படியும் செய்தனன் என்பதாம்.. (ச)

தீதில்நன்னெறிக் அல்லாதுசெய்

நீதியாரோடும் கூடுவதில்லையான்

ஆதி ஆயன் அரங்கன் அந்தாமரைப்

பேதைமாமணவாளன் தன் பித்தனே.

(ரு)

பதவுரை.

தீது இல் லன் } குற்றமற்ற நல்வழி இருக
செறி நிற்க } கச் செய்தே

(அவ்வழியில் போகாமல்)

அல்லாது செய் } நல்வழிக்கு எதிர்த்தட்டா

நீதியாரோடும் } னவற்றைச் செய்வதை

வரதமாகக் கொண்டான்

பிராகிருதர்களோடு

யான் கூடுவது இல்லை—;

ஆதி—(உலகங்கட்கு) முதல்வனாய்

ஆயன்—நீதிருஷ்டனானும் அவதரித்து ஸர்வ

ஸாலபனாய்

அம் தாமரை பேதை } அழகிய தாமரைப்பூ

மாமணவாளன் } லில் அவதரித்த

பிராட்டியின் வல்வபனான

அரங்கன் தன்—ஸ்ரீரங்காதன் திறத்தில்

பித்தன்—மோஹங்கொண்டிரா கின்றன்.

கருத்துரை:—'ஆழ்வீர்! எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டாதவர்களோடு தானே உமக்குப் பொருந்தமுடியாது; எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டவர்க ளோடு பொருந்தத் தடையில்கையே?' என்று சிலர் கேட்க; 'ஆம், அதில் தடையில்கை' என்று ஆழ்வார் விடைசூற, 'ஐச்வரியத்துக்காகவும் ஆத்மப்பிராப்தி [கைவல்யத்து]க் காகவும் எம்பெருமான் கைபார்த்திருக்கும் அதிகாரிகள் சிலர் உளர்; அவர்கள் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள்தானே; அவர்களோடு உமக்குப் பொருந்தத் தடையில்கையே? என்று கேட்க; ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தினாலும் ஒருகால் பொருந்துவென்; அவர்களோடு நான் ஒருகாலும் பொருந்தமாட்டேன் என்கிறார்.

தேவதார்தாங்களைப் பற்றுகை, நீயநெறி; எம்பெருமானை ஸ்வயம் ப்ரயோ ஜநமாகப் பற்றுகை, நல்ல நெறி; ஐச்வரியம் முதலிய சூதாபுருஷார்த்தங்களை விரும்பி அவற்றிற்காக எம்பெருமானைப் பற்றுகை, நீமையோடு கலசிய நல்ல நெறி - என்று கண்டுகொள்க. அந்ந் ப்ரயோஜநமாக எம்பெருமானைப் பற்றுகை யாகிற பாமரமாத்மமார்க்கத்தை விட்டிட்டு, இரவிலே வாய்க்கொடு ஸம்ஸ்லே ஷித்து, பொழுது விடிந்தவாறே அதற்குக் கூலி கேட்கும் பத்தினியைப்போலே ஸ்வரூப விருத்தமாக ஒழுதுகின்றவர்களோடு எனக்குப் பொருந்த மாட்டா தென்கிறார்.

(ரு)

எம்பரத்தரல்லாரோமே கூடலன்
உம்பர்வாழ்வை ஒன்றுக்கருதலன்
தம்பிரான் அமரர்க்கு அரங்கநகர்
எம்பிரானுக்கு எழுமையும்பித்தனே.

(க)

பதவுரை.

எம் பரத்தர் } என்னைப்போலே அசுரர்
அல்லாரோமே } பரயோஜகரா பிராதவர்
கனோடி

கூடலன்—(கான்) கூடமாட்டேன்;
உம்பர் வாழ்வை—தேவதைகளின் ஸ்வரீ
சம் முதலிய போகங்களை

ஒன்று ஆக—ஒரு புருஷார்த்தமாக

கருதலன்—எண்ணமாட்டேன்;

அமரர்க்கு—நித்யஸூரிகளுக்கு.

தம்பிரான்—ஸ்வாமிநாய

அரங்கம் நகர்—கோயிலிலே எழுந்தருளி
யிருக்கிறஎம் பிரானுக்கு—பெரிய பெருமான் விஷ
யத்தில்

எழுமையும்—எப்போதும்

பித்தன்—பித்தனாகா நின்றேன்.

கருத்துரை:—“பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு முழுக்குடம்பு
மிந்நின்ற நீர்மைநீளியாழுறமை” என்று ஹேயணம்பந்தம் கழிவதற்கும், “ஒழி
வில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்” என்று -
நித்ய ஸம்பத்தாகிய கைங்கரிய ஸ்ரீபைப் பெறுவதற்கும் பாரித்திருக்கின்ற என்
போலன்றி, இந்த ஊன்மல்குமோடு பருக்கவேணுமென்றும், விஷயாந்தரங்களை
யும் கஷ்டா புருஷார்த்தங்களையும் அதுபவிக்கவேணுமென்றும் பாரித்து நாகை
நீட்டிக்கொண்டிருக்கின்றவர்களோடு எனக்குப் பொருந்தாது. ஸம்ஸாரத்தில்
வெறுப்பும் கைங்கரியத்தில் கிருப்பும் இல்லையாகில் பரஹ்மாதிகளின் ஸம்பத்தே
யாகிலும் அதை நான் தருணமாகவே நினைப்பேன்; நித்யஸூரிகளெல்லாம் அதுப
விக்குமாபோலே ஸம்ஸாரிகளும் இழுவாமல் அதுபவிக்கும்படி கோயிலிலே வந்து
ஸூலபராகக் கண்வளர்ந்தருளு மவருடைய இந்த நீர்மையை நினைத்து ‘இது
எத்திறம்!’ என்று மோஹிப்பதே எனக்குத் தொழிலாயிருக்கு மென்கிறார். (க)

எத்திறத்திலும் யாரோமேகூடும், அச்
சித்தந்தனைத்தவிர்த்தனை செங்கண்மால்
அத்தனே! அரங்கா! என்று அழைக்கின்றேன்
பித்தனையொழிந்தேன் எம்பிரானுக்கே.

(எ)

பதவுரை.

செம் கண் மால்—புண்டரீகாக்ஷண எம்
பெருமான்,

எத்திறத்திலும்—எந்த விஷயத்திலும்

யாரோமே—கண்ட பேர்கனோடே

கூடும் அச் சித்தம் } சேர்ந்து கெட்டுப்போ
தன்னை } வதற்கு உறுப்பான

செஞ்சை

தவிர்த்தனை—நீக்கியருளினான்; (ஆதலால்),

அத்தனே—ஸ்வாமியே!

அரங்கா—ஸ்ரீரங்காதேவனே!

என்று அழைக்கின்றேன்—என்ற கவாகின்
றேன்;

எம்பிரானுக்கே பித்தனாய் ஒழிந்தேன்—

கருத்துரை:—‘ஆழ்வீர்! அயலாரோடு பொருந்தாமைக்கடியான நன்மை
உமக்கு வந்தபடி என்?’ என்று சிலர் கேட்க; இது நானே ஸம்பாதித்துக்

கொண்டதல்ல; ஸாவேச்வரனது அருளடியாகக் கிடைத்ததென்கிறார். ‘ஒரு அலைவண்ணாவனோடு பேசினால் ஸகல புருஷார்த்தங்களும் கொள்ளை கொள்ளையாகக் கிடைக்கும்’ என்று ஒரு அப்பதன் சொன்னபோதிலும் அப்போதும் அவர்களைத் திருணமாகக் கருதி, ‘ஸ்ரீரங்கநாதா! ஸ்ரீரங்கநாதா!’ என்றே எப்போதும் வாய் வெறுவிக் கொண்டிருக்குமாறு எம்பெருமான் எனக்கு அருள்புரிந்த பாக்கியம் மற்றையோர்க்குக் கிடைக்குமோ என்கிறார். எம்பெருமான் எனனை ஒருதலைய குன்றிக் கடாக்ஷித்த மாத்நிரத்தில் தானே இந்த பாக்கியம் எனக்கு வாய்த்தது என்பார் “சேங்குணமால்”. என்கிறார். “கண்ணிலே குளிரோங்கித் தன் வயர மோஹத்தைக் காட்டிப் பிறரோடு மகஸ்ஸு பொருந்தாதபடி பண்ணினான்” என்ற வியாக்கியான ஸூத்தி காண்க. (எ)

பேயரே எனக்குயாவதும்யானும் ஓர்
பேயனே எவர்க்கும் இதுபேசியேன் ?
ஆயனே ! அரங்கா ! என்று அழைக்கின்றேன்
பேயனையொழிக்கேன் எம்பிரானுக்கே.

பத்யுரை.

யாவரும்—இவ்வுலகத்தா டடங்கலும்
எனக்கு—என்வரைக்கும்
பேயரே—பைத்தியக்காரன் தான் ;
யானும்—(அவர்களிற் காட்டில் விலகலா
வை) நானும்
ஒர் பேயனே—ஒரு பைத்தியக்காரன் தான் ;
இது—இவ்விஷயத்தை

பெரி—(விரிவாகச்) சொல்வதனால்
என்—என்னப்பரையோஜா? முன்னு?
ஆயனே—‘ஸ்ரீகிருஷ்ணனே!
அரங்கா—ஸ்ரீரங்கநாதனே!’
என்று அழைத் { என்று (பகவத்காமக்களைச்
கின்றேன் } சொல்லி உவாதின்றோன்;
எப்பிராணத்தே பேயனாய் ஒழிந்தேன்—.

கருத்துரை:— “ கிம்வாஜநெமூரெஹாவ்யு: கௌவீதவாநா: ”
[கோமணம் கட்டாத ஊரில் கோமணம் கட்டுவானெருவன் பைத்தியக்காரன்
போல் பரிஹஸிக்கத்தக்கவனாவன்] என்ற பழமொழியின்படி - லோகவிஜாதிபரான
சீர் பைத்தியக்காரர் என்று எல்லாராலும் இகழக்கூடியவராயிருக்கின்றீர்!
என்று ஆழ்வாரை நோக்கிச் சிலர் கூற, அவர்களுக்கு விடை கூறுகின்றார்.

‘நிலைநின்ற மலராபுநாஷார்த்தத்தை விட்டு அஸ்திரமாய் அற்பமான ப்ராக்ருத போகங்களை விநும்புகிறார்களே இவர்கள்’ என்று உலகத்தவர்களைப் பேயராக நான் நினைக்கிறேன்; ‘கண்ணால் காண்பது தவிர வேறே ஒன்று உண்டென்று இவ்வாழ்வார் மயங்கிக் கிடக்கிறாரோ! இவர் பேயராயிராநின்றார்’ என்று அவர்கள் என்னைப் பைத்தியக்காரனாக நினைக்கின்றார்கள். இதைப்பற்றி ‘விசிவாகக் சொல்ல எணக்கு இஷ்டமில்லை. சாஸ்திரங்களிற் கீறப்பட்டுள்ளவை யாவும் மெய்தரனென்று கண்டறியுமாடி, க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்துத் தன்படினை யெல்லாம் எனக்குக் காட்டித் தந்தவனாயும், அவதாரங்களில் இழந்தவர்கள் அய்யிழுவோடு முடியாதபடி கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளி, அனைவர்க்கும் போக்யமாக லேவை ஸாதித்தருள்பவனுய் மிராநின்ற எம்பெருமானது திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கதறாநின்ற நான் பைத்தியக்காரனாகவே யாகுக; இது காரணமாக என்னை உபேக்ஷிப்பவர்கள் தாராளமாக உபேக்ஷித்தலாமென்கிறார்.

அங்கையாழி அரங்கனடியினை
தங்குசிந்தைத் தனிப்பெரும்பீத்தனம்
கொங்கர்கோன் குலசேகரன்சொன்னசொல்
இங்குவல்லவர்க்கு ஏதமொன்றில்லையே.

(க)

பதவுரை.

அம் கை ஆழி—அழியெ திருக்கையிலே திரு
வாழியாழ்வானை வந்தியுள்ள
அரங்கன்—ஸ்ரீரங்காதனுடைய
அடி இனை—திருவடிகளில்
தங்குசிந்தை—பொருந்தியமனமுடையவராய்
தனி பெரு) லோக லிலக்ஷணரான பெரி
பித்தன் ஆம்) ய பித்தராய்
கொங்கர் கோன்—சேரதேசத்தவர்களுக்குத்
தலைவரான

குலசேகரன்—குலசேகராழ்வார்
சொன்ன—அருளிச்செய்த
சொல்—இப்பாசரங்களை
இக்கு—இவ்விழையிலே
வல்லவர்க்கு—ஒதவல்லவர்களுக்கு
ஏதம் ஒன்று } (பகவதநுபவத்திற்கு) ஒருவி
தில்லை } தமான் இடையூறும் உண்
டாகமாட்டாது.

கருத்துரை:—இங் திருமொழி கற்றார்க்குப் புலஞ்சொல்லித் தனைக் கட்டு
கிறார். பெருமான் திருவடிகளுக்குப் புறம்பு போக்கிடமில்லாமையால் அத்திரு
வடிகளிலேயே தங்கிய சிந்தையையுடையவாய், “பகவதவிஷயத்தில் பித்தேற்றன
முதலாழ்வார்களும் நம்மாழ்வாருங்கூட இவர்க்கு ஒவ்வார்” என்னும்படி அத்வி
தீயமான பகவந்மோஹத்தை யுடையவரான ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமா ளருளிச்
செய்த இப்பாசரங்களை ஒதவல்லவர்களுக்கு அவைவண்ணவ ஸம்ஸர்க்கத்தால் வரும்
துக்கமாதல், பகவத்ப்ரவண்யத்தில் குறையால் வரும் துக்கமாதல் ஒன்றும் நே
ராதென்கிறார்.

(க)

அடிவரவு:—மெய் னால் மரன் உண்டி தீதில் எம்பரத்தர் எத்திறம் பேயர்
அங்கை வன்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

முன்றாத்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

சு:

பெருமாள் திருமொழி - நான்காந்திருமொழி:

ஊனேறு செல்வம்.

கீழ் மூன்று திருமொழிகளால் திருவாங்கம் பெரிய கோயிலில் தமக்குள்ள அளவிறந்த அபிவிவேசத்தை வெளியிட்டருளின ஆழ்வார், இத்திருமொழியால் திருவேங்கட மலையில் தமக்குள்ள ஆதராதிரபத்தை வெளியிடுகிறார். திருமலை யோடு ஸம்பந்தமுடையதொரு பிறப்பைத்தாம் வேண்டுகிறார் இதில்.

ஊனேறுசெல்வத்து உடற்பிறவியான்வேண்டேன்

ஆனேறேழ்வேன்றான் அடிமைத்தீறமல்லால்

கூனேறுசங்கமிடத்தான்தன் வேங்கடத்துக்

கோனேரிவாழும் குருகாய்ப்பிறப்பேனே.

(க)

ஆன் ஏறு ஏழ் } (எப்பின்னைப் பிராட்டிக்கா
வேன்றான் } க) ஏழு ஏறுகளை ஐயித்
தவனான எம்பெருமானுக்கு
அடிமை திறம் } கைங்கரியம் செய்வதையே
அல்லால் } யான் வேண்டுவதல்லாமல்
ஊன் ஏறு செல்வத்து } (நானுக்கு நான்)
உடல் பிறவி } மாமஸம் வளர்
ந்து தடிப்பதாகிற செல்வத்தை
புடைய இம்மனித உடம்பெடுத்
துப் பிறத்தலை

யான் வேண்டேன் — (லிவேகம் பெற்ற)
நான் (இனி) விரும்பமாட்டேன்;
(அன்றியும்)
கூன் ஏறு சங்கம்—வளைந்திருக்கிற பூப்பா
ஞ்சுறுவததை
இடத்தான் தன் — இடத்திருக்கையில்
புடையனான எம்பெருமானுடைய
வேங்கடத்து—திருவேங்கட மலையில்
கோனேரி வாழும்— திருக்கோனேரி' என்
கிற ஸ்வாமி புஷ்கரிணியில் வாழ்கிற
குருகு ஆய் பிறப்பேன்—சாராயாக வாவது
பிறக்கக்கடவேன்

கருத்துரை:— 'திருவேங்கடமலையில் வாழ்ச்சி கிடைக்கப்பெற்றால், கிவேக மற்றதொரு தீர்யக்கூகியாகப் பிறப்பதும் அடியேனுக்குப் பரமோத்தேசிய மாகும். அத்திருமலை வாழ்ச்சிக்கு விரோத்யான இம்மானிட வுடற்பிறவி எனக்கு ஒருநாளும் வேண்டா' என்கிறார்.

மானிடப் பிறவியைத் தாம் வேண்டாமைக்குக் காரணங்கூறுவார் கருத் தோடு கூடிய அடைமொழி கொடுக்கின்றார் - ஊனேறு செல்வத்து என்று. 'சுஷணந் தோறும் மாம்ஸம் வளருமியல்பினதாயும் நிலையற்ற செல்வத்தோடு கூடியதுமான' என்றும் இதற்குப் பொருளாகலாம். மாம்ஸம் வளர்வதனால் "ஊன்மல்கு மோடு பருப்பார்" என்றபடி உடல் தடித்து உயிரின் கிவேகத்தைக் குலைக்கின்றதென்று மானிட ஜன்மத்தின் குற்றமும், சாஜ்பஸம்பத்து முதலியவை ஐறியிக ஸுகங்களில் ஆசையைழுட்டி ஆமுஷ்மிக ஸுகத்தைப்பற்றிய சிந்தனைக்கும் முயற்சிக்கும் பரதிபந்தகமாய் வினாள் தூஷங்காரத்தை உண்டாக்கி ஆத்மோஜ்ஜீவகத்திற்கு மாறுகின்றன வென்று அச்செல்வம் நிரம்பிப் பரபிறப்பின் குற்றமும் சொல் லப்பட்டதாகிறது.

ஆனேறேழ்வென்ற வரலாறு :—கண்ணபிரான், தன்மீது மிக்க காதல்கொண்டிருந்த நப்பின்னை பெண்பவளை விவாஹம் செய்துகொள்ளாதற்காக, அவள் தந்தை கர்யாகல்கமாகக் குறித்தபடி, ஒருவர்க்கும் அடங்காத அஸாராவேசம் பெற்ற ஏழெருதுகளையும் எழு திருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கித் தழுவினன் என்பதாம்.

இங்கு இவ்வரலாற்றைக் கூறியது, எம்பெருமான் தன்பக்கல் அன்பு கொண்டவர்களைத் தானே இடையூறுபோக்கி அடிமைபாக்கிக்கொள்ளும் இயல்பையும் அதற்கேற்ற சக்தியையு முடையவன் என்பது விளங்க.

அடிமைத்திறமாவது - திருவடி திருவனந்தாழ்வான் இளையபெருமான் முதலானவர்கள் போலப் பலபடியாலும் ஒழியில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமைசெய்யும் வகை.

சிலர் “கூனேறு சங்கமிடற்றான்” எனப் பாடக்கொண்டு ‘சங்குபோன்ற திருக்கழுந்தையுடையன்’ என வுரைப்பது சரியாகியானத்தோடு பொருத்த மற்றதாம்.

கோன் ஏரி=ஸ்வாமி புஷ்கரிணி. இப்பெயர் ஸர்வலோக நிர்வாஹகளுள் எம்பெருமானுக்கு மிகவும் பிரியமான தடாகமெனப் பொருள்படும். அன்றி, எல்லாத் தீர்த்தங்களினும் தலைமைபெற்ற தீர்த்தமென்றும் பொருளாகலாம். இந்த ஸ்வாமி புஷ்கரிணியின் சிறப்பு, வராஹ புராணம் முதலியவற்றில் பரக்கக் காணத்தக்கது. திருமலையில் ஸங்கிதக்கு அருகிலுள்ள பிரதானமான தீவிய தீர்த்தம் இது.

“உடல்பிறவி யான் வேண்டேன்” என்று பிறவியை இகழ்ந்தவர்தாமே “குருகாய்ப் பிறப்பேனே” என்று பிறவியை விரும்பினமையால், அங்கே பிறப்பது பிறப்பன்று; அது விஜயாகதியைச் சார்ந்து வைகுண்டத்தில் வாழ்வதொக்கு மென்று கருகினர் என்பது விளங்கும்.

வெளுத்த நிறத்தால் வைகுண்டத்திற்கு அறிஞரியா யிருப்பதும், அஃது வெறிவுக்குச் சலியாமல் காரியமே கருத்துவ் கண்ணுமாயிருந்து அதனைச் சமய மறிந்து தப்பாமல் முடித்துக்கொள்ளுந் திறமும், எப்பொழுதும் நீர்மையுள்ள இடத்தைச் சார்ந்தே வாழ்தலும் முதலியன காரையினிடமுள்ள குணவிசேஷங் கள். ஆகவே, இது ‘கூனேறு செல்வத்துடல்பிறவி யான் வேண்டேன்’ என்ற குலசேகரர் முதலில் விரும்பக்கூடிய பிறப்பாயிற்று.

ஊன், ஆன், கோன் என்பவற்றில், ஊன் - சாரியை. சூருது என்ற சொல் - அன் னம் க்ரௌஞ்சம் என்ற நீர்வாழ்பறவைகளைக் குறிப்பதாகவும் பறவைப் பொதுப் பெயராகவும் வழங்குகின்றது. (க)

ஆனாதசெல்லத்து அறம்பையர்களுதற்குழ
வானாளும்கெல்லமும் மண்ணரசுமயான்வேண்டேன்
தேனாற்பூஞ்சோலைத் திருவேங்கடக்கணையில்
மீனாய்ப்பிறக்கும் வீதியுடையோனாவேனே.

(உ)

பதவுரை.

ஆனந்த செல்வத்து—அழியாத (யெனவா
மாயிய) ஸம்பந்தையுடைய
அரம்பையர்கள்—அப்பைஸ் ஸ்திரீகள்
தன் குழ—தன்னைச் சூழ்ந்து நிற்க
வான் ஆனந்தம்—மேலுலகத்தை அரசாளு
செல்வமும்—ஐஸ்வர்யத்தையும் [கின்ற
மன் அரசும்—இப்புவோகத்தை அரசாளும்
ஆட்சியையும்
யான் வேண்டேன்—(வருத்தமின்றிக் கிடை
ப்பதாயினும்) யான் விரும்ப மாட்டேன்;

தேன் ஆர் } தேன்மிக்க மலர்களுள்ள சோ
பூ சோலை } ஸகலையுடைய
திரு வேங்கடம்—திருவேங்கட மலையிலிருக்
கின்ற
சுணயில்—சுணகனிலே
மீன் ஆய் பிறக்கும்—ஒருமினாகப் பிறக்கத்
தக்க
விதி—பாக்கியத்தை
உடையேன் ஆவேன்—உடையவனாகக் கட
வேன்.

கருத்துரை :—தீழ்ப்பாட்டில் ஐதரிகமான ராஜ்யஸம்பத்தை இவா வேறுத்த
தனால், இதைக்காட்டிலும் நிலைநின்ற இன்பமயமான ஸ்வர்க்கம் முதலிய மேலுல
கங்களிற் போகம் கிடைத்தால் இவர் ஒருகால் விரும்பக்கூடுமென்று சங்கை
பிறக்குமே; 'அந்த இந்நீரன் முதலிய தேவாதி தேவர்களின் பதவிகளும் இவ்
வுலகத்து அரசாட்சியுமாகிய இரண்டும் ஒருங்கு கிடைத்தாலும் வேண்டா' என்று
இப்பாட்டில் விலக்குகின்றார்.

அரம்பையர்கள் - அம்பை முதலியோர். இரண்டாமடியிலுள்ள சொற்போக்
கினால், இவை எனக்கு ஏககாலத்திலே கிடைத்தாலும் வேண்டா வென்பதும்
இவற்றை யான் வேண்டாமெனக்குக் காரணம் இவை கிடையாமையன்று, இவற்
றில் எனக்கு விருப்பமில்லாமையே என்பதும் தோன்றும். முக்தியின் மதறாகக்
தத்தை நோக்குங்கால் இவ்விரண்டும் சிற்றின்பமே யாதலும், சாச்வதமான அந்த
ஸ்தானத்தை நோக்குங்கால் இவை அழிவுள்ளனவே யாதலும், ஆத்மாவைக் கரும
பந்தங்களினின்று விடுவிக்கின்ற அவயிட்டு நிலைபாலவன்றி இவை பந்தங்களை
உறுதிப் படுத்துதலில் பொன்னிலங்கும் இருப்புநிலங்கும் போலத் தம்முள் ஒப்ப
னவே யாதலும் கருதத்தக்கன.

தேன் ஆர் - வண்டுகள் ஆரவாரிக்கின்ற என்றுமாம். சுணை - மலையில் நீருந்
துள்ள குளம்.

தீழ்ப்பாட்டில், திருமலையில் ஸ்வாமி புஷ்கரிணியில் குருகாய்ப் பிறக்க விரும்
பிய ஆழ்வார், அது கிடைக்காவிடினும் திருமலையிலுள்ள ஏதாவதொரு சுணையில்
பிறவி வாய்த்தாற்போது மென்கிறார் இதில்.

"குருகாய்ப் பிறப்பேனே" என்றவர். அதற்கு இறதகள் இருப்பதால் அது
அத்திருமலையை விட்டுப் பறந்து வேற்றிடத்திற் குச்சு சென்றிடக்கூடுமெனக் கருதி
அவ்வனமன்றி அத்திருமலையிலேயே பிறப்பு வாழ்ச்சி இறப்புக்கையுடைய மீனாய்ப்
பிறப்பேனாகவென்று இப்பாட்டில் வேண்டுகின்றார். குருகாய்ப் பிறத்தலோடு
அதற்கு இரையாகின்ற மீனாய்ப் பிறத்தலோடு இவர்க்கு வாசியில்லை; திருமலையில்
ஏதேனும் ஒரு ஜன்மத்தையே அபேக்ஷிப்பவராதலால்: "எம்பெருமான் பொன்
மலைமேல் ஏதேனு மாவேனே" என்பார் பின்னும், எம்பெருமான் திருவுள்ள
முகன்கொண்ட பல அவதாரங்களுள் முதலவதாரமாயிருத்தலும், நீர்மையுள்ள

விடத்தே செழித்து வாழ்தலும், ஆதாரமான இடத்தைவிட்டுப் பிரிந்தால் உயிர் தரியாமையும் முதலியன மீனிவிடமுள்ள குணவிசேஷங்கள். இப்பொழுதே அங்கு யான் மீனாய்ப் பிறங்கிடாவிடினும், எதேனும் ஒரு கல்வினையால் அங்கு அப்பிறப்பு இனி என்னைக்கேனும் எனக்கு வருமென்ற நிச்சயமுண்டானாலும் போது மென்பார், “மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையே இவ்வேனே” என்றனர் என்க.

துணை = ஆன்-பகுதி. அரம்பை - ஈஹா என்ற வடசொல் விகாரம் விதி-விதி.

பின்னிட்ட சடையானும் பிரமனும் இந்திரனும்
துன்னிட்டேப்புகலரிய வைத்தநீள்வாசல்
மின்னிட்டச்சுடராழி வேங்கடக்கோன்தானுமீழும்
பொன்வட்டில்பிடித்து உடனேபுகப்பெறுவேனாவேனே. (ங)

பதவுரை.

பின்னிட்ட சடையானும்—மிரித்தவிட்ட
ஐடையையுடையவனான சிவனும்
பிரமனும்—தூர்முகனும்
இந்திரனும்—தேவோசிரனும்
துன்னிட்டே—கொருங்கி மல்லாமலிருக்கின்ற
புகல் அரிய—உள்ளே புகுவதற்கு னாத்ய
வைத்தநீள்வாசல் } புலோக வைகுண்டமாயிய
நீள்வாசல் } திருமலையிலுள்ள திருக்கோ
யிலின் நீண்ட திருவாசலிலே
மின் வட்டம் } மின்னலை வளைத்தாற்போ
கடர் ஆழி } வச்சோநிமயமாய் விள
ங்குகின்ற வட்ட வடிவமான
சுடராயுதத்தையுடைய

வேங்கடம் } திருவேங்கட முடையான்
கோன் தான் }
உமிழும்—வாய்க் குமிழின்ற
பொன் வட்டில்—தங்க வட்டிலை
பிடித்து—கையிலேந்திக்கொண்டு
உடனே புக பெற } அந்தரங்க பரிசாரகனான
வேன் ஆவேனே } டனே ஈனும் உள்ளே
புகும்பாக்கியதைப் பெறக்
கடவேன்.

கருத்துரை:—கிழிர்ண்டு பாட்டுக்களில் “குருகாய்ப் பிறப்பேனே” என்றும் “மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையேனாவேனே” என்றும் அருளிச்செய்ததனால், கால்வகைக் கதிகளுள் விலங்குகதி வேண்டுமென்பது வேண்டற்பாடன்று; எம் பெருமானுக்கு அந்தாங்க கைக்கரியம் செய்யப் பெறுவதண்டானால் மதவ்ய ஐன்மமேயாகிலும் அவையும் என வேண்டுகின்றார். பிரமன் சிவன் இந்திரன் முதலிய தலைமைத்தேவர்கள் திருவேங்கடமுடையானைச் சேவித்ததில் கிருப்பத் தால் அங்குவந்து அக்கருத்தினாலேயே மிகுகியாகக் கூடியுள்ள அடிபாசுகளின் பெருங்கூட்டத்தின் கடுவல் சிக்கி கொடுக்குண்டு உள்ளேபுகமுடியாமல் தடுமாறப் பெற்ற அத்திருமலையின் கோயில்வாயிலில் யான் அப்பெருமானுக்கு அந்தாங்க கைக்கரியம் அவன் வாய்க் குமிழும் பொற்காளாஞ்சியை எகதிக் கொண்டு செல்லு மளவில், “இவர் அந்தரங்க கைக்கரியபார்” என்று அனைவரும் விலகி வழிவிட்ட, அர்ச்சக பரிசாரகர்களுடனே யானும் தடையின்றி எளிதில் இனிது உள்ளே புகு கர்ப்பக்ருதந்திற் சேர்ந்து அருகில் நின்று கைக்கரியம் பண்ணப் பெறுவேனாக வேன்று பிரார்த்திக்கின்றார்.

பின்னிட்ட - பின்னிய; இம் - துணைவினை. பின் இட்ட என்று பிரித்து, பின்னே தொங்கவிட்ட சடையையுடையவன் என்றலுமாம். இங்ஙனம் பின்

நிமிஷம் என்றதைச் சடைக்கு விசேஷணமாக்காமல் சடையானதுக்கு விசேஷணமாகி, தந்தையான நான்முதன்முன்னேபோகப் பின்னே செல்கின்றவன். புத்திரனான ருத்திரன் என்று உரைத்தலு முண்டு.

“தானேவிநிநிற்கின்றான் தண்ணாவி வேங்கடமே, வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு” என்றபடி “திருமலை எல்லார்க்கும் பொதுவாதலால் அங்குப் பெருந்திரள் கூடும். அப்படி கூடுமிடத்து ஓவ்வொருவரும் தாம் தாம் முன்பு புக வேண்டுமென்னும் ஆவலுடையாராதலால் ஒருவரோ டொருவர் நெருக்கி, பலரும் புகுவதற்கு அருமைப்படுவர் ; ஆவலோடு கூடும் பெருந்திரளின் இயல்பு இது.

வைகுண்டம் என்ற வடசொல்லின் விதாரமாகிய வைகுந்தமென்ற சொல் இங்கு இலக்கணியாய் அந்திருநாடுபோன்ற மஹிமையுடைய இத்திருப்பதிக்கு வழங்கப்பட்டது. அன்றியும் இத்திருமலையை ஸ்வேதவராஹாநதியான் எம்பெருமானது கட்டளைப்படி பூஜைவகுண்டத்தினின்று “பெரிய திருவடியாற் கொணர்ந்து பூஜைசெய்தல் காட்டப்பட்ட திருமாலின் கீர்டாபர்வதமென்று புராணங்கள் கூறும்.

“மீனாப்பிறக்கும் விகிடுடையேனுவேன்” என்றவர், மீனாது நீர்க்கிலையைப் பற்றியே உயிர்தரிக்கவேண்டிய ஜத்துவாதலால், ஒருகால் நீர்வற்றிப்போனால் அல்பாயுஷைய் முடியவேண்டியருமே யென்று ஒரு கைங்கரியபானாகப் பிறக்க வேண்டுமென்று அபேகித்தார்.

துன்னிட்டே=இடு - துணைவினை. வாசல் - வாயில் என்பதன் மருஉ. வட்டம் - வட்டம் மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. வட்டில் - இங்கே. படிக்கம். உடனே - சீக்கிரமாக எனினுமாம். ‘வாசல் புகப்பெறுவேன்’ என்று அவ்வயம். (௬)

ஒண்பவளவேலையுலவு தண்பாற்கடலுள்

கண்துயிலும்மாயோன் கழலினைகள்காண்பதற்குப்

பண்பகரும்வண்டினங்கள் பண்பாடும்வேங்கடத்துச்

சேண்பகமாய்நிற்கும் திருவடையேனுவேனே.

(௭)

பதவுரை.

ஒண் பவளம் } ஒளியுள்ள பவழக்கொடிகளை
வேலை உலவு } க்கரையிலே கொணர்ந்து
கொழித்து (அலைகளால்) உலாவதிற
தண் பாற்கடலுள் — குளிர்த்த திருப்பாற்
கடலிலே
கண் துயிலும்—பேரிசிர்த்திரை செய்தருள்
கின்ற
மாயோன்—ஆச்சரிய சத்தியத்தானை எம்
பெருமானுடைய
கழல் இணைகள்—இரண்டு திருவடிகளை

காண்பதற்கு—எனவிக்கும்படியாக,
பண்பகரும் வண்டு } இகையையே பேச
இனங்கள் } கின்ற வண்டுகளின்
கட்டங்கள்
பண்பாடும் வேங்கடத்து—பண்ணிசை
பாடப்பெற்ற திருமலையிலே,
சேண்பகம் ஆய் நிற்கும் } சண்பக மரமா
திரு உடையேன் ஆவேன் } நிற்கும் பாக்
கிய முடையவனாகக் கடவேன்.

கருத்துரை:—ஜங்கமமானதொரு பிறப்பேவேண்டு மென்பதில்லை; திருவேங்கட மலையில் இருப்பு நேரும்படியாக அங்கு நிற்பதொரு ஸ்தாவரமாகவாயினும்

நான் ஆகவேண்டுமென்று அபேகிழ்க்கின்றார். “வானவர் வானவர்கோடுநெஞ்
சிந்து பூமிமீழும் திருவேங்கடம்” என்றபடி பரமபதத்திலுள்ளார் புஷ்பவர்ஷம்
வாழ்க்கின்ற இடமாதல்பற்றிப் புஷ்பமண்டப மெனப்படுகின்ற திருமலையிலே
எம்பெருமானுக்குப் புஷ்ப கைங்கரியஞ்செய்வது விசேஷமாதலால் அக்கைங்கரி
யத்துக்கு உபயோகப்படுவதொரு மரமாதலை வேண்டினரென்க. பலவகைப் புஷ்
பங்களுள்ளும் சண்பகமனர் எம்பெருமானது திருவுள்ளத்துக்கு மிகவும் உகப்
பாதலைப் பெரியாழ்வார் பூசுக்குட்டல் திருமொழியில் “தேனிலினிய பிரானே!
செண்பகப் பூசுக்குட்டவாராய்” என்று இதனை முதலிற்கூறியதனாலும் உணர்க.
இது உதயகால புஷ்பமாதலானுஞ் சிறக்கும்.

காண்பதற்குச் செண்பகமாய் நிற்கும் என அர்வயம். திருப்பாற்கடலிலே
கண்வளர்ந்தருள்கின்றவனுடைய திருவடிகளை, அங்குச் சென்று கிட்டிக்காண
வொண்ணாத அருமைதீர இங்குக் காணும்படியாக என்க.

“பொன்வட்டில் பிடித்துடனே புகப்பெறுவேனாவேன்” என்றவர், ஒரு
கைங்கர்ய பாணுகுமளவில், அறிந்து மரியாதும் கிழங்கின்ற குற்றங்காரணமாக
தேவஸ்தாந தர்பகர்த்தாக்கள் சினங்கொண்டு ‘இன்ன குற்றத்திற்காக உன்னைக்
கைங்கரியத்தினின்றும் விலக்கிவிட்டோம்’ என்று கடிந்து விலக்கிவிட்டும்;
தவிரவும் வட்டிலைக் களவுசெய்ய ஆசைதோன்றித் தொண்டாடிப்பொடி யாழ்
வாரைப்போலே) சிறையிருக்க நேரிடும் என்றியாதிகளை நினைத்து இக்குறை
களுக்கு விஷயமல்லாததொரு சண்பக மரமாய்ப் பிறக்கவேணுமென்று அபே
கிழித்தபடி. (ச)

கம்பமதயாரினைக் கழுத்தகத்தின்மேலிருந்து
இன்பமரும்குசெல்வமும் இவ்வரகம்யான்வேண்டேன்
எம்பெருமான் ஈசன் எழில்வேங்கடமலைமேல்
தம்பகமாய்நிற்கும் தவமுடையேனாவேனே. (சு)

பதவுரை.

கம்பம்—(தன்னைக் கண்டவர்கட்கு அச்சத்
தால்) நடுக்கத்தை விளைக்கின்ற
மதம் யாரினை—மதகொண்ட யாரினையினது
கழுத்து அசத்தின் | கழுத்தின்மீது வீற்றி
மேல இருந்து | ருந்து
இன்பு அமரும்—ஈசராவீத ணுகக்களைப்
பொருத்தி அதுபவிக்கும்படியான
செல்வமும்—ஐசுவரியத்தையும்
இ அரகம்—(அதற்குக் காரணமான) இந்த
அரசாட்சியையும்

யான் வேண்டேன்—நான் விரும்ப மாட்
டேன்;
எம் பெருமான்—எமது தலைவனும்
ஈசன்—(எல்லா வுலகுக்கும்) தலைவனுமான
பெருமானுடைய
எழில் வேங்கடம் } அடியை திருமலையிலே
மலை மேல் }
தம்பகம் ஆய் } புதராய், நிற்கும்படியான
நிற்கும் }
தலம்—பாக்கியத்தை [வேன்.
உடையேன் ஆவேன்—உடையவருக்குச் சட

கருத்துரை:—சண்பகம் நல்ல பரிமளமுடையதாதலால் அதனைப் பலரும்
பாராட்டுவார்களென்று அநுதாசிரிப்புப் பெறுவதற்காக அதுவாகப் பிறப்பதை
வேண்டுகின்றோமவர் என்று வேறுக நினைக்கப்போகிறார்களேயென்றஞ்சி, அவ்
வகைச் சிறப்பொன்று மின்றி வீணே தோன்றிவளர்ந்து தீர்த்துப்போவதொரு

முகாகவாயினும் அத்திருமலையில் எனக்குப் பிறப்பு வாங்குமாநிற் போது மென்கிறார்.

அன்றியும், செண்பகமரமாய்ப் பிறந்தால் திருமலைக்கு வருகிற மஹாப்ர புக்கள் யாராவது இதனை விரும்பித்தம் விட்டிற் கொண்டுபோய் நாட்டக் கருதிப் பெயர்த்துக்கொண்டு போகக்கூடும்; அப்படி உண்டோவெனில்; “கற்பகக்காவு கருதிய காதலிக்கு. இப்பொழுது கவனென்று இந்திரன் காலினில், நிற்பனசெய்து நிலாத்திகழ் முற்றத்தான், உய்த்தவன்” என்றபடி - ஸத்யபாமைப் பிராட்டியின் விருப்பத்திற் கணங்கிய கண்ணிரான், ஸ்வர்க்கலோகத்தில் இந்திரனது கந்த வனத்தினிருந்த கற்பகத்தருவை ஸத்யபாமையினது மானிகைத் திருமுற்றத்திலே கொண்டாந்த கட்டாளிறே. அவ்வாறு யாரோனுமொருவர் செண்பகமாத்நையும் பெயர்த்துக்கொண்டு போனால் திருமலையில் வாழ்ச்சி இழந்ததாமே என்று கருதி, அங்நளம் மஹாப்ரபுக்களின் விருப்பத்திற்குக் காரணமாகக் கூடாததொரு தம்பக மாய் நிற்க விருப்புகிறார் என்க.

கம்பம் - வடசொல்; கவி - கடுக்கம். கம்பமதயாணை - (கண்டாரணைவரும்) கடுங்கும்படி மதங்கொண்ட யாணை. அன்றி, மதங்கொண்டதாதலால் வெளியே விட வொண்ணாதபடி கம்பத்திலேயே கட்டப்பட்டு நிற்கின்ற யாணை யென்றும், அசையுமியல்பையுடைய மதயாணை என்றும் பொருளாம்.

தம்பகமாய்=புல் கோரை செடி கொடி முதலிவற்றின் புதர் - ஸ்தம்பம் [ஸ்தம்பம்] எனப்படும். அது கவர்த்தியும் பெற்று ஸ்தம்பகம் என நிற்கும். அவ்வடசொல் தம்பகம் என விகாரப்பட்டது. இனி, தம்பகமாவது-இலை காய் தனி நிறம் ஒன்றுக்கு முதவாததொரு வஸ்யுவுக்கு மென்பாரு முளர்.

இன்பு அமருஞ் செல்வமும், நிற்கும் தவம் என்ற விடங்களில், அமரும், நிற்கும் என்னும் பெயரெச்சங்கள் காரியப் பொருளான: ஆகவே, அமர்த்தற்குக் காரணமான செல்வம், நிற்பதற்குக் காரணமான தவம் என்க. (௫)

மின்னனையநுண்ணிதையார் உருப்பசியும்மேனகையும்

அன்னவர்தம்பாடலோமே ஆடலவை ஆதரியேன்

தென்னவெனவண்ணனங்கள் பண்பாமேவேங்கடத்துள்

அன்னனையபொற்துவடாம் அருந்தவத்தனவேனே.

(௬)

பதவுரை.

மின் அனைய தண் } மின்னல்போல் னாலி
இடையார் } க்ஷமமான இடையை
உடையவர்களாகிய
உருப்பசியும் மேனகை } ஊர்வசியும் மேன
யும் அன்னவர் தம் } கையும் போலமு
கிய வர்களான ஸ்திரீகளின்
பாடலொடும் } பாட்டும் ஆட்டமுமாகிய
ஆடல் அனை } அவற்றை
ஆதரியேன்—யான் விரும்பவில்லை;
வண்ண இனங்கள்—வண்ணங்களின் கட்டடங்கள்

தென்ன என } ‘தெனீ தென’ என்ற ஆன
பண்பாடும் } ததி வைத்து இசைபாடப்
பெற்ற
வேங்கடத்துள்—திருமலையிலே
அன்னனைய பொன் } அப்படிப்பட்ட பொ
ருவோ ஆம் } ன்மயமான சிகர
மாவதற்கு உரிய
அரு தவத்தன் ஆவேன்—அருமையான தவ
த்தையுடையவனாகக் கடவேன்.

கருத்துரை :—“ தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையேனாவேன் ” என்றவர் சிறிது யோசித்த வளவில், அரசாங்கத்தார், மலையிலுள்ள செடி செட்டுக்களை அடிக்கடி சோதிப்பவராதலால் திடமென்று அவர்கள் தம்பகத்தைக் கண்கொத்தெறித்திடக்கூடு மெனவும், அதுதானே விரைவில் தீர்த்தொழியக்கூடுமெனவும் நினைத்து, அவ்வ னன்றி என்றும் ஒருபடியா யிருக்கும்படி அத்திருமலையில் ஒருபாகமாகக் கடவே னென்று அபேகித்தினார்.

முன்னிரண்டடிகளால் தேவலோக போகத்தில் தமக்கு எள்ளளவும் கனச யில்லாமையை வெளியிட்டார்.

தேன்ன என்றது - இசைக்குறிப்பு. அன்னனைய=அப்படிப்பட்ட என்னும் பொருளை உணர்த்துகின்ற அன்ன அனைய என்னு மிரண்டு சொற்களும் வியப்புத் தோன்ற அடுக்கின்றன என்க. அன்றி, அன்னதனைய என்பது அன்னனைய வெனத் தொக்கதாகக் கொண்டு, (வேறு ஒப்புமையில்லாமையால்) அதனை அதிலே ஒக்கின்ற என்று பொருள் கொள்வாரா முளர். (உ)

வானாளும்மாமதிபோல் வெண் தடைக்கீழ்மன்னவர்தம்

கோனாகிவீற்றிருந்து கொண்டாமே செல்வறியேன்

தேனாற்பூஞ்சோலைத் திருவேங்கடமலைமேல்

கானாறுய்ப்பாயும் கருத்துடையேனாவேனே.

(எ)

பதவுரை.

வான் அனும் } ஆகாயத்தைத் தனக்குடைய
மா மதி போல் } மாகக்கொண்டு வினக்கு
கின்ற பூணசந்திரன் போன்ற
வெண் ருடை சீழ்—ஒற்றை வெண்கொற்றக்
ருடையின் சீழ்
மன்னவர் தம் கோன் } ராஜாதி ராஜையுய்
ஆகி வீற்றிருந்து } பெருமை தோன்ற
இருந்து
கொண்டாமும்—(அனைவராலும்) கொண்டா
டப்படுதற்குக் காரணமான

செல்வ—செல்வத்தை
அறியேன்—(யான் ஒருபொருளாக) மதிக்க
மாட்டேன் ;
தேன் ஆர்பூ சோலை திரு } தேன் மிக்கமல
வேங்கடம் மலை மேல் } ற்களுள்ள சோ
லைகளையுடைய திருமலையின் மேல்
கான் ஆறு } ஒரு கானாயுய் பெருகும்படி
ஆய்பாயும் } யான
கருத்து—ருத்தை [தேன்.
உடையேன் ஆவேன்—உடையவ னாகின்

கருத்துரை :—கீழ்ப் பாட்டில், பொற்குவடாக வேணுமென்று பாரித்தவர் சிறிது யோசித்தவாறே, அது தன்னிலும் ஓர் அதுபபத்தி தோன்றிற்று: அதா வது - புதிதாகத் தேவாலயங்கள் கட்டிமெனர்கள் சிலாமயமாக மூலவிக்ரஹம் ஏறி யருளப் பண்ணுவதற்காக மலை முகடுகளினின்று பெரும் பெரும் பாறைகளை உடைத்துக்கொண்டு போகிற வழக்கமுளதாகலால் அதுவும் ஏற்றதல்ல வென்று தோன்றிற்று. தோன்றவே, அங்ஙனமன்றி, ஒருவராலும் பெயர்த்துக்கொண்டு போகக்கூடாததான கானாறுய் பிறக்கவேணு மென்று அபேகித்தினார் இதில்.

திருமலையில் ஒரு கிராமானால் அது ஏறவல்லார்க்குயாத்திரம் பயன் பட்டு மற் றையோர்க்குப் பயன் படாததாம்; அங்ஙனமன்றி எல்லார்க்கும் பயன் படத் தக்கதான ஒரு காட்டாறுக்கடவேன் யான், அக்கு என்று அபேகித்தினார்

என்று சிலர் அவதாரிகை கூறுவர். அது அகத்தினை பொருத்தமுடைத்தன்று : திருமலையில் தம்முடைய பிறவி பிறொருவர்க்குப் பயன்பட வேண்டுமென்பது இவருடைய திருவுள்ள மல்ல ; அப்பன் ஸேவை கிடைக்குமாறு அக்திருமலையில் ஏதாவதொரு ஸூலையில் தமக்கு ஸத்தை கிடைத்தாற் போருமென்பதே இவருடைய ஆசை என்றுணர்க.

வட்ட வடிவிலும் வெண்ணிறத்திலும் ஒளியிலும் குளிர்ச்சி தருதலிலும் குடைக்குச் சந்திரமண்டலம் உவமையாகும். “வானானும் மாமதிபோல் வெண் குடைக்கீழ் மன்னவந்தம் கோனாதி வீற்றிருந்து” என்றது - ஆகாயப்பாப்பு முழு வதும் சந்திர னொருவனுடைய கிரணத்திலே விளங்குவது போல, பூலோகம் முழு வதும் தனது குடைசிழவிலே ஸ்தாங்கும்படியும், நகூதர தாராகணங்க ளெல்லாம் சந்திரனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருப்பது போல அரசர்களுல்லாரும் தனக்குக் கீழ்ப் படிந்திருக்கும்படியும் ராஜாதி ராஜனாய் வீற்றிருந்து என்றபடியாம்.

வேண்டுகுடை - நீதிதவறாத அரசாட்சி. மன்னவந்தம் கோன் - சக்ரவர்த்தி. வீற்றிருத்தலாவது - வேறொருவர்க்கில்லாத மிக்க சிறப்புடன் இருத்தல். செல்வு - செல்வமென்பதன் விகாரம். பாயும் கருத்து - பாய்தற்குக் காரணமான கருத்து ; பாயவேணு மென்கிற கருத்து. (எ)

பிறையேறுசடையானும் பிரமனும் இந்திரனும்
முறையாய்பெருவேள்விக் குறைமுடிப்பான்மறையானான்
வெறியார்தண்சோலைத் திருவேங்கடமலைமேல்
நெறியாய்க்கிடக்கும் நிலையுடையேனாவேனே.

(அ)

பதவுரை.

பிறை ஏறு } இளஞ் சந்திரன் ஏறியிரா
சடையானும் } கின்ற ஜடையையுடைய
சிவனும்

பிரமனும்—புண்ணொளியும்
இந்திரனும்—தேவேந்திரனும்
முறை ஆய—தம்மமது யோக்யதைக்குத் தக்
கபடி செய்கின்ற
பெரு வேள்வி—பெரிய யாகங்களின் பயனாக
குறை முடிப்பான்—(அவர்களுடைய) குறையைத்
தீர்த்து அவர்கள் கோரிக்கையைத்
தலைக் கட்டுவிப்பவனும்

மறை ஆனான்—வேதங்களிற் பரம்பொருளாகக் கூறப்பெயவனுமான எம்
பெருமானுடைய
வெறி ஆர் தண் } பரிமளம் மிக்க குளிர்ந்த
சோலை } சோலைகளையுடைய
திரு வேங்கடம் மலை மேல்—;
நெறி ஆய் கிடக்கும்—(போகிற) வழியாய்க்
கிடக்கின்ற
நிலை—நிலைமையை
உடையேன் ஆவேன்—உடையவனாகக் கட
வேன்.

கருத்திரை :- கீழ்ப் பாட்டில் “காணாய்ப்பாயும் கருத்துடையேனாவேனே” என்று பாரித்தவர் சற்று ஆராய்ந்ததில் அது தன்னிலும் ஓர் குறையுணர்ந்தார் ; ஆறு எப்போதும் ப்ரவஹிக்கக் கூடியதல்ல ; சில காலங்களில் வற்றிப்போம் ; அப்போது திருமலை வரிக்ச்சி இழந்ததாம் என நினைத்தார். அங்குமென்றி எப் போதும் ஒரு தன்னை யாகத் திருவேங்கட முடையான ஸேவிக்க வருகின்ற பாக வதர்களின் ஸ்ரீ பாகதாளி படுப்படி வழியாய்க் கிடக்கும் நிலைமை தமக்கு வாய்க்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றார் இதில். “ஆடிப்பாடி யாகக் ஒ! என்றழைக்

நும் தொண்டாடிப்பொடிபட நாம் பெறில், கங்கை நீர் குடைந்தாடும் வேட்கை என்னுவதே” என்றார் முன்னும்.

பிறையேறு சடை என்றதன் விவரம் :—சந்திரன் தகடிமுனிவனது புத்திரிக ளாகிய அச்விநி முதலிய இருபத்தேழு தகடித்திரங்களையும் மணஞ் செய்துகொண்டு அவர்களுள் ரோஷிணி என்பவளிடத்து மிகவுங் காதல்கொண்டு அவளுடனே எப்பொழுதும் கூடி வாழ்ந்திருக்க, மற்றை மகளிரின் வருத்தத்தை நோக்கி முனிவன் அச்சந்திரனை “கூயமடைவாயாக” என்று சபிக்க, அச்சாபத்தாற் சந்திரன் பதினைந்து கலைகளுங் குறைந்து மற்றைக் கலை யொன்றையும் இழப்ப தற்கு முன்னம் சிவபிரானைச் சரணம்புக, அப்பெருமான் அருள்கூர்ந்து அவ்வொற் றைக் கலையைத் தன் தலையில் அணிந்து மீண்டும் கலைகள் வளர்ந்து வரும்படி அதுந்ரஹித்தன் என்பர். திருப்பாற்கடல் கடைகையில் அதனின்றி உண்டான பல பொருள்களுடனே விஷமும் சந்திரனும் தோன்ற, திருமால் அவற்றில் விஷத் தைச் சிவபிரானுக்குக் கொடுத்து உண்ணச்சொல்லி அதனால் அவனுக்கு வெப்ப முண்டாகாமல் தணிந்திருக்கும் பொருட்டு உடனே சந்திரனையும் கொடுக்க, அதனை அச்சிவன் சிரமேற் கொண்டன னென்றும் வரலாறு கூறப்படும்.

தேவர்கள் தங்கள் தங்கள் சத்திக்கு ஏற்றபடி எம்பெருமானை ஆரதிக்க, அதனால் திருவுள்ள முகந்த எம்பெருமான் அவர்களுக்கு அதிகார பதவிகளைக் கொடுப்பான் என்பதும், இவ்வர்த்தம் வேதங்களிற் கூறப்பட்டுள்ள தென்பதும் முன்னடிகளின் கருத்தாம்.

குறைமுடிப்பான் - இது இரட்டுற மொழிதலாய், குறைபைத் தீர்ப்பவன். வேண்டுகோளைப் பூர்த்தி செய்பவன் எனப் பொருள், தரும். அநிஷ்ட நிவருத்தி யும் இஷ்ட ப்ராப்தியும் செய்பவன். (அ)

சேடியாயவல்லினைகள் தீர்த்துத்திருமாலே

நெடியானே! வேங்கடவா! நின்கோயிலின்வாசல்

அடியாரும்வானவரும் அரம்பையரும்கிடந்தியங்கும்

படியாய்க்கிடந்து உன்பளாவாய்காண்பேனே.

(ங)

பதவுரை.

சேடி ஆய்—சேடிபோல் அடர்த்துள்ள
வல வினைகள்—கொடிய கருமங்களை
தீர்க்கும்—(ஆச்சிதர்க்குப்) போக்கியருள்விற
திரு மாலே—சரியுந்நியான பெருமானே!
நெடியானே—பெரியோனே!
வேங்கடவா—திருவேங்கட முடையானே!
கின் கோயிலின்—உனது ஈசரிதியின் உள்
வாசல்—வாசலிலே,

அடியாரும் வானவரும் } பாவைதர்களும் மற்ற
அரம்பையரும் கிட } றைத் தேவர்களு
ந்து இயங்கும் படி } ம் அப்ணர்ஸ் ன்த
ஆய் கிடந்து } ரீகரும் இடை
விடாது ஈஞ்சரிக்கப்பெற்ற
படியாய்ப் பொரு-தி
உன் பவனம் வாய் } உனது பவழம்போன்ற
காண்பேன் } திருவதாரத்தைக்காண்
பேனாகக் கிடவேன்.

கருத்துரை :—கீழ்ப்பாட்டில் “நெறியாய்க் கிடக்கும் நிலையுடையேனாவேனே” என்று திருமலைக்கு வழியாகத் தானாக வேணுமென்று அபேகித்தவர் சிறிது ஆராய்ந்ததில் அது தன்னிலும் ஓர் குறை கண்டார்; வழியென்பது அவரவர்களு டைய லென்கரிபத்துக்குத் தக்கபடி மாறுபடும். கீழ்த் திருப்பதியிலிருந்து திரு

மலைக்குப் போகும்வழி மிக வருத்தமா யிருக்கிறதென்று யாக்கிரிகள் சந்தரகிரி வழியாகப் போகக்கூடும்; ஒரிடத்திற்கு ஒன்றுதான் வழியென்று சொல்ல முடியா தாகையாலும், வழிபாணது கிலகி நிற்பதாகையாலும்; வழியாக வேணுமென்று விரும்புவதிற் காட்டிலும் எம்பெருமானது திருவருள்நோக்கம் பதியுமாறு அவன் கண்டுகப்பிலே மெய்யடி யாரோடு பிறரோடு வாசியற எல்லாரும் இடைவிடாது ஸஞ்சரிக்கும்படியான ஓர் அசேதநப்பொருளாகி, அதிலே உன்பவளவாய் காணும் படியானதொரு சைதந்யத்தையும் பெறக்கடவே னென்று தமது விசேஷமான விருப்பத்தை விண்ணப்பஞ் செய்குநர் இதில்.

இப்பாசரத்தை அடியொற்றியே விஷ்ணு வாலயங்கனிற் கோயிலினுள் வாசந் படி 'சூலசேகரப்படி' என்று இவர் பெயரையிட்டு வழங்கப்படும் என்பது ஸம் ப்ரதாயம்.

சேடி - புதர். ஆய - உவமவுருபு. 'கடந்தியங்கும்' என்ற பாடம் சிறக்கும்; விபாக்கியானத்தோடும் பொருந்தும். அடியார் - பகவதனுபவமல்லது வேறொரு பயனைக் கணிசியாதவர். வானவர் - "பேணலமில்லாவாக்கர்" (திருவிருத்தம்- என்ற பாசரத்தின்படி வேறு வேறு பலன்களைப் பிரார்த்திப்பவர். அரம்பையர் - அந்யபார். (௯)

உம்பருலகாண்டு ஒருதடைக்கீழ் உருப்பசிதன்
அம்பொற்கலையல்துல் பெற்றுவும் ஆதரியேன்
சேம்பவளவாயான் திருவேங்கடமென்னும்
எம்பெருமான்பொன்மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே.

(௧௦)

பதவுரை.

உம்பர் உலகு—மேலுலகத்தை யெல்லாம்
ஒரு குடை கீழ்—ஒரு கொற்றக்குடையின்
நீழலிலே
ஆண்டு—அரசாண்டு
உருப்பசி தன்—ஊர்வசியினுடைய
அம்—அழகிய
பொன் மலை } பீதாம்பர மணிந்த அல்குலை
அக்குல் }
பெற்றுவும்—அடையப் பெறினும்

ஆதரியேன்—(அதனை) விரும்பமாட்டேன்
சேம் பவனம் } சிவந்த பவழம்போன்ற வா
வாயான் } வையுடையான
எம்பெருமான்—எமது அப்பனுடைய
திரு வேங்கடம் } திருவேங்கட மென்ற பெ
என்னும் பொ } யரையுடைய அழகிய
ன் மலை மேல் } திருமலையின் மேல்
ஏதேனும் ஆவேன்—ஏதேனு மொரு பதார்
த்தமாகப் பிறக்கக் கடவேன்

கருத்துரை:—கீழ்ப் பாட்டில் படியாகக் கிடக்கவேணுமென்று பிரார்த்தித் தது எம்பெருமானுடைய பவளவாய் காண்பதற்காக; அப்புருஷார்த்தம் கிடையா தொழியினு மெழியும்; ஏனெனில்; திருமலையில் ஸந்திநிக்குள் கருங்கல் படி யிருப்பது திருவேங்கட முடையானுடைய விசல்வத்திற்குத் தகாது என்று மஹர் பாபுக்கள் வந்து அப்படியை ஸ்வர்ணகவசத்தால் ஆவரிக்கக்கூடும். அப்போது நாம் அப்பன் திருமுத மண்டலஸைவையை இழந்தோமாவோம்; ஆகையால் படி யாய்க் கிடப்பதும் பாங்கல்ல என்று அறுதியிட்டார். பிள்ளை எந்தப்பிறவியைப் பிரார்த்திக்கலா மென்று யோசித்தார்; கீழ்க்கிழந்தமாதிரி ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் ஒவ்வொரு அநுபபத்தி தோன்றிக்கொண்டே யிருந்தது. கடைசியாக ஒரு பிறவி

பையும் தாமரக வேண்டிக்கொள்ள விரும்பாதவராய் “எம்பெருமான் பொன்மீன் மேல் ஏதேனு மாவேனே” என்கிறார்.

இவ்விடத்தில் வியாச்யான ஸ்ரீஸூத்தி:— “[எதேனுமாவேனே.] அன்நாழ்வான், இவ்விடத்துக்கு ‘திருவேங்கட முடையான் தானாகவுமமையும்’ என்னும்’ அதுக்கு ஹருதயமென்னென்னில்; சேஷபூதர் திருளுக்குப் புறம்பான சேஷி யாகிலுமமையுமென்கை. அங்ஙனன்றிக்கே, பட்டர் அருளிச் செய்யும்படி-‘நானு மறிபவேண்டா, திருவேங்கடமுடையானுமறிபவேண்டா; திருமலையிலேயுள்ள தொருபதார்த்தமாகவுமையும்’ என்பர்.”

உருப்பதி: ஊர்வலீ என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. அப்பெயர் - தொடையி னின்று பிறந்தவள் என்று பொருள் படும்; ஊரு - கொடை. குருசிஷ்யகர்மத்தை உலகத்தார்க்கு உணர்த்துதற் பொருட்டு விஷ்ணுவின் அம்ஸமாய்க் குருவும் சிஷ்யனுமாய்த் திருவவதரித்த நாராயணன் நரன் என்ற முனிவர்கள் பதரிகாஸ்ர மத்தில் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் இந்திரனுடைய ஏவலால் அப்ஸரஸ் ஸ்திரிகள் பலர் அங்குவந்து தங்களுடைய மேனி மிஸுக்கினாலும் அடல் பாடலாதி விநோதங்களாலும் அவர்களுடைய தபஸ்ஸுக்கு இடையூறு செய்யத் தொடங்க. அதனாற்சிந்துக் கலங்காத அவர்களுள் காராயண முனிவர் அம்மகளிரை அவமானப்படுத்தக் கருதித் தமது தொடையினின்று ஒரு கட்டழகியை ஸங்கல் பத்தால் உண்டாக்க, அவளது ஒப்புயர்வற்ற அழகைநோக்கி அதேதேவமாதர்கள் மிக வெளி அலையே தங்கட்குத் தலையியாகக் கொண்டு அவளுடன் தமது உலகத்துக்குச் சென்றனர் என்பது வரலாறு; அவளே ஊர்வலி. (க0)

மன்னியதண்சாரல் வடவேங்கடத்தான்தன்
பொன்னியலுச் சேவடிகள் காண்பான் புரிந்திறைஞ்சிக்
கொன்னவிலும்கூர்வேல் குலசேகரன்சொன்ன
பன்னியநூல் தமிழ்வல்லார் பாங்காயபத்தர்களே.

(க1)

பதவுரை.

கொல் லிலும்—(பகைவர்களைக்) கொல்லு
தலைப் பயின்ற
கூர் வேல்—கூர்மையான வேலாயுதத்தை
யுடைய
குலசே கரன்—குலசேகராழ்வார்
மன்னிய தன் } நிலைபெற்ற குனிர்ச்சி
சாரல்வட வேல் } யுள்ள சாரல்களையுடை
கடத்தான் தன் } யவடவேங்கடமலையில
எழுந்தருளியிருக்கிற பெருமானாறு
பொன் றியலும் } பொன்போற் சிறந்த சிவ
சே அடிகள் } ன்த திருவடிகளை

காண்பான்—வேலிப்பதற்கு
புரிந்து—ஆசைப்பட்டு
இறைஞ்சி—வணங்கி
சொன்ன—அருளிச்செய்த
பன்னிய நூல் தமிழ்—ஆராய்ந்த நூல்களிற்
கூறிய இலக்கணத்துக்கு
இசைந்த தமிழ்ப்பதிகத்தை
வல்லார்—கற்ற வல்லவர்
பாங்கு ஆய } (அப்பெருமான் திருவன்னத்
பத்தர்கள் } துக்கு) இனியபத்தர்களாவர்.

சுருத்துரை:— திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவடிகளை வேலிப்பதற் பெருங்காதல் கொண்ட குலசேகரர் அருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஓதவல்ல வர்கள் (தம்மைப்போல், மீனாப்பிறக்கலாமா குருகார்ப் பிறக்கலாமா என்று பல

வாறாகத் தடுமாறுதே) எம்பெருமானுடைய நித்ய ஸேவைக்கு இட்டுப் பிறந்த அந்தரங்க பரிசாரகராகப் பெறுவர் என்று பலஞ் சொல்லி நிகமித்தாராயிற்று.

காரல் - தாழ்வரை; மலையைச்சார்ந்ததாகிய பக்கத்துக்குத் தொழிலாகு பெயர். தமிழ் நாட்டுக்கு வடக்கெல்லே திருவேங்கடமலை. இயலும் - உவமவுருபு. பேரன்னியலும்-பொன்னுபரணம் பொருங்கிய என்னுபராம்; அப்போது, பேரன்-கருவியாகு பெயர். காண்பான் - காண்பதற்காக. பான் விருதிபெற்ற எதிர்கால வினை பெச்ச மென்றாவது தொழிற்பெயரென்றாவது கொள்க. கோல்-முதனிலைத் தொழிற்பெயர். தமிழ் - தமிழினுடைய பதிகத்துக்கு ஆகு பெயர். பத்தர் - ஊதர்.

இத்திருமொழியை அடியொற்றி,

“மரடாகநிழற்று சேழுமரனாகத் தவச்சிறிய
பூடாகக்குழைத்த நவம்புதலாக வழிப்படுமோ
ரோடாகப் பெறுவமெனிலுயிர்காள்! நற்கதிபெறலாம்
வீடாகத்திருநெறிமால் வீற்றிருக்கும் வேங்கடந்தே.”

என்று திருவேங்கடக் கலம்பகத்திற் கூறியது காண்க.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காத் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

அடிவரவு :—என் ஆனாத பின் ஓண் கம்பம் மின்வான் பிறை செடி உட்பர்
மன்னிய தரு.

சூரி.

பெருமாள் திருமொழி - ஐந்தாம் திருமொழி,

தருதுயரம் தடாயேல்.

இவ்வழுவார் அஹங்காரமகாரங்களுக்கு உரிய ராஜகுலத்திலே பிறந்திருந்
தும் தமது செல்வத்தையும் அதிகாரத்தையும் வெறுத்துப் பரமஸாத்விதராய்
நிர்ஜேதக பகவத்கருணையினாலும் ஆசார்யோப தேஸத்தாலும் பகவத்பாகவத
விஷயங்களில் அன்பும் அதரமும் அளவற வளரப்பெற்று, ஜீவாத்மா - பரமாத்மா
வுக்கு ஸகலவிதத்திலும் அடிமைப்பட்ட தென்பதையும், அந்த ஜீவாத்மாவை
வாழ்விப்பதற்கு எவ்விதத்திலும் கடமைப்பட்டவன் ஸர்வேஸ்வரனே, என்பதை
யும் நன்கு அறிந்தவராகையாலே அந்த பூமீந்காராயணனை யன்றித் தமக்கு
வேறு சாணமில்லாமையை அநேக த்ருத்திடாந்த பூர்வகமாகத் திருவித்துவச்
கோட்டம்மான் மண்ணிலேயில் விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்.

தருதுயரம் தடாயேல் உன்சாணல்லால்சாணில்லை

விரைகுழுவும்மலர்ப்பொழில்சூழ வித்துவக்கோட்டம்மானே!

அரிசினத்தால் ஈன்றதாய் அகற்றிடினும்மற்றவள்தன்

அருள்கினைந்தேயுழம் குழவியதுவேபோன்றிருந்தேனே.

(க)

பதவுரை.

விரை குழுவும்—பரிமளம் விஞ்சிய

மலர்—புஷ்பங்களையுடைய

பொழில் சூழ—சோலைகளாலே சூழப்பட்ட

வித்துவக்கோடு—திருவித்துவக் கோட்டில்

எழுந்தருளியிருக்கிற

அம்மானே—ஸ்வாமியே!

தருதுயரம்—(கீயே எனக்குத்) தந்த பிற

வித் துன்பத்தை

தடாய் எல்—(கீயே) உணர்திடாவிட்டாலும்

உன் சான் அல்லால் } உனது திருவடி

சான் இல்லை } சே யன்றி (என

க்கு) வேறு புகவில்லை;

ஈன்ற தாய்—பெற்ற தாயானவள்

அரி சினத்தால் — மிக்க கோபங்கொண்டு

அதனால்

அகற்றிடினும்—(தனது குழந்தையை) வெ

றுத்துத் தன்னினாலும்

மற்ற—பின்பும்

அவள் தன் அருள் } அத்தாயினுடைய கரு

வு சினந்து அழும் } னையையே கருகி

அழுவின்ற

குழவியதுவே—இனக்குழந்தையையே

போன்று இருந்தேன்—ஒத்திரா கின்றேன்.

கருத்துரை:—ஆளவந்தார், ஆழ்வான், பட்டர் முதலிய பூர்வாசார்பர்கள் வட
மொழியில் இயற்றியருளிய ஸ்தோத்ரங்களில் பலபல ஸ்லோகங்கள் திவ்ய ப்ர
பந்தப் பாசாங்களின் கருத்துகளை உட்கொண்டே அவதரித்திருக்கின்றன வென்
பதையாம் ஆங்காங்குக் காட்டி வருகின்றோம். ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த ஸ்தோ
த்ர ரத்தத்தில்,

“நிராலகலூரவி நதாவடித் தவெ
 விவெஸ ஹாதும் தவ வாடிவங்கஜம் !
 நாவடி நிரலொலி ஸிஸம் லே நாயல்
 தஜாதம் ராதம் ராணென விஹாவதி !”

என்கிற ஸ்லோகம் இப்பாட்டின் சுருத்தைப் பூர்ணமாக உட்கொண்டுள்ள தென்பது அறியத்தக்கது. தாயானவள் குழந்தையின்மீது கடுங்கொபங்கொண்டு அதை அடித்துதைத்துத் தள்ளினாலும் அக்குழந்தையானது தாயொழிய வேறு கதியில்லை யென்றறிந்து, பின்னையும் அவளுடைய காலையே கட்டிக்கொண்டு அழுவதுபோல, எம்பெருமானே! என்னை நீ மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறக்கும் படி செய்து உன்னம்போது காணணுகாவகை செய்து உபேகித்துப் போந் தாலும் எனக்கு உன்னையொழிய வேறுகதியில்லாமையால், உனது திருவடிகளை விட்டு விடுகதில்லை என்றவாறு “களைவாப் துன்பங்களையாதொழிவாய் களை கண்மற்றிலேன்” என்றார். கம்மபாவாகும், உபமானத்தில் “அகற்றிடினும்” என்றதற்கேற்ப, உபமேயாக்கிலும் “தடாயேலும்” என உம்மை விரித்த உரைக்க: அது செய்யுள் விகாரத்தில் தொக்கதென்க. இங்குத் தாய்க்குழவி தருஷ்டார்தம் கூறினது - குழந்தையை அணைக்கவும் அடிக்கவும் பெற்றதாய்க்கு உரிமை யிருப் பதுபோல, அடியேனை சுகிப்பதற்கும் உபேகிப்பதற்கும் உனக்கு உரிமையுண்டு என்ற சுருக்காகத் தோன்ற.

[திருதியும்தடாயேல்] அவரவர்கள் தாம் தாம் செய்த கருமங்களின் பயனாகவே இன்பத்தையோ துன்பத்தையோ அடைகின்றார்களென்று சாஸ்கோங்கள் முறை யிட்டாநிற்க, இவர் “திருதியும்தடாயேல்” என்று எம்பெருமானே தமக்குத் துன்பம் தந்த தாகச் சொல்வது எதுகொண்டு? என்று சங்கை பிறக்கக்கூடும்: தாமும் தாம் செய்த கருமமும் அதன் பலனும் முதலிய யாவும் எம்பெருமானுக்குப் பரதந்திர மானவை என்ற ஸாராம்ஸத்தை இவர் நன்கு உணர்ந்தவராதலால் அங்ஙனங் கூறியது பொருத்தமுடைத்தேயோ மென்க. அன்றியும் ‘யான் செய்த கருமத் தாலே எனக்குத் துன்பம் கேர்ந்தது’ என்று தாம் சொன்னால் ‘தானே கர்மம் பண்ணினவன் தானே தகுந்த ஸாதகாநுஷ்டாரம் செய்து தவிர்த்துக்கொள்ளு கிறான்’ என்று பழியிட்டுத் தம்மை எம்பெருமான் உபேகித்திருவனே என்கிற ஸங்கையால் அங்ஙனங் கூறாமல் ‘நீ கந்த துன்பத்தை நீயே களைந்திடாய்’ என்கிறார். [“ரேரேயா டாநத்யா” “ரோரெவெயெ ஸ்வாடினெ ரோரெதாந் தாணிடெ”] (கிதை) ‘கம்முடைய மாயை ஒருவரால் கடக்க வொண்ணாது தான்’ என்றும், ‘இதுகடக்க விரும்புவான் கம்மையே பற்றிக் கழித்துக் கொள்ளவேணும்’ என்றும் எம்பெருமான் தானே கூறியுள்ளதனால் இங்ஙன மருளிச்செய்வதே தகுதியாம். எம்பெருமானுடைய மாயையாலாகிய கட்டு மற்றொருவரால் விடுவிக் முடியாதாதலால் “திருதியும்தடாயேல்” என்றார். “ஒரு குருவி பிணைத்த பிணையல் ஒருவரால் அவிழ்க்கப்போகிறதில்லை; ஒரு ஸர்வ ஸக்தி பிணைத்த பிணையை † எவியெலும்பனுவிவன் அவிழ்க்கவென்றால் முடி

† எவியெலும்பன் - ஒன்றுக்கும் சத்தனல்லாத திரப்பலன்.

யுமோ? அவன்றன்னியே கால்கட்டிப் போக்குமித்தனையிறே” என்று பின்னை திருநறையூரைப் பலகாலு மருளிச்செய்வாராம்.

கிட்டெற்கு அரிதான பரமபதத்திற்போலன்றி அனைவரும் எளிதில் வந்து அடையும்படி இவ்வு எழுந்தருளியுள்ளவ னென்பதும், குழந்தையைப் பாதுகாக்குந் தாய் குழந்தைபடுக்குந் கொட்டிலின்கீழே தானும் படுத்துக்கொள்ளுதல் போல இவ்வுலகத்து உயிர்களை உஜ்ஜீவிப்பிப்பதற்காக இவ்வுலகத்து தங்கியுள்ள வன் என்பதும் தோன்ற ‘வித்துவக் கோட்டம்மானே!’ என்று விளித்தார்.

வித்துவக்கோடு என்பதற்கு - வித்வான்கள் கூடிய இடம் என்று காரணப் பொருள் கூறுவர். பின்னைப் பெருபாணியங்கார் நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதி யில் “திருவிற்றுவக்கோடு சேர்த்தார் பிறவி. கருவிறுவக் கோடுக்கான்” என்றிருப்பதனால், வித்துவக்கோடு அல்ல; கிறுவக்கோடு என்பர் சிவர்; அவ்விடத்திலும் “திருவித்தவக்கோடு” என்றே பாடமென்பர் பெரியோர்; இவ்வளவால் எதுகையின்பம் குணமுது. இத்திருமொழியின் சுற்றுப்பாசரத்திலும் இங்ஙனமே பாடமாம். இத்திவ்யதேசம் மலைநாட்டில் “திருமிற்றக்கோடு” என வழங்கப்படுகின்றது.

அரிசினம் - அரிந்துபோடக் கருதும் கோபம்; வினைத்தொகை. குழந்தைகள் செய்யும் ஓறிம்மையானது ‘இதை அரிந்துபோட்டுவிட்டால் தொல்லீ திரும்’ என்று அவ்வளவு கடுமையாக நினைக்கும்படி தாய்க்குக் கோபத்தை மூட்டுமன்றோ.

“என்ற தாய் என்னைவாலே, பெறுகைக்கு நோன்பு நோற்றையும் பத்து மரணம் சுமக்கையும் ப்ரணவவேதனை படுகையுமென்ற இவையெல்லா முடையவ ளென்கை” என்ற வியாக்கியான வாக்கியம் நோக்கத்தக்கது.

மற்று - அசையும், வினைநாற்றுமாம்; பின்பு எனினுமாம். [குழலி.] குழ - இளமை; (உரிச்சொல்.) அதனைபுடையது குழலி: இ - பெயர் விதுதி. ‘அது’ - பகுதிப் பொருள்விதுதி. தடாய் - முன்னிலையொருமை எதிர்மறை முற்று: தடு - பகுதி. நினைந்தே என்ற விடத்துள்ள ஏகாரம் அநுள் என்பதோடு கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. (ச)

கண்டாரிகழ்வனவே காதலன்தான்செய்திடினும்
கோண்டானையல்லால் அறியாக்குலமகள்போல்
விண்டாய்மதிள்புடைகுழ் வித்துவக்கோட்டம்மா! நீ
கோண்டாளாயாகிலும் உன்குணாகழலேகூறுவனே. (உ)

பதவுரை.

விண் தோய் மதிள்—ஆகாயத்தைஅகாலிய
மதில்கள்
புடை குழ்—எப்புறத்தும் குழப்பெற்ற
வித்துவக்கோடு அம்மா — திருவித்துவக்
கோட்டில் எழுந்தருளியிருக்
கிற ன்னவா!
காதலன் தான்—கணவனுனவன்
கண்டார் இகழ்வன } பார்ப்பவர்க ளனைவ
வே செய்திடினும் } ரும் இகழ்த்தக்க செ
யல்வனையே செய்தாலும்
கோண்டான அல் } (தன்னை) மணஞ்செய்
லால் அறியா } துண்டவனுன

அக்கணவனையே யன்றி வேறொரு
புருஷனை நினைப்பதுஞ் செய்யாத
குலம் மகள் போல்—உயர்ந்த குலத்துப்
பிறந்த கற்புடைய மகன்போல
கீ கொண்டு ஆகாய் } என்னை அடிமை கொ
ஆகிலும் } ண்டவனுன கீ குறை
யும் தலைக்கட்டாமல் உபேகித்தா
யாகிலும்
உன் குண கழலே—ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை
புடைய உனது திருவடிவனையே
கூறுவன்—சாணமரகக் குறிக்கொள்வேன்.

கருத்துரை:—நற்குலப் பிறப்பும் நன்னடை யொழுக்கமுமற்ற தீய பெண்
 டிகள், தங்களுக்குக் கணவன் எவ்வளவு இனிமையான காரியங்களையே செய்து
 போந்தாலும் அவனை ஒரு புருஷனாக மதிப்பாமல் வெறுத்து, கூடாத உட்கத்தை
 நாடி அபற் புருஷனைத் தேடியோடுவார்கள். நற்குலத்திற் பிறந்த நல்ல பெண்ணோ
 வெனில், தனக்குக் கணவன் ஐந்துபலவாழமான எவ்வளவு ஹிப்பைகளைப்
 பண்ணினபோதிலும் எதிரில் வாய்கூடத்திறவாமலும் வேறுகதியை நாடாமலும்
 முன்பு அவன் செய்த உபகாரத்தையே நினைத்து மற்றும் அவனால் உதவியைப்
 பெறாடி அவன் காலண்டையே விழுந்துகிடப்பன். அப்படி போலப் பற்பலபேர்
 உனது நிர்ஹேதக ஸ்கந்தாரத்தையும் உகலித் தள்ளிவிட்டு கூடாதபலன்களை
 விரும்பி கூடாத தேவதார்த்தங்களை நாடியோடினாலும் நீ என்பக்கல் நிர்ஹேதக
 நிர்ஹேத பண்ணினாலும் உன்னையல்லது வேறொரு புலிடமறியே நென்கிறார்.
 தாம் சிறந்த பரபந்த ஸந்தாரத்திலே தோன்றி மறந்தும் புறந்தொழாதவாதலால்
 கொண்டாணியல்லலறியாக் குலமகளைத் தமக்கு உவமை கூறிக்கொண்டார்.

இகழ்வன் - இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை. காதலன் - வடமொழியில்
 கணவனுக்கு வியாய் என்று பெயராதல்போல. விண்ணோய்மதிள் - மதிளின் மிக்க
 உயர்ச்சியை விளக்கும் அகையோக்தி. குணாகுழல் - வினைத்தொகைப் புறத்துப்
 பிறந்த அன்மொழித்தொகை. (உ)

மீன்கோக்கும்நீள்வயல்குழ் வித்துவக்கோட்டம்மா! என்
 பால்கோக்காயாகிலும் உன்பற்றல்லால்பற்றிலேன்
 தான்நேர்காது எத்துயர்மசெய்திடினும் தார்வேந்தன்
 கோல்கோக்கிவாழும் குடிபோன்றிருந்தேனே. (௩)

பதவுரை

மீன் கோக்கும் — மீன்களைல்லாம் (தாம்
 வலிப்பதற்கு மிகவுத் தகுதியான
 இடமென்று) ஆசையோடு பா
 ர்த்திர [-நீர்வளம் மிக்க]
 நீள் வயல் குழ்—விசாலமான கழனிகள்
 குழ்த்த
 வித்துவக் கோடு—சுருவித்துவக் கோட்டில்
 எழுந்தருளியுள்ள
 அம்மா—பெருமானே!
 என்பால்—அடியேன்மீது
 கோக்காய் ஆகிலும்—(நீ) அருள் கோக்கம்
 செய்யாதிருந்தாலும்

உன் பற்று அல்லால் } உன்னைச் சரணமாக
 பற்று இலேன் } பற்றுதலை விட்டு
 வேறொருவரைச் சரணம்
 பகமாட்டேன்;
 தார் வேந்தன்—(குடிசனைக் காப்பதற் செ
 ன்று) மாலையணிந்துள்ள அரசன்
 தான் கோக்காது—(அதற்கு ஏற்றபடி) தான்
 கவனித்துப் பாதுகாவலாம்
 எத்துயர்ம } எப்படிப்பட்ட தன்பங்க
 செய்திடினும் } னைச் செய்தாலும்
 கோல் கோக்கி வாழும்—(அவனுடைய) செ
 ல்கோலையே எதிர்பார்த்த வாழ்கிற
 குடி—பாணிகளை
 போன்று இருந்தேன்—ஒத்திருக்கின்றேன்.

கருத்துரை:—பாணிகளைப் பாதுகாப்பதற்கென்றே தனிமலை யிட்டிருக்கும்
 வல்லவனான தலைவன் தன் கடமையைச் செய்யாதபொழுது அடிமைகள் செய்யக்
 கூடியது அவனுடைய அருள் எப்படியாவது தங்கள்மீது பரஸிரிக்கும்படி வேண்
 டிக்கொள்ளாதலேயன்றி வேறெதுவும் செய்யலாவதில்லை; அவ்வாறே என்போலி
 யர்களைக் கடாகுறித்தற் கென்றே பாமபதத்தை விட்டு வித்துவக்கோட்டிலே

வந்து தங்கியிருக்கிற நீ அவ்வருகையின் பயனைப் பெறுவியு னும் 'இவன் கடாக்ஷி யானால் வேறொருவனைப் பார்ப்போம்' என்று வ்யபிச்சரிப்பவனல்லேன் நான் என்கிறார். உபமாசத்தில் "கோக்காது எத்துயாம் செய்தியு னும்" என்றதற்கு ஏற்ப, உபமேயத்தில், கோக்காமையையே துயாஞ்செய்தலாகக் குறித்தனர்: எம்பெருமானது கடாக்ஷ விசுஷணம் தங்கள்மேல் பதியாமெக்கு மேற்பட வேறொரு துயாழும் வேணுமோ பக்தர்கட்கு. "வான்றோக்கி வாழுமுலகெல்லாம், மன்னவன்கோல்கோக்கி வாழுங்குடி" என்ற குறையும், "கோல்கோக்கி வாழுங் குடியெல்லாம் தாய் முலையின், பால்கோக்கி வாழும் குழவிகள் - வானத், துளி நோக்கி வாழுமுலகம்" என்ற நான்மணிக் கடிகையும் இங்கு அறியத்தக்கன.

மீன்றோக்கும் என்ற விடத்து. "கடலில் மதஸ்யம், கடல் வற்றினால் நமக் குப் புகலிடமென்று நினைத்திருக்கும் தேசமாய்த்து" என்ற வ்யாக்யாந ஸ்ரீஸூக்தி நோக்கத்தக்கது. இதனால் அவ்விடத்து நீர்வளம் ஒப்புயர்வற்றதென்றதாம். இந்த விஸேஷணமிட்டதின் குறிப்பால் பாம்புகத்திலுள்ளாரும் அதனைவிட்டு வந்துசேரக் கூறும் தில்யதேசமென்ற கிறப்பு விளங்குமென்று கொள்வது ஸம் ப்ரதாயம்.

"தார்வேந்தன்" என ஒருமையான பாடமே பழைய வியாக்கியானத்துக்கு ஒத்தது; "வேந்தர்" என்ற பன்மையான பாடம் புதியது. (௩)

வாளால் அறுத்துக்கடினும் மருத்துவன்பால்
மாளாதகாதல் நோயாளன்போல் மாயத்தால்
மீளாத்துயர்தரினும் வித்துவக்கோட்டம்மா! நீ
ஆளா உனதருளே பார்ப்பன் அடியேனே.

(௪)

பதவுரை.

வித்துவக்கோடு அம்மா!—;

வாளால் அறுத்து } (வைத்தியன்) கத்தியை
கடினும் } க்கொண்டு அறுத்த
லும், (ஊதியைக்காய்ச்சி) குடு
போடுதலுஞ் செய்தாலும்
மருத்துவன் பால் } அவ்வைத்திய னிடத்து
மாளாத காதல் } நீங்காத அன்புடைய
நோயாளன் போல்—நோயாளியைப்போல்

மாயத்தால்—(உன்) மாயையினால்

நீ மீளா துயர், நீ நீங்காத துன்பத்தை(என

தரினும் } (க்க) விளைத்தாலும்

அடியேன்—உனது அடியவனான நான்

ஆள் ஆ(க)—அவ்வடிமை விர்த்திப்பதற்காக

உனது அருளே } உன்னுடைய கருணையை

பார்ப்பன் } யே கோக்கியிரா நின்

தேன்.

கருத்துரை:—நீயே எனக்கு ஸர்வவிதமாகுகன் என்று நான் துணிந்த பின்பு, நீ எனக்கு எவ்வளவு துன்பங்களை இவ்விபூகியிலே தந்தருளினாலும் அவற்றை யெல்லாம் நான் கன்மையாகவே கருதி மிக்க நன்றியறிவு பாராட்டி மேன்மேலும் அன்பு செய்து வருவேனெயன்றி உன்னைச் சிறிதும் குறைகூறமாட்டேன் என பதை உபமாசத்தால் விளக்கினார்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனே என்ற தூத்கொள்கைக்கு ஏற்ப அவனுக்கு வைத்தியன் உவமை கூறினார். "வெவ்வுடா தாராயணோ உமரி?" "மருத்துவனாய் நின்ற

பாய்மாத்து உச்சியிடுதல்கைய பறவை அதனை விட்டு வேறொரு போய்ச்சிபுந்
தேடித் தனது தேவலிலைவாக்கொண்டு நாலுபக்கத்திலும் விரைவாகப் பறந்து
சென்று பார்த்தாலும் எங்கும் கரைகாணக் கிடையாமையாலே மீண்டும் அம்மரக்
கலத்தின் பாய்மாதது உச்சியிலேயே கால்பாவி நிற்பதுபோல, உன்னை விட்டுச்
சென்றாலும் வேறு சாணமில்லாமையாலே மீண்டும் உன்னையே அடைதற்கு
உரியேன் யான் என்பது கருத்து. அபாரமாய் அழகியெய்ந்துகொண்டு அச்சுந்
தருகிற கடல் - ("ஸுலாஸுலா மரம் நிவாரணதகைதெழுமலாஜதம்" என்றபடி)
வாய்பில்லாத பயங்கரமான பிறவித் துன்பத்துக்கும், அக்கடலைக் கடத்தற்கு
உரிய கருவியாகிய கப்பல் - "புனைவன் பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே" என்றபடி.
பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடத்தும் கருவியாகிய எம்பெருமானுக்கும், அந்தக் கப்ப
லில் பற்றுதற்கு உரிய இடமாகிய பாய்மாம் - பற்றுதற்கு உரிய அவனது திரு
வடிக்கும், அப்பாய்மாததைப்பற்றி வேறு பற்றுக்கோட்டைப் பெருத பறவை -
"சுழல்களன்றி மற்றோர் களைகளிலம்" என்றபடி. அத்திருவடியையே யன்றி
வேறு தஞ்சத்தைப்பெறாத ஆழ்வார்க்கும் உவமைபெனக் காண்க. "எங்குப்
போய் உய்கேன்" என்றது - எங்குப்போனாலும் உஜ்ஜீவனத்திற்குப் ப்ரஸத்தி
யில்லை; ஸ்வரூபஹாரிகையே பவிக்கும் என்றவாறு. தெவாதி தேவனை விட்டு
ஶூந்ர தெப்பங்களைப் பற்றுமா அழிவுக்கே ஹேதுவாம்.

குலவாபீடம் கொன்ற வாலாறு:-ததுர்யாகம் என்கிற வியாஜம் வைத்துக்
கம்ஸனால் வரவழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பலராமர்கள் கம்ஸனாண்ட மனையை
நோக்கிச் செல்லுமுகையில், அவனது அரண்மனைவாசல் வழியில் தம்மைக் கொல்
லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்ட குலவாபீடமென்னும் மதவாண தம்மைக்
கொல்லும் பொருட்டுக் கோபித்துவர, அந்த-யாதவவீரர் அதனை எதிர்த்து அதன்
தந்தை விரண்டையும் சேற்றினிருந்து கொடியை எடுப்பதுபோல எதிர்த்
பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக் கொண்டு அடித்து அந்தபாளையை உயிர்
தொலைத்து உள்ளே போயினர் என்பதாம். (ந)

செந்தழலேவந்து அழலைச்செய்திடினும் செங்கமலம்

அந்தரம்சேர்வேங்கதிரோற்கல்லால் அராவால்

வேந்துயர்விட்டாவிடினும் வித்துவக்கோட்டம்மா! உன்

அந்தமில்சீர்க்கல்லால் அகம்குழையுமாட்டேனே.

(ச)

பதவுரை.

வித்துவக்கோடு அம்மா!:-
செம் தழலே வந்து--சென்றிழமுடைய கொரு
ப்பு (தானாக) அருகில் வந்து
அழலை செய்திடினும்--வெப்பத்தைச் செய்
தாலும்
செம் கமலம்--செந்தாமரைகள்
அந்தரம் சேர் வெம் ிவானத்தில் தொன்
கதிரோர்க்கு அல்லால் துறிற வெவ்விட,
கொண்களை யுடைய ஸரீரயனுக்கு
மலருமே யல்லது,

அவர--(கொருப்புக்கு) மலரமாட்டா;
வெம் துயர்--(அதுபவித்தே திரவேண்டிய
வையான) கொடிய (என்) பாவத்தை
விட்டா விடினும்--நீதிர்த்தருளா தொழிந்
தாலும்
உன் அந்தம் இல் லனது எல்லையில்லாத
நீர்க்கு அல்லால் உத்தம குணங்களுக்
கே யல்லாமல்
அகம் குழைய மாட்டேன்--(வேறொன்றுக்
கு என்) கொஞ்சருமாட்டேன்.

கருத்துரை:—தாமரை மலர்வது அலர்யனுடைய வெவ்வித கிரணங்களினால்
என்றுணர்ந்த ஒருவன், உஷ்ணமான கிரணங்கள் தாமரை மலர்வதற்குக் காரண
மென்று கொண்டு சென்றிருமுள்ள நெருப்பைக் கொணர்ந்து அதனுடைய வெவ்
வித கிரணங்கள் தாமரையின்மேல் உறைக்கும்படி எவ்வளவுதான் முயற்சி செய்
தாலும் அத்தாமரையானது தன்னை மலர்த்தும் இயல்வுள்ள உஷ்ணகிரணான
சூரியனுடைய ஆரோம் கிரணங்களைக்கண்ட வளவில் மலருமே யன்றி 'அக்நியின்
வெப்பத்தைக்கு மலராதன்றோ; அதுபோலவே எனது ஹ்ருதய கமலத்தை
மலரச்செய்வதற்கு உரிய குணதிரயங்களையுடையனான நீ எனது தாபச்சுபத்தை
உடனே ஒழித்தருளாமல் உபேக்ஷித்தாலும் அந்த ஹ்ருதயகமலமானது உனது
அந்த கல்யாண குணங்களுக்கு மலருமேயன்றி மற்றொரு தெய்வம் தானாக
வலியவந்து சிறந்த குணத்தை வெளிக்காட்டி நின்றாலும் அதற்கு நெகிழாது
என்றபடி. உபமா வாக்ஷியமும் உபமேய வாக்ஷியமும் தனியே நின்று உவம
வுருபு பெறுமையால் எடுத்துக் காட்டுவமையணி; த்ருஷ்டாந்தகாலங்காரம்.

“வேந்தழலைச் செய்திடினும்” என்றபாடம் வியாக்கியானத்திற்குப் பொருள்
தாது: “தாஹகமான அக்கிடீடி உஷ்ணத்தைப் பண்ணினாலும்” என்பது வியாக்
கியானம்.

கமலம் என்ற பால்பகா அஃறிணைப்பெயர். அலரா என்ற பலகின்பால் முற்
றைக் கொண்டமைபால். பன்மைப் பொருளது. [வீட்டாவிடினும்] வீட்டுதல் -
விடுவித்தல்; விடு என்பதன் விகாரமான விடு என்ற பகுதி, தன்னொற்று இரட்டிப்
பிறகிணையாயிற்று. இனி, “வீழ்த்தாவிடினும்” என்பது இங்ஙனே மருவியுந்து
என்பாருமுளர். (க)

எத்தனையும் வான்வறந்தகாலத்தும் பைங்கூழ்கள்
மைத்தெழுந்தமாமுகிலே பார்த்திருக்கும் மற்றவைபோல்
மெய்த்துயர்வீட்டாவிடினும் வித்துவக்கோட்டம்மா! என்
சித்தயிக உன்பாலேவைப்பன் அடியேனே.

(எ)

பதவுரை.

வித்துவக்கோடு அம்மா!—
வான்—மேகமானது
எத்தனையும் வற } எவ்வளவுகாலம் மழைபெ
ந்த காலத்தும் } ய்யாமல் உபேக்ஷித்தா
லும்
பைங் கூழ்கள்—பசுமை தங்கிய பயிர்கள்
மைத்து எழுந்த மரமுதிலே } கரு நிறங்கொ
பார்த்து இருக்கும் } ண்டு இனம்பு
[கின்ற பெரிய மேகங்களுையே
எதிர்பார்த்திருக்கும்;

அவை போல்—அப்பயிர்கள் போல,
மெய் துயர் } தவருது அதுபவிக்கப்
வீட்டா விடினும் } படுகிற என் துன்பங்
களை நீ போக்காமல் உபே
க்ஷித்தாலும்
அடியேன்—உனக்கு தானாகவிய நான்
வன் சித்தம் உன் } என் மரணனை உன்
பாலே மிக வைப்பன் } னிடத்தி லேயே
மிகவும் செலுத்தவேன்.

கருத்துரை:—தாபத்தைத் தணித்துப் பயிரைக் காப்பதற்கு உரிய மேக
மானது மழைபொழியாமல் எவ்வளவு உபேக்ஷித்தபோதிலும் பசும் பயிரானது
அந்த மேகத்தன்னையே மேன்மேலும் ஆவலோடு எதிர்பார்க்குமேயன்றி மற்றொரு

ன்றை நோக்காது; அப்படிபோல, ஸம்ஸாரதாபங்களை ஆற்றி என்னை அடிமை கொள்வதற்கு உரிய நீ தண்ணளிசெய்யாத உபேகித உபேகித, என்மனம் உன்பக்கவிலே ஒருகாலேக் கொருகால் மிகவும் அன்புகொண்டு ஆழ்கின்றது என்கிறார். பயிர் இங்ஙனம் இருப்பதற்குக்காரணம் வேறொரு நீர்நிலத்தைத்தேடிப் போகமாட்டாமை போலவே ஆழ்வார் இங்ஙனமாவதற்குக் காரணம் வேறொரு புகலிடத்தைப் பெறுமை என்க.

லான் - ஆகாயம்: அதில் எழும் மேகத்துக்கு இடவாகு பெயர். “வான் மறந்த காலத்தும்” என்ற பாடத்திலும் பொருள் ஒக்கும். கூழ் என்ற உணவின் பெயர் அதற்குக் காரணமான பயிரைக் குறித்தது, காரியவாகு பெயர். சித்தம் - வடசொல். (எ)

தொக்கிலங்கியாறெல்லாம் பரந்தோடித்தோகேடலே

புக்கன்றிப்புறம்நிற்கமாட்டாத மற்றவைபோல்

மிக்கிலங்குமுகில்நிறத்தாய்! வித்துவக்கோட்டம்மா! உன்

புக்கிலங்குசீரல்லால் புக்கிலன்காண்புண்ணியனே!

(அ)

பதவுரை.

மிக்ரு இலங்கு—மிகுதியாய் விளங்குகிற

முகில்—காசமேகம் போன்ற

நிறத்தாய்—கரிய நிறநிறமுடையவனே!

வித்துவக்கோடு அம்மா!—; [வனே!

புண்ணியனே — புண்ய ஸங்கரபியாயுள்ள

தொக்கு இலங்கு } (ஐயப்பாடாஹம்) திரண்டி

யாது எல்லாம் } விளங்குகிற கைகளை

ல்லாம்

பாந்து ஓடி—(கண்டவிடமெங்கும்) பாவி

யோடி (முடிவில்)

தொடு கடலே புக்கு } ஆழ்த்த கடலிலே செ
அன்றி புறம் நிற்க } ன்ற சேர்த்தல்லது
மாட்டாத } மற்றோரிடத்தே புரு
ந்து நிற்கமாட்டா;

அவை போல்—அவ்வாறுகன் போல,

புக்கு இலங்கு—(என் கொஞ்சினுள்ளே) புரு
ந்து விளங்குகிற

சீர் அல்லால்—(உனது) கல்யாண குணங்
கன் தவிர (மற்றோரிடத்தில்)

புக்கிலன்—ஆழ்ந்திடேன்.

கருத்துரை:—ஆறுகளானவை நாடெங்கும் பரந்து பெருகிக் சென்றாலும் முடிவில் தான் சென்று சேர்தற்குத் தகுந்த இடமாகிய கம்ரீரமான கடலையே அடைதல்போல, நான் உலக வியாபாரங்களில் எவ்வளவு அனைந்தாலும் முடிவாகப் பரமகதியான உன்னையே அடைந்திருவேன் என்கிறார்.

“வஷ்டுஸிநொரஸிவாஸ்யை

ஸஹஸ்ராத் ஸூரதூயம்” (ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்.)

என்றற்போல, ஆறு புருந்தால் கடலுக்கு ஒரு நிறைவும் புகாரிடில் கடலுக்கு ஒரு குறையும் இல்லையேயானாலும் அதுதான் தன் இயல்பால் புறம்பே நின்று தரிக்கமாட்டாமல் அளவிறந்த கடலிற் புருதல்போல, நான் உன்னை யடைந்தால் உனக்கு ஒரு நிறைவும் அடையாவிடில் உனக்கு ஒரு குறையும் இல்லையேயானாலும் யானே என் இயல்பால் வேறிடத்தே நிற்கமாட்டாமல் உனது அருந்த கல்யாண குணத்தில் ஆழ்வேன் என்றபடி. கடலினுட் புருந்த ஆறு அதிலேயே லயப்பட்டு

அதில் நின்றும் மீண்டும் வெளிப்படாநாப்போலே, உன் குணக்கடவிலே இறங்கிய நான் அதிலேயே ஈடுபட்டு ஆழ்ந்திடுவனெவன்றி மீளமாட்டேன் என்பது உவமையாற் புலப்படும். யண்ணியன் - புன்யனே ஒரு வடிவெடுத்தாற் போன்றவன் : “நாரொவிழுவவாவுபரூ” “கூலூம்பரூ ஸதாநதம்” என்பன காண்க. யான் இங்ஙன மாதற்குக் காரணம் உனது பேரியல்பே என்பார் புண்ணியனே! என விரித்தார் என்க.

புக்கு அன்றி - புத்தாலன்றி. இலக்கு + யாறு, இலக்கியாறு : “யவ்வரின் இய்யாம்” என்பது நன்னூல். ‘ஆறு’ என வழங்குவது யாறு என்பதன்போலி. ‘இலக்க ஆறு’ எனப்பிரித்து விளையெச்சமாக வரைப்பினும் அமையும். தோடு கடல்-வினைத்தொகை : (ஸகரபுத்தர்களால்) தோண்டப்பட்ட கடல். “புக்கிலங்கு” என்றதில், புக்கு என்பதைப் புக் என்னும் செயவெனெச்சத்தின் திரிபாகக் கொண்டு, ‘உட்சென்று கோக்ககோக்க மேன்மேல் மிருதியாய் விளங்குகிற’ என்றுரைத்து மொன்று. (அ)

நின்னையேதான்வேண்டி நீள்செல்வம்வேண்டாதான்
தன்னையேதான்வேண்டும் செல்வம்போல், மாயத்தால்
மின்னையேசேர்திகிரி வித்துவக்கோட்டம்மா!
நின்னையேதான்வேண்டுகிற்பன் அடியேனே.

(௩)

பதவுரை.

மின்னையே சேர்—மிக்க ஒளியையே கொண்டுள்ள
திகிரி—சக்கராயுதத்தை யுடைய
வித்துவக்கோடு அம்மானே!—
நின்னையே வேண்டி—உன்னையே விரும்பி
நீள் செல்வம் வேண்டா } மிக்க ஸம்பத்தை
தான் தன்னையே } விரும்பாதவனாயே

தான் வேண்டும்—தானாகவே வந்துசேர்விரும்புகிற
செல்வம் போல்—அந்த ஐச்வரியம்போல்,
மாயத்தால்—(உன்) மாயையினால்
(நீ என்னை உபேக்ஷித்தாயாகிலும்.)
அடியேன்—உனது அடியவனான நான்
நின்னையே வேண்டி } உன்னையே அடைய
சிற்பன் } விரும்பி நிற்பேன்.
(மூன்றிடத்தும், தான்-அசைநிலை)

கருத்துரை:—பாவனொருவன் எம்பெருமானிடத்திலே அன்பைச் செலுத்தி அதனால் ஐஸ்வர்யத்தை உபேக்ஷிக்கிறானே, அவன் உபேக்ஷிக்க உபேக்ஷிக்க அவனது நல்கினைப்பயனால் அச்செல்வம் அவனை கிடாது விரும்பி வலியுத் தொடர்ந்து சேர்தல் இயல்பு. (அபேக்ஷிப்பவனுக்குக் கிடையாதொழிதலும், அபேக்ஷியாதவனுக்கு வலியிலே கிடைத்தலும் பகவதஸங்கல்பமறிமையென்பது இங்கு அறியத்தக்கது.) அதுபோலவே, நீ உன் உடமையாகிய என்னை உபேக்ஷிக்க உபேக்ஷிக்க நான் உன்னையே கிடாது நிற்பேன் என்றவாறு. என்போன்ற அடியார்களுக்கு நேரும் துன்பங்களைப்போக்கி எங்களைக் காப்பதற்காகவே கையுந் திருவாழியுமாக இவகே வந்துள்ளாய் நீ என்பது மூன்றாமடியின் உட்கருத்து.

இப்பாட்டு விஷயத்தில் வேதாந்த தேசிகனுடைய கருத்து:— செல்வத்தை வெறுத்து எம்பெருமானையே வேண்டி நிற்பவனுக்கு அச்செல்வம் தானே வந்து

சேர்தல் “பலராநுமுஹிதூரி கலுலிதஹாராஜிஹம்” என்ற பகவத் வாக்கத்திற்குப் பொருந்தாததால், இப்பாட்டில் அவ்வணம் கூறியுள்ளதை, முன்பு செடுங்காலம் ஐஸ்வர்யத்துக்காக உபாஸனைபண்ணி அது பெறாமல் அதனை வெறுத்து எம்பெருமான் பக்கல் அன்புபூண்ட ஒரு அதிகாரி விசேஷ விஷயமாகக் கொள்ளுதல் நலம் என்பதாம். சேல்வம் என்பதற்கு ‘மோகலக்ஷ்மி’ என்றுரைப்பாரும். உளர். (க)

வித்துவக்கோட்டம்மா! நீவேண்டாயேயாயிடினும்

மற்றொருமபற்றிலேனென்று அவனைத்தாளநயந்து

கொற்றவேல்தானைக் குலசேகரன்சொன்ன

நற்றமிழ்ப்பத்தும்வல்லார் நண்ணாநாகமே.

(க௦)

பகவரை.

‘வித்துவக்கோடு அம்மா’—;	} கொற்றம் வேல் } வெற்றியைத்தரும் வேலா தானை குலசேக } யுத்தையம் சேனையை ரன் சொன்ன } முடையவரான குலசேக ரர் அருளிச்செய்த
‘நீ வேண்டாயே } (என்னை) உபேக்ஷித் ஆயிடினும் } தாயாகிலும்	
மற்று ஆரும் } வேறு எவரையும் நான் சரண பற்றிலேன் } மடைய மாட்டேன்’	நல் தமிழ் பத்தும்—நல்ல தமிழ்ப்பாடல்கள்
என்று—என்று (அத்யவணாயத்தை வெளி யிட்டு)	பத்தையும்
அவனை தான் } அவ்வெம்பெருமானது திரு நயந்து } வடிகளிலேயே ஆசை கொண்டு	வல்லார்—ஒதவல்லவர்கள் நாகம் நண்ணர்—(கொடிய பாவங்கள் செய் திருந்தாலும்) நாகத்திற் சேர மாட்டார்கள்.

கருத்துரை:—திருவித்துவக் கோட்டம்மான் திருவடிவாரத்திலே சென்று ‘நீ என்னை உபேக்ஷித்தபோதிலும் உன்னையன்றி மற்றொருவரையுங் கதியாகத் தேடிப்போகமாட்டேன்; கதியாவதற்கு உரியவர்களும் கிடையாது’ என்ற தமது திருடாத்யவணாயத்தை வெளியிட்டு எம்பெருமான் திருவடிகளில் சிகரற்ற அன்பு தோன்ற விண்ணப்பஞ்செய்த இத்திருமொழியைக் கற்றுவல்லார் பெரும் பாவினளா யிருந்தாலும் இத்திருமொழியின் அதுலந்தாக மஹிமையினால் கைல பாபங்களும் நீங்கப் பெறுவர்களென்று பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டியவாறு.

“அவனைத் தாள்நயந்து கொற்றவேல்தானைக் குலசேகரன்” என்று எம்பெரு மான் திருவடிகளை விரும்புதலை ஆயுதத்தோடும் சேனையோடும் வைத்துக் கூறிய தனூல் பாஹ்யஸுத்தருக்களை யொழித்தி ஐயம் பெறுதற்குக் கருவியாக ஆயுதத்தை யும் சேனையையும் வைத்துக்கொண்டிருப்பதுபோல ஆந்தரஸத்ருவாகிய இந்திரிய ஸ்வாதந்திரியத்தை யொழித்துப் பேறு பெறுவதற்குக் கருவியாகப் பகவத் பக்தி யையுடையவர் ஆழ்வார் என்பது விளங்குமென்ப. அன்றியும் அவ்விசேஷணம், அஹங்காரத்துக்குக் காரணமான ராஜ்ய ஸம்பத்தை உடையாயிருந்தும் செருக் கின்றி எம்பெருமான் திருவடிக்கு அடிமைபூண்டொழுகின அருமையையுங் காட்டும்.

பெருமாள் திருமொழி - ௫ - திரு - ௧௦ பா - வித்துவக்கோட்டம்மா - உரை, 469

நயந்த என்றும் பாடம்: தான் நயந்த குலசேகரன் என்க. நயந்து என்ற பாடத்தில் 'நயந்து சொன்ன' என இயையும். "நாகம் நண்ணு" என்றது - நாகப்பாப்திக்குக் கிரணமான பாவங்கள் துலிப்பப்பெறுவர் என்றபடி. நாக வேதனைக்குச் சமானமான பிறவித்துயரத்தை அடைவார் என்றபடியுமாம்: முக்தி பெறுவர் என்பது கருத்து.

"அவனைத் தான்" = அவன் தான் என உருபு பிரித்துக்கூட்டுக. அன்றி, அவனை என்பதை. இரண்டனுருபு ஆறனுருபின் பொருளில் வந்த உருபுமயக்க மெனினும் அமையும். கொற்றம் - பகைவரைக்கொன்று அடைவது என்ற காரணத்தினால் ஐயத்துக்கு வாசகமாயிற்றென்க. வேல் - வெல்லுங்கருவி; இதுவும் காரணக்குறி.

அடிவாவு:—தருக் கண்டார் மீனோக்கு வாளால் வெங்கட்டிண் செந்தழல் எத்தனை தொக்கு நினைவினை வித்து ஏர்.

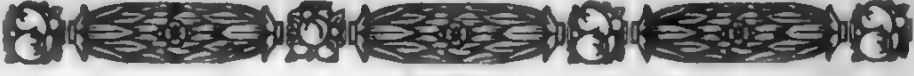
குலசேகராவார் திருவடிகளே சரணம்.

இ த் திரு மொழியின் உ ள் ளு ளை.

௧. திருதுயரம். தாயினுடைய ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானையும், குழந்தையினுடைய ஸ்தானத்தில் தம்மையும் வைத்துக் கூறியதனால் பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் முள்ள ஸம்பந்தம் தாய்க்கும் குழந்தைக்கு முள்ள உறவுமுறை போன்றதென விளங்கும். அதாவது பிராணிவர்க்கங்களை யெல்லாம் படைத்துக் காப்பவன் எம்பெருமானே என்பது.
௨. கண்டாரிகழ்வன. கணவன் ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானையும் மனைவி ஸ்தானத்தில் தம்மையும் வைத்துக் கூறியதனால், பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கு முள்ள ஸம்பந்தம் கணவனுக்கும் மனைவிக்கு முள்ள கொடர்பு போன்றதெனத் தோன்றும்: அதாவது பரமாத்மாவினது தலைமையும் ஜீவாத்மாவினது அடிமையும், ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கே உரியதாயிருக்கையும, ஜீவாத்மா பரமாத்மாவின் ஸம்ஸ்க்ரேந்தால் இன்பத்தையும் விஸ்வேஷத்தால் துன்பத்தையும் அடைதலும். பரமாத்மாவையே ஜீவாத்மா காண்க ளெல்லாவற்றாலும் அதுபலித்து ஆரத்தித்தலும் முதலியன.
௩. மீனோக்கு நீள்வயல். எம்பெருமானே அரசன் ஸ்தானத்திலும் தம்மைக் குடிகள் ஸ்தானத்திலும் வைத்துக் கூறியதனால், பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கு முள்ள ஸம்பந்தம் அரசனுக்கும் படைகளுக்கு முள்ள ஸம்பந்தம் போன்றதென விளங்கும்- அதாவது - ராஜ்ய ராஜகபாவம்: அவன் காப்பவனாகவும் இவன் காக்கப்படுவனாகவுமிருந்தல்.

- ச. வள்ளாலறுத்தி. வைத்தியன் ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானையும் சோமாளியின் ஸ்தானத்தில் தம்மையும் வைத்துக் கூறியதனால், பரமாத்மா ஜீவாத்மாவுக்கு தரிதஞ்செய்வதினாலே ஊன்றிவலனாதலும், ஜீவாத்மா பரமாத்மாவின் ஸ்தானத்தில் தம்மத்தைக் கொள்ளவேண்டியவனாதலும் தெளிவாம்.
- ஞ. வெங்கண் திண்களிறு. மரக்கலத்தின் ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானையும் பறவையின் ஸ்தானத்தில் தம்மையும் வைத்துக் கூறியதனால், ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மாவையின்றி அமையாதென்பதும் பரமாத்மா ஜீவாத்மாவுக்கு ஆகாரமாதலும் வெளிவாம்.
- ஈ. சேந்தழலேவந்து. ஸூரியன் ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானையும் தாமரையின் ஸ்தானத்தில் தம்மையும் வைத்துக் கூறியதனால், பரமாத்மா இன்பந் தருபவனென்பதும் ஜீவாத்மா இன்ப மதபதிப்பவனென்பதும் விளங்கும். இதில், இரண்டாவது பாசுரத்திற் காட்டியது போன்ற நாயக நாயகி பாலம் தொனிக்கும்.
- எ. எத்தினையும் வாள். காளமேகத்தின் ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானையும் பயிரின் ஸ்தானத்தில் தம்மையும் வைத்துக் கூறியதனால், உலகத்து உயிர்கட்கெல்லாம் ஜீவநாதாரம் பரமாத்மாவே என்று அறியலாம்.
- அ. தொக்கிலங்கியாறு. கடலின் ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானையும் கடையின் ஸ்தானத்தில் தம்மையும் வைத்துக் கூறியதனால் பரமாத்மாவின்னது பெருமையும் ஜீவாத்மாவின்னது சிறுமையும், முடிவில் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவை அடைந்ததும் புலனாம். இதிலும் நாயக நாயகிபாவம் தொனிக்கும்.
- க. நீன்னையேதான் வேண்டி. செல்வத்துக்கு உரியவனுடைய ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானையும் செல்வத்தின் ஸ்தானத்தில் தம்மையும் வைத்துக் கூறியதனால் 'ஜீவாத்மா பரமாத்மாவின் உடைமை' என்பது புலப்படும் [ஸ்வஸ்வாமிபாவ ஸம்பந்தம்.]
- கௌ. வீத்துவக்கோட்டம்மா. இவ்வனம் ஆழ்வார் தமது குறையை எம்பெருமான் பக்கலிலே ஒருமுறைக்கு ஒன்பதுமுறை கிண்ணபஞ் செய்ததனால் அவனுக்கு ஆழ்வாரிடம் உண்டான கருணையின் பெருக்கு அவ்வாழ்வாரது அருளிச்செயல்களில் ஆழ்பவரானவும் செல்லு மென்பது இப்பாசுரத்தில் அமையும்.

ஐந்தாத்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

சீ. 1.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும் திருமொழி - ஏர்மலர்ப்பூங்குழல்.

சீழ் - திருவாங்கக் திருப்பதி விஷயமாக முதல் மூன்று திருமொழியும், திரு வேங்கடமுடையான் விஷயமாக நான்காம் திருமொழியும், மலைநாட்டில் திருவித் துவக்கோடு விஷயமாக ஐந்தாம் திருமொழியும் அருளிச்செய்து இப்படி அர்ச் சாவதாரங்களிலே அவகாலித்து நின்ற ஆழ்வார், அவற்றிற் போலவே விபவாவ தாரங்களுள்ளும் இராமாவதாரத்திலும் கிருஷ்ணாவதாரத்திலும் மிக்க ஈடுபாடு டையாதலால் அவற்றில் திருவுள்ளத்தைச் செலுத்தி, அவற்றுள்ளும் தமக்குச் சிலகாலமே முந்தினதாதலால் சமீபத்தான கிருஷ்ணாவதாரத்தை நினைத்து அதில் அப்பெருமானைத் தாம் அதுபவிக்கப் பெருமற்போனமைக்கு இரங்கி, அவ் கிரக்கத்தை அவ்வவதாரத்திலே ஆய்ப்பெண்கள் கண்ணபிரானோடு ஊடல்கொண்டு உரைத்த பேச்சுக்களால் அருளிச்செய்தது இத்திருமொழி.

திருவாய்மொழியில் “மின்னிடை மடவார்கள்” என்ற திருவாய்மொழி யும், பெரிய திருமொழியில் “காதில் கடிப்பு” என்ற திருமொழியும் ஒக்கும் இத் திருமொழி.

“கம்மாழ்வார் பகவத்க்விஷயத்தில் நின்ற ஊற்றமெல்லாம்தோற்ற வன்மை யுடைத்தாயிருக்கும் *மின்னிடை மடவார்; திருமங்கையாழ்வார் தம் பாடிவ மெல்லாதோற்ற மென்மையுடைத்தா யிருக்கும் *காதில் கடிப்பு; இவர் தம் முடைய ராஜகுலமெல்லாம் தோற்றமிருக்கும் இத்திருமொழி. க்ருஷ்ணாவதாரம் தோள் தீண்டியாகையாலே ‘ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை முற்படப் பெற்றிலேயும், பல்லிலே பட்டுத்தெறித்தது!’ என்று - பஞ்சலக்ஷம் குடியிற் பெண்களுக்கு க்ருஷ்ணன் பீக்கலுள்ள கிடாயெல்லாம் தமக்கொருவர்க்கு முண்டாகையாலே திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்கள் பேச்சாலே பேசுகிறார்” என்ற வியக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி இங்கு போக்பமாக ஸேவிக்கத்தக்கது. *

ஏர்மலர்ப்பூங்குழலாயர்மாதர் எனைப்பலருள்ள இவ்வூரில் உன்றன் மார்வதமுவுதற்கு ஆசையின்மை அறிந்தறிந்தே உன்றன்பொய்யைக்கேட்டுக் கூர்மறைபோல்பனிக்கூதலெய்திக் கூசிகநெங்கியமுனையாற்றில் வாந்மணற்குன்றில்புலரநின்றேன் வாகதேவா ! உன்வரவுபார்த்தே. (க)

பதவுரை.

வாகுதேவா—கண்ணபிரானே !

ஏர் மலர் பூ } அழகிய புஷ்பங்களை அணிந்த
குழல் ஆயர் } பரிமளம்மிக்க கடந்தலையுடை
மாதர் } ய இடைப்பெண்கள்

என பலர் உன்ன—எத்தனையோ பேர்நனி
ருக்கப்பெற்ற

இ ஊரில்—இந்தத் திருவாய்ப்பாடியில்,

உன் தன் மார்வு } உன்னுடைய மார்வோடு
சமுவுதற்கு } அணைவதற்கு

ஆகை இன்மை } ஆகை யில்லாமையை
அறிந்து அறிந்தே } நன்றாக அறிந்துவைத்
உன் தன்—உன்னுடைய [தம்

பொய்யை கேட்டு—பொய்யான வார்த்தை
களைக் கேட்டு

(அவற்றை மெய்யென மயங்கி)

உர் மழை போல் } மிக்க மழைபோல் பெய்
பனிக்கு ஊதல் } ரொ பனியாலுண்டான
எய்தி } குளிரிலே அகப்பட்டு

உன்—(யார் பார்த்துவிடுகிறார்களோ வென்
று) கடச்சமடைந்து

நடுங்கி—நடுங்கிக்கொண்டு

யமுனை ஆற்றில்—யமுநாகதியில்

வார் மணல் குன்றில்—பெரியதொரு மணற்
குன்றிலே

உன் வரவு பார்த்து—உன் வரவை எதிர்பார்த்
துக்கொண்டு

புலர கின்றேன்—போது விடியுமளவும் (அங்
கேயே) காத்துநின்றேன்.

கருத்துரை —கண்ணபிரான் ஒரு பெண்பிள்ளையை நோக்கி 'நீ யமுனை யாற்
றின் மணற்குன்றிலே போய் நில்லு, நான் அங்கேவருகிறேன்' என்று சொல்லி
விட்ட, அப்படியே அவன் அங்கேபோய் விடியுமளவும் நின்று அவன் வாக்காளாமல்
வருத்தத்தோடு மீண்டுவந்து, மற்றொருநாள் அவனைக் கண்டபோது பரணையோ
ஷத் தோற்றச் சொல்லுகிற பாசுரமாயிருக்கிறது இப்பாட்டு. அநியாயமாய் உன்
பொய்யைக்கேட்டு மோசம்போனே என்கிறான். இத்திருவாய்ப்பாடியில் நான்
ஒருத்தியேயா யிருக்கும்படிக்கூத்தில் 'இவனுக்கு நாமொழிய வேறொருத்தியும் புக
லில்லை' என்று நான் நினைக்க இடமுண்டாம்: "தக்கார் பலர் தேவிமார் சால
வுடையீர்" என்றபடி உனக்குப் பத்தினியாகப் போரும் பெருமைவாய்ந்த அழ
கிற் சிறந்த ஆய்ப்பெண்கள் இவ்வூரில் [-இத்திருவாய்ப்பாடியில்] லகக்கணக்காக
இருக்கிறார்களென்பதையும், அவர்களிருக்கும்போது நான் உன்னை அணைக்க
ஆகைப்படுதல் யின் என்பதையும் நான் கெடுகாளாக கன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டி
ருந்தும், "ஐயோ! எனக்கு நீ தவிர வேறு புகல் உண்டோ? உன்னைத் தவிர
நானறிவேனோ?" என்றாற்போலத் தாழ்ச்சி தோன்ற நீ சொன்ன வஞ்சகப்
பேச்சுக்களை மெய்யென மயங்கி நம்பி, மிக்க மழைபோலே பெய்திற பனியா
லுண்டாகிய குளிரிலே அகப்பட்டு "ஆர் நம்மைப் பார்த்துவிடுகிறார்களோ?"
என்று கூறி, அச்சத்தினாலும் குளிரினாலும் நடுங்கி, கண்டவர்களும் வரக்கூடிய
இடமாகிய யமுனையாற்றின் மணற்குன்றிலே பொழுது விடியுந்தையும் காத்து
நின்று பரிபவப்பட்டே என்கிறான்.

[வாகுதேவா!] கணவியும் பொய்சொல்லியறியாத வஸுதேவர் வயிற்றிற்
பிறந்த நீயும் தகையை ஒத்திருப்பாயென்று நம்பிக் கெட்டேன்கான்! என்ற
குறிப்பு.

புலர்தல்—பொழுது விடிதல்.

...

...

...

(சு)

கேண்டையோண்கண்மடவாளோருத்தி சீழையகத்துத்தயிர்கடையக்
கண்ஒல்லையோன்கடைவனென்று கள்ளவிழியைவிழித்துப்புக்கு
வண்டமர்பூங்குழல்தாழ்ந்துலாவ வாண்முகம்வெர்ப்பச்சேவ்வாய்துடிப்பத்
தண்டயிர்க்கடைந்திட்டவண்ணம் தாமோதரா! மெய்யறிவன்கானே. (உ)

பதவுரை.

தாமோதரா—கண்ணபிரானே!
சீழை அகத்து—(என்வீட்டுக்குக்) சீழைண்டை
வீட்டில்
கேண்டை ஒண் கண்—மெய் டோன்ற அழ
கிய கண்—களை உடையனான
மடவான் ஒருத்தி—ஒருபெண்ணைவன்
தயிர் கடைக கண்டு—(தனியே) தயிர்கடை
யா நிற்பதைக்கண்டு
(இவளை வசப்படுத்தாதற்கு
இதுவே னாமயமென்று
நிச்சயித்தக் கொண்டு)
காணும்—'காணும்' (உன்னோடுகூட)
ஒல்லைய கடைவண் } சித்திரமாக (இத்தயிரைக்)
என்று } கடைகேன்' என்று (வா
யாற் சொல்லி)

கண்ணம் விழியை } திருட்டுப் பார்வை
விழித்து } பார்த்து
புக்கு—(அவனருகே) சென்று சேர்ந்து
வண்டு அமர் பூ குழல்—வண்டுகள் படிந்த
புஷ்பங்களை அணிந்த
மயிர்முடியானது
தாழ்ந்து உலாவ—அவிழ்ந்து அசையும்படி
யாகவும்
வான் முகம் வெர்ப்ப—ஒளிபொருந்திய முக
மானது வெர்க்கும்படியாகவும்
செம் வாய் துடிப்ப—சிவந்த அசாமானது
துடிக்கும்படியாகவும்
தண் தயிர்—குளிர்ந்த தயிரை
நீ கடைந்திட்ட } நீ கடைந்தபடியை
வண்ணம் }
கான் மெய் அறிவன்—கான் மெய்யே
அறிவேன்.

கருத்துரை:—வேறொரு ஆய்ச்சியின் வார்த்தை இது. என் அகத்திற்குக்
சீழைண்டை அகத்திலிருப்பாளொரு பெண்பிள்ளையானவள் தனியே யிருந்து தயிர்
கடையாநிற்கையில் அதுகண்ட நீ “காணுமொம் பெற்றோம்” என உகந்து அவ
ளருகில் ஓடிச்சென்று புருந்து “அம்மா! நீதனியாகத் தயிர்கடைந்தால் ஒருகா
லும் வெண்ணெய் புறப்படமாட்டாது; நானும் ஒருகலைபற்றிக் கடைந்தால்
தான் விரைவில் வெண்ணெய் காணும்” என்று வாயாற் சொல்லி, உள்ளே வேற்
றாகினைவு இருக்கும்படி தோன்றத் திருட்டுவிழி விழித்து, மயிர்முடி அவிழ்ந்து
அலைபும்படியாகவும், தாமசையிலே, முத்துப் படிந்தாற்போலே ஒளிபொருந்திய
முகம்வெர்க்கும்படியாகவும், அதாம் துடிக்கும்படியாகவும் அவளோடேகூடி நீ
தயிர்கடைந்து வரலாறு எனக்குத் தெரியுமப்பா! என்கிறாள். ‘இன்னமும் அங்
கேயே தயிர்கடையப் போ; இங்கே உணக்கென்ன பணி?’ என்ற ஊடல்
உள்ளுறை.

“கேண்டை யோண்கண்” என்று தொடங்கித் “தண்டயிர் நீ கடைந்திட்ட
வண்ணம்” என்னுமளவும் இவள் சொன்னவுடனே, கண்ணன், ‘ஏது? யார்
சொன்னது? இப்படிப்பட்ட ஸங்கதிகள் என்பக்கல் ஒன்றுக்கிடையாத; முழுப்
பொய்’ என்ன; தாமோதரா! என்கிறாள்—உன் உடம்பில் தழும்பை மறைக்கலா
மாகிலன்றோ உன் செயல்களை மறைக்கலாவது என்ற கருத்துத்தோன்ற. (உ)

கருமலர்க்கூந்தலொருத்திதன்னைக் கடைகணித்துஆங்கேஒருத்திதன்பால்
மருவிமனட்வைத்துமற்றொருத்திக்குரைத்து ஒருபேதைக்குப்போய்கூறித்துப்

புரிசுமூலம்மங்கையொருத்திதன்னைப் புணர்நி அவளுக்கும்மெய்யனல்லை
மருதிறுத்தாய்! உன்வளர்த்தியோடே வளர்கின்றதால்உன்றன்மாயைதானே. (ந.)

பதவுரை.

மலர்—புஷ்பங்களை அணிந்துள்ள
ஒரு உந்தல்—சுறுத்தமயிர் முடியை
யுடையனான
ஒருத்தி தன்னை—ஒரு பெண்பிள்ளையை
கடைக்கணித்து—கடைக்கண்ணால் பார்த்து
விட்டு
ஆங்கே—அப்படியிருக்கச் செய்தே,
ஒருத்திதன் பால்—வேறொரு பெண்பிள்ளை
யிடத்தில்
மனம்—மனதை
மருவி வைத்து—பொருத்தச் செய்து,
(அவளையும் விட்டு)
மற்று ஒருத்திக்கு—வேறொரு பெண்ணி
டத்தில்
உரைத்து—(‘உனக்கு நான் அடியேன்’)
என்று சொல்லிவைத்து,
ஒரு பேதைக்கு—வேறொரு பெண்ணுக்கு

பொய் குறித்து—(ஸம்சுலேஷித்துக்காகப்)
பொய்யாகவே (ஒரு ஏகாந்த
ஸ்தலத்தைக்) குறிப்பிட்டு
வைத்து, (ஆக இத்தனை பே
ரையும் மொத்திவிட்டு)
புரி சூழல் மங்கை } கடைசூழன்று சுருண்ட
ஒருத்தி தன்னை } கூந்தலையுடையனான
ஒரு இளம்பெண்ணோடு
புணர்நி—கலவி செய்யாசின்றாய்;
அவளுக்கும்—அந்தப் பெண்ணுக்கும்
மெய்யன் அல்லை—பொய்யானாயிராசின்றாய்;
மருது இறுத்தாய்—இரட்டை மருதமரங்
களை முறித்துத் தன்னிவைவே!
உன் வளர்த்தியோடே—நீ வளர்வதோடு
கூடவே
உன் தன் மாயை—உன்னுடைய கள்ளன்
கவறும்
வளர்கின்றது—வளர்ந்து வாராகின்றது;
ஆல்—அந்தோ!.

கருத்துரை:—வேறொரு ஆப்ச்சியின் பேச்சு இது. செய்து இருண்டு பூவ
ணிந்த மயிர்முடியை யுடையாளொரு பெண்பிள்ளையை அவளுடைய மயிர் முடியி
லே தான் தோற்றமை தோற்ற ஸாக்ஷமாக நோக்கி, இப்படி இவளிடத்தே கண்
செல்லாநிற்க வேறொருத்தி பக்களிலே நெஞ்சைச் செல்லவைத்து, இப்படி மன
ஸ்ஸு அவள் பக்களிலே இருக்க, அவளையும்விட்டு வேறொருத்திக்கு “உனக்கு
நான் அடியேன்” என்று சொல்லி, பிண்ணி அவளையும் விட்டு மற்றொருத்திக்கு
“நீ இன்னவிடத்திலே போய் நில்லு; நான் அங்கே வருகிறேன்” என்று ஒரு
பொய் பேசி, ஆக இந்நால்வரும் உன்னை நம்பி மோசம்போகும்படி அவர்களை வஞ்
சித்துத் தடிக்கவிட்டு வேறொரு பெண்பக்கல் போய் ஸம்சுலேஷித்தாய்; அது
வாகிலும் மெய்தானோ வென்று பார்த்தால் [அவளுக்கும் மெய்யனல்லை] அந்தரங்
கமாக அல்லாமல் புறம்பே தழுவினாபத்தின. நீ பிராயம் புதுந்து வளரவளர உன்
மாயையும் கூடவே வளர்ந்து வாராகின்றதி!

அவர்கள் பட்டபாடு நானும் பட்டேண்டா; இதுவரையில் உன்மாயைக்கு
நான் இலக்கானது போதும்; அப்பால் போவாயாக, என்பது உள்ளுறை.

மருதிறுத்த வாலாறு:—கண்ணன் குழந்தைபா யிருக்குங்காலத்தில் தன்ப
விளையாடல்கள் பலவற்றைச் செய்யக்கண்டு கோபித்த உசோதை கிருஷ்ணனைத்
திருவயிற்றில் கயிற்றினாகட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வரலே
இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமரத்தின் கடுவே எழந்
தருளிய பொழுது, அவ்வால் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்ட படியினாலே அம்

மாங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில், முன் காரதர் சாபத்தால் அம்மாங்களா ய்க்கிடந்த களகப்பான் மணிக்கீரீவன் என்னும் குபேரபுத்திரர்க ளிருவரும் சாபந் தீர்த்து சென்றனரென்பதாம். இங்கே “மருதிறுத்தாய்!” எனவிளித்ததனால், நீ பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னமே திண்டிணைக் கொன்றவளுதலால் உன்னைத் தீண்ட நான் அஞ்சாநின்றேன் காண் என்று குறிப்பிட்டவாறு மேல்ப.

நாய்முலைப்பரலில் அமுதிருக்கத் தவழ்ந்துதளர்நடையிட்சேசென்று பேய்முலைவாய்வைத்துநஞ்சையுண்டு பித்தனென்றேபிறசேநின்றாய் ஆய்மிருகாதலோயோனிருப்ப யான்விடவந்தஎன்னுதையோடே நீமிருபோகத்தைநன்குநதாய் அதுவுமுன்கோரம்புக்கேற்குமன்றே. (ச)

பதவுரை.

நாய்—தாயாகிய யசோதைப் பிராட்டியி னுடைய
முலையில்—முலைகளில்
பால் அமுது இருக்க —போக்யமான பால் இருக்கச் செய்தேயும். (அதனை விரும்பாமல்)
தவழ்ந்து—தவழ்ந்துகொண்டு
தளர் நடை இட்டு } தட்டுத்தடுமாறி நடந்து சென்று
பேய்—பூதநெய்யினுடைய
முலை—முலையிலே
வாய் வைத்து—வாயை வைத்து
நஞ்சை உண்டு—(அம்முலையி லு தடவிக்கிடந்த) விஷத்தை உறிஞ்சி அமுதுசெய்து
பித்தன் என்ற—(இப்படி செய்து காணமாகப்) ‘பைத்தியக்காரன்’ என்று

பிறர்—அயலாரெல்லாரும்
செய்தினாய்—பரிஹவிக்கும்படி நின்ற பிரானே!
யான்—நான்
ஆய் மிருகாத } மிகவும் அதிகமான ஆசை
லோடு இருப்ப } யோடு ஏதிர்பார்த்திருக்கையில்,
நீ — நீ,
யான் விட வந்த } என்னுள் துறனுப்பப்
என் துதியோடே } பட்டு (உன்னிடம்)
வந்த என்வேலைக்காரியோடே
மிரு போகத்தை—எல்ல போகாஸங்களை
நன்கு உகந்தாய்—என்றாக அதுபலித்தாய்
அதுவும்—அந்தச் செய்கையும்;
உன் கோரம்புக்கு—உனது நிம்புக்கு
ஏற்கும் அன்றே—தகுந்திருக்குமாய்த்து.

கருத்துரை:—வேறொரு ஆய்ச்சியின் பேச்சு இது. பூர்ணமான பரிவையுடைய தாயாகிய யசோதையின் முலையிலே போக்யமான பால்முது இருக்கச் செய்தேயும் அதனை உபேகித்து, ஒரு பேய்ச்சி விஷம் தடவிவந்த முலையிலே லாவையவைத்த பைத்தியக்காரப் பயல் இவன்! என்று பலரும் ஏகம்படியாக விவேகமற்ற காரியத்தைச் செய்தவனே!

உன்னை அணைக்கவேணும் என்று நான் அளவற்ற ஆசையோடு காத்திருக்க நான் உன்னிடமனுப்பிய ஒருவேலைக்காரி விடத்திலே நீ ஹோமாஸத்தை உகந்தாயே! உன் அவிவேகத்தை என்னசொல்வேன்? என்றவாறு. தாயைவிட்டுப் பேயைப்பற்றினது போல் இதுவும் ஒரு அவிவேகமே என்பது தோன்ற முன்னடிகளில் விளித்தபடி.

[நாய் முலைப் பரலில்] ‘பரலில்’ என்றவிடத்துள்ள ஏழனுருபு பிரித்து முலை யோடு கூட்டப்பட்டது. தளர்நடை=தரையிலே காணுன்றி நடக்கும் பருவமன் றுதலால் தட்டுத்தடுமாறி நடத்தல்.

“நஞ்சை உண்ட” என்ற பாடமுஞ் சிறக்கும். கீதி—4-ஞா என்றவட சொல் திகரம் போகும்—கொழும். ஆய்—மிருதியைக் கூறும் ஓர் இடைச்சொல் என்பதென. அன்றி, ஆய் என்று வருத்தத்திற்கும் பெயராதலால், வருத்தம் மிருத்தகாதலோடு என்றுரைத்தலுமாம். இவ்விடத்து விபாக்கியான பங்கதி அச்சப்பிழை யுடைத்தென்ப.

(ச)

மின்னொத்தவண்ணிடையான்கொண்டே வீங்கிருள்வாய்என்றன்வீதியுடே போன்றொத்தவாடைகுக்கடலிட்டேப் போகின்றபோதுநான்கண்ணேரின்றேன் கண்ணுற்றவனாகிண்கண்ணாலிட்டேக் கைவிளிக்கின்றதும்கண்டேரின்றேன் என்னுக்குஅவனாலிட்டிங்குவந்தாய்? இன்னமங்கேநடம்பி! நீயே.

(சு)

பதவுரை.

மின் ஒத்த—மின்னல்போன்ற
தன் இடையானை—நால்க்குமமான இடைய
யையுடைய ஒருபெண்ணை
கொண்டு—அணைத்துக்கொண்டு
வீங்கு இருள் வாய்—நிபிடமான (மிக்க)
இருள்வேளையிலே
பொன் ஒத்த ஆடை—பீதாம்பரத்தாலே
குக்கடல் இட்டு—முட்டாக்கிடீட்டுக்கொண்டு
என்தன் வீதி ஊடே—என் வீதி வழியே
போகின்ற போது—(அவளும் நீயுமாகப்)
போகும்போது
நான் கண்டு } நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்
தின்றேன் } தேன் ;
(அன்றியும் ;)
நீ—;
கண்ணுற்றவன்—கண்ணில் தென்பட்ட
வேறொருத்தியை

கண்ணால் இட்டு—(உனக்கே அம்முத் திரும்
படி) கடாவித்து
கை விளக்கின்றதும்—(இன்ன விடத்தேவா
வென்று) கையாலே அழைத்து
ஸம்ஜ்ஞை பண்ணினதையும்
கண்டே கின்றேன்—பார்த்துக் கொண்டுகா
னிருந்தேன் ;
அவனை விட்டு—அந்தப் பெண்மணியை
விட்டு
இங்கு—என்னிடத்திற்கு
என்னுக்கு வந்தாய்—ஏதுக்காக வந்தாய்?
நம்பி—என் கையனே !
நீ—;
இன்னம்—இனிமேலும்
அங்கே நட—அவர்களிடத்திற்கே நடப்
பாயாக.

கருத்துரை :—வேறொருத்தியின் பாகரம் இது. மின்னல்போலே துண்ணிய இடையையுடையாளொருத்தியை அவ்விடை துடங்காதபடி அணைத்துக்கொண்டு என்னிருளில் பீதாம்பரத்தாலே தன்னை மறைத்துக்கொள்வான் போல முட்டாக்கிடீட்டுக்கொண்டு என்வீதிவழியே அவளும் நீயுமாகப் போகும் போக்கை நான் பாராமற் போகவில்லை ; என்முற்ப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தேன். பின்னை அவளொருத்தியானவிலேதான் மனம்பொருத்திநின்றாயோ; அவளை அணைத்துக்கொண்டு போகையில் மற்றொருத்தி தென்பட்டனாதே அவள் உனக்கே அம்முத்திரும்படி அவளைக் கடைக்கணித்து ஒரு கையாலே அவளை இன்னவிடத்தே வாவென்று ஸங்கேதம் பண்ணினபடியையும் பார்த்தேனப்பா ! ; அப்பாவி உன்ஸ்வரூப மறிவாதவனாகையாலே மெய்யெய்ந்திருக்கிறான் ; ஐயோ ! பாவம் ! ! அவன் வெறுக்கும்படி அவனைவிட்டு இங்கே ஏதுக்கு வந்தாய்? என்றவாதே, அவன் ‘அந்தோ ! அங்கனே சில உண்டோ எனக்கு? உன்னைப்பற்றி மற்றொருத்திகை நான் அறி

பெருமான் திருமொழி - ௧ - திரு - ௧ - பா - மற்பொருதோளுடை - உரை. 77

வேளே?" என்று அவன் சொல்ல, ஸ்வாமிந்! குறைவாளரைப் போலே சிலவர் த்தைகள் சொல்லக்கடவீரோ? நீர் பூர்ணசல்லீரோ? அங்கே கடவீர் என்கிறான்.

நன்னிருளில் ஒருவர்க்குத் தெரியாமல் போகவேண்டுமென்று போற்றவன் இருளன்னமாமேனியைத் திறந்து கொண்டே போகலாம்; அல்லது கறுத்த தோர் ஆடையைப் போர்த்துக்கொண்டு போகலாம். நீயோ இருளை அகற்றிப் பளபளவென்று பரகாசிக்கும்படியான பீதாம்பரத்தை முட்டாக்கிட்டுக் கொண்டு போனாய்; போவது காணும் வேறுவழியாயோ? நான் கண்டு வயிற்றெரியவேண்டுமென்றே என் தெருவழியே போனாய், என்ற தருத்துக்களை விரித்துக்கொள்.

குக்கூடல்—முட்டாக்கு.

(௫)

மற்பொருதோளுடைவாகதேவா! வல்லினையேன்துயில்கொண்டவாறே இற்றையிரலிடை யேமத்து என்னை இன்னனைமேலிட்டகன்றுநீபோய் அற்றையிரவுமோர்பிறைநாளும் அரிவையரோமேனைந்துவந்தாய் என்றக்குநீஎன்மருங்கில்வந்தாய்? எம்பெருமான்! நீயெழுந்தருளே.

(௬)

பதவுரை.

மல் பொரு—மல்லரோடு போர்செய்த
தோன் உடை } தோன்களையுடைய கண்ண
வாகதேவா } பிரானே!
வல் லினையேன்—மஹாபாலியான கான்
துயில் கொண்டவாறே—துவ்வதற்கு ஆர
ம்பித்தவுடனே
இற்றை இரவு இடை } அன்றிரவு நடுச்சாம
எமத்து } த்திலே
இன் அனைமேல்—இனிய படுக்கையிலே
என்னை இட்டி—என்னைப் படுக்கவிட்டு
நீ அகன்ற போய்—நீ விவகிப்போய்

அற்றை இரவும்—(அகன்றபோன) அன்
றிரவும்
ஒர் பிறை நாளும்—அதற்கு மறுநாளும்
அரிவையரோடும்—(எல்லாப்) பெண்க
ளோடும்
அனைத்த வந்தாய்—கலவியெய்த வந்தாய்;
நீ—துப்படிப்பட்ட நீ,
என் மருங்கில்—என்னருகில்
எற்றுக்கு வந்தாய்—எதுக்காக வந்தாய்?
எம் பெருமான்—என்றாயினே!
நீ எழுந்தருள்—நீ (அவர்களிடமே) போகக்
கடவை

கருத்துரை.—வேறொரு பெண்மணியின் பேச்சு இது. மல்லர்களைநடு யுத் தஞ்செய்யக் கற்றுபேயன்றி என்னோடு ம்ருங்கார ணா துபவம்பண்ணக் கற்றிலை கான்! என்ற உபாஸம்பம் தோன்ற “மற்பொரு தோளுடை வாகதேவா!” என விளக்கின்றனர்.

அன்றொருவரளியில் நீ என்னோடு மிப்பதாகவந்து நான் படுக்கையில் சாய் ந்தவாறே என்னை உறங்கவிட்டு நடுச்சாமத்திலே மெதுவாய் கெழிந்து போய் அன்றிரவும் மறுநாளிரவும் மற்றுள்ள பெண்களெல்லா ரோடும் ஸம்சுலேஷித்து இன்று இங்குவந்தாய் என்று இவன் சொன்னவாறே “இப்போது இவனைக் கட டியலைத்தால் இவனது சேற்றம் ஆறியிடும்” என்று நினைத்துக் கண்ணிரான் நெ ருங்கிவா, நீ யார்பாணாக் திண்டிவந்தாயென்றது தெரியாது, என்னைத்தீண்டாதே கடக்க நில் என்கிறான். [எம்பெருமான்! நீ எழுந்தருளே.] பூர்வ வாணியாலே

‘வந்தாய்’ என்று வாய்தவறிச் சொல்லியிட்டேன் ; அதை சுமத்தருளவேணும் ; தேவரீர்கள் பெரிபமுதலிகள் ; அப்பால் எழுந்தருளவேணும் என்கிறான்.

மல்லரோடு பொருதவரலாறு:—கம்மனால் வலிய அழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ண பஸராமர்கள் அவனது ஸபையிற் செல்லுகையில் இவர்களை எதிர்த்துப் பொருது கொல்லும்படி கம்மனால் ஏவப்பட்ட சாணாரன் முஷ்டிகள் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்கிரமாகப் பெரும்போர் செய்ய, அவர்களை பெல்லாம் அவ்யாதவயிரர் இருவரும் மற்போரினாலேயே கொன்று வென்றிட்டனர் என்பதாம். அன்றி, கண்ணன் பாண்டவதனாய்த் துரியோதனனிடஞ் சென்றபொழுது துரியோதனன் ஶ்ரணஸ்யமாகத் தனது ஸபாமண்டபத்தில் மிகப் பெரிய நிலவறை பொன்றைத் தோண்டித்து அதில் அனேக மல்லர்களை ஆயுதபாணிகளாய் உள்ளே யிருக்கவைத்து அப்படுகுழியைப் பிறர் அறியவொண்ணாதபடி முங்கிற் பிளப்புக்களால் மேலேமுடி அதன்மேற் சிறந்த இரத்தினசுனைமொன்றை அமைத்து அவ்வாசனத்திற் கண்ணனை வீற்றிருக்கச்சொல்ல, அங்ஙனமே ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அதன்மேல் ஏறினமாத் திரத்திலே முங்கிற் பிளப்புக்கள் முறிப்பட்டு ஆசனம் உள் ளிறங்கிப் பிலவறையிற் செல்லுமளவில் அப்பெருமான் மிகப்பெரிதாக விகவகுப மெடுத்துப் பல கைகளையும் கால்களையுங்கொண்டு எதிர்க்கவே, அப்பிலவறையிலிருந்த மல்லர்கள் அழிந்தனரென்ற கதையையும் கொள்ளலாம்.

வல்லினையென்றீர் என்றனை ஒருத்தியையே விரும்பி மற்றையோரைக் கண்ணெடுத்துப் பாராமலிருப்பதற் குறுப்பான பாக்கியமற்ற நான், என்பது கருத்து.

‘இரண்டாமடியில், “ இற்றையிரவிடை ” என்றே உலகெங்கும் பாடம் நிகழினும் “ அற்றையிரவிடை ” என்ற பாடமே வியாக்கியானத்திற்கும் பொருட்சேர்த்திக்கும் தரும் என்பர் பெரியோர். மோனையின்பத்தின் மிகுதியைக்கருகி இற்றையென மாற்றினர்போலும் இன்புள்ளார். அற்றை என்ற பாடத்திலும் மோனைக்குக் குறையில்லை யென்க ; ‘அகன்று’ என்ற சீரை நோக்குக. இன்று + இரவு, இற்றையிரவு. அரிவை - சிறுபெண் ; அர் - பலர்பால்விகுதி. (க)

பையரலின்னணைப்பள்ளியினாய் ! பண்டையோமல்லோம்நாம்நீயுக்கடும்
மையரியோண்கண்ணினுருமல்லோம் வைகிளம்சேரிவரவோழிநீ
செய்யவடிபுயத்திருமுகமும் செங்கனிவாயும் துழலும்கண்டு
பொய்யொருநாள்பட்டதேயமையும் புள்ளுவம்பேசாதேபோதுங் ! (எ)

பதவுரை.

பையரலின் அணை பட்டங்களை யுடைய
பள்ளியினாய் ! இனிய சேஷசயன
த்திலே பள்ளிகொள்பவனே !

ம்மீ—பூர்ணானுவனே !

ாம்—நாங்கள்

ண்டையோம் அல்லோம் — (உன் மாயப்
பேச்சு வலையில் அகப்படுகைக்கு)
பழையபடி ஏமாந்தனர்களல்ல ;

நீ உகக்கும்—நீ விரும்பத்தக்கவர்களாய்

மை—மைவணித்து

அரி ஒன்—மான் போலமுடிய

கண்ணினரும் அல்லோம்—கண்படைத்த

பெண்களுமல்லோம் ;

வைகி—காலவிளம்பஞ் செய்து

எம் சேரி—எமது அகத்துக்கு

நாவு ஒழி நீ—வருவதை இனி நீ விட்டீடு ;

செய்ய உடையும்—அழகிய பீதாம்பரத்
தையும்
திரு முகமும்—திருமுகமெண்டலத்தையும்
செம் கனி வாயும்—செவந்த கொவ்வைக்கனி
போன்ற அதரத்தையும்
குழலும்—உத்தல் முடியையும்
கண்டு—பார்த்து (அவற்றில் உபபட்டு)

பொய்—உன் பொய்வார்த்தைகளில்
ஒரு ளன் பட்டதே } ஒரு ளன் பட்டபாடு
அமையும் } போதமே ;
புன்னுவம்—க்ருத்ரிமமான வார்த்தைகளை
பேசாதே—(மறுபடியும்) சொல்லாமல்
பொரு — (உன்தேவியார்களிடத்தே)
பொய்ச்சேர்.

கருத்துரை:—மற்றொரு பெண்ணின் பாசும் இது. கண்ணிரான் இவளி
டத்தே மிக்க மயல்கொண்டவன் பேரலச் சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு
வந்தவாதே, அப்பா! உன்ஸங்கதி எனக்குத் தெரியும்; பாம்புடனே நீ நெருங்
கினை ஸஹவாஸம்பண்ணி அதுபோலவே நீயும் இரண்டு நாக்குப்படைத்தாய் என்
பதை நான் நன்கு அறிவேன்; கீழுள்ள காலமெல்லாம் உன்மாயமந்திரப் பேச்சுக்
களில் மயங்கி மோசம் போனதுபோல் இனிமேலும் மோசம் போகும்படி அத்
தனை அறிவுசெட்டவளாக இப்போதும் நானிருக்கவில்லை; ஆதலால் “இவள்
இன்னும் பழையபடியே யிருக்கிறாள், இவளை ஏமாத்திவிடலாம்” என்று நினைக்
காதேகொள் என்று இவள் சொல்ல; அதற்குக் கண்ணிரான் “நீ பழையவளால்
லையாகிலும் நான் பழையவனாகையாலே உன்னை உகப்பேன்” என்ன; அதற்கு
இவள் ‘ஓ! நீ ப்ரமித்துவந்தாற் போலிருக்கிறது; நீ உகக்கிற அழகிகள் நாங்களால்
லோம்; அவர்கள் வேறேயிருக்கிறார்கள், அவர்களிருப்பிடத் தேடி யோடுவாயாக;
எங்களிருப்பிடத்தில் வாராதேகொள் என்றாள்.

வைகி என்றதன்கருத்துயாதெனில்;—“உங்களிருப்பிடத்திற்கு மற்றும் எத்
தையோ பேர் வருகிறாற்போலே நானுமொருவன் வந்தாலென்? என்னையென்
போகச் சொல்லுகிறாய்?” என்று கண்ணிரான் கேட்க; ‘எல்லாரும் வரும்போ
தில் உன்னை நான் வரவேண்டாவென்று சொல்லவில்லை; பிறர்க்கு அகிசங்கை
உண்டாம்படி. அகாலத்திலே வருவதைத் தான் மறுக்கிறேன்’ என்கிறாள் என்க.
பிறகு கண்ணிரான் “நங்காய்! இதற்குமுன் சொல்லாத வார்த்தைகளை இன்று
புதிதாகச் சொல்லுகிறாயே! என்னை வேற்றுமனிசனாக நினைத்துவிட்டாயே!”
என்ன; உன் கள்ளச்செயல்களையும் க்ருத்ரிமபாஷணங்களையும் முன்பு நம்பிப் பட்
டதுபோதும்; இனி வேண்டா என்கிறாள். புள்ளுவம்—வஞ்சகம். (எ)

என்னைவருகவேனகத்தித்திட்டே இனமலர்முல்லையின்பந்தர்கீழல்
மன்னி அவளைப்புணர்ப்புக்கு மற்றென்னைக்கண்ணேழறருகெகிழந்தாய்
பொன்னிறவாடையைக்கையில்தாங்கிப் பொய்யச்சம்காட்டிநீபோதியேலும்
இன்னம்என்கையகத்துநங்கொருநாள் வருதியேல்என்சினைத்தீர்வன்னானே. (அ)

பதவுரை.

என்னை—என்னை
வருக என—(இன்னலிடத்திற்கு)வாவென்ற
குறித்திட்டே—ஸங்கேதம் பண்ணிவைத்து
விட்டு,

இனம் மலர் முல்லையின் } நிறைந்த மலர்க
பந்தர் கீழல் } னையுடைய முல்
லைப் பந்தலின் கீழலிலே

மன்னியவனை — (வெருகாலமாய்ப்) பதங்கி
நின்ற ஒருத்தியை
புணர் புக்கு—ஸம்சலேஷிக்கப்போய்
மற்று என்னை கண்டு—பிறகுஎன்னைப்
பெழுரு—கலங்கி [பார்த்து
செய்தந்தாய்—அப்பாலே நழுவினாய் ;
பொன் றிறம் ஆடையை—பீதாம்பரத்தை
கையில் தாங்கி—கையிலே தாங்கிக்கொண்டு
பொய்—பொய்யாக
அச்சம் காட்டி—நீ எனக்கு அஞ்சினதாக
நான் பாலிக்கும்படி செய்து கொண்டு

நீ போதி வனம்—நீ (என்கைக்கு அகப்படா
மல்) ஒடிப்போன போதிலும்
இன்னம்—இனி
நக்கு—இங்கே
என் கை அகத்து—என்னிடத்திற்கு
ஒரு நான் வருதி எல்—ஒருநாளாகிலும் வரு
வாயாகில்
(அப்போது)
நான் என் சினம் } நான் என்கோபத்தைத்
தீர்வன் } தீர்த்துக்கொள்வேன்.

கருத்துரை :—மற்றொரு பேதையின்பேச்சு இது. எனக்கு முன்னமே ஒருத்
தியை ஒரு முல்லைப் பந்தலிலேவந்து நிற்கும்படி ஸங்கேதம் செய்துவிட்டுப் பிறகு
தாக்கிணியத்திற்காக என்னையும் ஒரிடத்தே வருமாறு நுறிப்பிட்டு வைத்தாய் ;
அவள் அங்கே குடில்கட்டி நெடும்போதாகக் காத்திருந்தாள், அவளோடே
அணைவதற்காக நீ போனவாறே உன்னை அடியொற்றிப் பின்னேவந்த என்னைக்
கண்டு கலங்கி பெழுந்து, கீழே போட்டிருந்த பீதகவாடையையும் கையிலே
எடுத்துக்கொண்டு என்னிடத்தில் அஞ்சினவன்போல நடித்து ஒடிப்போனாய்.
இச்சமயம் தப்பிக்கொண்டு போனாலும் மற்றொருசமயம் நீ என்கையில் அகப்படா
மற்போகாய், அப்போது நான் என் கோபத்தைத் தணித்துக்கொள்ளும் வழி
தேடுவேன் டிடாய் என்கிறாள்.

[என்சினம் தீர்வன் நாணை] என்கிறவிடத்தைக் கோயிலில் திருவத்யய கோத்ஸ
வத்தில் 'உய்ந்த பிள்ளை' என்பாரொரு அரையர் அபிரியிக்குய்போது. கையாலே
அடிப்பதும் காலாலே துவைப்பதும் அபிரியித்தார் ; அதாவது - மறுபடியும் நீ
என்கையில் அகப்படும்போது உன்னை நான் கையரலடித்தும் காலால் துவைத்தும்
என் கோபத்தைத் தணித்துக்கொள்வேன் என்பதாகக் கருத்தை விரித்தார்.
அப்போது கோஷ்டியி லெழுந்தருளியிருந்த எம்பார் இங்ஙனே அரையர் காட்டிய
அபிரியத்தைக் கடைகித்து அரையர்க்கு சாஸ்க்யம் போராடென்று திருவுள்ளம்
பற்றி, 'கெடுவாய்! அப்படி அவள் செய்தாளாகில் "ஐயிராலிரிணுதம் மொலி
காதாஹம்" என்றிருக்கிற கண்ணனுக்கு அது வருத்தமோ? வேப்பிலை யுருண்
டையோ? இது அவனுக்கு கலையுறாஹ மாகுமன்றோ. ஆகையால் அதுவன்ற
கருத்த ; முகங்கொடுக்காமல் முகத்தை மாறவைத்து என் கோபத்தைத் தணித்
துக்கொள்வேன் என்னுங் கருத்துத்தோன்ற, கையிட்டு முகத்தை மறைத்துத்
திரியவைத்தருளிக் காட்டவேணுமென்று தாம் அவ்வாறாக அபிரியித்துக் காட்டி
ரை என்று ப்ரஸித்தம். (அ)

மங்கலநல்லனமாலைமார்விலிலங்க மயில்தழைப்பிலிசூடிப்

பொங்கிளவாடை அரையில்சாத்திப் பூங்கோத்துக்காதிஸ்புணரப்பெய்து

கோங்குநறுங்குழலார்களோடு குழைந்துகுழலினிதுதிவந்தாய்

ஏங்களுக்கே ஒருநாள்வந்த உன்துழலின்னிசைபோதராதே.

(ஈ)

மங்கலம்—மங்கலநாமாய்
நல்—விலகலுமா
வனமாலை—வனமாலையானது
மாப்பில்—மாப்பிலே
இலங்க—பாசாசிக்க,
மயில்—தழைப் பீலி—மயிலிறகுகளை
குடி—குடிக்கொண்டும்
பொக்கு இன ஆடை—பண்பணவென்ற மெய்
விய ஆடையை
அரையில் சாத்தி — அரையிலே சாத்திக்
கொண்டும்.
பூ கொத்து—பூக்கொத்துக்களை
காதில்—காதிலே
புணரப் பெய்து—மிகவும் பொருந்த அணி
ந்து கொண்டும்.

கொக்கு நறு... } தேன்மணம் கமழ்கின்ற
குழலார்களோடு } கடந்தலையுடைய பெண்க
னோடு
குழைந்து—ஸம்சுலேஷித்து (அத்தாலுண்
டான ஸந்தோஷத்துக்குப்
போக்குவீடாக)
குழல்—புல்லாக்குழலை
இனிது ஊதி வந்தாய்—போக்யமாக ஊதி
கொண்டு வந்தாய்;
ஒரு நான்—ஒரு நாளாகிலும்
என்களுக்கே—எங்களுக்காக
வந்து ஊத—வந்து ஊதும்படி
உன் குழலின் இசை—உனது குழலின்
இசையானது
போதாது—வரமாட்டாதுதான்.

கருத்துரை :—வேறொரு ஆய்ச்சியின்பேச்சு இது. சுண்ணாம்போலே ! உனது
திருமேனிக்கு இயற்கையான அழகே போதுமாயிருக்க அதற்குமேல் செயற்கை
யான அழகையும் அமைத்துக்கொண்டு அவ்வழகினால் பல பெண்களைத் தோற்
பித்து அவர்களுடன் கலவிசெய்து அக்கலவியாலுண்டான களிப்புக்குப் போக்கு
வீடாகவும், அங்க ஸந்தோஷத்தை எனக்குக் காட்டி என் வயிற்றெரிச்சலாக கிளப்
புவதற்காகவும் புல்லாக்குழலை ஊதிக்கொண்டு இங்ஙனே வாராநின்றாய் ; இப்படி
அவர்களுக்கென்று ஊதுகிற குழலின் ஒசை எனக்காக ஒருநாளாகிலும் உண்டா
குமோ ! என்று நானும் கெடுநாளாகப் பாரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் ; அது
மாத்திரம் கிடையாது என்று தன் வருத்தத் தோற்றச்சொல்லுகிறான்.

இங்கே வியாக்கியான பூரி—உக்கி :—“ குழலோசை யென்றும் ஸம்சுலேஷ
மென்றும் பாயாயயிறே ; எங்கனோந் ஸம்சுலேஷம் உனக்குப் பொருந்தா தென்
கிறார்கள்.” (சு)

அல்லீமலர்த்திருமங்கைகேள்வன் தன்னையடுத்து இளவாய்ச்சிமார்கள்
எல்லிப்பொழுதினில் ஏமத்துடி எள்கியுரைத்த உரையதனைக்
கொல்லிநகர்க்கிறைகூடற்கோமான் குலசேகரன் இன்னிசையில்மேலிச்
• சொல்லிய இன்தமிழ்மார்புத்தும் சொல்லவல்லார்க்கு இல்லைதுன்பந்தானே. (கௌ)

பதவுரை.

இன ஆய்ச்சிமார்கள் — இனமை தங்கி
இடைப்பெண்கள்
அல்லீ மலர் திரு மங் } தாமரைப்பூவில் பிற
கை கேள்வன் தன்னை } ந்த பிராட்டிக்குக்
யத்து } கொழுசுணை கண்
பிராண ஆசைப்பட்டு,
எல்லீ ஏமப் } ராத்தியின் மேச்சாமத்திலே
பொழுதினில் }

ஊதி—பிரணய கலஹம்பண்ணி
எங்கி—ஈபெட்டு
உரைத்த—சொன்ன
உரை அதனை—பாசாங்களை (உட்கொண்டு)
கொல்லி நகர்க்கு } கொல்லி என்னும் நகரத்
துறை } துக்குத் தலைவரும்
கூடல் கோமான்—மதுரைக்கு அரசருமான
குலசேகரன்—குலசேகரமழுவார்

இன் இசையில் } இளிய பண்ணிலே பொ
மேலி } ருந்த
சொல்லிய—அருளிச்செய்த [செய
இன் தமிழ்—பரம போய்யமான தமிழாலா
மாலை—மாலாருபமான

பத்தம்—இப்பத்துப்பாட்டையும்
சொல்ல வல்லார்க்கு—ஆத வல்லவர்களுக்கு
துன்பம் இல்லை—எம்மார துக்கம் அணு
கூறு.

கருத்தரை :—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது இப்பாசரம். திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இளம்பெண்கள் ஸ்ரியப்பதியான கண்ண பிரானை ஆசைப்பட்டு அவ்வாசைக்கிணங்க மகோரதம் நிறைவேறப்பெறாமையாலே ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்துச் சொன்ன சொற்களைக் குலசேகராழ்வார் தம் பாசரமாக அருளிச்செய்த இத்திருமொழியைக் கற்பவர்கள் விச்சேதமற்ற பகவ துபவத்தைப் பெற்று மகிழ்வார் என்றபடி. *

அடிவரவு :—ஏர் செண்டை ஒரு தாய் மின் மற்பொரு பையானின் என்னை பங்கல அல்லி ஆலை.

ஆருந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாந்திருமொழி - ஆலைநீள் கருப்பு.

திருவாய்ப்பாடியில் இடைப்பெண்கள் கண்ணபிரானோடு ஊடல்கொண்டு உரைத்த பேச்சுக்களால் நிகழ்ந்தது கீழ்த்திருமொழி; கண்ணபிரானுடைய குழந்தைத் திருவிளையாடல்களை யசோதை கண்டு களித்தாற்போலத் தான் கண்டு களிக்கப்பெறாமல் 'இழந்த தேவகியார் பின்பு கண்ணனைக் கண்டபொழுது கழி விரக்கத்தோடு பேசின பேச்சுக்களாற் செல்லுகிறது, இத்திருமொழி. *

ஆலைநீள்கும்பன்னவன்தாலோ அம்புயத்தடங்கண்ணினன்தாலோ
வேலைநீர்நிறத்தன்னவன்தாலோ வேழப்போதகமன்னவன்தாலோ
ஓலவளர்துழலென்மகன்தாலோ என்றென்று உன்னை என்வாயிடைநிறையத்
தாலோலித்தீமேதிருவினையில்லாத் தாயரில்கடையாயினதாயே.

(க)

பதவுரை.

ஆலை நீர் கரும்பு } ஆலையிலிட்டு ஆடத்தரு அன்னவன் } த்த நீண்ட கரும்பு போன்ற கண்ணனே ! தாலோ—(உணக்குத்) தாலாட்டு ; அம்புயம்—தாமரைபோன்று தட கண்ணினன்—விசாலமான திருக்கண் களை யுடையவனே ! தாலோ—தாலேலோ ; வேலை நீர் நிறத்து } கடலின் நிறம்போன்ற அன்னவன் } சிறத்தையுடையவனே ! தாலோ—தாலேலோ ; வேழம் போதகம் } யானைக்குட்டி போன்ற அன்னவன் } வனே !	தாலோ—தாலேலோ ; எலம் வார் } பரிமளம் மிக்கு நீண்ட திருக் குழல் } குழலையுடைய என் மகன்—என் மகனே ! தாலோ—தாலேலோ ; என்று என்று—இப்படி பலகாலஞ் சொல்லி என் வாயிடை நிறைய—என் வாய் த்ருப்தி உண்ணை—உண்ணை [யுடையும்படி தால் ஒலித்திடும் } தாலாட்டுகையாகிற னாம் திருவினை இல் } பத்து இல்லாத லா தாயரிங் } தாய்மார்களில் கடை ஆயின் தாய்—கடையான தாயா யிபா நின்றேன் காண் (என்கிறான் தேவன்.)

கருத்துரை :—பன்னிரண்டு மாதம் உண்ணை வயிற்றிற் சுமந்து பெற்ற நான் உடனே திருவாய்ப்பாடிக்குப் போக்கிவிட்டேனாதலால், உண்ணைத் தொட்டிலி லிட்டுத் தாலாட்டுதல் முதலிய ஆந்நகரபவங்களை யசோதை பெற்றாளுே யன்றி, நான் பெறுதொழிந்தேன், பாலியை விழுக்தேன், பிள்ளையைப் பெற்று ஆந்நகர பவம் பண்ணப்பெறாத தூத்ருஷ்டரால்கிளான தாய்மாரில் அந்தோ ! நான் சுடைகெட்டதாயாகிவிட்டேனே ! என்று தேவதி தன் வயிற்றெறிச்சலைக் கண்ண பிரானே நோக்கிக் கூறுகின்றன ளென்க.

“ஆலைநீர் கரும்பன்னவன்” என்று தொடங்கி “எலவார் குழலென்மகன்” என்றாவுமுள்ள ஐந்து விளிகளும் அண்மை விளி. குழந்தையைத் தொட்டிலி லிட்டுத் தாலாட்டும்போது தாய்மார் முதலியோர் பாராட்டிச் சொல்லும் பாகரம் இவை. ஆலையிலிட்டு ஆடத்தருந்த கரும்பு என்றது - நன்றாக முற்றி ரஸம் நிரம் பிய கரும்பு என்றவாறு ; அதுபோன்றவனே ! என்றது - “ரவொவெலம்” என்று உபநிஷத்தில் ஒதியுள்ளபடி - இன்சுவையே உருவெடுத்து வந்தாற்போ லுள்ளவனே ! என்றபடி : “கனியைக் கரும்பினின் சூற்றை” “அமுதம்பொதி இன்சுவைக் கரும்பினை” என்றார் மாறனும் கலியனும்.

அம்புயம் = சாஸனம் மென்ற வடசொல் திரிபு ; தண்ணீரில் தோன்றுவது என்பது பொருள் ; இச்சொல் யோகருடியால் தாமரைபை உணர்த்தும்.

வேழப்போதகம் = “போதகந் தடியாய க்யமுனிசுன்றும்” என்ற திவாகர நிகண் டின்படி போதகம் என்ற சொல்கானே யானைக்குட்டியை உணர்த்தவற்றாயிருக்க, “வேழப்போதகம்” என்றது - “காரிகமம்” என்னும் வடநூலார் வ்யவஹா ரத்தை அடியொற்றியதாமென்ப ; அன்றி, “வொதஃ வாகொஃகொவிஃஃ வ்யபஃகஸூரவகஸூரஃ” (அமரம்) என்ற நிகண்டின்படி குட்டியின் பொதுப் பெயராகிய வொத மென்ற வடசொல் கப்ரந்யயமேற்றுப் போதக மென்றும் வேழத்தின் குட்டி என்று பொருள்தருகின்ற தென்றலும் சேரும்

தாலோ=தால் - நாகு; குழந்தைகளை உறங்கப்பண்ணுவதற்காகப் பெண்கள் நாவை அசைத்துச் சொல்லும் சொல்வு.

திருவினை=திரு இன் ஐ=திரு - பாக்கியம்; இன் - சாரியை; ஐ - இரண்டனுருபு. அன்றி, திரு வினை, என்று பிரித்தும் ஸூக்தமென்று பொருள் கொள்ளலாம்.

“[தாயரில் கடையரயினதாயே.] பெறுகைக்கு கோன்பு நோற்றுப் பெற்றவைத்து அதுபவத்தில் குறைப நிற்கையாலே, பிள்ளைகளைப் பெற்று அதுபவிக்கும் தாய்மாமொல்லாரிலும் கடைபாளேனென்றே நான்” என்ற வியாக்கியான ஸூக்தி அறியத்தக்கது. (க)

வடிக்கொளஞ்சனமெழுதுசெம்மலர்க்கண் மருவிமேலினிதொன்றினைநோக்கி முடக்கிச்செவடிமலர்ச்சிறுகருந்தாள் பொலியும்நீர்முகிற்சுழலியேபோல அடக்கியாரச்செஞ்சிறுவிரலனைத்தும் அங்கையோடு அணைந்து ஆனையிற்கிடந்த கிடக்கைகண்டிடப்பெற்றிலேன்அந்தோ! கேசவா! கெடுவேன் கெடுவேனே. (உ)

பதவுரை.

வடிக்கொள்—கர்மையை யுடைத்தாய்
அஞ்சனம் எழுது—ஹமயிடப் பெற்றதாய்
செம் மலர்—செந்தாமரை மலரை ஒத்ததான
கண்—கண்களாலே

மேல் ஒன்றினை—மேற்கட்டியிலே தொங்க
விட்டிருக்கும் கிளி முதலியவற்றில்
ஒரு வஸ்துவை

இனிது—இனிதாக
மருவி நோக்கி—பொருத்திப் பார்த்துக்கொ
ண்டும்,

கரு தாள்—கறுத்த புறந்தாளை யுடையதும்
மலர்—செந்தாமரை மலரையொத்து
சிறு—சிறுத்த

சே அடி—சிவந்த அகவாயை உடையதுமான
திருவடிகளை
முடக்கி—முடக்கிக்கொண்டும்,

நீர் பொலியும்—(சுழுத்தனவும் பருகின்) நீர்
விளங்கப்பெற்ற
முகில் குழவி போல—மேகக்குட்டி போல,
செம் கறு விரல் } அழகிய சிறுத்த திருவி
அனைத்தும் } ரல்க னெல்லாவற்றையும்
அம் கையோடு—உணங்குகையிலே
அடக்கி ஆர—அடக்கும்படி
அணைந்து—முடக்கிப் பிடித்துக்கொண்டும்
ஆனையின் கிடந்த } ஆனை கிடக்குமாயோ
கிடக்கை } லே பள்ளிகொண்ட
ருளு மழகை

கண்டிடப் பெற்றிலேன்—கண்டு அதுபவித்
தப் பெருத பாவியானேன்;

அத்தோ—ஐயோ!

கேசவா—கண்ணபிரானே!

கெடுவேன் } ஒன்று மதுபவிக்கப் பெருத
கெடுவேன் } பெருப்பாவியானேன்.

கருத்துரை :—தாயாயிருந்து தாலாட்டும் பாக்கியத்தை மாத்திரமேயோ நானிழந்தது? நீ தொட்டிலிற்சாய்ந்திருக்கு மழகை உறப்பெண் னெல்லாரும் திரண்டு வந்து கண்டு களித்தாப்போவர்களே; அவர்களில் ஒருத்தியர் யிருந்தாகிலும் நான் அவ்வழகைக் காணப்பெற்றேனோ? அக்கேடு மிகிலையே! ஐயோ! என்றிருள்.

குழந்தைகள் தொட்டிலில் கிடக்கும்போது இருக்கக்கூடிய இயல்பைச் சொல்வன மூவடிகளும். குழந்தைகள் தொட்டிலில் அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டு கிடக்குமாதலால் போது நினைவின்றி மேலே உற்றுநோக்குதற்காகத் தொட்டிலின்மீது கிளிச்சட்டம் தொங்கவிட்டு வைப்பார்கள்; அதில் மிக அழகான

ஒரு வஸ்துவை உற்றுநோக்கிக்கொண்டு களித்திருத்தல் குழந்தைகளின் இயல்பு; அதனைக்கூறுவது முதலடி. சுபன்மைபொருந்தியதாயும் மையிடப் பெற்றதாயும் செந்தாமரை போன்றதாயுமுள்ள கண்ணிலே மேற்கட்டியிலுள்ளதொரு வஸ்துவை இனிதாகப் பார்த்துக்கொண்டு என்க

தொட்டிலில் கிடக்கும் விதம் சொல்லுகிறது மேல். மேற்புறம் கறுத்து உட்புறம் சிவந்துள்ள திருவடிகளை முடக்கிக்கொண்டும், கைகளில்களை முடக்கிக் கொண்டும், 'மேகக்குட்டி கிடக்கிறதோ! ஆனைக்குட்டி கிடக்கிறதோ!' என்று விகற்பிக்கலாம் படியாக நீ தொட்டிலில் சாப்பிடுகிருக்கும் போதை யழகை அதுபவிக்கப் பெறுது இழந்தேனே!

"முன்பு மலடுநின்று இழந்தேன், சின்பு பெற்றுவைத்தே அதுபவிக்கப் பெறுதே இழந்தேன், இரண்டா லும் மஹாபாபியிறே நான்" என்ற வியாக்கியான ஸூக்தி நோக்கத்தக்கது.

"வடிக்கொளஞ்சனம்" என்ற விடத்திற்கு, திருக்கண்ணுக் கீடாக வடிக்கப்பட்டு அஞ்சனமென்றும் பொருள் கூறு. அஞ்சனம் - வடசொல். கண் - மூன்றாம் வேற்றுமைக் கொகை. இனி தோன்றினே - அழகான ஒரு வஸ்துவை என்று முரைக்கலாம். ஆனையிற்கிடந்த=இன் - உவமவருபு; ஆனை போல. (உ)

முந்தைநன்முறையன்புடைமகளிர் முறைமுறைதந்தம்முறங்கிடையிருத்தி எந்தையே! எந்தன்துலப்பெருஞ்சுடரே! எழுமுகில்கணத்தெழில்கவரேறே!
உந்தையாவனென்றுரைப்ப நின்செங்கேழ் விரலினும்கடைக்கண்ணினும்காட்ட
நந்தன்பெற்றனன் கல்வினையிலலா நங்கள்கோன்வகதேவன்பெற்றிலனே. (ஈ)

பதவுரை.

அன்பு உடை—பிரீதியை யுடையவர்களான முந்தை நன் முறை } பரம்பரைபாக வருகிற மகளிர் } நல்ல உறவு முறை யையுடைய பெண்கள் தம் தம் குறங்கிடை-தங்கள் தங்கள் துடைகளிலே

முறை முறை—கரமம் க்ரமமாக இருத்தி—வைத்துக்கொண்டு எந்தையே—என் அப்பனே!

எந்தன் குலம் } எங்கள் குலத்தகுப் பெ பெரு சுடரே } குதததொரு விசக்கன வனை!

எழு முகில் காத்து—கடலில் நீரை முகந்துகொண்டு) மேலெழுமின்ற மேக ஸமுஹத்தினுடைய எழில் கவர்—அழகைக் கவர்த்தகொண்ட

ஏறே—காளை போன்றவனே!" (என்றிப் படி பலவாறுகத் துதித்து) உந்தையாவன் } உன் தகப்பனார் யார்? என்று உரைப்ப காட்டு) என்றவனவிலே நின்—உன்னுடைய செம் கேழ் விரலினும்—சிவந்து நிறந்த விரலினும்

கடை கண்ணினும்—கடைக் கண்ணினும் காட்ட—(இன்னார் என் தகப்பனார் என்று) காட்ட, (அந்தப் பாக்யத்தை)

நந்தன் பெற்றனன்—சந்தகோபர் பெற்றார்; கல் வினை இல்லா } பாக்யவற்றையான என் தங்கள் கோன் } னுடைய பரத்தாவான வகதேவன்—வஸுதேவர் பெற்றிலன்—சந்தகோபர் பெற்றபாக்யத்தைப்) பெறவில்லை

கருத்துரை:—ஒரு விட்டில் ஒரு குழந்தை பிறந்ததென்றால் வஸு-வயது-பத்தா சொல்லாரும் வரிசை வரிசையாக வந்து குழந்தையை எடுத்துத் தம் தம்

துடைத்து இட்டுக்கொண்டு 'என் காயனை! என் குலவிளக்கே! என் கண்மணியே!' என்றிப்படி பலவாறுகப் புகழ்ந்து கூறி, 'என் செல்வமே! உன் தகப்பன் யார்? காட்டு பார்ப்பேனம்' என்று கேட்குமளவில் குழந்தை தன் கிரலாலும் கடைக்கண்ணாலும் தன் தந்தையைக் காட்டுவது வழக்கம்; அவ்வாறு ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரிஸாவைக் கேட்கும்போது, பெற்ற தகப்பனாகிய வஸுதேவனைக் காட்ட வேண்டியது பாரப்தமாயிருக்கவும் பிறந்தது முதலாக நந்த கோபர் மானிகையி லேபே வளர்த்ததுபற்றி அந்த நந்தகோபரை யன்றி வேறொருவரைத் தந்தை யென்றறியாமையால் அவரையே தனக்குத் தந்தையாகக் காட்டி னான வடுக்கும் என்றெண்ணிய தேவசி, அந்தோ! பரமபாக்யஸாலிநிபான யசோதையைக் கைப் பிடித்த பாக்யத்தாலே "இவன் என் தகப்பன்" என்று கிரலாலும் கண்ணாலும் காட்டும்படியான அக்ருஷ்டத்தை நந்தகோபன் பெற்றான்; பெரும் பாலியான என்னைக் கைப்பிடித்த கொடுமையாலே வஸுதேவன் இழந்தான்! என்று சொல்லி வாயிறெடுக்கிறான்.

முந்தை நல்முறை - அநாதி பரம்பரையாக வருகிற உறவு முறை. முறை முறை - ஒவ்வொருத்தியாக என்றபடி. குறங்கு - துடை. எந்தை, உந்தை - என் தந்தை, உன் தந்தை; மருஉ மொழி. எழுமுகில் - ஏழு வகைப்பட்ட மேகம் என்று முரைக்கலாம்; ஏழு மேகவகையின் பெயர் - "புட்கலாவர்த்தம் - சங்கா ரித்தம், ஆவர்த்தம், சம் - வர்த்தம் துரோணம், காளமுதியோடு நீலவருண மென, ஏழு முகையின் பெயராகும்மே" என்ற சிவாகாத்தாலறிக. (க.)

களிநிலாவெழில்மதிபுரைமுகமும் கண்ணனே! திண்கைமார்வந்திண்தோளும் தளிர்மலரிக்கருங்குழல்பிறையதுவும் தடங்கொள்தாமரைக்கண்களும்பொலிந்த இளமையின்பத்தை இன்று எந்தன்கண்ணால் பருகுவேற்கு இவள்தாயேனரினைந்த அலிஸ்பிள்ளையின்பத்தையிழந்த பாலியேனெனதாலினில்லாதே. (ச.)

பதவுரை.

கண்ணனே--ஸ்ரீ கிருஷ்ணனே!

களி நிலா--ஆர்த்தத்தை வினைக்கும் கிலா வையுடைய

எழில் மதி புரை--பூர்ண சந்திரனை ஒத்த

முகமும்--திருமுகமும்

நினைக்கை--திண்ணிதான திருக்கைகளும்

மார்வும்--திருமார்பும் [தோள்களும்

நினைதோளும்--வலிமை பொருந்திய திருத்

தளிர் மலர் கரு } தளிரையும் மலரையும் மு

குழல் } டைத்தாய்க் கருத்த திருக்

குழற் கற்றையும்

பிறை சுதுவும்--அஷ்டமீ சந்திரன் போன்ற

திருசெற்றியும்,

தடய் கொன்--விசாலமான

தாமரை கண்களும்--தாமரைபோன்ற திருக்

கண்களும் (ஆசை இவை)

பொலிந்த இளமை } அழகுபெற்று விளங்

இன்பத்தை } குழிபடியான பொயவ

காவல்தையின் போக்யதையை

இன்று--இப்போது

எந்தன் கண்ணால்--என்னுடைய கண்ணாலே

பருகுவேற்கு--(கான்) அதுபலியா கிருஷ்ணம்

இவன் தாய் என } இவன் என்னுடைய

நினைத்த } தாய் என்று நினைப்ப

தற்குத் தகுதியான

பிள்ளைமை--சைவப் பருவத்திலுண்டான

அளவு இல் } அளவில்லாத ஆர்த்தத்தை

இன்பத்தை }

இழந்த--அதுபலிக்கப் பெருமல் இழந்த

பாலியேன் எனது--பாலியான என்னுடை

ஆலி--உயிரானது [ய

கில்லாது உதரித்த சிந்த வழியில்லையே,

கருத்துரை:—கண்ணபிரானே! செறிந்த நிலாவையுடைய பூர்ண சுந்தரன் போன்ற திருமுகமும் தண்ணிதான திருக்கையும் திருமார்வும் திருத்தோளும் திருக்குழலும் திருநெற்றியும் திருக்கண்களும்மைய இவ்வவயவங்களின் ஸோபைகளால் விளங்கா நின்றாள்ள உனது யௌவந பருவத்திழழகை இப்போது நான் கண்ணார்க்கண்டதபயியா நின்றேனாகிலும், தாயாரொருத்தியையே யன்றி வேறொருத்தரையு மறியாத இளம்பருவ [ஈ.ஸ.ஸ.வ.]த்தை அதுபவிச்சப் பெறும்போனேனே! என்கிற அதுதாபமே என் நெஞ்சைக் கொள்ளி கொண்டிருப்பதனால் இப்போது அதுபவிச்சப் பெற்றது ஒரு பொருளாகத் தோன்றாமல் கழிவிக்கமே என்னைப் புண்படுத்தா நின்ற தென்குறள்.

மதிபுரை=புரை - உவமவருபு. இளமை யின்பம் - யௌவந ரஸம். கண்ணபிரான் யௌவநபருவ மடைந்த பின்பு தேவகியின் கண்ணுக்கு விஷயமாக, அப்போது அவனை நோக்கித் தேவகி தன் அதுதாபத்தைக் கூறும் பாகரம் இத்திருமொழி - என்பது இப்பாட்டினால் நன்கு வெளியா மென்க. (ச)

மருவம்நின்றிருநெற்றியில்கட்டியசைதர மணிவாயிடைமுத்தம்

தருதலும் உன்தன் தாதையைப்போலும் ஷடிகுண்டுக்கோண்டு உள்ளம் உள்குளிர விரலைச்சேஞ்சிறுவாயிடைச்சேர்த்து வெகுளியாய்நின்றரைக்கடும் அவ்வரையும் திருவிலேன் ஒன்றும்பெற்றிலேன் எல்லாம் தெய்வநங்கையசோதைபெற்றாளே. (ரு)

பதவுரை.

நின் திருநெற்றியில்—உன்னுடைய திருநெ
மருவ—பொருந்தி யிருக்கிற [ந்றியிலே
கட்டி-கட்டியானது
அசைதர—அசையும்படி
மணி வாயிடை—தழுவிய வாயினுண்டான
முத்தம் தருதலும்—முத்தத்தைக் கொடுப்ப
தென்ன,
உன்தன் தாதையை } உன்னுடைய தாய்ப்
போலும் } னாரைப் போன்ற
ஷடிகு—(ஷன்) ஷடிகுழை
கண்டுக்கோண்டு—(கான்) பார்த்து
உன்னம் உள்குளிர—(என்) மனஸுண்ணாது
உன்னே குளிரும்படி
செம் சிறு வாயிடை—செவ்ந் சிறிய திரு
வாயிலே

விரலைச் சேர்த்து—விரல்களை வைத்துக்கொ
ண்டு
வெகுளியாய் நின்று } (கீ)சிறந்ததோடே
உரைக்கும் அ உரையும் } சொல்லுகிற மழ
லைச் சொற்களைன்ன (அகிய
இவற்றிலே)
ஒன்றும்—ஒன்றையும்
திரு ஓலேன்—பாக்யமற்றவனான நான்
பெற்றிலேன்—அதுபவிச்சப் பெறவில்லை;
தெய்வ நங்கை } 'தெய்வமாத' என்று சொ
எசோதை } ல்லாம் படியான யசோ
தைப் பிராட்டி
எல்லாம் பெற்றானே—(அந்த பால்யசேஷிடி
தங்கள் எல்லாவற்றையும் அதுப
விக்கப் பெற்றானே).

கருத்துரை:—திருநெற்றியிலே கூடப் பிறந்தாற்போல அமைந்து விளங்கும் கட்டியானது அசையும்படி நீ முத்தங்கொடுப்பதையும் இழந்தேன்; “நம் குழந்தையின் முகம் தகப்பனாருடைய முகம்போலவே யிருக்கிறது!” என்று சொல்லிக் கொண்டு உனது முகத்தைச் சந்தோஷமாகப் பார்த்து நிற்கும்போது, நீ விரல்களை வாயினுள்ளே வைத்துக்கொண்டு பாலியோசிதமாகச் சிற்றம் தோற்றச் சொல்லும் மழலைச் சொற்களையும் நான் கேட்கப்பெறாமல் இழந்தேன்; இழப்பதற்கு

காஞ்செருத்தி ஏற்பட்டாற்போலே அதுபளிப்பதற்கு யசோதைப் பிராட்டி. யென்பா னொருத்தி ஏற்பட்டாள், உன் லீலா சலங்களைல்லாவற்றையும் அவளே பெற்ற னன் என்கிறாள்.

“முத்தம் தருதலும், உரைக்கு மவ்வுரையும் ஒன்றும் பெற்றிலேன்” என்று அர்வயம். வேதளியாய் நின்று - சீதுபாறென்று பேசுதல் குழந்தைகளின் இயல் வாய். யசோதை ஒருவித கோண்பும் கோற்காதே பாஞ்சுச்சிகமாகவே கண்ண பிராணுடைய அதிமா நஷ ஸீலவருத்த வேஷங்க ளினைத்தையங் காணப்பெற்றமை பற்றித் தெய்வநங்கைஎனப்பட்டாள். “குழவினிதியாழினிதென்பர் தம்மக்கள், மழலைச் சொற்கேளாதவர்.” (குறள்.) (சு)

தண்ணந்தாமரைக்கண்ணனே! கண்ணா! தவழந்தெழுந்துளர்ந்ததோர்நடையால் மண்ணில்செம்போடியாடிவந்து என் தன் மார்வில்மன்னிடப்பெற்றிலேன் அந்தோ! வண்ணச்செஞ்சிறுகைவிரலனைத்தும் வாரிவறய்க்கொண்ட அடிசிலின்மீச்சில் உண்ணப்பெற்றிலேன் ஒ! கோலேனியேன் என்னைஎன்செய்யப்பெற்றது எம்மோயே!

பதவுரை.

தண் அம் தாமரை } குளிர்ந்த அழகிய தாம
கண்ணனே } ரைபோன்ற திருக்
கண்களையுடையவனே!

கண்ணா—கண்ணபிரானே!

தவழந்த—(நீ) தவழ்ந்துகொண்டு

வழுந்து—வழுந்திருந்து

தளர்ந்தது ஓர் } தட்டுத் தடுமாறி நடப்பதா
நடையால் } நிறகுநடையினால்

செம் மண் பொடியில்—சிவந்த புழுதி மண்
ணிலே

ஆடி—விளையாடி

வந்து—(அக்கோலத்தோடே) வந்து

என் தன் மார்வில்—என்னுடைய மார்விலே
மன்னிட பெற்றிலேன்—நீ அணையுற்படி

யான பாக்கியத்தைப் பெற்றிலேன்

அந்தோ—இஃது என்ன தென்பாக்கியம்!

வண்ணம் செம் சிறு—அழகு பெற்றதச் சிவ
ந்து சிறிதான

கை விரல் அனைத்தும்—கைவிரல்களெல்லா
வாரி—வாரிக்கொண்டு [வற்றாலும்

வாய்க்கொண்ட—அமுது செய்த

அடிசிலின்—ப்ரணாதத்திலுடைய

மிச்சல்—சேஷத்தை

உண்ண பெற்றிலேன்—(நான்) உண்ணப்
பெறவில்லை;

கொடி விளையேன்—(இவற்றை யெல்லாம்
நான் இழக்கும்படியாக) மஹா
பாபத்தைப் பண்ணினேன்;

ஓ—ஐயோ!

எம் றோய்—என் தாயாவன்

என்னை—என்னை

என் செய்ய—வறுக்காக

பெற்றது—பெற்றானோ!

கருத்துரை:—“குளிர்ந்த அழகிய தாமரைப்பூப்போலே அலர்ந்த திருக்கண் களையுடைய கண்ணபிரானே! நீ செம்மண்ணிலே புழுதியனைந்து விளையாடும் போது தவழ்ந்து செல்வதனாலும் தட்டுத் தடுமாறித் தரையில் காணான்றிய மூன்றாலும் நடப்பதனாலும் புழுதி மண்ணை அனைந்த அக்கோலத்தோடே வந்து என் மார்விலே கட்டிக்கொண்டு கிடக்கப்பெற்றிலேனே! எல்லாத் திருவியல் களாலும் ப்ரணாதத்தை வாரி அமுது செய்யும்போது வாயது கையதாக மீதந்த ப்ரணாதத்தையு முண்ணப் பெற்றிலேனே! ஆட்டின் கழுத்தில் முலைபோலே என்னை என் தாய் வினாவையென்றோ பெற்று என்ன்கிறாள்.

“செம்மண் பொடியில் தவழ்ந்து ஆடி, எழுந்து தளர்ந்ததோர் கடையால் வந்து என்றன் மார்வில் மன்னிடப் பெற்றிலேன்” என்று அந்வயித்துப் பொருள் கொள்ளுதல் சாலச் சிறக்கும். இப்பாட்டின் முன்னடிகட்கு

“மக்கண் மெய்தீண்டலுடற்கின்பம்” என்னும் குறளையும், பின்னடிகட்கு “அமிழ்தினு மாற்ற லினிதே தம் மக்கள் சிறுகை யளாவிய கூழ்” என்னும் குறளையும் கீண்க்க.

(க)

குழகனே! என் தன்கோமளப்பிள்ளாய்! கோலிந்தா! என் குடங்கையில் மன்னி ஒழுதபேழிலிளஞ்சிறுதளிர் போல் ஒருகையால் ஒருமுலைமுகம் நெருடா மழலைமென்னையிடையிடையருளா வாயிலே முலையிருக்க என் முகத்தே எழில்கோளரின்திருக்கண்ணினை நோக்கந்தன்னையும் இழந்தேன் இழந்தேனே. (ங)

பதவுரை.

குழகனே—எல்லாரோடும் கலக்கும் ஸ்வபாவ முடையவனே!

என் தன் கோமளம்! என் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளாய்! அழகிய குமாரனே! கோலிந்தா—கோலிந்தனே!

என்—என்னுடைய

குடங்கையில் மன்னி—குடங்கையிலே பெருந்தி யிருந்து

ஒழுது பேர் எழில்—வென்னமிடாசின்ற மிக்க அழகையுடைத்தாயும்

இன சிறு தளிர் போல்—மிகவும் இளைசான தளிர் போன்ற தமான்

ஒரு கையால்—ஒரு திருக்கையாலே

ஒரு முலை முகம்—(என்னுடைய) ஒரு முலைக் காமப்பை

நெருடா—நெருடிக்கொண்டு.

முலை—மற்றொரு முலையானது வாயிலே இருக்கா—(உன்) வாயில் இருக்க இடம் இடம்—கடுகாமே.

என் முகத்தே—என் முகத்தை நோக்கி முலை மெல்ல கைச் புன்சிரிப்பைச் செய்த அருளா

எழில் கொன்—அழகிய

நின் திரு கண் இணை } உன் இரண்டு கண் கோக்கம் தன்னையும் } கணாலும் பார்க்கிற பார்வையையும்

இழந்தேன் இழந்தேன்—ஐயோ! இழந்தேனே!

கருத்தினை:—“ஒரு முலையை வாய்மடுத்த ஒரு முலையை நெருடிக்கொண்டு, இருமுலையும் முறை முறையா ஏங்கி யேங்கி யிருந்துணையே” (பெரியாழ்வார் திருமொழி, 2 - 2 - 2 - 2) என்று யசோதை கண்ணனை வேண்டிக்கொண்டு அவ் வாறே பெற்றனள் என்பதை அறிந்த தேவகி, அப்பாக்கியம் தனக்கு நேராமற் போனது பற்றி வருத்துகின்றாள். நீ என் குடங்கையில் சாய்ந்துகொண்டு ஒரு கையாலே (எனது) ஒரு முலைக்காமப்பை நெருடிக்கொண்டும் மற்றொரு கையாலே இன்னொரு முலையைப்பிடித்து வாயில் வைத்துக்கொண்டும் நடு கடுவே என்னை இனிதாக கோக்கும் நோக்கத்தை அகியாணியாய் இழந்தொழிந்தேனே! எங்கிருள்.

குழகன் - எல்லாரோடும் கலந்து பரிபாடுவதையே இயல்வாகவுடையவன். கோமளம் - ஸுதுமாரம். குடங்கை என்பதற்கு ‘உள்ளங்கை’ என்று சிலர் பொருள் கூறுவர்; அப்பொருள் உண்டாயினும் இவ்விடத்திற்கு அது பொருள் எல்ல; பெண்பிள்ளைகள் குழந்தைகட்கு முலை கொடுக்கும்போது தமது முலை கையிலே குழந்தையை வைத்துக்கொண்டு முலை கொடுப்பது வழக்கமாதலால் இங்குக் குடங்கை என்பதற்கு ‘முழங்கை’ என்று பொருள் கொள்ளுதல் தகுதி;

என்னும்படியான நிலையைக் காணப்பெற்றிலேனென பொன்கிறான் - இரண்டா
மடியின முற்பகுதியில். “அடிப்பதற்கு” = அடிப்ப, அதற்கு எனப் பிரித்துரைத்
தலுமாம்; தொகுத்தல்.

கண்ணன் தயிரைக் களவாடி உண்ணும்போது யசோதை கண்டு தடியும்
தாம்பு மெடுத்தவாறே “தாயெடுத்த சிறு கோலுக் குகைந்தோடித், தயிருண்ட
வாய் துடைத்த மைத்தன்” என்றபடி அந்தத் தயிரை மறைப்பதாகத் துடைத்
துக்கொள்ள ஆரம்பித்து வாய்சிறைபச் சுற்றிலும் பூசிக்கொள்வன்; பிறகு யசோ
தையால் அடிபட்டு அழுவன். அஞ்சினும்போல் கோக்குவன், வாய் துடிக்கும்படி
விக்கி விக்கி அழுவன், கடைசியாக அஞ்ஜலி பண்ணுவன்; ஆக இக்கோலங்களை
யெல்லாம் கண்டு ஆனந்தத்தின் எல்லையிலே நிற்கும்படியான பாக்கியம் யசோ
தைக்குக் கிடைத்ததே யன்றிச் சுமந்து பெற்ற எனக்குக் கிடைக்காமற் போயி
ந்தே! என்று வருந்துகின்றான்.

[தோல்லியின்பத்திறுதி கண்டாளே.] “கு.நொடிபெண்ணி யுஜாதாத”
என்ற உபநிஷத்தின்படி - தொல்லியின்பம் என்று எம்பெருமானாகிய கண்ண
னையே சொல்லிற்றாய், அபரிச்சிந்தனான அவனை யசோதை பரிச்சிந்தனாக்கி விட்
டாளே! என்றுரைப்பது மொன்று; அழுகையும் தொழுகையும் பரிச்சிந்தன
னுடைய கருத்யமிதே. [பரிச்சிந்தன் - ஓளவு பட்டவர்.] (அ)

குன்றினால் துடைகவித்ததும் கோலக்குரலையகோத்ததும் குடமாட்டும்
கன்றினால்வினவெறிந்ததும் காலால் காளியன்தலைமிதித்ததும் முதலா
வென்றிசேர்பிள்ளைகஸ்வினாபாட்டமனைத்திலும் அங்கு என்னுள்ளம் உள்துளிர
ஒன்றும்கண்டிடப் பெற்றிலேனடியேன் காணுமாறினி உண்டெனிலருளே. (க)

பதவுரை.

குன்றினால்—கோவர்த்தன மலையை
குடை கவித்ததும்—குடையாகத் தாவி
பின்றதும்
கோலம்—அழகாக
குரவை கோத்ததும்—ராஸக்ரிடை செய்த
தும்
கன்றினால்—கன்றாய் வந்த ஒரு அசரணக்
கொண்டு
வின எறித்ததும்—(அஸாராவேசமுடைய)
வினங்காய்களை உதிர்த்ததும்
காலால்—திருவடிகளாலே
காளியன் தலை—காளிய நாகத்தின் தலையை
மிதித்ததும் } மந்தித்ததும் (ஆகிய இவை)
முதலா } முதலாகவுள்ள
வென்றிசேர்—வெற்றி பொருத்திய

கல் பிள்ளை வினாயாட்டம் } விவக்ஷணமான
அனைத்திலும் } பால்ய சேஷ்டி
தங்க செல்லாவற்றினுள்ளும்
ஒன்றும்—ஒரு சேஷ்டிதத்தையும்
என் உன்னம் உன் } என் கொஞ்ச குளிரும்
குளிர } படி
அடியேன்—நான்
அங்கு கண்டிட } அச்சேஷ்டிதங்களைச் செ
பெற்றிலேன் } ய்த மீடத்தில் கண்ணாகக்
கண்டு களிக்கப்பெற்றிலேன்;
இனி—இப்போது
காணும் ஆறு—(அவற்றை நான்) காணத்தக்க
உபாயம்
உண்டு எனில்—இருக்குமாயில்
அருள்—கருபை செய்தருளவேணும்.

கருத்துரை:—இடையர்கள் தேவேந்திரனுக்கொன்று சமைத்த சோற்றைக்
கண்ணபிரான் கோவர்த்தன மலைக்கு இடுகித்தவாறே இத்தான் பசியின் கொடுமை

யால் ஏழுநாள் விடாமழை பெய்தித்துப் பசுக்களுக்கும் கன்றுகளுக்கும் இடை யர்க்கும் பெருங் கஷ்டத்தை விளைப்பதாகத் தொடங்கினவளில் கோவர்த்தந டிரியைக் குடையாக எடுத்துத் தாங்கி நின்று ஒருவர் மேல் ஒருவரி மழை விழாத படி காத்தருளிய அற்புத சேஷிதத்தையும், “கும்பநாரிமநாரிநெரோயல்” என்றபடி ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்திலும் ஒவ்வொரு கண்ணனாகப் பல்லா யிரம் ரூபங்களெடுத்து நின்று செய்த ராசக்ரீடையையும், தலையிலே அடுக்குக் குடமிருக்க, இருதோள்களிலும் இருகுடங்களிருக்க இருகையிலும் குடங்களை ஏந்தி ஆகாசத்திலே ஏறித்து ஆடுவதொரு கூத்தாகிய குடக்கூத்து ஆடினபடியை யும், “கன்றினை வாலோலை கட்டிக் கணிகளுகிர வெறித்து” என்றபடி வத்ஸா ஸாரினைக் கொண்டு கபித்தாஸாரினை முடித்த திவ்யசேஷிதத்தையும், “நஞ் சமிழ் நாகங்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு, அஞ்சப்பணத்தின்மேற் பாய்க்கிட்டருள் செய்த” என்றபடி பொய்கை கலங்கக் காளியநாகத்தின்மேற் பாய்க்கிட்டி டு அவன் நீண்டமுடியைந்திலும் நின்று நடஞ்செய்தவாற்றையும், இவைபோல்வன மற்றும் பல விஜய சேஷ்டைகளையும் யசோதைக்குக் காட்டினபேய் வன்றிப் பாவி யேன் கண்ணுக்கு நீ ஒன்றையுங் காட்டவில்லை; கீழ் நடந்தவற்றை யெல்லாம் எனக்காக மறுபடியும் ஒருதடவை செய்து காட்டக்கூடியா என் அப்பனே! என்கிறாள்.

(க)

வஞ்சமேவியநெஞ்சடைப்பேய்ச்சி வரண்ணொர்நாம்பெழக்கரிந்துக்க
நஞ்சமார்தருகழிமுலை அந்தோ! கவைத்துநீ அருள்செய்துவளர்ந்தாய்
கஞ்சண்ணார்கலர்கருமுகிலெந்தாய்! கடைப்பட்டென்வெறிதேமுலைகமந்து
தஞ்சமேலொன்றிலேன் உய்த்திருந்தேன் தக்கதேநல்லதாயைப்பெற்றாயே.

(க0)

பதவுரை.

வஞ்சம் மேவிய—வஞ்சனை பொருத்திய
நெஞ்ச உடை—நெஞ்சையுடையனான
பேய்ச்சி—பூதனையானவள்
வரண்டு—உடம்பு சோஷித்த
எழ—(உன்னுள்ள ரத்தமாம்ஸங்கன்) வெளி
யிற் கொழிக்கும்படியாகவும்
நார் சம்பு | நார்போன்ற சம்புடன் ஒரு
சரித்த உக்க | உதிரும்படியாகவும்
(அவளுடைய)
நஞ்சம் ஆந்தரு | வீஷ்டி திறிய கன்ன முலை
சுழி முலை | யை
நீ கவைத்து—நீ ஆஸ்வாதம் பண்ணியும்
அருள் செய்து—(என்மேல்) இருகையினாலே
வளர்ந்தாய்—உயிருடன் வளர்ப்பெற்றாய்;
அந்தோ—ஆச்சரியம்!
கஞ்சன் நான் கவர்—கண்ணுடைய ஆயு
ஸ்ஸை அபஹரித்த

ஒரு முகில் எந்தாய்—காணமேகம் போன்ற
காவனே!
முலையை வெறிதே கமந்து—(கான்) முலை
யை வியர்த்தமாதர் கமந்து
கடைப்பட்டேன்—கெட்டவரிலும் கடை
கெட்டவனானேன்;
தஞ்சம் ஒன்று இலேன்—(உன்னை யொழிய
வேறு யுலவற்றிரா கின்றேன்;
உய்த்திருந்தேன்—(என்றைக்காகிலு முன்
னைக் கண்ணால் காண்போ மென்று)
பிராணனைப் பிடித்துக்கொண்டு
ஜீவித்திருக்கிறேன்;
தக்கது—உனக்குத் தகுதியான
நல்ல தாயை—நல்ல தாயாரை
பெற்றாய்—ஸம்பாதித்துக்கொண்டாய்.

(எல் - அசை.)

கருத்துரை:—தேவசிக்கு உடன்பிறந்தவனுப்க் கண்ணனுக்கு மாமனாகிய
கம்ஸன், தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவசிபுத்திரன் ஓளித்து வளர்தலை அறிந்து

அக்குழந்தையை நாடி யுணர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டுப் பல அசுரர்களை எவ்வுவர்காநில் ஒருத்தியான பூதனை யென்னும் ராகுநி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து, அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த கண்ணகிய குழந்தையை எடுத்துத் தனது விஷம்தடைய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்ல முயல், பகவானான குழந்தை அந்த ராகுநியின் தனக்களைக் கைகளால் இறுகப் பிடித்துப் பாலுண்டிற பாவனையிலே அவளுடையையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிசைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீக்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தனன் என்ற வாலாறு அறியத்தக்கது.

[கடைப்பட்டேன் வெறிதே முலைகமந்து] முலை நெறித்தபோது பாலுண்பதற்கு உன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்றுக்கவத்தும் நீ வேறு முலையைத் தேடி துடின மையால் என் முலை பயனற்றொழிகையாலே இம்முலை எனக்குப் புரைகுழல்போலே வீணான சமையாயிற்றென்கிறாள்.

[தஞ்சமேல் இதுயாகி.] நான் முன்னமே உயர்ந்துத்திருக்க வேண்டுமாயினும் எப்போதாயினும் உன்னைக் காணப்பெறவேணு மென்னுமாசையால் பிராணனை வலியுபிடித்து வைத்தக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று கருத்து. [தக்கதே இது யாதி.] உனக்கு முலைப்பால் வேண்டுமேபோது என்னையும் விட்டு யசோதையைபும விட்டுப் பூதனையைப் பற்றினாயே! இதிலோ தகுதி? என்றவாறு. (க௦)

மல்லுமாநகர்க்கிறையவன் தன்னை வான்செலுத்திவந்தீங்கிணையாய்ந்து எல்லையில்பிள்ளைசெய்வனகாணாத் தேய்வத்தேவகிபுலம்பியபுலம்பல் கொல்லிகாவலன்மாலடிமுடிமேல் கோலமாம்குலசேகரன்சொன்ன நல்லிசைத்தமிழ்மாலையல்லார்கள் நண்ணுவார் ஒல்லையாரணனுலகே. (கக)

பதவுரை.

மலை—செல்வம் கிரம்பிய	[கூரக்கு	கொல்லி காவலன்—கொல்லி காரக்கு அரச
மா நகர்க்கு—பெரிய நகரமாகிய வடமது		ராய்
இறையவன் தன்னை — தலைவனாகியிருந்த	மால் அடி முடிமேல் } வர்வேசுவரனுடைய	
கம்ஸனை	கோலம் ஆம் } திருவடினைத் தம்	
		திருமுடிக்கு அலக்காரமாக
வான் செலுத்தி—விசைவர்க்கெதிர்த்து அணுப்பி		வுடையாரை
நக்கு வந்து } (தேவகி ஸரீபமாகிய) இங்கே		
அனை } வந்து சேர்ந்த		
பிள்ளை—கண்ணபிரானுடைய	குல சேகரன்—குலசேகரரழ்வார்	
மாயத்து எல்லாவுடல் செய்வன—எல்லையில்	சொன்ன—அருளிடெய்த	
லாத நிவ்ய சேஷ்டிதங்களை	எல் இரை—எல்ல இசையையுடைய	
காண—(உடத்தபோது) காணப்பெருத	தமிழ்—தமிழினுலாகிய	
தேய்வத் தேவகி—தேய்வத்தன்மை பொரு	மலை—சொல் மாலையை	
த்திய தேவகியானவன்	வல்லார்கள்—ஓத வல்லவர்கள்	
புலம்பிய புலம்பல் — புலம்பிக் கொண்டு	ஒல்லு—விசைவாக	
சொன்ன பாசாங்களை	நாரணை உலகு—ஸ்ரீ மகருண்டத்தை	
(உட்கொண்டு)	ண்ணுவார்—சேரப் பெறவர்.	

கருத்துரை:—இத்திருமொழி கற்றுக்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது இப்பாட்டு.

போர்க்காத்திலே மாணமடைபவனுக்கு வீரஸ்வர்க்கம் கிடைப்பதாக நூற் கொள்கையாதலால், வான்சேலுத்தி என்றார். “ஈங்கு மாயத்து” என்ற அத்யாபக பாடத்திற்கு ஆதாரமற்போம். தெய்வத்தேவகி : கண்ணிராறுடைய சேஷடி தங்களை அறுபலிக்கப் பெருதொழியினும் அவனைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற பாக்கிய முடைய ளாதலால் தெய்வத்தேவகி எனப்பட்டாள். (கக)

அடிவரவு:—ஆலை வடி முந்தை கனி மருவு தன்னம் குழகன் முழுது குன்று வஞ்சம் மல்லி மன்னு.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றுப் பெற்றது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாந் திருமொழி - மன்னுபுகழ்.

சீழ் இரண்டு திருமொழிகளில் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் ஈடுபட்ட ஆழ்வார், உடனே ஸ்ரீ ராமாவதாரத்தில் மனஞ்செல்லப் பெற்றவராய், அவ்வவதாரத்தில் கௌஸல்யை பெற்ற பேற்றைக் கருதி, அவன் அவ்விராமபிரானைத் தொட்டிலி விட்டுத் தாலாட்டுக் கூறிய முகத்தால் இத்திருமொழி அருளிச் செய்கிறார்.

இவ்வறுபலம் இவர்க்குத் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் விடிபத்திலே செல்லுகிறது.

மன்னுபுகழ்க்குளசலைதன் மணிவயிறுவாய்த்தவனே !

தென்னிலங்கைக்கோன்முடிகள் சிந்துவீத்தாய் ! செம்பொன்சேர்

கன்னிகன்மாமிதளிப்புடைசூழ் கணபுரத்தென்கருமணியே !

என்னுடைய இன்னமுதே ! இராகவனே ! தரலேலோ.

(க)

பதவுரை.

மன்னு புகழ்—விசுவீன்ற புகழையுடைய

கௌசலைதன்—கௌசல்யையினுடைய

மணி வயிறு—அமுதிய வயிற்றிலே

வாய்த்தவனே—பிள்ளையாகத் திருவவதரித் தவனே !

தென் இலங்கை } தென்னி லங்கைக்கு
கோன் } இறைவனான ராவண
னுடைய

முடிசன்—பத்துத் தலைகளையும்

சிந்துவீத்தாய்—தெறப் பண்ணினவனே !

செம் பொன் சேர்—செவ்விய பொன்னுலே
செய்யப்பட்டதாய்
கன்னி—அழிவில்லாததாய்
மால்—விலகாதுமாய்
மா—பெரிதான
மதிள்—திருமதினாலே
புடை குழி—காற்புறமும் குழப்பட்ட

கணபுரத்து — திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந்
தருளியிருக்கிற
என் கரு மணியே—கீவாதம் போன்ற எம்
பெருமானே!
என்னுடைய இன் } எனக்கு போய்மான்
கருதே } அம்ருதமா யிருப்ப
இராகவனே!—தூராமனே! [வன்!
தா லே லோ—(உனக்குத்) தாலாட்டு.

கருத்துரை:— “ஸர்வேச்வரனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றான்” என்ற நிலை
நின்ற புகழ்புடையவரான கௌஸல்யரின். திருவயிற்றில் தோன்றினவனே!
இலங்கைக் கிதைவான இராவணனுடைய முடிகள் பத்தும் சிதறும்படி செய்
தருளினவனே! சாச்வதராய் விலகாதுமான மதின்களாலே குழப்பெற்ற திருக்
கண்ணபுரத்தில் என் கெஞ்சைக் கவரும்படியான வடிவழகுடன் எழுந்தருளியிருப்
பவனே! தேவர்களுடைய அம்ருதம்போலே உப்புச்சூர யிருக்கையன்றியே
எனக்குப் பரமபோக்பமான அம்ருதமா யிருப்பவனே! கருகுல திலகனே!
தாலே லோ.

இதில், முதலடியால் அவதாரமும், இரண்டா மடியால் அவதார பரயோஜன
மும் சொல்லப்பட்டன வென்ற. “வலறி டெவெரொநீணடலு ராவனாலு
வபாபிபுலி! ஸபிபுதொ ராதவெரொபக ஜஜெரு விஷுஹுநாகந:!”

கணபுரம் - கண்ணபுரம் என்பதன் தொகுத்தல்; திருக்கண்ணபுரம் என்றும்
இக் கிவ்யதேசம் சேழாட்டுத் திருப்பதிகள் காற்பதில் ஒன்று; இத்தலத்தில்
சௌரிசாஜப்பெருமான் மிகவும் வர்பாணிதி என்பது ப்ரஸித்தம். கும்பாழ்வார்,
திருமங்கை யாழ்வார், பெரியாழ்வார், ஆண்டாள், குலசேகராழ்வார் - ஆகிய ஐவர்
களால் மங்களா சாஸனஞ் செய்யப்பெற்ற சிறந்த கிவ்யதேசம் இது.

தாலே லோ=வளர்பிள்ளையைத் தொட்டிலிலே வளர்த்திக் கண்வளரப் பண்ணு
கைக்காகச் சீராட்டித் தாலாட்டுதல்; தால் - காக்கு; தமிழில் தொண்ணூற்றாறு
வகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றாகிய பிள்ளைத் தமிழில் இத்தாலாட்டை எட்டாம்
மா தத்திற் கூறுவது, கவிமரபு. (க)

புண்டரிகமலரதன்மேல் புவணியெல்லாம்படைத்தவனே!
திண்டிறலாள் தாடகைதன் உரமுருவச்சிலைவளைத்தாய்! •
கண்டலார் தம்மனம்வழங்கும் கணபுரந்தேன்கருமணியே!
எண்ணிசையும் ஆளுடையாய்! இராகவனே! தாலேலோ. (உ)

பதவுரை.

புண்டரிகம் மலர் } (திருவாயில் அவர்ந்த)	புவணி எல்லாம் } உலகங்க ளெல்லாவற்றை
அதன் மேல் } தாமரைப் பூவின்மேல்	படைத்தவனே } யும் ஸருஷ்டித்தவனே!
(பிரமனைத் தோற்றவித்த	திண் திறலாள் } த்ருடமான பலத்தையுடை
அவன் முகமாக)	தாடகைதன் } யானாதாடகையினுடைய

உரம் உருவ—மார்வைத் துணைக்கும்படியாக
சிலை வளைந்தாய்—வில்லை வளைத்து அம்பு
களை எய்தவனே !

கண்டவர்—ஸேவித்தவர்கள்
தம் மனம் கழங்கும்—தங்கள் மனதைத் தாக்
கனே இசைந்து கொடுப்பதற்குத்
தருந்த

கண்புரத்த என் கருமணியே!—;
என் திசையும் — எட்டுத் திக்குவன்னவர்
கணையும்
ஆன் உடையாய்—அடிமை கொண்டருளு
மவனே !
இராகவனே ! தாலேலோ—.

கருத்துரை:—தி நூர்பிக் கமலத்திலே உலகத்தை யெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்த
வனே ! என்றது - “ உய்ய விரகுபடைக்கவேண்டி உத்தியில் தேர்நிறுப் கண்
முகனை ” என்றபடி .

தாடகை - ஸுதேது வென்னும் யக்ஷனது மகள் ; ஸூர்த நென்பவனது
மனைவி ; ஆயிரம்பாலை வலிமை கொண்டவள் . கணவன் அகஸ்த்ய மஹாமுனி
யின் கோபாக்கிக்கு இலக்காகிச் சரம்பரானதை அறிந்த இவள் தன் புத்திரர்க
ளாகிய ஸுபாஹு மாரிசர்களுடனே அம்முனிவனை எதிர்த்துச் சென்றபொழுது
அவனிடம் சரபத்தால் - தன் மக்களோடு இராக்கதத்தன்மை யடைந்தனள் ;
பின்பு முனிவர்களுடைய யாகதிகளைக் கெடுக்கின்ற இவர்களை அழித்துத் தன்
வேள்வியைக் காக்கும்பொருட்டு விச்வாமித்ர முனிவன் தசரத சக்ரவர்த்தியி
னிடம் அதுபுகி பெற்று இளம்பிராயமுடைய இராமபிரானை லக்ஷ்மணனோடு
அழைத்துக் கொண்டேபோன பொழுது அம்முனிவ னுச்சரமத்துக்குச் செல்லும்
வழியிடையே வந்த எதிர்த்த தாடகையை ஸ்ரீராமன் முனிவனது கட்டளைப்படி
பெண்ணென்று பாராமற் போர்செய்து கொன்றான் .

ஸேவிப்பவர்க ளனைவரும் தமது கெஞ்சைத் தாங்களே இசைந்து ஸமர்ப்
பிக்க வேண்டும்படியான ஒப்புயர்வற்ற அழகுடையவன் ஸௌகரியான் என்பது
மூன்றாமடியின் கருத்து .

புண்டரிகம் - வடசொல் விகாரம் . புவனி - லாவதம் . தாடகை - தாடகா .
உரம் - உரவீ . திசை - திசை . இராகவன் - ராகவன் ; ரகு மஹாராஜனது வம்
சத்தில் அவதரித்தவன் என்று பொருள் : வடமொழித் தத்திதாந்தரமம் . அந்த
ரகுமஹாராஜன் மிக்க வீரமும் கொடையு முடையவனாகலால் இராமபிரானை
அவன் ஸம்பந்தமான பெயரார் குறித்தாவென்க . திலீபன் , ரகு , அஜன் , தச
ரதன் , இராமன் - எனப் பரம்பரை அடிக . (2)

கொங்குமலிகருங்குழலான் கௌசலைதன்குலமதலாய் !
தங்குபெரும்புகழ்ச்சனகன் திருமருகா ! தாசரதீ !
கங்கையிலுந்தீர்த்தமலி கண்புரத்தென் கருமணியே !
எங்குந் குலத்தின்ன முதே ! இராகவனே ! தாலேலோ .

(3)

பதவுரை.

கொங்கு மலி—பரிமாணம் மிகுந்த
கரு குழலான்—கெடுத்த உத்தையுடையவான்
கொச்சை தன்—கொல்லையையி னுடைய
குலம் மதலாய்—சிறந்த பிள்ளையானவனே !
தங்கு பெரு புழை—பொருத்திய மஹாகீர்த்
தையை யுடைய
சனகன்—ஐக்க மஹாராஜனுக்கு
திரு மருளா—மாப்பிள்ளை யானவனே !
தாசாதி—சர்வவர்த்தி திருமகனே !
கங்கையிலும்—கங்கா நதியிற் கட்டிலும்

மலி தீர்த்தம்—சிறப்பு மிக்க தீர்த்தங்களை
யுடைய
சன புரத்த—திருக்கண்ண புரத்தி லெழுந்
தருளி யிருக்கிற
என் கருமணியே !—;
எங்கள் குலம்—எங்கள் ராஜவம்சத்துக் கெல்
லாம்
இன் அமுதே—போக்பமான அமுதம் போ
ன்றவனே !
இராகவனே ! தாலேலோ—.

கருத்துரை :—கௌசலை - கௌஸலியா ; கோஸல தேசத்து அரசனது மக
ளென்று பொருள்படும் : வடமொழித் தத்திதாந்தராமம் ; [தத்திதாந்த நாம
மாவது - ஒரு வடசொல் சிறிது மாறித் தன்னொடு ஸம்பந்தமுடைய பொருளை
யாவது தன் பொருளையேயாவது உணர்த்துவது.] உத்தர கோஸலம் தக்கிண
கோஸலம் என்ற இரண்டில், தக்கிண கோஸலத்து அரசன்மகள் இவள். (உத்தர
கோஸலம் - தசரதன் இருக்குமிடம்.) இப்பாட்டில் “கேடிகைதன்” என்றும்
பாடமாம். குலம் - சிறப்பு மதலாய் - ‘மதலை’ என்பதன் சுறுகிரிந்தவிளி :
பிள்ளாய் என்பது போல.

[தந்தபெரும் புகழ்ச்சனகன்.] மிதிலாநகரத்தரசனான ஐக்க மஹாராஜன்
யாஜ்ஞவல்க்யரிடம் வேதாந்த ஸ்ரவணம் செய்துகொண்டு போருங்காலத்தில்
யாஜ்ஞவல்க்யர் ஜனகர்மீது மிக்க கௌரவபுத்தி பாராட்டியிருந்ததில், பொறுமை
கொண்ட பலபேர்களுக்கு ஜனகருடைய வைபவத்தை நன்கு விளக்குதற் பொருட்
டுத் தமது அந்தரங்க ஸிஷ்ய ரொருவர்க்கு ஏதோ ஒரு சமூஹப்ந் சொல்லி அவ்
வாறு செய்யும்படி கட்டளையிட, ஜனகரும் மற்றும் பல முனிவர்களும் வேதாந்த
ஸ்ரவணஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில், முற்கூறிய ஸிஷ்யர் தமது குருவின் கட்ட
ளையை அதுஸரித்து ‘மிதிலாபுரி தீப்பற்றி யெரிந்து போகின்றது’ என்று கூச்ச
விட்ட, அவ்விட மிருந்தவர்களானவரும் பயப்ராந்தி கொண்டவர்களாய் உபதேஸ
ஸ்ரவணத்தை விட்டுச் சிதறிப்போக, ஜனகர் மாத்திரம் சிறிதும் மனஞ்சலிக்காமல்
நிலை தளும்பாமல் ஒரு விகாரயின்றியே பண்டுபோல் வீற்றிருக்க, யாஜ்ஞவல்
க்யர் உபதேசத்தை நிறுத்தாகையில், ஐக்கர், [“நியிவாயாஹ பூஷீவாயாஹ நடு
கிண்டிசு வுடிவூதெ”] ‘மிதிலைபற்றி யெரிந்தால் எனக்கென்ன கஷ்டம்?
அந்நகரத்திற்கு இதவரையில் எத்தனையோ பேர்புகளாயினர் ; அவர்களில் நானொ
ருவன் ; என் மகோபுத்திகளுக்கு ஹாமி உண்டாயினன்றோ எனக்குச் சிந்தை
உண்டாகவேண்டும் ; நிராடங்கமாய் வேதாந்தத்தைப் போதிபுகள்’ என்று
சொல்லி உபதேஸை கேட்டுக்கொண்டிருந்தார் - என்ற இதிலுலாஸத்தினால் ஐக்கர்
குப் பரவிய பெரும்புகழை இங்கு அதுஸரிக்கலாம்.

மருகன் :—மருமகன். ஐக்கமஹாராஜன் தனது குலத்துப் பூர்விகாராஜனான
தேவராதனிடம் சிவபிரானால் வைக்கப்பட்டிருந்த கொரு பெரிய வலிய கில்லை
எடுத்து வளைத்தவனுக்கே தன்மகளான மீதைவை விவாஹஞ்செய்து கொடுப்ப

தென்று கர்யாகல்கம் வைத்திருக்க, வேள்வி முடித்த விச்வாமித்ரனுடன் மிதி
கைத்துச் சென்ற இராமபிரான் அவ்வில்லையெடுத்து வணக்கத் தொடங்குகையில்,
முன்னமே ஹரிஹரயுக்தத்திற் சிறிது முறிபட்டிருந்த அவ்வில் இரண்டு துண்டாக
நன்றாய் முறிந்து விழுந்திட, பிறகு ஸீதையை மணம்புணர்ந்து ஜகஜ்ஜாமாதா
வாயினன் என்பது ப்ரஸித்தம்.

தாசரதி:— வடமொழித் தந்திராந்தராமம்: [கங்கையிலும் இதராகி.]
“வெநெஹ-ஸஹீவதஹம் விஷ்ணு-வநீ-தூதரூபவராம்” (ஸ்ரீரங்க
ராஜஸ்தவம்) என்றார்போல, ஏதோ ஒரு ஸம்பந்தத்தில் மாத்ரீமே கங்கைக்கு
விஷ்ணுபாத ஸம்பந்தமுண்டாகையால் அக்கங்கையிற்காட்டிலும் சித்யம் விஷ்ணு
ஸம்பந்தம் பெற்ற தீர்த்தங்கள் சிறக்குமென்க. கங்கையில்-ஐந்தாம் வேற்றுமை.
தீர்த்தம் - வடசொல்.

எங்கள் குலத்து இன்னமுதே=ஸ்ரீராமன் ராஜவம்ஸத்திற் பிறந்தாற்போல
இக்குலசேகராமுவாரும் ராஜவம்ஸத்திற் பிறந்தவராதலால் இவ்வம்மருளிச்
செய்தாரென்க (௩)

தாமரைமேல் அயனவனைப் படைத்தவனே! தயாதன்றன்

மாமதலாய்! மைதிலிதன்மணவாளா! வண்டினங்கள்

காமரங்களிசைபரமே கணபுரத்து என்கருமணியே!

மருவும்சிலைவலவா! இராகவனே! தாலேலோ.

(௪)

பதவுரை.

தாமரைமேல்—(சிறுபாபி) கமலத்திலே

அயன் அவனை—பிராமனை

படைத்தவனே—உண்டாக்கினவனே!

தயாதன் தன்—தயாஹுடைய

மாமதலாய்—மூத்த குமாரனே!

மைதிலி தன் மணவாளா—பிராட்டிக்கு வல்
லபனே!

வண்டு இனங்கள்—வண்டுகளின் கூட்டங்கள்

காமரங்கள் இசை } காமர மென்னும் இசை
பாடும் } வையப் பாடப்பெற்ற

கணபுரத்து — திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந்

தருளி யிருக்கிற

என் கருமணியே!—;

மருவும் சிலை } அம்புகள் பொருந்திய (ஸ்ரீ
வலவா } சார்க்கமென்னும் கிள்ளை

ஆனவல்லவனே!

இராகவனே! தாலேலோ—.

கருத்துரை:—“தாமரைமேல் அயனவனைப் படைத்தவனே!” என்று
சொல்லி, “தயாதன்றன் மாமதலாய்!” என்று சொன்னவிது—ஸகல விபூதித்
தும் பிகாவாயே நீ அவ்விபூதியில் ஒரு பிபீலிகாப்ராயண தசாதனைப் பிகாவா
கக் கொண்டு ‘அவனுடைய பிள்ளை’ என்னும்படியாகப் பிறந்த அநிசயம் என்
கொல்! என வியந்தவாரும். அயன்—அஜன்; அ—விஷ்ணு; (அவனிடத்தில்
நின்றும்) ஜன்—தோன்றியவன். “அயனவன்” என்றவிடத்து, அவன்—முதல்
வேற்றுமைச் சொல்லுருபு.

தயாதன்:—உபராயி; [உபராயிக்ஷா அபுதிஹதமதி: நயிபவ்யஸ:]
பத்துத்திக்கிலுந் தடையின்றிச் செல்லுந் தேகாபுடையவன் என்று பொருள்;
இதனால், எங்கும் தடையின்றிச் செல்லவல்லவன் என்றதாயிற்று: இத்தன்மை.
இத்தானை வலியுழித்த ஸம்பராஸாரண வதைசெய்யும்பொருட்டு அவன் மாயையி

ஆம் சென்ற இடமெல்லாம் விடாது தொடர்ந்து சென்றதனால் விளங்கியது. மைதிலி - செலியி; மிதிசைபரசன் மகள்.

“ஏமருவுஞ்சிலை” = ஏ—எய்கையிலே, மருவும்—மூட்டாசின்ற, சிலை—சில், என்றும் பொருளாகலாம்: ஆரேனும் பிடிக்கிலும் எய்கையிலே மூட்டும் சில் என்பது கருத்து: வெரு சாதுரியமாய் அடக்கி ஆளத்தக்க சில்—என்றவாறு: இக்கருத்துத் தோன்றவே பெரியாழ்வாரும் “சாங்கமென்னும் சில் ஆண்டான் றன்னை” என்றருளிச் செய்தாரென்க.

(ச)

பாராளும்படர்செல்வம் பரதகம்பிக்கையருளி
ஆராவண்பிணையவனோடு அருங்காணம் அடைந்தவனே!
சீராளும்வரைமார்பா! திருக்கண்ணபூத்தரசே!
தாராளும்நீண்டமுடி எந்தாசரதி! தாலேலோ.

(ஊ)

பதவுரை.

பார் ஆளும் } பூமி முழுவதையும் ஆட்சி
படர் செல்வம் } புரிகையாகிற பெரிய ரா

ஜய னம்பத்தை

பரதன் கம்பிக்கை—தீ பரதாழ்வானுக்கே
அருளி—சீயமித்து விட்ட

ஆர அன்பு } பரிபூர்ணமான பக்கப் பெ
இணையவனோடு } ருங்காதலையுடைய இணைய

பெருமானுடன் கூட

அரு காணம் } (புருவதற்கு) அருமையான
அடைந்தவனே } காட்டைக் குறித்து ஏழ

ந்தருளினவனே!

சீர் ஆளும் } வீரலக்டுமிக்கு இருப்பிடமாய்
வரை மார்பா } மலை போன்ற திருமார்வை

யுடையவனே!

திருக்கண்ணபூத்த அரசே!—

தார் ஆளும் } மாலையோடு கூடின சிறந்த
நீன் முடி } திருமுடியை யுடையவனே!

என் தாசரதி! தாலேலோ—

கருத்துரை:—இராமபிரான் வரவாஸபாத்திரை புறப்படும்போது பரதாழ்வான் அப்போத்தியில் இல்லாமைபாலும், அவனிடத்தில் இராமன் ராஜ்யமைப்பதை அப்போது அந்நாளமைபாலும் “பரதகம்பிக்கையருளி அருங்காணம் அடைந்தவனே!” என்று எங்கனவே சொல்லக்கூடும்? என்று சிலர் சங்கிப்பர்; கைகேயியின் இரண்டு வரங்களை நிகழவேற்றுதற்காகவே இராமபிரான் வரவாஸபாத்திரை புறப்பட்டனானைதலால், அவ்விரண்டு வரங்களுள் முதல்வரம் ‘பரதனுக்கு அரசாட்சிச் செல்வமளித்தல்’ என்பதாகலால், அவ்வாறே பரதன் அரசனாவதை இராமபிரான் அறுமதி பண்ணியே வரவாஸஞ் சென்றனானைதலால் “பாராளும் படர் செல்வம் பரதகம்பிக்கையருளி.....அருங்காணம் அடைந்தவனே!” என்னக் குறையிலே என்க.

பரதன் என்ற பெயர் ராஜ்ய அரசத்தை நினைத்த வல்லவனென்று உறுப்புப் பொருள்படும்; இராமன் வரவாஸஞ்செல்ல, தசரதன் சுவர்க்கம் பு, அரசனில் லாததாதும் ராஜ்யத்தை இவன் பாதுகாக்கும்படி நேரிடுவதை முன்னமே ஞானக் கண்ணினாலறிந்து வலிந்தமுனிவர் இவனுக்கு இத்திருநாமமிட்டனர் என்று உணர்க. நற்குண நற்செய்கைகளில் இவன் மிகச் சிறந்தவனானதலால் ‘பரதகம்பி’ என்றார். அத்தன்மையை, “ஆபிரமிராமர் நிக்கௌவரோ அறியிலம்மா” (கம்பர்) என்று குறப்பெருமாள் பரதனைக் கொண்டாடியது கொண்டு உணரலாம்.

வடவாஸஞ் செல்லும்போது இராமபிரான் இளைப்பெருமானே நோக்கி, 'இளையோய்! நான் போகிறேன்; நீ இங்கேயிருப்பாயாக' என்றபோது, அவர் தமது கைக்கரிய ரூசியையும் பிரியில் தரிசுமையையும் பாக்கப்போகத் தம்பையுங் கூட்டிக்கொண்டு போதும்படி செய்தனராதலால் "ஆராவன்பிளையவனே" என்றார். [அருங்காணம்.] 'கல் பிறைந்து தீர்த்து, கழையுடைந்து கால் சுழன்று, பின்னுர் திரைவயிற்றுப்பேயே திரித்துலவாக், கொன்னவிலும் வெங்கானம்' [பெரிய திருமுடல்] என்றார் கவிமனும். (௫)

சுற்றமெல்லாம்பின்தொடரத் தொல்கானமடைந்தவனே!
அற்றவர்கட்கு அருமருந்தே! அயோத்திகர்க்கு அதிபதியே!
சுற்றவர்கள்தாம்வாழும் கணபுரத்து என்கருமணியே!
சிற்றவைதல்.சொற்கொண்ட சீராமா! தாலேலோ.

(௬)

பதவுரை.

சுற்றம் எல்லாம் } எல்லா உறவினரும் பின்னே
பின் தொடர } தொடர்ந்து வா,
தொல் கானம் } புராதகமான தண்டகாரணிய
அடைந்தவனே } த்துக் கெழுந்தருளினவனே!
அற்றவர்கட்கு—உணக்கே அற்றுத்தீர்ந்த பரம
பக்தர்களுக்கு
அரு மருந்தே—(ஸம்ஸார ரோகத்தைத் தணிக்க)
அருமையான மருந்து போன்றவனே!
அயோத்தி நகர்க்கு } அயோத்திய நகரத்திற்கு
அதிபதிய } அரசனே!

சுற்றவர்கள் தாம் வாழும் } ஞானிகள் வாழ்த
கணபுரத்து } ம்ரு இடமான
திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்
தருளி யிருக்கிற
என் கருமணியே—லீலமணிபோ லுதிய எம்
பெருமானே!
சிற்றவை தன்—சிறிய தாயாராகிய கைகேயியி
னுடைய
சொல் கொண்ட } சொல்லை ஏற்றுக்கொண்ட
சீராமா } ஸ்ரீராமனே தாலேலோ—

கருத்துரை:—இராமபிரான் காட்டுக்குப் புறப்படும்போது பிரிவாற்றமாட் டாத ப்ரஜைகளெல்லாம் கூடவே புறப்பட்டு, இராமன் எவ்வளவு தகைந்த போதிலும் நிலலாமல் பின்தொடர்ந்து சென்று தமஸாரதிக்கரையில் இராததங்கி உறங்குகையில், இராமன் அப் பெளரஜைங்களை வஞ்சித்துவிட்டுத் தேரை ஒட் டிக்கொண்டு சென்றபிறகு, பிரஜைகள் கண்கிழித்து இராமனைக்காணாமல் பின் தொடர்ந்துபோக வழிவெறியாமல் அழுது அலமந்து மீண்டும் அயோத்திக்கே சென்று சேர்ந்தனர் என்று ஸ்ரீராமாயணத்திற் கூறுகிறீர். இங்கு, "சுற்றமெல் லாம் பின் தொடரத் தொல்கான மடைந்தவனே!" என்றருளிச்செய்தது சேர்வ தென்கனே? என்று எம்பெருமானார் திருவொலக்கத்தில் பாஸ்தாவம் நிகழ் அதற்கு எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தது—“அற்றம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்று சொன்ன எல்லாவடிமையும் செய்யு மிளையபெருமாள் கூடப்போகையாலே எல்லா பந்துக்களும் கூடப்போனார்களாய்த்தே” என்றும்: இது ரலோத்தி யாக அருளிச்செய்தபடி; வஸ்துதல்து=சுற்றமெல்லாம் பின்தொடரப் பெரு மாள் புறப்பட்ட வ்ருத்தாந்தமே இப்பாட்டில் கூறப்பட்டிருக்கின்றதென்பர் சிலர்.

அற்றவர்கள்:—“வொய்வொஹ்ணஹ்ருயிவொ வாதவ்ருஹ்ணொ
உஹாஹு! தஹொயொநாயவஹு! ராகுஹொஹ்ருதெஹுஸா! வஹி
வஸுஸாஸீராணி லோதஹாவிதா துதாஹ். ஹதாநாநாகுஹொ வெஹ்

‘‘ஓவ்வொரு நாள்வந்தியாய்தெ’’ [ஓராமா - ஆ - ௭ - ௧௫] என்று சரபங்காசாமத்தில் வந்து கதறின தண்டகாரணிய வாஸிகளான முனிவரைச் சொல்லுகிறது. அங்ஙனம் வந்து வேண்டிக்கொண்ட முனிவர்களைநோக்கி ‘‘அப்படியே நான் உங்கள் விரோதிவர்க்கக்களை வேறத் தொலைத்த விதிதேன். அஞ்சேல்பின்’’ என்று உறுதிமொழி கூறிய இராமபிரான் அந்தப் பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றுகற்பொருட்டு தண்டகாரணியத்திற்குப் புறப்படுகால், பிராட்டி பெருமானை நோக்கி, ‘‘ஆரியரே! தாபஸவந்தத்தியை அவலம்பித்த வந்து சேர்ந்தவிடத்தில் கூத்தியாய்க்குத்தியைப் பாராட்டக் கருதுவது உடக்குத் தகுதியல்ல; உமது விஷயத்தில் ஒரு குற்றமுஞ் செய்யாத பிரானிகளை நீர் கொல்ல முயல்வது அநியாயமாகும், என்று பலவாறாக உணர்த்த; அது கேட்ட இராமபிரான், ‘‘ஸீதே! நான் பிரானனை விட்டாலும் விடுவேன்; லக்ஷ்மணனையும் உன்னையும் விட்டாலும் விடுவேன்; யாருக்காவது பிரதிஜ்ஞை செய்து கொடுத்து அதிலும் பிரமஞானிகளுக்குப் பிரதிஜ்ஞைசெய்து கொடுத்து அதை மாத்திரம் நிறைவேற்றாது விடவேமாட்டேன்; ரிஷிகள் தாம் என்னிடம்வந்து முறையிடாமற் போனாலுங்கூட அவர்களை ஸம்ஸ்கரிப்பது எனது கடமை; பிரதிஜ்ஞையும் பண்ணிக் கொடுத்துவிட்ட பின்னர் இனி நான் தவறக்கூடுமோ?’’ என்று சாக்கர வார்த்தை சொல்லி அப்முனிவர்களைக் காத்தருளினவாறு கூறும் ‘‘அருமருந்தே!’’ என்னும் விளி.

பெற்ற தாயான கௌஸல்யா! ‘என் நாயனே! உன்னைப்பிரியில் தரியேன்’ என்று பிண்டொடர்ந்து புலயபச்செய்தேயும் மாற்றுத்தாயான கைகேயியின் சொல்லையே சிமேற்கொண்டு வளஞ்சென்ற குணத்தைக் குலாவுவார் ‘‘சிற்றைவ தன் சொற்கொண்ட சிரமா!’’ என்கிறார். சிறு—அவ்வை; சிறிய நாயார். (௧)

ஆலினிலைப்பாலகனாய் அன்று உலகமுண்டவனே!

வாலியைக்கொன்று அரசு இனையவானரத்துக்கு அளித்தவனே!

காலின்மணிகளாயிலக்கும் கணபுரத்து என்கருமணியே!

ஆலிநகர்க்கு அதிபதியே! அயோத்திமனே! தாலேலோ.

(௭)

பதவுரை.

அன்று—முன்பு மஹாப்ரளயம் வந்தபோது
ஆலின் இலை—ஓர் ஆலந்தளிர்நிலை
பாலகன் ஆய்—குழந்தை வடிவாய்க்கொண்டு
உலகம்—லோகங்களை யெல்லாம்
உண்டவனே—திருவயிற்றில் வைத்து நோக்
கினவனே!
வாலியை கொன்று—வாலியைக் கொலைசெய்து
இனைய வானரத்துக்கு—அவனது தம்பியான
ஸ்கீவனுக்கு
அரசு அளித்தவனே—நாயுயர்க்கக் கொடுத்
தவனே!

காலின் மணி—கால்வாய்களிலுள்ள ரத்தங்களை
கரை அலைக்கும்—சரையிலே கொண்டு கொழிக்
கப்பெற்ற
கணபுரத்து—திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளி
யிருக்கிற
என் கரு மணியே!—;
ஆலி நகர்க்கு—திருவாலி திருநகரிக்கு
அதிபதியே—தலைவனே!
அயோத்தி மனே—அயோத்தி நகர்க்கு அரசு
கனே!
தாலேலோ—.

கருத்துரை:—இராமபிரான் பதினாண்டு வருஷகாலம் வசுவாஸஞ் செய்வதாக உடன்பட்டிருக்கின்றமைபால் கிஷ்கிந்தா பட்டணத்தினுள்ளே தான் புதாது

இனையபெருமானே நோக்கி 'நீ கிழிந்தையிற்சென்று ஸூத்ரீவனுக்குப் பட்டாபி ஷேக்ஞ் செய்து வா' என்று நியமிக்க, அங்கனமே லக்ஷ்மணன் போடப்பட்டாபி ஷேக்ஞ் செய்திருக்க, இங்கு, "இனையவானாதத்துக்கு அரசு அளித்தவனே!" என்று பெருமானே நோக்கிக் கூறுதல் பொருந்துமாறென்? எனில்; இராமன் எவுதற்கருத்தா [ப்ரயோஜக கர்த்தாவும்,] லக்ஷ்மணன் இயற்றுதற்கருத்தா [ப்ர யோஜ்பகர்த்தாவும்] ஆதலால் இதிற்குறையொன்றுமில்லை யென்க. சூர்ப்ப ணகையை அங்கபங்கஞ் செய்தது இனையபெருமாளாயிருக்க, "கொல்லையாக்கியை மூக்கரிக்கிட்ட குமாணர்" என்றும், "சூர்ப்பணகாவைச் செவியொடு மூக்கு, அவளார்க்க அரிந்தான்" என்றும், "தன்னை நயந்தானேத் தான் முனிந்து மூக் கரிந்து" என்றும் இராமபிரானே அது செய்ததாக அருளிச்செய்துள்ள இடங் களில் பூருவர்கள் அருளிச் செய்யும் யோஜனை நினைக்கத்தக்கது: ["நாஸ்யு டிக்ஷி ணொவாஹம்" இத்யாதி]

"காலின் மணிகரையலைக்கும்" = உள்ளுக்கிடக்கிற எதற்களைக் காற்றாலே கரையிற் கொழிக்கு மென்னுதல்: அன்றி, கால் என்று கால்வாய்களைச் சொல்லிற் குய், கால்வாய்களில் மணிகளைக் கொண்டுவந்து கரையிலே ஏறிடு மென்னுதல்.

"ஆசிரகர்க் கதிபதியே!" என்ற விடத்தில், "ஒரு வாலியைக்கொன்று ஒரு வாலிதன்னைத் துணையாகக் கொள்ளப்பெற்றதே!" என்று சாடுக்தி அருளிச் செய்வர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. (எ)

மலையதனால் அணைகட்டி மதிளிலங்கையழித்தவனே!

கிலைகட்டைக்கடைந்து அமரர்க்கு அமுதருளிச்செய்தவனே!

கிலைவலவந்தாம்வாழும் கணபுரத்து என்கருமணியே!

கிலைவலவா! சேவகனே! சீராமா! தாலேலோ.

(அ)

பதவுரை.

மலை அதனால் } மலைகளைக்கொண்டு மேதுபந்
அணை கட்டி } தனம் பண்ணி
மதிள் இலங்கை } அரணையுடைத்தான வங்கா
அழித்தவனே } புரியைப் பாழ்படுத்தின
வனே!
அலை கடலை } அலையெறிவின்ற திருப்பாங்கட
கடைந்து } லைக்கடைந்து
அமரர்க்கு—தேவர்களுக்கு
அமுத—அம்ருதத்தை
அருளிச் செய்தவனே—கொடுத்தருளினவனே!

கிலை வலவர் தாம் } வகை சாஸ்திரங்களையும்
வாழும் கணபுரத்து } நன்கு அறிந்தவர்கள்
வாழ்ந்தி திருக்கண்ணபுரத்தில்
எழுந்தருளியிருக்கிற
என் கரு மணியே!—;
கிலை வலவா—(ஸ்ரீ சாங்கமென்னும்) வில்லைச்
செலுத்தவல்லவனே!
சேவகனே—வீரனே!

சீராமா! தாலேலோ—.

கருத்துரை:—வாகா ஸேனையுடனே கடற்கரையை யடைந்த இராமபிரான், கடலைக் கடக்க உபாயஞ் சொல்லவேண்டுமென்று கட லாசனாகிய வருணனை வேண்டித் தப்பியுபநத்தில் படுத்து மூன்று நாளைவும் ப்ராயோபவேசமாகக் கிடக்க, ஸமுத்திராஜன் அப்பெருமானது பெருகையை மதியாமல் உபேசாகூபர யிருந்துகிடவே ஸ்ரீராமன் அது கண்டு கோபங்கொண்டு அனைவரும் கடந்தே செல்லும்படி கடலை வற்றச்செய்வேண்டு என்று சூக்ஷ்மபாஸ்தரத்தைத் தொடுக்கத்

தொடங்க, அவ்வளவிலே வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிவந்து இராமபிரானைச் சாண மடைந்து, கடல் வடிவமான தன்மேல் அணைகட்டுதற்கு உடன்பட்டு ஒடுங்கி நிற்க, வாநரப்படைபைத் துணையாகக் கொண்டு லேறுபந்தஞ் செய்து கடலைக் கடந்து இலங்கை பாழாளாகப் படைபொருத வரலாறு அறிவித்தக்கது.

ராமாவதார திவ்ய சேஷத்தங்களை அதுபவித்து வரலா நின்ற இவ்வாழ்வார் “அலைகடலைக் கடைந்து அமரர்க் கழுதருளிச் செய்தவனே!” என்று வேறொ ரவதாரத்தின் செயலை ஊடே உரைப்பானேன்? எனில்; கடலை அணைசெய்தது திருமாமகளைப் பெறுதற்கானுப்போலவே கடலைக் கடைந்ததும் திருமாமகளைப் பெறுதற்கானமையால் இச்சேர்த்தியழகையிட்டு ஸமுத்ர மதந் வந்தார்த்தத்தை யும் இங்கே அதுபவிக்கின்றார் போலும்: “அண்ணல் செய்து அலைகடல் கடை ந்து அதனுள் கண்ணுதல் நஞ்சண்ணக் கண்டவனே!, விண்ணவாமுதுண அமுதில் வரும் பெண்ணமுதுண்ட வெம்பெருமானே!” என்ற பெரிய திருமொழியை அதுஸர்க்கிச்சு.

சேவகனே! = சேவகம் “என்று பராக்ரமத்துக்குப் பெயராதலால், மஹா வீரனே! என்றபடி. “சிலைவலவா! சேவகனே!” என்ற சேர்த்தியால், சார்ங்க மும் மிகை என்னுமாபடியான விரப்பாடுடையவன் என்பது போதரும். (அ)

தனையலிழும்நறுங்குஞ்சித் தயரதன் தன் தலமதலாய்!

வனைய ஒருசிலையதனால் மதிளிலங்கையழித்தவனே!

களைகழுநீர்மருங்கலரும் கண்புரத்து என்கருமணியே!

இனையவர்கட்கு அருளுடையாய்! இராகவனே தாலேலோ.

(கூ)

பதவுரை.

தனை அலிழும் } கட்டு அலிழும்படியான நறு
நறு குஞ்சி } காற்றமுடைய மயிர்முடியை

யுடையான

தயரதன் தன்—தசாத சக்ரவர்த்தியனுடைய

குலம் மதலாய்—சிறந்த திருக்குமானே!

ஒரு சிலை வனைய—ஒப்பற்ற வில்வானது வனைய

அதனால்—அந்த வில்லாலே

மதிள் இலங்கை அழித்தவனே!—;

களை கழுநீர்—கனையாகப் பறிக்கப்பட்ட செங்
கழுநீர்கள்

மருங்கு அலரும் } சுற்றிலும் மலரப் பெற்ற

கண்புரத்து } திருக்கண்ணபுரத்தி லெ

ழுந்தருளி யிருக்கிற

என் கரு மணியே!—;

இனையவர்கட்கு—இனையவர்கள் விஷயத்திலே

அருள் உடையாய்—கருணை பொருத்தியவனே!

இராகவனே! தாலேலோ—.

கருத்துரை:—“தனையலிழும்” என்றதனால் ருமுனின் பரிமளத்தின் மிகுதி கூறப்பட்டதாம்; பரிமளம் விஞ்சினால் கட்டு அலிழும்மென்க. மதலாய் = ‘மதலை’ என்பதன் விளி.

“[வனைய வெருசிலை இதயாதி.] ப்ரஹ்மாஸ்த்ராதிகளில் வாய்மடியும் ஊரை மதுஷ்யத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான வில்லாலே அழியச் செய்தவனே!” என்று விபரங்கியான வாக்கியம் அச்சப் பிரதிகளில் காண்கிறது; “ப்ரஹ்மாஸ்த்ராதிகளில்” என்பதை, ‘.....கரும்’ என்று திருத்துவர் பெரியோர்: லங்கையை அழியச் செய்யவேணும் என்று ப்ரஹ்மாஸ்த்ராதிகளைப் பிரயோகித்தாலும் அந்த

அஸ்தாங்கனின் முனை மொக்கையாகுமே யன்றி இலங்கைக்கு ஒரு சேதமும் விளையாதென்பது கருத்து: (லாய் - முனையானது, மடியும் - மொக்கையாவதற்குக் காரணமான, ஊரை - இலங்கையை.)

களைதழுநீர் இதுயாதி. களையாகப் பறித்துக் கரையிலே பொகடப்பட்ட செவ் கழுவீர் மலர்கள், பொகட்ட இடங்களிலே கிடத்து தன்நிலத்திற் போலே செவ்வி பெற்று அலரும் நிலவளம் பொருந்திய திருக்கண்ணபுரம்.

இனையவர்கட்கு அருளுடையாய்! = வாலியை வதைத்து இனையவனுன ஸாக்ரீ வனுக்கு அருள்புரிந்தான்; இராவணனை வதைத்து இனையவனுன விபிஷணனுக்கு அருள்புரிந்தான் என்றிறே பெருமாளுக்குப் ப்ரஸித்தி. தூர்ப்பலர்களாய் இனாத் திருப்பவர்கள் திறத்தில் அருள்செய்பவன் என்றுமாம். (க)

தேவரையும் அசுரரையும் திசைகளையும் படைத்தவனே!

யாவரும்வந்து அடிவணங்க அங்கநகர்த்துயின்றவனே!

காவிரிநல்நதிபாயும் கண்புரத்து என்கருமணியே!

எவரினெஞ்சிலைவலவா! இராகவனே! தாலேலோ.

(க0)

பதவுரை.

தேவரையும்—தேவதைகளையும்

அசுரரையும்—அஸுரர்களையும்

திசைகளையும் — திக்குக்களையும் [அதாவது - எல்லாப் ப்ரதேசங்களையும்]

படைத்தவனே—ஸ்ருஷ்டித்தவனே!

யாவரும் வந்து } ஸகல சேஷரும் வந்து திரு
அடி வணங்க } வடிகளில் ஸேவிக்கும்படி யாக

அரங்கம் நகர்—பூரீநகரத்திலே

துயின் நவனே—பள்ளிகொண்டிருப்பவனே!

காவிரி நல் நதி—காவேரி யென்றிற் சிறந்த நதியானது

பாயும்—ப்ரவஹிக்கப் பெற்ற

கண்புரத்து—திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற

என் கரு மணியே!—;

எவரினெம் } அம்புகள் செறிக்கப் பெற்று
சிலை வலவா } அழகியதாய் (சேஷத்துருக்களுக் கு) க் கொடியாயிருந்துள்ள வில்லை ஆளவல்லவனே!

இராகவனே! தாலேலோ—.

கருத்துரை:—ஸூஹு ஸுத்தருக்களான தேவாஸுரர்களையும், அவர்களுக்குத் தங்குமிடங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து, ஸ்ருஷ்டிப் ப்ரபோஜனம் நிறைவேறும்படி திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் திருக்கண் வளர்ந்தருளுமவனே! ஒருவர் ஏற்றிப் பாய்ச்ச வேண்டாதுபடி தானே வந்து எங்கும் பரக்கும் காவேரியையுடைய திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸுலபனுமவனே! சரங்கமென்றும் வில்லைத் தன் கருத்திலே நடத்த வல்லவனே! தாலேலோ. (க0)

கன்னிநன்மாமதிள்புடைசூழ் கண்புரத்து என்காகுத்தன்

தன்னடிமேல் தாலேலோவென்றுரைத்த தமிழ்மாவை

கொல்நவிலும்வேல்வலவன் துடைக்குலசேகரன்சொன்ன

பன்னியாநூல்பத்தும்வல்லார் பாங்காய்பத்தர்களை.

(க3)

பதவுரை.

என் காருத்தன் } என்வாயியான இரா
தன் அடி மேல் } மபிரான் விஷயமாக
தாலேவோ என்று } (கௌஸல்யை) தாலா
உரைத்த } ட்டிச் சொன்ன பா
பாசாங்களை, (உட்கொண்டு)
கொல் விலும் வேல் } கொலைத் தொழில்
வலவன் குடை } புரிகின்ற வேலா
குலசேனை } யுதத்தைச் செலு
த்த வல்லவரும் குடையை
யுடையவருமான
குலசேனாழ்வார்

கன்னி எல் மா மதின் } சாச்சுதமான சி
புடைரும் கணபுரத்து } தந்த அழகிய
[மதிலகன் காற்புறமும் சூழப்பெற்ற
திருக்கண்ணபுரத்திலே
சொன்ன—அருளிச்செய்த
பன்னிய—பரம்பியதாய்
துவ்—ஸலக்ஷணமாய்
தமிழ் மானை—தமிழ்ப்பாராணியாகிய
பத்தும்—இப்பத்தப்பாசாங்களையும்
வல்லார்—அதிகரிக்க வல்லவர்கள்
பாங்கு ஆய } அமைந்த பத்திமான்னாகப்
பத்தர்கள் } பெறுவர்.

கருத்துரை:—இத்திருமொழி சுற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது இப்பாட்டு. உரைத்த என்பதைத் தமிழ்மொழிக்கு விசேஷணமாகக் கொள்ளாமல், பலவின்பால் வினியாலானையும் பெயராகக்கொண்டு, “உரைத்தவற்றை” என உரைக்கப்பட்டது. “திருக்கண்ணபுரத்திலே தின்றருளின கருஷணனை பன்றியிலே சகாவர்த்தி திருமகனியாய்த்துக் கவிபாடிற்று” என்ற வியாக்கியான கூறித்திடுகனங்க, பாட்டினடைவே அகவலித்து உரைப்பினுமாம்.

பாங்காய பத்தர்கள்=கௌஸல்யை திருத்தாயாராயிருந்த அதுபவித்தாற் போலவும், இவ்வாழ்வார் பத்தராயிருந்த அதுபவித்தாற் போலவும் பகவததுபவத்தைப் பெறுவார்களென்க. (கக)

அடிவரவு:—மன்னு புண்டரிக கொங்கு தாமரை பார் சுற்றம் ஆவின் மலை தலை தேவர் கன்னி வந்தாள்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.
எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாந்திருமொழி - வன்னுளினினை.

ஸ்ரீராமாவதாரத்திற் கௌஸல்யை பெற்ற பேற்றைக்கருதி, அவள் அவ்விராம பிராணைத் தொட்டிலிலிட்டுத் தாலாட்டுக்கூறின முகத்தால் கீழ்த்திருமொழி அருளிச்செய்தார்: தாம் அக்காலத்தில் அவ்விராமபிராணை அதுபவிக்கப் பெறாமல் இழந்தது - மைந்தனான அப்பெருமானைப் பாலப்பிராயத்திலெல்லாம் அதுபவித்து யௌவக பருவத்தில் அதுபவிக்கப்பெறுதே இழந்த தந்தையான தகாதசக்கர வர்த்தியின் தன்மைபோலுதலால், இராமன் வகவானம் புருமளவில் அச்சக்கர வர்த்தி அப்பிரிவை ஆற்றமாட்டாது புலம்பிய புலம்பல் முகமாக இத்திருமொழி அருளிச்செய்கிறார். செல்வச்செருக்காலும் அதிகாரத்தாலும் அஹங்காரமகா ரங்களை அடைதற்கு உரிய ராஜகுலத்திற் பிறந்திருந்தும் எம்பெருமானது இன் னருளாலும் ஸதாசார்ய ஸேவையாலும் அந்தத்தாபிமானங்கள் சிறிதுமில்லா தொழியப் பகவானிடத்திற் பக்தியையும் பாகவதர்களிடத்திற் பிரதிபத்தியை யுமே மிகுதியாகப் பெற்றவரான இவ்வாழ்வார், “சற்பாரிராமபிராணையல்லால் மற்ற துக் கற்பரோ” என்றபடி இராமாவதார வைபவத்தில் மிகவுரிபெட்டு எப்பொழு தும் அகணையே அதுஸங்கிப்பவராய் அக்திவ்ய சரித்திரத்தினிடத்தில் தமக்குள்வ அளவிறக்க ப்ரீதி விசேஷத்தால், வெகுதூலத்துக்கு முன்பு நடந்த அச்சரிக்கோ த்தை அப்பொழுதுதான் நடக்கிறதாக நினைத்து அதற்கு ஏற்ற செய்கைகளை ஏற் றுக்கொள்ளும் இயல்பினராதலால், அவ்வவதாரத்திலே பால்ய நிஷயிற் சிறிது காலமே அவ்விராமபிராணை அதுபவித்துப் பின்பு செடுங்காலம் யௌவக நிலையி லெல்லாம் அதுபவிக்கப் பெறாமலே இழந்த தகாதசக்கரவர்த்தியின் தன்மையாக தாமடைந்து அச்சக்கரவர்த்தி இராமனைப் பிரிந்தவனவிலே இரங்கிப் பேசின பேசு கக்களின் வடிவமாக இத்திருமொழி அருளிச்செய்தின்றுரைந்துக்காண்க.

ஊவந்தாளினினைவணங்கிவளங்கரம் தொழுதேத்த மன்னனாவான்
நின்றனயை அரியனைமேலிருந்தாயை நெடுங்கானம்படரப்போது
என்றுள் எம்இராமாவோ! உனைப்பயந்தகைகேசிதன்சொற்கேட்டு
நன்றுகநானிலத்தையாள்வித்தேன் நன்மகனே! உன்னைநானே.

(3)

பதவுரை.

எம் இராமாவோ—ஓ எமது இராமனே!
வனம் கரம்—அழகிய அயோத்தியாரசைத்
துப் பிராணைகளைவரும்
வல் தாளின் இளை வண (சரண மடைத்
வ்வி தொழுது ஏத்த) வர்களை எப்
பொழுதும்

விடாமற்பாதுகாக்கும்) வலிமையை
யுடைய (உனது) இரண்டு திருவடி
களிலும் (விழுந்து) எமன்கசித்து
(எழுந்து) கைகூப்பி நின்று துதிக்க,

மன்னன் ஆவான் } அரசனாகப் பட்டாபி
நின்றனைய } ஷேகஞ் செய்த
கொன்னுதற்கு வித்தனாய் நின்றவனும்
அரி அண்ணமேல் } சிங்காசனத்தின் மீது
இருந்தாயை } வீற்றிருக்க விச்சனா
யிருந்தவனுமான உன்ன
மெய்க்கனம் படா } பெரியகாட்டிற்கெல்
போரு என்றான் } லுதற்கு (இச்சன்
விட்டு வீங்கிப்) போ' என்று
(கைகேயி: கூறினான்);

நல் மகனே—எல்ல குமாரனே !

என்—என்

உனை பயந்த கைகேயி } உன்னைப் பெற்ற
தன் சொல் கேட்டு } வளர்த்த தாயான
[கைகேயியின் வார்த்தையைக்கேட்டு
கன்றாள் உன்னை ஈனாள்; கன்றாள் உன்னை
லத்தை ஆன்வித்தேன்] கில்வலகத்தை
ஆனும்படி செய்தேன்?

கருத்துரை:—தண்டகாரணியத்தில் வைத்துக்கொண்ட பட்டணத்தில் வலிப் பவனும் தீமீதவனும் என்று மறுபொருள்வனும் இந்திரனை வென்றவனுமான சம்பராஸாரினை இந்திரனது வேண்டுகோளின்படி, வெல்லுதற்பொருட்டுக்கைகே யியுடன் சென்ற தராத சகாவத்தி அவ்வகாரினை எதிர்த்துச் செய்த பெரும் போரில் அவனால் விரணப்பட்டு மூர்ச்சையடைந்த பொழுது, அச்சக்காவத் தியை அசுரர்கள் வதை செய்யாதபடி, கைகேயி போர்க்களத்திலிருந்து எடுத்துச் சென்று பாதுகாக்க, மூர்ச்சை தெளிந்தவுடன் தசரதன் தனக்குக் கைகேயி செய்த உயிருதலிக்காக மிக மகிழ்ந்து தான் அவட்கு அவள் வேண்டும் இரண்டு வரங்கள் கொடுப்பதாக வாக்கு அளிக்க, அவள் அவற்றைப் பின்பு தனக்கு வேண் டும்பொழுது கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்வதாகச் சொல்லியிருந்தாள்; வீதாகல் யானத்தின் பிறகு தசரதர் இராமபிரானுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய யத்த னிக்கையில் மகதரை 'சூழ்ச்சியால் மனங்கலக்கப்பட்ட அக்கைகேயி தசரதரை ரோக்கி முன்பு அவர் தனக்குக் கொடுத்திருந்த இரண்டு வரங்களுக்குப் பானாகத் தன்மகனான பாதனுக்குப் பட்டங்கட்டவும் கௌஸல்யை மகனான இராமனைப்பி னுண்கு வருஷம் வனஞ்செலுத்தவும் வேண்டிமென்று சொல்லி வற்புறுத்த, அது கேட்டு வருந்தின தசரதர் ஸத்யவாதியாகையால் முன்பு அவட்கு வரங்கொடுத் திருந்த சொல்லத் தவறமாட்டாமலும் இராமனிடத்து உள்ள மிக்க அன்பினால் அவ்வாத்தை நிறைவேற்றுமாறு சொல்லவும் மாட்டாமலும் கலங்கி வாங்கிறக்க மாட்டா திருக்கிற ஸமயத்திலே கைகேயி இராமனை வரவழைத்து 'பிள்ளாய்! உங்கள் தந்தை பாதனுக்கு நாடு கொடுத்துப் பதினான்கு வருடம் உன்னைக் காடே றப் போகச்சொல்லுகிறார்' என்று சொல்ல, அச் சொல்லைத் தலுமேற்கொண்டு இந்த மஹாத்தரையின் வார்த்தையையும் அவட்குத் தனதுதந்தை கொடுத்திருந்த வரங்களையும் தவறாது நிறைவேற்றி மாத்ரு பித்தரு வாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்தலி னிமித்தம் இராமபிரான் தன்னைப்பிரியமாட்டாது தொடர்ந்த இலக்குமணனோடும் ஸீதைபோடும் அபோத்தியை விட்டு வீங்கி வினவாசம் புக்கனன்—என்பது வர லாறு.

வஸ்தாள்=“ வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்” என்றார் நம்மாழ்வாரும். “பிராட்டியும் அவனும் விடினும் திருவடிகள் விடாது; திண்கழலாயிருக்கும்” என்ற முழுகூப்படி. ஸ்ரீஸூக்தியுங் காண்க. “சுநதிசு?ணியம் ஹி வரண ம் ஹணம் !”

தசாகர் நீதிவறமல் சக்ரவர்த்தியாய் உலகமுழுவதும் அரசாண்டுகொண்டிருக்கையிலும், ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேக மென்ற செய்தியைச் செவியுற்ற மாத்நீர்த் திலே ஸகலப்ராஜைகளும் நற்குண நற்செய்கைகளிற் சிறந்த அவ்விராமபிரான் பக்கல் தம் தபக்துள்ள அன்புமிருகியால் வரம்புகடந்த களிப்புக்கொண்டு அவன் திருவடிகளை வணங்கி வழிபட்டுத் துதித்தனராதலால், "வந்தாளினினை வணங்கி வளநகரம் தொழுதேத்த" என்றார்.

வளநகரம் = ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகத்தின்பொருட்டு அற்புதமாக அலங்கரிக்கப்பட்ட திருக்கரி பென்றபடி. முடிசூட்டுதற்கு முன்பு அநுஷ்டிக்கவேண்டிய விதங்களைப்பெல்லாம் நடத்தி முடித்துத் திருவபிஷேகத்தின் பொருட்டுக் காப்பு நான் கட்டப்பெற்று நிற்கின்றனனாதலால், மன்னனாவான் நின்றாயை எனப்பட்டது.

"அரியணைமேல் இருப்பாயை" என்று எதிர்காலந்தோற்றச் சொல்லவேண்டுமிடத்து 'இருந்தாயை' என்று (இறந்தகாலமாகச்) சொன்னது வினாவும் தெளிவம்பற்றி வந்த காலவழுவமைதி: "வினாவினு மிகைவினா; தெளிவினு மியல்வினா; பிறழவுப் பெறுஉமக் காலமு மேற்புழி" என்பது நன்னூல். சிங்காசனத்திலே ஏறியாய்விட்டதென்று சொல்லும்படி தோன்ற வித்தனாயிருந்த உன்னை என்றபடி. அரியணை—சிங்கத்தின் வடிவந்தோன்றச் சித்திரித்துச் செய்யப்பட்ட சீடம்: ஸிம்ஹாஸனம் அரி—சிங்கம்.

"நெடுங்கானம் படரப்போகு என்றான்" என்றது—'இருக்கரினின்றும் புறப்பட்டு வழியேபோய்க் காட்டிலே புதுவது' என்று முறையே சொல்லாமல் முதலிலேயே 'நெடிய காட்டிலேறப் போ' என்று சிந்துங் கண்ணோட்டமின்றிச் சொன்ன கொடுமையைக் காட்டும். எம்மிராமாவோ = நற்குண நற்செய்கைகளினாலும் வடிவமுதினாலும் எங்களைப்பெல்லாம் ரசிப்பிக்கவல்லவனே! என்றபடி: அலமௌஜஸன் போலக் குணக்கேடும் ஒழுக்கக் கேடுமுடையானவனைப் போகச் சொல்வது உசிதம்; அங்ஙனஞ் சிந்தியின்றி, நினைக்கவும் சொல்லவும் காணவும் தாபம் போம்படியான உண்மையன்றோ போகச்சொன்னான் என்க.

'கூனிபாகிய மந்தரை கலஹஞ்செய்வதற்கு முன்பு கைகேயி இராமனிடத்துத் தன்மகனிடத்திற் போலவே மிக்க அன்பை இயல்பிலே வைத்திருந்தனளாகலால் "உனைப் பயந்த கைகேசி" என்றார். பயந்த—பெற்ற. மெய் கொந்துபெற்ற தாயைப்போல மிக்க பரிவுடைபனாயிருந்த - என்றதாயிற்று. ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகமென்ற செய்தியை மந்தரை சொல்லுவதற்கு முன்பு கைகேயி அவனிடம்: "பராவரும் புதல்வரைப் பயக்க யாவதும், உராவருந்தாயரை விட்டுறுதி காண்பரால், விராவரும் புலிக்கலாம் வேதமெயென, இராமனைப் பயந்த நெற்து இடருண்டோ?" [கம்பராமாயணம், அயோ-உ-சஎ.] என்றதனையும், அச்செய்தியை அவள் கூறக்கேட்டவுடனே அவளுக்குச் சிறந்ததோர் நற்குணத்ததைப் பரிசு கொடுத்ததையுண்க. அங்குக் கம்பர் 'மாற்றமஹிமையசெய மக்கையுள்ளமும், ஆற்றல் சரல் கோசலயறிவு மொத்தவால், வேற்றுமையுற்றிலள்" (ருக) என்றதும் ஷோக்கத்தக்கது. இனி, "உனைப்பயந்த கைகேசி" என்பதற்கு, 'உன்

விளக்குகிறது அச்சங்கொண்ட கைகேயி' என்றுரைத்து, இராமன் அகப்பெற்றுத் தனக்கும் தன்மனைப் பாதனுக்கும் தன் தந்தைக்கும் பெருந்திங்குகளுண்டாமென்று மந்தரை சூழ்ச்சியாற் கைகேயி மனங்கலங்கினமையைத் தெரிவிக்கும் இந்த அடைமொழி என்பர் சிலர்; இவ்வர்த்தம் மிகவும் அஸ்வரஸம்; பயந்த என்னும் பதத்திற்கு 'அஞ்சின' என்று பொருளாயிடத்து அப்பதம் வடமொழியில் [லீ] என்கிற தாறு வயயாகப் பிறந்ததொரு பெயரெச்சமாக இருத்தல் வேண்டும். இக்கையை சொல் வாய்வார்த்தையில் பெரும்பான்மையாக வழங்கப்பட்டாலும் ஆழ்வாராணிச் செயல்களிலும் மற்றும் உத்தம கவிதளின் பிரபந்தங்களிலும் வரக்கண்டிலோம்.

“உன்ருக உன்னை நானிலத்தை ஆள்வித்தேன்” என்றது—‘கல்விக்கடிக்க நன்றாய்ச்சமைத்தாய்’ என்பது போன்ற விபரீதலக்ஷணம். இப்படி நான் உன்பக்கல் பெருந்திங்கு செய்தகிடத்திலும் நீ சிறிதும் குணங் குறைந்தாயில்லை; உன்குணம் மேன்மேல் மிக்து விளங்கப்பெற்றாய்; நானே குணக்கடுதையாய்ப் பின்றேன் என்பான் “நன்மகனே!” என்று விரித்தான்; புதலாகுணங்களைப் பூர்த்தியாகவுடையவன் என்றபடி; தன் சொல் தவறாது நடக்கும்வனான மகனென்க. சுற்றடி இரக்கத்தை நன்கு விளக்கும்.

பொரு—என்றான் = பேசுகின்றான் என்று புணர்த்தக்கது, சிறுபான்மை உயிர்வரக் குற்றியலுதரம் கெடாது பொது விதியால் வகரவுடம்பாடு மெய் என்று பொருவென்றான் என்று நின்றது; இவ்விடத்து இது செய்யுளோசை கேட்கப்படாது.

இராமாவோ:—ஓகாரம் மிக்கது, புலம்பல் விளியாகலின்; “புலம்பின் ஓவும் ஆதும்” என்றார் கண்ணாலாரும்.

“உன்னை நானிலத்தை ஆள்வித்தேன்” இரண்டு செயப்படு பொருள் வந்தவினை; ஐக்கி-கக-கிரிவுபொழி மென்பர் வடநூலார். நானிலம்—நால் நிலம்; நால்வகை நிலங்களை யுடையது என்று பொருள்படும்; பூமியின் காரணக்குறி; பண்புத்தொகையன்மொழி. நால்வகை நிலங்களாவன - மூல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்பன. கடும் காடுசார்ந்த இடமும் - மூல்லை; மலைபுழை காடு சார்ந்த இடமும் - மருதம்; கடலும் கடல்சார்ந்த இடமும் - நெய்தல். நீரும் சிறுநிலமில்லாததான பாலேநிலம் பிராணி ஸஞ்சாரத்துக்கு உரியதன்றாலால் விலக்கப்பட்டது. அன்றியும், பாலைக்குத்தனியே நிலமில்லை யென்றும், மற்றை நான்கு நிலங்களும் தம் இயல்பு திரிந்தகிடத்தே பாலையாமென்றுள்ளனவையென்று (4)

வேவ்வாயேன்வேவ்வாரைகேட்டு இருநிலத்தை வேண்டாதேவினைந்துவென்றி
மைவாயகளிற்றொழிந்துதேரோழிந்து மாவொழிந்து வனமேமேலி
நெய்வாயவேல்நெங்கன்கெரிழையும் இளங்கோவம்பின்பபோக
எவ்வாறுநடந்தனை? எம்மிராமாவோ! எம்பெருமான்! என்செய்கேனே! (2)

பதவுரை.

எம் இராமாவோ!—;
 வெவ் வாயேன் வெவ் } கொடிய வாயையு
 உரைகேட்டு } டையேனான வெ
 ன்னுடைய கடுஞ்சொற்களைக்
 கேட்டு
 இரு நிலத்தை } பெரிய நிலவுகத்த அர
 வேண்டாதே } சாட்சியை விரும்பாம
 லே விட்டிட்டு
 விரைந்த—செவ்விரைந்த.
 வெவ்வி மை வாய வளிற் } வெற்றியை வி
 ஒழிந்ததேர் ஒழிந்த } னைப்பதான
 மா ஒழிந்த } மைமலை
 [போன்ற வடிவத்தையுடைய யானையும்
 தேரும் குதிரையுமாகிய வரஹ
 காவனை யொழிய
 விட்டு

வனமே மேலி—சாட்டையே சேர்த்த
 வெவ் வாய வேல் கொடும் } செய்யுளிய துணி
 கண் கேரிழையும் } யையுடைய
 வேலாயுதம் போன்ற நீண்ட
 கண்களையும் தருதலான
 ஆபரணவகையுமுடைய
 யானை பிராட்டியும்

இனம் கோவும்—இனைய பெருமானும்
 பின்பு போக—உன் தொடர்ந்துவா
 எ ஆறு கடத்தின—எவ்வளவு கடந்து சென்
 றாயோ?
 எம் பெருமான்—எமது ஐயமே!
 என் செய்கேன்—நான் என் செய்வேன்?

கருத்துரை :—‘ராமஜயத்தை விட்டுக் காட்டுக்குச் செல்’ என்று கெடுப்புப்பேர
 ன்ற கொடுமையான சொல்லைச் சொல்லுகற்து வற்ற தியவாயையுடையேன்
 என்று தன்னைத்தான் வெறுத்துக்கொள்வான் “வெவ்வாயேன் வெவ்விரை” என்
 றான். ‘சாட்டையிட்டுக் காட்டுக்குச் செல்’ என்ற வார்த்தையைத் தன் வாயால்
 தான் சொல்லாவிட்டாலும் அங்ஙனம் கைகேயி சொல்ல இடங்கொடுத்து அதனை
 மறுக்காமல் மௌனமாயிருந்ததே “சுப, திஷ்டி, நூரி மஹவதி” [‘தடை
 செய்யாதது தானுடன்பட்டதாம்’] என்னும் நியாயப்படி. - ஸம்மதித்துச் சென்
 னதனோடொக்குமாதலாலும், அவ்வார்த்தையைக் கைகேயி சொல்லுமிடத்து
 “ஆழி சூழலகமெல்லாம் பாதனையாள நீ போய்த், தாழிருந் சடைகள் தாங்
 கித் தாங்கருந்தவமேற்கொண்டு, பூழி வெங்கன நண்ணிப் புண்ணியததுறைக
 ளாடி, ஏழிரண்டாண்டின் வாவென்றிராமபிணைசக” (கம்பர்) என்று தசரதன்
 வார்த்தையாக அறவதித்துக்கூறியதனாலும் “வெவ்வாயேன் வெவ்விரை கேட்
 டிரு நிலத்தை வேண்டாதே” எனப்பட்டது.

‘உன்னைப்பிரிந்தால் இறந்திரவோம் என்று வந்து நுழந்து கிடக்கிற ப்ரஜை
 களாவெல்லாம் ஒளித்து வஞ்சித்து அவர்களைக் கைவிட்டுப்போனமையும் “இரு
 நிலத்தைவேண்டாதே” என்றதில் தோன்றும். இருநிலம் - பெரியதலம்; நிலத்
 தார்க்குப் பெருமை - இவனைப் பிரியில் தரியாமை.

வேறு எந்தக்காரணத்தினாலுந் சிறிது விளம்பித்தாலும் ‘ராமஜயத்தில்
 விருப்பத்தால் மயங்கி நிற்கின்றான்’ என்று கைகேயி நீனைப்பொனக்கருதி மிக்க
 விரைவு கொண்டனனாகலால், விரைந்து எனப்பட்டது; கைகேயி வார்த்தையைக்
 கேட்டவுடனே இராமன், “இப்பணி தலைமேற்கொண்டேன், மின்னொளிர் கான
 மின்னே போகின்றேன் விடையுங்கொண்டேன்” என்றுசொல்லி உடனே புறப்
 பட்டமை காண்க.

“வெவ்வி மைவாயவளிற்” என்றது - ஸத் நுஞ்ஜயம் என்னும் பட்டத்துபாணை
 யை. ஸத் நுஞ்ஜயமென்ற வடமொழிப்பெயரின் பொருள் - பகைவர்களை ஜயிப்

பது என்பதாதலால் அது, வென்றிக்கொண்டு எனப்பட்டது. இந்நாட்டை விட்டா லும் வேறொரு நாட்டிற்குச் செல்லலாமே; அங்கு செல்லாமல் வனத்துக்கே புகுதனைக்குறித்து “வனமேமேகி” என்றார்; ஏகாரம் - பிரிவினையோடு, இழிவு சிறப்பு. புதுகைக்குத் தகாதவர்களையும் உடன்கொண்டு புகுதனைக்காட்டும் - மூன்றாமடி.

எவ்வாறு நடந்தனை = கால்கடை நடக்க உரியவல்லாத நீ எங்கனம் நடந்து சென்றாயோ! என்று பரிதாபிக்கிறபடி. கைகேயி வார்த்தைக்குக் குறுக்குச் சொல்லமுடியாமல் இவ்வாறு உன்னைப் பிரியவிட்டு அகதிகளை எனக்கு இனி மாணமே கதிலென்பான் “என்செய்கேன்” என்றான். எம்பெருமாள்!—அண்மை விளியாதவன் இயல்பு. (உ.)

கொல்லணைவேல்வரிநெடுங்கண் கௌசலைதன் குலமதலாய்! குனிலில்லேந்தும் மல்லணைந்தவரைத்தோளா! வல்வினையேன் மனமுருக்கும்வகையேற்றாய் மெல்லணைமேல்முன்றுயின்று இன்றுஇனிப்போய்வியன்கானமரத்தின்நீழல் கல்லணைமேல்கண் துயிலக்கற்றையோ? காதுத்தா! கரியகோவே! (ந.)

பதவுரை.

கொல் அணை—கொலைத்தொழில் பொருட் வேல்—வேலாயுதம்போன்ற [தின வரி கொடுங் கண்—செவ்வரி பார்த்த கண்ணை யுடைய

கௌசலை தன்—கௌஸல்யையினது குலம்—குலத்தில் தோன்றிய மதலாய்—குமாரனே!

குனி வில் ஏத்தும்—வளைந்தவில்லைத்தரித்த மல் அணைந்த வரை } வலிமை பொருத்திய தோளா } மலையன் போன்ற தோங்கியுடையவனே!

வல் வினையேன்—மஹாபாபியான என்னு டைய மனம் உருக்கும் வரை } மனதை உருக்க யே கதறாய் } செய்வதற்கே வ ல்வனே!

காதுத்தா—கருத்தந்தனென்னும் அரசனது குலத்தல் தோன்றியவனே!

கரிய கோவே—கருநிறமுடைய ஐயனே!

மெல் அணை } மென்மையான பஞ்சணை
மேல் முன் } மெத்தையின்மேல் முன்
துயின்றாய் } பெல்லைப் படுத்த உறவு
கிப் பழகினவனான நீ!

இனி இன்று போய்—இனிமேற் புதிதாஃ இன்வரைக்குச்சென்று

வியன் கானம் } பெரிய காட்டிலுள்ள மா
மரத்தின் நீழல் } த்தன் கிழலிலே

கல் அணைமேல் } கருங்கற் பாரைகளையே
கண் துயில் } படுக்கையாகக்கொண்டு
கற்றையோ } அதன்மேற் படுத்தத்
துயிலப்பழகுபவனாய்?

கருத்துரை :—இன்றளவும் சாஜாற்றமான ஸுதமாராயகங்களிலே ஸுதமேகிடந்து கண்வளர்ந்த உனக்கு இனி கொடுங்கதிரோன் துன்னுவெயில் வறுத்த வெம்பால்மேல் படுக்க நேர்ந்ததே! இஃதென்ன கொடுமை! என்று வயி நெரிசிறபடி. “கௌசலை தன் குலமதலாய்” என்பதற்கு - ‘ஸ்ரீ கௌஸலையா ருடைய குலத்துக்கு உஜாரகணுவனே!’ என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானம்; மதலை என்ற சொல்லுக்கு - தான் என்றும் ஒரு பொருள் உள்ளத னால் மேல்சிலைபைத் துண்தாக்குவது போல அக்குலத்துக்கு ஆதாரமாய் நின்று அதனைத்தாக்குபவன் என்றவாறு. “கிதலை தினப்பட்ட ஆலமத்தை, மதலை யாய் மற்றதன் விழ் ணன்றியாங்குத், குதலைமை தந்தைகட்டோன்றின் தான் பெற்ற, புதல்வன் மறைப்பக் கெடும்” என்பது காண்க. “குனிலில்லேந்தும்

மல்லிணைத்தவரைத்தோனா!" என்பதற்கு - 'வீரர்கள் கில் ஒருகால் காணி இறங்
கிடாமையாலே வளைந்தபடியே இருக்குமிதே; அந்தவில் தானும் மிகையென்னும்
படி மலைபோல் பெரிய மிடுக்கையுடைய தோனையுமுடையவனே!" என்பதுவியாக்
கியானம்.

வல்லிணையேன் என்றது:—"குடையுஞ்செருப்புங்கொடாதே தாமோதாரிணை
கான், உடையுங்கடியனனுன்று வெம்பாற்களுடைக், கடிய வெங்காணிடைக்
காலடிநோவக் கன்றின்பின், கொடியே நென்சின்னையைப் போக்கினேன் எல்லே
பாவமே?" என்றாற்போல, பெருமானுடைய திருமேனி ஸௌகுமார்யத்தை
நோக்காமல் வெவ்வித காட்டில் அவனைப்போகவிட்ட கொடுமையையுடைய தன்
னைத்தானே வெறுத்துக்கூறியது.

மனமுருக்கும் என்றவிடத்து, மனம் முருக்கும் என்றும் பதம்பிரிக்கலாம்;
முருக்குதல் - அழித்தல்: முருங்கு என்பதன் பிறவினை. வியன் - உரிச்சொல்;
வியல் என்பதன் விகாரமுமாம். நீழல் - நீழல் என்பதன் நீட்டல். (உ)

வாபோதவாஇன்னும்வந்து ஒருகால்கண்ணேபோ, மலராள்கூந்தல்
வேய்போலும்எழில்தோளிதன்போருட்டா விடையோன்தன்விலைச்செற்றாய்!
மாபோதநெடுங்கானம் வல்லிணையேன் மனமுருக்கும்மகனே! இன்று
நீபோகஎன்னெஞ்சம் இருபிளவாய்ப் போகாதேநிற்குமாறே! (ச)

பதவுரை.

வா—(சற்ற இங்கே) வா;
போரு—இனிச்செல்வாய்;
வா—மறுபடியும் இங்குவா;
இன்னம் வந்து } (போம்போது) பின்னை
ஒருகால் } யும் ஒருதரம் வந்து
கண்டுபோ } என்னைப்) பார்த்த
வட்டுப்போ;
மலர் ஆள் கூந்தல்—பூக்களை எப்பொழுதும்
தரிக்கிற மலர்முடியையுடையதும்
வேய்போலும் எழில் } முங்கில் போன்ற அ
தோளிதன் பொ } முகியதோன்றனை
ருட்டி ஆ } யுடையனானபி
ரட்டியை மணஞ்செய்த கொள்ளு
தற்காக
விடையோன்றன் விலை—விவனுடைய வி
ல்லை

செற்றாய்—முறித்தவனே!
வல்லிணையேன் மனம் } மறையாபியான எ
உருக்கும் மகனே } னது மனதை உ
ருகச்செய்திற னைந்தனே!
இன்று—இப்பொழுது
நீ—நீ
மா போரு செல்வ } யானைகள் ஸஞ்சரிக்கிற
கானம் போக } பெரிய காட்டுக்குப்
போக,
என் கொஞ்சம்—எனது மனமானது
இரு பிளவு ஆய் } இரண்டு பிளப்பாகப் பி
போகாதே நிற்க } ன்ந்த போகாமலே
கும் ஆறே } வலியதாய் நிற்குந் த
ன்மை என்னோ?

கருத்துரை:—தசரதன் பூரணமான கண்ணகாலம் காணாவிட்டால் உடனே
காண்கைக்காக ஸாமந்தரணியிட்டு வரும்படி அழைப்பிப்பன்; பின்பு அவ்விராம
னது பின்னழகையும் கடைபழகையும் காண்கைக்காக 'போ' என்பன்; பின்னை
யும் கண்மறைவப் போனவாறே ஆற்றாமையால் 'வா' என்பன், மீண்டும் வந்த
வாறே 'இன்னம் போம்போது ஒரு கால் கண்டுபோ' என்பன்; இப்படி மக
னிடத்த அன்பினாலும் அவனது பிரிகை ஆற்றமாட்டாமையாலாகிய மனச்சுழற்சி
யாலும் பலமுறை 'வா' என்றும் 'போ' என்றும் மாறிமாறிச் சொல்லிவந்தன
னென்க.

விடையோன்றன் வில்லைச் செற்றும் = ஐங்கமஹாராஜன் தனது குலத்தப் பூர்விகாராஜனுன தேவராஜனிடம் சிவபிரானால் வைக்கப்பட்டிருந்ததொரு பெரிய வலிய வில்லைவெடுத்து வளைத்தவனுக்கே தன்மகளான ஸீதைமையக் கலியாணஞ் செய்து கொடுப்பதென்று கற்பாசலகம் வைத்திருக்க, வேள்விமுடித்த விச்வாமித்ரனுடன் மிதிக்குச் சென்ற ஸ்ரீராமன் அவ்வில்லைவெடுத்து வளைக்கத் தொடங்குகையில் அதுமுறிந்திட, அதனால் ஐக்கன் இராமனது பெருமடுக்கைக்கண்டு மகிழ்ந்து ஸீதைமைய இராமனுக்கு மணஞ்செய்யலாயினென்ற கதை அறிக. [மாபோது.] மா என்ற விலங்கின் பொதுப்பெயர், சிறப்பாய் இங்கு யானையைக் குறித்தது.

பொருட்டா:—பொருட்டாக, சுற்றில் ஆறு என்பதன்பின் வியப்பை விளக்குகிற வகாரத்தின் கருத்து, வாக்யத்துக்கு முடிக்குஞ் சொல்லாயிற்று.

“வா பொரு வா ளின்னம் வந்தொருகால் கண்டுபோ” என்பது - தசரதன் அறிவு கெட்டுப் புலம்புகிற ஸமயத்தில் வார்த்தையாதலால் அரக்கிதமாய் சிற்றின்ற தென்ப.

பொருத்தார்கைவேல்வாதிபோல் பரல்பாய மெல்லடிக்கள் திருதிசோர விரும்பாதகான்விரும்பி வெயிலுறைப்ப லொம்பசினோய்கூர இன்று பெரும்பாலியேன்மகனே! போகின்றாய் கேகயர்கோன்மகளாய்ப்பெற்ற அரும்பாலிசோற்கேட்ட அருவினையேன் என்செய்கேன்? அந்தோ! யானே. (ஐ)

பதவுரை.

பொருத்தார்கை } பகைவர்கள் கையிலேங்கும்	இன்று—இப்பொழுது
வேல்வாதிபோல் } கூர்மையான வேலாயுதத்	விரும்பாதகான்விரும்பி } (எவரும்)விரும்பாத
தின் நனி போன்ற	போகின்றாய் } காட்டை (நான்
பரல்—பருக்கைக் கற்கள்	போகச்சொன்னே னென்பதனை
பாய—(காலில்) வைத்து அழுத்தவும்	வே)விரும்பி (அவ்விடத்துக்குச்)
மெல் அடிக்கள் } மென்மையான (உணது)பாத	செல்கின்றாய்;
குருதிசோர } நடகளினின்று ரத்தம் பெருகவும்	கேகயர்கோன் மகன் ஆய், கேகயராஜன் பெற்ற
மெயில் உறைப்ப — (மேலே) மெயிலுறைக்கவும்	பெற்ற அரும் பாலி } ந மகளான ககா
மெம்பசி கோய்கூர—(மென்மையுபோது உணவு	டிய பாலியாலிய கைகேயிய
இடையாணையாலே) மெவ்விய பசி	னுடைய
யாகிய கோய் மிடுவும்,	சொல் கேட்ட அரு } வார்த்தையைக் கேட்ட
பெரும்பாலியேன் } மஹாபாயியான எனது	வினையேன் யான் } கொடியினுதிய நான்
மகனே	அந்தோ என் செய்கேன் — ஐயோ! என்ன செய்கேன்!

கருத்துரை:—எப்படிப்பட்ட கல்வெஞ்சினரும் செய்யாமாட்டாத ஒரு மஹாபாபத்தைச் செய்பவனான ஒரு பாபமுறித்தலைக் கேகயராஜன் பெண்ணாய்ப் பெற்றான்; அவன் வார்த்தையிலே அகப்பட்டுக்கொண்டு நான் பரிஹாரமில்லாததொரு செயலைச் செய்துவிட்டேன்; இனி இதற்கு நான் செய்யக்கூடிய பரிஹாரம் ஒன்றுமில்லையே! என்று பச்சாத்தாபத்தோடு கூறுகிறபடி. மஹாபாபி

யான எனக்கு மகனாய்ப் பிறந்தமைபாலன்றோ ஸுருதமாரான நீ இங்ஙனம் மஹா வரத்துக்குச்செல்ல நேர்ந்தது என்பான், 'பெரும்பாவிபேன் மகனே!' என்றான்.

வேம்பசி கோய் கூர=கூர - மிகுதி யுணர்த்தும் கூர் என்ற உரிச்சொற்பகுதியி னடியாப் பிறந்த செயவெனெச்சம். கேகயர் - கேகய தேசத்திலுள்ளவர்கள். (9)

அம்மாவேன்றுகந்தழைக்கும் ஆர்வச்சொல்கேளாதே அணிசேர்மார்வம்
என்மார்வத்திடையழுந்தத் தழுவாதே முழுசாதேமோவாதுச்சி
கைம்மாவின்நடையன்னமென்னடையும் கமலம்போல்முகமும்காணுது
எம்மானே என்மகனையிழந்திட்ட இழிதகையேன் இருக்கின்றேனே. (9)

பதவுரை.

அம்மா என்று உகந்து } 'ஐயா!' என்று மகிழ்
அழைக்கும் } சீனிகொண்டு (என்னை)
அழைக்கின்ற
ஆர்வம் சொல்—ப்ரீதி விளங்குஞ் சொல்லை
கேளாதே—(நான்) கேட்கப்பெறாமலும்
அணி சேர் மார்வம்—ஆபாணங்கள் பொருந்திய
(என் மகனது) மார்பு
என் மார்வத்திடை } என் மார்பிலே அழுந்தும்
அழுந்த } படி
தழுவாதே—(நான் அவனை) இறக அணைத்
துக் கொள்ளாமலும்
முழுசாதே—(அந்த ஆலிங்கன போகக்கடலில்)
முழுசாமலும்
உச்சி மோவாத—உச்சியை மோந்தடாமலும்

கைம்மாவின் நடை அன்ன } யானையினது
மெல் நடையும் } நடைபோன்ற
[கம்பீரமான] (அம்மகனது) மென்
மையான நடையின் அழகையும்
கமலம் போல் முகமும்—மனரை மலர்போன்ற
(அவனது) முகப்பொலிவையும்
காணுது—காணாமலும்
எம்மானே என் மகனை } எமது ஐயானை என்
இழந்திட்ட } மகனைச் (காடேறப்
போக்கி) இழந்துவிட்ட
இழி தகையேன்—இழிவான செயலைச் செய்
தவனான நான்
இருக்கின்றேனே—(இன்னமும் அழிந்திடாமல்)
உயிர் வாழ்ந்திருக்கின்றேனே.

கருத்துரை:—ப்ரீதிபுகர்வும் கோன்ற ஐயா! என்று அழைக்கும் மகனது இன் சொல்லைக் கேட்கப்பெறாமலும், இயற்கை யழகோடு செயற்கை யழகு கெய்யும் ஆபாணங்கள் அசைந்து விளங்குவன்ற அவனது மார்பை மாலாலிம நஞ் செய்துகொள்ளப் பெறாமலும், ஆர்த்தலாகரத்தில் அழுந்தப்பெறாமலும், உச்சிமோரப் பெறாமலும், நடையழகு காணப்பெறாமலும், முகாபரித்தத்தை அதுபவிக்கப் பெறாமலும் என் கண்மணியைக் காட்டுக்குத் தூத்தின பபோலி யாகிய நான் அப்போதே சாவாமல் இன்னும் பிழைத்திருக்கவும் வேணுமா! என்று பரிதபிக்கிறபடி. அம்மா வேன்று=தந்தையை அப்யாவேன்று அழைத் தல், உவப்புப்பற்றிய பால் வருவனமதி: “உவப்பினு முயர்வினுஞ் சிறப்பினுஞ் செறவினும், இழிப்பினும் பால்கினை இழுக்கினு மியல்பே.” என்பது நன்னூல் (பொதுவியல் - உஅ)

கைம்மா - துதிக்கையையுடைய மிகுதம்; எனவே யானையாயிற்று. எம்மான் - எமது மஹாச். இழிதகை - இழிந்த தன்மையென வினைத்தொகை; “இழித் தகையேன்” என்று வலிமிக்க பாடமுமுண்டு; அப்போது, இழி - இழிவு;

முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; இழிவாகிய தன்மையென இருபெயரொட்டுப் பண் புத்தொகைபாம். இயல்பான பாடமே சிறக்குமென்ப.

பூமருவுநவந்தஞ்சிபுன்சடையாப்புனைந்து பூங்கூல்சேரல்துல்
காமமொழில்விழலுத்துக் கலனணியாது அங்கங்கள் அழகுமாறி
எமருதோளே ன்புதல்வன் யான் இன்று சேலத்தக்கவனம்தான்சேர்தல்
தாமதையீர்! இதுதகவோ? சமந்திரனே! வசிட்டனே! சொல்லீரீரே. (6)

பதவுரை.

தாமதையீர்—நிச்சய நிச்சயமாய்தான் வேதத்
தை ஒதையிருக்கிற ப்ராமணர்களே!
சமந்திரனே — (ராஜா எம்மக்கை நன்றிந்நா நட
த்திப் போங்க) ஸாமந்திரனே!
வசிட்டனே — (ராஜா எம்மக்கை உபதேசித்தப்
போருகிற) உபதேசித்த முறையிலே!

(உங்களை ஒரு விஷயம் கேட்கிறேன்;)

பூமருவம் } புஷ்பம் மாருகே யிருப்பதாம்
பூமருவம் } மணம் கமழுகின்ற திருத்தமிழை
புன் சடை ஆ புனைந்து — விகாரமான ஜடை
பாகத் திரித்து
பூமருவம் } நல்ல பட்டுப் பீதாம்பர்கள்
அவருல் } சாத்தவேண்டிய திருவரை
யிலே

காமம் எழில் } காண்கைக்கு ஆசைப்படத்
வீழல் உடுத்தா } சக்க அழகிய விசுவாமித்
ரக்கைக் கயிருக முறுக்கிச் சாத்தி
கலன் அணியாது—திருவாரணங்கள் அணி
யாமல்
அங்கங்கள் அழகு மாறி—இயற்கை யழகுக்கு
மேல் திருவாரணங்களால் உண்
டாகக்கூடிய செயற்கை யழகின்
நியிலே,

எமருதோள் என் } ஸுரகலிதமான தோள்களை
புதல்வன் தான் } யுடையருளு எனது குமா
ரானவன்
யான் இன்று சேலத்தக் } நான் இப்போதுபோ
வனம் சேர்தல் இது } கவேண்டிய காட்டுக்
தகவோ—தருகிறானே? [குத்தான் போவது
நீக்க சொல்லீர்—(அப்படி ஒரு) நீங்கள் (ஆரா
யந்து) சொல்லுங்கள்.

கருத்துரை:—நல்ல புஷ்பங்களைச் சூடிப் பரிமாறும் விஞ்சக்கூடியதான திருக் குழலிச் சடையாகத் திரித்தும் நான் அறுபதினாயிரமாண்டு அரசாண்டு ஸம்பாதித்து வைத்திருக்கும் பட்டுப் பீதாம்பர்களில் நல்லவற்றைச் சாத்தக்கூடியதான திருவரையில் விசுவாமித்ரத்தைக் கயிருக முறுக்கிச் சாத்தியும், இயற்கையான அழகுக்கு மேலே செயற்கை யழகுக்காக ஆபாணங்களைச் சாத்தவேண்டிய அவயவங்களில் அவற்றைச் சாத்திக்கொள்ளாமலும் அந்தோ! என் மைந்தன் காட்டுக்குச் சென்றனனே! ஐயோ! இக்காடு இந்த வயதில் அவனுக்குச் செல்லக் கூடியதா? அறுபதினாயிரமாண்டு போகங்களை பறித்துப் பல்விழுந்து தலை நரைத்து உடலினைத்து உடை குலைப்பட்ட நான் இன்று போகக்கூடியதான காட்டிற்கு எவது மைந்தன் செல்கிறானே! இது என்ன அடியாயம்!! தர்மங்களை அறிந்தும் அதவ்விதம் உபதேசித்தும் போருகிற மஹாநபாவர்களை! இது நியாயந்தானா? நீங்கள் சற்று ஆராய்ந்து சொல்லுங்கள்! என்றான்.

சடை - ஜடா. விழல் - ஓர் புன். விகாரமான விழலைபுடுத்து என்ன வேண்டுமிடத்துக் காமமொழில் [மிகவு மழுவ] என்றது - 'நல்லபாம்பு, மங்களவாரம்' என்னு வபோலே விபீதலாகுகை யென்க. கலன் - மகா னகரப்போலி. எமருதோள் = "எமந்தரு" என்பது 'எமரு' என மருவிக்கிடக்கிறது; எமம் - ரகை; ரகைப்பெற்றதோள் என்றவது, பிறரை ரகிக்கவல்லதோள் என்றவது

பொருள் கொள்ளலாம். “கிதகம் பண்ணினாரை அழியச்செய்து அபிஷேகம் பண்ணுவல்ல என் மகன்” என்பது வியாக்கியானம். செல-செல்ல; தொகுத்தல். கமந்திரன் - தசாதனுக்கு மந்திரியும் ஸாதிபுமானவன். வஸிஷ்டர் - இஷ்வாகு வம்ஸத்துப் புரோஹிதர். ௭

பொன்பெற்றாரேழில்வேதப்புதல்வனையும் தம்பியையும் பூவைபோலும் மின்பெற்றாணுமருங்குல்மெல்லியலென் மருகியையும் என்த்திற்போக்கி நின்பெற்றுகின்மகன்மெல்பழிவினைத்திட்டு என்னையும்நீள்வானில்போக்கி என்பெற்றாய்? கைகேகீ! இருநிலத்தில் இனிதாக இருக்கின்றாயே. (அ)

பதவுரை.

கைகேகீ—கைகேயியே!

பொன் பெற்றார் } கல்விச்செல்வத்தைப் பெற்ற
எழில் வேதம் } நவர்களான உபாத்தியாய
புதல்வனையும் } நின் கீழேயிருந்து அழ
விய வேகங்களை ஒகியிருக்கிற
முத்த மகனான இராமனையும்

தம்பியையும்—(அவனது) தம்பியான லக்ஷ்ம
ணனையும்,

பூவை போலும்—(பேசின இனிமையிற் கொ
ஞ்சுகிற) கிளிபோன்றவனும்

மின் பற்று நான் } மின்னலும் ஈடாகமாட்
மருங்குல் மெல் இயல் } டாது நண்ணிய இடை
என் மருகியையும் } வையும்மென்மையான
கண்மையையு முடையவருமான
என் மருமகளாகிய ஸீதைகளையும்

வனத்தில் போக்கி—காட்டுக்குப் போகச்செய்து
நின் பற்று ஆம் நின் } உனது அன்புக்கு இட
மகன் மேல் பழி } மான உன் மகனான
விளைத்திட்டு } பாகன் மேற் பழி
யுண்டாம்படி செய்து

என்னையும் நீள் } (புத்ரவிராஜத்தால்) என்னை
வானில் போக்க } யும் தூரத்திலுள்ள மேலு
லகத்திற்குச் செலுத்துகலினால்

என் பெற்றாய்—நீ என்ன பயனடைந்தாய்?
(இவ்வளவு செய்துவிட்டு நீ)

இரு நிலத்தில்—பெரிய இவ்வுலகத்தில்

இனிது ஆக—சுகமாக

இருக்கின்றாயே—வாழ்கின்றாயே!

கருத்துரை:—“கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு, மாடல்ல மற்றையவை” என்றபடி கல்வி அழியில்லாத சிறப்புடைய செல்வமாதலால் அக்கல்வி கையாப் பூர்ணமாகப் பெற்ற வஸிஷ்டர் முதலிய உபாத்தியாயர்களைப் பொன் பெற்றார் என்றார்.

பாதன் அந்நாட்டிலில்லாமல் மாதாமறனைக் காணும்பொருட்டு மாமனுடைய கேகய தேசத்துக்குச் சென்றிருக்கையில் இங்குக் கைகேகி செய்த முபற்சி பாதனுக்குத் தெரியாததும் தெரிந்தவளவில் மிக்க வருத்தத்தைத் தருவது மாயினும் கைகேகி தன் மகனுக்காகச் செய்த முபற்சியில் அவன் மகனும் ஸம்பந்தப்பட்டவ னென்று உலகத்தார் ஸந்தேஹித்து நினைப்பதற்கு இடம் கொடுத்தலால் “நின்பெற்ற நின்மகன்மெல் பழி வினைத்திட்டு” எனப்பட்டது. உன் மகனுக்கு அதுஉலமாக நீ செய்த காரியம் அந்த உன் காதல் மகனுக்கே சாச்வதமான பெரும்பழியை விளைத்துத் தீமையாய் முடிந்ததே! என்று எடுத்துக் காட்டியபடி. தசாதன் இங்ஙனம் தனக்கும் தன் அருமை மகனான இராமனுக்கும் பெருந்தீங்கு செய்த கைகேகியின் வயிற்றிற் பிறந்தவனென்ற காரணத்தாலே பாதனிடத்துக் கொண்ட உபேகையினால் அவனை நின்மகன் என்றான்.

“இன்னே பலவும் பகர்வாரிரங்காதானே கோக்கிச்
சொன்னேனின்றே யிவனென்றாரமல்லன் தறந்தேன்
மன்னையாவான் வருமப்பரதன் தனையும் மகனென்
றன்னேன் முனிவாவவனும் ஆகா னுரிமைக்கென்றான்.”

என்பது காண்க.

மருதி - மகன் மனைகி; (இதன் ஆண்பால் - மருகன்.) என் பெற்றாய் = இவ்
வளவு கொடுமைகளை ஒருங்கே செய்தற்கு நீ என்ன திறமைபெற்றாய்! எனினு
மாம். [இரு நிலத்தில் இனிதாக இருக்கின்றாயே.] “ஸம்ஸாரஸூகமாகிதஃ
புத்ரர்களுடும் பந்தராவோடும் கூடியிருக்கையாய்த்து; உனக்குப் புத்ரான
பெருமானாக் காட்டிலேபோக்கி என்னையும் ஸ்வர்க்கத்திலே போக்குகையாலே
ஸம்ஸாரஸூகம் அழகதாக அதுபவிக்கக்கடவையிறே” என்ற வியாக்கியான
ஸூக்தி காண்க. - ஸ்ரீராமவிரஹத்தால் உலகமெல்லாம் வருந்திக்கிடக்கையில் நீ
ஒருத்திமாத்திரம் மனமகிழ்த்திருக்கின்றாயே, இது என்ன அழகு! என்க.
“உடரெலர் முயிரிலாவெனத்தோன்று முலகத்தே யொருத்தியன்றே, இடரிலா
முத்தானை யறிந்தியே விந்நின்றொன்னை யின்றான்” என்ற பரதன் விரித்
தையையுங் காண்க. மின்பற்றாறுண்மருக்குல் - மின்னலினும் மிக னுண்ணியதாய்
விளங்கும் இடையென்றபடி. கைகேசீ - சுறுசுறுத்தி விளி. பூவை - நாகணவாய்ப்
பறவையுமாம்.

அ

முன்னொருநாள்மழுவாளிசிலைவாங்கி அவன் தவத்தைமுற்றும்செற்றாய்
உன்னையும் உன்னருமையையும் உன்மோயின்வருத்தமும் ஒன்றாகக்கொள்ளாது
என்னையும் என்மெய்யுரையும் மெய்யாகக்கொண்டு வனம்புக்கவெந்தாய்!
நின்னையேமகனாகுதப்பெறப்பெறுவேன் ஏழ்பிறப்பும்நெடுந்தோள்வேந்தே!

(கூ)

பதவுரை.

முன் ஒரு நாள்—முன்பு ஒரு நாளிலே
மழு ஆளி } பாகராமனிடத்திலிருந்து அவன்
சிலை வாங்கி } கைவிலிலை வாங்கி
அவன் தவத்தை } அவனியற்றிய சபஸ்சின்
முற்றும் செற்றாய் } பயனை முழுதும் (அம்
புக்கு இலக்காகி) அழித்திட்டவனே!
உன்னையும்—உன்னுடைய மேன்மையையும்
உன் அருமையையும் — (நான் பெருந்தவன்
செய்து) உன்னை அருமை மகனாகப்
பெற்ற தன்மையையும்
உன் மோயின் } உனது பெற்றதாயான கௌ
வருத்தமும் } ஸல்பை (உன்னைப் பிரியில்
தரியேன் என்று) உன்பின் தொடர்
ந்த வருத்தத்தையும்

ஒன்று ஆக கொள்ளாது—ஒரு பொருளாகக்
கொள்ளாமல்
என்னையும்—என்னையும்
என் மெய் உரையும்—எனது ஸல்பவாக்கையும்
மெய் ஆக கொண்டு—பொருளாகக் கருதி
வனம் புக்க எந்தாய்—காடேறச் சென்ற எமது
ஐயனே!
நெடுந்தோள் } பெரிய தோள்களையுடைய அரசு
வேந்தே } சனே!
ஏழ் பிறப்பும்—நுனி அனேக ஜன்மங்கள் பிற
ந்து பிறந்த ஜன்மங்கோறும்
நின்னையே மகன் ஆக } நீ எனக்குப் பிள்ளையா
பெற பெறுவேன் } ய்ப் பிறக்கும்படிபெறு
பெறக்கடவேன்.

கருத்துரை :—ஸ்திரீதாசல்பாணத்தின் பின் தசரத சக்ரவர்த்தி திருக்குமாரர்க
ளுடனே மிதிலையினின்று அயோத்திக்கு மீண்டுவருவதில், பரசராமன் வரலாட்

சென்று எதிர்த்து 'முன்பு ஹரிஹர யுத்தத்தில் இற்றுப்போன சிவனது வில்லை முறிக்க கிறமையை அறிந்தேன்; இந்த ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின்து வில்லை வளை, பார்ப்போம்' என்று அலக்ஷ்யமாகச் சொல்லித் தான் கைவிடுகொணர்ந்த ஒரு வில்லை இராமன்கையிற் கொடுக்க, அப்பெருமான் உடனே அதனைவாங்கி எளிதில் வளைத்து நானோற்றக் கண்கொடுத்து 'இவ்வம்புக்கு இலக்கு என்?' என்று கேட்க; 'பரசராமன் அதற்கு இலக்காகத் தனது தபோபலம் முழுவதையுங் கொடுக்க, அவன் ஷத்ரீயவம்சத்தைக்கருவறுத்தவனுயிருந்தாலும் வேதவித்தும் தவவிரதம் பூண்டவனுமா யிருத்தல்பற்றி அவனைக் கொல்லாமல் அவனது தவத்தைக் கவர்ந்தொத்திரத்தொடு ஸ்ரீராமன் விட்டருளினன் என்பது இங்கு அறிய வேண்டிய வரலாறு. முன்பு ஹரிஹர யுத்தத்தில் சிவதருள் இற்றுப்போக இறந்த வசியவில்லை விஷ்ணு ரிசிக முனிவனிடங்கொடுத்துச் செல்ல, அது அவன் குமாரனை ஐமகத்தி யிடத்தும் அவன் குமாரனை பரசராமனிடத்தும் பரம்பரை யாய் வந்ததென்றும் இந்த வில்லைக் கொண்டுதான் இராமபிரான் கான் முதலாக அரக்கர் பலரையும் அழிக்கிடுவனென்றும் உணர்க. விஷ்ணுவின் ஆறும் அவதாரமான பரசராமனும் எழும் அவதாரமான ஸ்ரீராமனும் ஒருவரோடொருவர் பொருதலும் அவர்காற் கொருவர் மற்றொருவரை வெல்லுதலும் பொருந்துமோ வெனின்; துஷ்டர்களாய்க் கொழுத்துத்திரிந்த அரக்கனைக் கொல்லுதற்பொருட்டுப் பரசராமனிடத்தில் ஆவேசித்திருந்த விஷ்ணுசக்தி அக்காரியம் முடிந்தபின்பு அவ் விஷ்ணுவின் அவதாரமான ஸ்ரீராமனால் கவர்ந்துகொள்ளப்பட்ட தாதலின் பொருந்த மென்க; இதனால் ஆவேசாவதாரத்தினும் அம்ஸாவதாரத்துக்கு உள்ள ஏற்றம் விளங்கும்.

மழு:ஆளி=மழுவை (ஆபுதமாக) ஆள்பவன்; இ - கருத்தாப்பொருள் விருதி. அன்றியே, மழு வாளி - மழுவாகிய ஆபுதத்தை யுடையவன்; இ - பெயர் விருதி. மழு வான் - இருபெயரொட்டுப் புண்புத்தொகை. மழு - கோடாலி; டாஸாஸா.

என் ஐயனே! உன்மிது நான் வைத்திருக்கும் அன்பின் தன்மையை மெய்யாக அறியாமல் என்னை வெறுத்தந்தை யென்றே நினைத்து அப்பிதானின் வாக்கியத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணவேண்டுமென்றும், நெடுநாளாக ஸத்யமே சொல்லி வருகிற தந்தையை நாம் தோன்றி அஸத்யவாதியாக ஆக்கவொண்ணாதென்று என் ஸத்யத்தை ஸத்யமாக்க வேணுமென்றும் நெஞ்சிலே கொண்டு வனத்திற் புகுந்த என் அருமைமகனே! என்பது முன்னுமடியின் கருத்து. தந்தை, மகனை எந்தாய் என்றது, அன்புபற்றிய வழுவமைதி. செற்றாய்=சேறு - பகுதி. கூ

தேனகுமாமலர்க்கூந்தல்களசையும் கமித்திரையும்சிந்தைநோவக் கூணுருவின்கொநீந்தோழத்தைசொற்கேட்ட கோடியவள்தன்சொற்கொண்டு இன்று கானகமேயிகவிருப்பி நீதுறந்த வளநகரைத்துறந்து நானும் வானகமேயிகவிருப்பிப்போகின்றேன மனுதலத்தார்தங்கள்கோவே! (க0)

பதவுரை.

மனு குலத்தார் } மதுகுலத்திற் பிரந்த அரசர்
தங்கள் கோவே } களிற் சிறந்தவனே!
தேன் நகு—தேனைப் புரப்பட விடுகிற
மா மலர்—சிறந்த மலர்களைச் சூடிய.
கூந்தல்—கூந்தலையுடைய
கௌசலையும்—கௌஸல்யையும்
சமித்திரையும்—சுமித்திரையும்
சிந்தை நோவ—மனம் வருந்த,
கூன் உருவின் கொடும் } வந்தமான வழுவும்
தொழுத்தை சொல் } போலவே மனமுங்
கேட்ட கொடியவன் தன் } கோணலாகப் பெ
சொல் கொண்டு } ற்ற வேலைக் காரி
யான கூனியினது வார்த்தையைக்

[கேட்ட கொடியவனான கைகேயி
யின் சொல்லை ஏற்றுக்கொண்டு
கானகமே மிக விரும்பி } காட்டையே மிகவும்
இன்று திரந்த } விரும்பி இப்பொ
முதுகை வைத்த
வனம் நகரை—(உனது பட்டாபிஷேகத்தின்
பொருட்டு) அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்
கிற இந்நகரத்தை
நானும் திரந்து—நானும் விட்டிட்டி
வானகமே மிக } மேலுலகத்தையே மிகவும்
விரும்பி போ } விரும்பி (அவ்விடத்திற்
கின்றேன் } குச்) செல்லின்றேன்.

கருத்துரை :—மூன்று தாய்மார்களில் இரண்டுபேர் வருந்தவும் ஒருத்தி மகிழ
வும் நீ அயோத்தியைத் துறந்து கணகஞ் சென்றுயாதலின், நானும் இவ்வயோத்
தியைத் துறந்து மேலுலகை நோக்கிச் செல்லுகின்றேனென்கிறான்.

கூனருவின்=இன் - றுந்தனருபு, ஒப்புப்பொருள். கொடுமை - தீமையே
யன்றி வகையுமாதலை 'கொடுங்கோல்,' 'கொடுமரம்' என்ற இடங்களிலுங்
காண்க. தொழுத்தை - தொழும்பான் என்பதன் பெண்பால். மது - ஸூரியனது
குமாரன் ; வைவஸ்வதமது.

ஏரார்ந்தகருநெமொலிராமனாய் வனம்புக்க அதனுக்கு ஆற்று :
தாரார்ந்ததடவரைத்தோள் தயரதன்தான்புலம்பிய அப்புலம்பல்தன்னைக்
கூரார்ந்தவேல்வலவன்கோழியர்கோன் குடைக்குலசேகரன்சோற்செய்த
சீரார்ந்தமிழ்மாலு இவைவல்லார் தீநெறிக்கண்செல்லார்தாமே. (கக)

பதவுரை.

வர் ஆர்ந்த—அழகு நிறைந்த
கரு—கரு நிரமுடைய
கெடு மால்—மஹா விஷ்ணு
இராமன் ஆய்—பூராமனாகத் திருவவதரித்து
வனம் புக்க—காட்டுக்குச் சென்றதான
அதனுக்கு—அச்செயலை
ஆற்று—பொறுக்கமாட்டாமல்
தார் ஆர்ந்த தட } வெற்றிமாலு பொருந்திய
வரை தோள் தய } பெரியமாலு போன்ற தோ
ரதன் புலம்பிய } ள்களை யுடைய நகரத் சக்
காவர்த்தி கதறின
அப் புலம்பல் தன்னை—அக் கதறல்களை,
கூர் ஆர்ந்த—கூர்மைச்சு [வல்லவரும்
வேல் வலவன்—வேற்படையின் தொழிலில்

கோழியர் கோன்—உரையூரி லுள்ளார்த்துக்
தலைவரும்
குடை—வெண் கொற்றக்குடையை உடைய
வருமான
குல சேகரன்—குலசேகராழ்வார்
சொல் செய்த—அருளிச் செய்த
சீர் ஆர்ந்த—சிறப்பு மிக்க
அமிழ் மாலு இவை—அமிழ்ப் பிரபந்தருபமான
இப்பத்துப் பாசாங்களையும்
வல்லார்—கற்கவல்லவர்கள்
தீ நெறிக்கண்—கொடிய வழி யொன்றிலும்
செல்லார்—சென்று சேரமாட்டார்கள்.
(ரான், தாம் - அசைகள்.)

கருத்துரை:—இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் எம்பெருமா னுள்ளார் பாம்பதமடைவர் என்ற கருத்தை “தி நெறிக்கட் செல்லார்” என்று எதிர்மறை முகத்தால் நன்கு விளக்கினார்.

அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாப் ஸர்வாதிக்ஷண ஸர்வேஸ்வரன் கர்மவஸ்யரோடே இதர ஸஜாதீயனாப் வந்தவதரித்து அந்தக் கர்மவஸ்யரும் போகத்தகுந்த காட்டிற் புருந்தானென்ற விஷயத்தை ஸஹிச்சமாட்டாத தசாதன் புலம்பிய புலம்பலை உட்கொண்டு குலசேகராழ்வார் அருளிச்செய்த இத்திருமொழியை வல்லார் தூர்மார்க்கத்திற் செல்லப்பெறார் என்கை. ஆற்று - ஆற்றுக; ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினைபெச்சம். குலசேகராழ்வார் தித்விந்யஞ் செய்தபோது சோழாஜனை வென்று சீழ்ப்படுத்தி அக்காட்டுக்கும் தலைமையூண்டதனால் ‘கோழியர் கோன்’ என்றார். அன்றி, கோழி - கோழிக்கூடு என்ற சோஷாட்டு இராசதானியுமாம்.

தமிழ் மாலை - எம்பெருமானும் பிறரும் மேற்கொண்டு ஆதரிக்கத்தக்க இனிய பூமாலை போன்ற பாமாலை. கக

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

அடி வரவு:—வன்றான் வெவ்வாய் கொல்லனை வாபோகு பொருந்தார் அம்மா ஸூப் பொன் முன் தேன் ஏரார் அங்கண்.

ஒன்பதாம் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

பத்தாம் திருமொழி.

அ ங் க ண ன டு ம தி ள்.

“கற்பார் இராமபிரான யல்லால் மற்றுங் கற்பரோ” என்றாடி ஸ்ரீராமாவதார வைபவத்தில் மிகவும் ஈடுபட்டு எப்பொழுதும் அதனையே அதுஸந்திப்பாவரான ஸ்ரீ குலசேகராழ்வார், அச்சக்காவர்த்தி திருமகன் பிற்காலத்திலுள்ளார்க்கு ஸேவை ஸாதிக்ரும்படி. அச்சகாலிக்ரஹரூபமாக நீத்யவாஸம் பண்ணுகிற திருச்சித்திரகூட மெனகிற திருப்பதியின் விஷயமாகத் திருவவதாரத் தொடங்கி அந்த ஸ்ரீராம சரித்திரத்தை ஸ்ரீ வால்மீகிபசுவான் பேசி யதூபவித்தாற்போலத் தாமும் பேசி அதுபவிகிறார்-இத்திருமொழியில். ஆகலால் இத்திருமொழி ஸ்ரீராமாயண ஸங்க்ரஹ மெனப்படும்.

அங்கணேமேதிள்படைசூழ அயோத்தியேன்னும்
அணிநகரத்து உலகனைத்தும் விளக்கும்சோதி
வெங்கதிரோன்தலத்துக்கு ஓர்விளக்காய்த்தோன்றி
வீண்முழுதும் உயக்கொண்டவீரன்தன்னைச்
செங்கணேடுங்கருமுகிலே இராமன்தன்னைத்
தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள்
எங்கள் தனிமுதல்வனை எம்பெருமான் தன்னை
என்றுகொலோ! கண்துளிரக்காணுநாளோ.

(க)

பதவுரை.

அம் கண்—அழகிய இடத்தையுடையதும்
நெடு மதிள்—உயர்ந்த மதில்களினால்
புடை சூழ்—சூழ்ப்புறமும் சூழப்பட்டதும்
அயோத்தி என்னும்—‘அயோத்யா’ என்று
பிரஸித்தமுமான
அணி நகரத்து—அழகிய நகரத்திலே,
உலகு அனைத்தும்—ஸகல லோகங்களையும்
விளக்கும் சோதி—விளக்கச் செய்கிற தனது
ஒளியின் அம்சத்தாலே,
வெங்கதிரோன் } ஸர்வ வம்சத்துக்கு (விள
குலத்துக்கு } க்க முண்டாய்ப்படி)
ஓர் விளக்கு ஆய் } ஒப்பற்றதொரு விளக்குப்
தோன்றி } போல (அதில்) வந்து
அவ்விந்து
வீண் முழுதும்—தேவர்க ளெல்லாரையும்
உயக் கொண்ட—துன்பநீர்ந்து வாழச்செய்த

வீரன் தன்னை—புறநாட்டினர்,
செம் கண்—சிவந்த திருக்கண்களையுடைய
நெடு கரு முகிலே—பெரிய காளமேகம் போன்ற
வடிவமுடையவனும்
இராமன் தன்னை—இராமனென்றும் திருநாம
முடையவனும்
தில்லை நகர்த் திரு, தில்லை நகரத்திலுள்ள திருச்
சித்ரகூடம் } சித்ரகூடத்தில் (எழுந்
தன்னுள் } ருவியிருக்கிற்)
எங்கள் தனி முதல்வனை—எமக்கு ஒப்பற்ற
காரணமாகிறவனும்
எம்பெருமான் தன்னை—எமக்குத் தலைவனுமான
பாடனை
கண் குளிர } கண்கள் குளிரும்படி வேலிக்
காணும் நான் } கும் நான்
என்று கொல் ஒ—எக்காளோ?

கருத்துரை:— திருச்சித்ரகூடத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமா
னுடைய வைபவத்தைப் புராண முகத்தாலும் பெளராணிக் முகத்தாலும் உணர்
ந்த ஆழ்வார், உடனே அங்குச்சென்று அப்பெருமானைக் கண்ணாட்கண்டு களிர்க்கக்
கருகினராயினும் அரசாங்க காரியங்களால் உடனே அங்குள்ளு செல்லமாட்டாது
வருங்கிழிந்த நிலையில், ‘அவனைக் காணப்பெறுதே விடாய்த்த கண்களானவை
கண்டு விடாய்தீர்ந்து கண்படைந்த பயன் பெறலாவது என்றோ?’ என்கிறார்.
இதனால், காணப்பெறும்நாள் இன்னநாள் என்று எல்லை தெரிந்தாலும் காணப்
பெற்றதனோடொப்ப மகிழும்படியுள்ளது இவரது அபிவிருத்தியை என்
னளவதும்.

அயோத்யா என்ற வடசொல்-போர்செய்த வெல்லமுடியாததென்று பொருள்
படும். இதனால், அந்த நகரம் மிக்க அரண்களை யுடையதென்றும், அந்நகரத்து
அரசர்கள் எவராலும் வெல்லப்படாமல் பாலையும் வெல்ல வல்லவரென்றும்
விளங்கும்.

[உலகனைத்தும் விளக்குஞ்சோதி.] ஸர்வவம்ச சங்கீரன், அத்தி எனையும் முச்
கடரின் ஒளியும் மின்மினியெனத்தக்க பெருஞ் செழுஞ்சுடர்ப் பாஞ்சோதி
யென்க. “ஆதியஞ்சோதியருவை அங்குவைத் திங்குப்பிறந்த” என்றும், “தயரில்

கடரொளி தன்னுடைச்சோதி நின்றவண்ணம் நிற்கவே, அபரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில் தோன்றிக்கண்ணவந்தி” என்றும் அருளிச்செய்துள்ளபடி தன்னடிச் சோதியின் அம்சத்தால் அவதரித்ததனால் “சோதி விளக்காய்த் தோன்றி” என்றார்.

ராவணாதி ராஜாஸர்களின் ஹிம்ஸைகளைப் பொறுக்கமாட்டாமல் வந்து சரண மடைந்த தேவர்கள் ‘துஷ்டநிக்ரஹ ஸிஷ்டபரிபாலனம் செய்தருளவேணும்’ என்று பிரார்த்தித்தபடி திருமால் தனது அம்சத்தைக்கொண்டு ஸூர்ய குலத் தில் இக்ஷ்வாகு மரபில் தஸாத சக்ரவர்த்தி குமாரனாய் அவதரித்து அரக்கரை அழித்து அமரரைப் பாதுகாத்ததனால் “நிண்முழுது முயக்கொண்ட விண்” என்றார்.

விண் தன்னை, முகிலை, இராமன்தன்னை, முதல்வனை, எம்பெருமான் தன்னை என்பன - ஒரு பொருளின்மேல் வந்த பலபெயர்கள்; காணும் என்னும் முடிக்குஞ் சொல்லைக் கொண்டன.

சித்ரகூட மென்பது - அழகிய சிகரமுடையதென்று பொருள்படும்; இது, எம்பெருமான் தேவர்களும் முனிவர்களுஞ் சூழக் கொலுவிற்குந்த ஸபை. இத் திருப்பதியுள்ள இடம் ஆகியில் பாம்பதத்திலுள்ள தில்யாண்யம்போலத் தில்லை யென்னும் மரம் அடர்ந்த காடாயிருந்து பின்பு நகரமானதனால், ‘தில்லை நகர்த் திருச்சித்ரகூடம்’ எனப்பட்டது; அன்றியும், வடநாட்டிலுள்ள சித்திரகூட பருவத்தினும் வேறுபாடு விளக்க, ‘தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடம்’ என வேண்டிற்று. எங்கள், எம் என்ற தன்மைப் பன்மைகள் - எல்லா வுயிர்களையும் உள்ப படுத்தும்.

விளக்காய் = ஆய் - உவமவுருபு. விண் - இடவாகு பெயராய்த் தேவசாதியை உணர்த்திற்று. உய - தொகுத்தல் விகாரம்; உய்ய. “உய்யக்கொண்ட” என்றே ஓதுவர்களாயினும் அப்பாடம் பாப்பிலக்கணத்திற்குச் சிறவாது. முகில் - உவமை யாகு. பெயர். சித்ரகூடம் - “இணைந்தியல்காலை யாலக்கொழும்” என்ற நன்னூல் விதிப்படி, ‘சித்திரகூடம்’ எனத் திரியவேண்டியது வருத்தலாகுணப் பொருத்தம் போகவித் திரியாது நின்றது; “பல்லாண்டும் பாமாதுமின” போல. மேலித் பாட்டுக்க எல்லாவற்றிலும் ‘திருச்சித்ரகூடம்’ என்றே ஓதுக. இத்திருமொழி யில் ‘திருச்சித்திரகூடம்’ என ஒதுதல் ஒவ்வாதென்றே உணர்க. க

வந்தெதிர்ந்ததாடகைதன் உரத்தாகக்கீழ்

வருதுருதிபொழிதரவன் கணையோன்றேவி

மந்திரம்கொள்மறை மூலிவன்வேள்விகாத்து

வல்லரக்கருயிருண், மைந்தன் காண்மின்

சேந்தளிர்வாய்மலர்நகைநீர் சேழுந்தண்சோலைத்

தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள்

அந்தணர்க ளொருமுறையிரவர் ஏத்த

அணிமணியரசனத்திருந்த அம்மான் தானே.

(உ)

11 தவறா.

வந்து எதிர்த்த—செருத்திவந்து எதிரிட்ட
தாடகை தன்—தாடகையினுடைய
உரத்தை கீறி—மார்பைப் பிளந்து
வரு குருகி பொழிதர—ரத்தம் வெளிவந்து
சோரியுப்படி

வல் கனை } வலிய ஒப்பற்றதோர் அம்பைச்
ஒன்று ஏவி } செலுத்தி

மந்திரம் கொள் மறை } எல்லா மந்திரங்களையும்
முனிவன் வெள்வி } தம்மிடத்திலே கொ
காத்து } ண்ட வெகங்களின்

வழியே விச்வாமித்ர மஹா
முதி செய்தயாகத்தைப் பாதுகாத்து
வல் அரக்கர்—(அந்த யாகத்துக்கு இடையூறு
செய்த ஸுபாஹு முடவிய) வலிய
ராஜ்ஜவர்களுடைய
உயிர் உண்ட—உயிரைக் கொள்ளை கொண்ட

வைத்தன்—மிடுக்கையுடையவன் (யாரென்னில்);
செம் தளிர் வாய்—சிவந்த தளிர்களின் நடுவே
மலர்—மலர்ந்த புத்தப்பங்களை யுடையதும்
கடை சேர்—(காண்பவர்) மகிழும்படியான அழகு
பொருத்தினதும்

செழு—செழுமையை யுடையதுமான
தன்—குளிர்ந்த

சோலை—சோலைகளை யுடைய

தில்லை நகர் திருச் சிவாகடம் தன்னுள்—;

அந்தணர்கள் ஒரு } ப்ராஹ்மணர்கள் மூவாயிரம்
மூவாயிரவர் ஏந்த } பேர் (திரண்டி) துதிக்க
அணி மணி ஆசனத்து } அழகிய ரத்தம்மஹா
இருந்த } வகத்திலே வீற்றி

ருந்த

அம்மான் தானே—எய்வெச்வரனே யாவன் ;

காண்மின்—அறியுங்கள்.

குருத்துரை :—விச்வாமித்ர முனிவன் தனது வேள்வியைக் காக்கும்பொருட்டு
தசரத சக்கரவர்த்தியினிடம் அநுமதிபெற்று இராமபிரானை இலையபெருமாளுடன்
அழைத்துக்கொண்டு போனபொழுது அம்முனிவ னுடையமத்திற்குச் செல்லும்
வழியினையே மிக்க செருக்குடன் வந்து வந்திர்த்த தாடகையை பூரீராமன் முனி
வனது கட்டளைப்படி பெண்ணென்று பாராமற் போர்செய்து கொன்றது மன்றி,
பின்பு முனிவன் செய்த யாகத்தில் திங்குவினைக்கவந்த ஸுபாஹு முதலிய பல
அரக்கர்களையும் கொன்று மாரீசனை வாயவ்யாஸ்கிரத்தினுற் கடலிலே தள்ளிவிட்டு
யாகத்தை நிறைவேற்றுவதித்தனன் என வரலாறு அறிக.

விச்வாமித்ரர் = ப்ராஹ்மபுத்ராண குலனென்னும் அரசனுடைய புத்திரர்
கால்வருள் குலரூபனது மகனாகைய காதியின் குமாரர் ; கௌரிகரென்னும் பெயர்
ருடையவர். ஷத்திரிய ஜாதியராய் அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்த இவர் வலிஷ்ட
மஹாமுனிவரது தவவலிமையையும் அதன்முன் தமது பலபாக்கரங்கள் பழுது
பட்டதையும் அறிந்து, தமது ஷத்திரியத்தன்மையை வெறுத்துப் பெருந்தவன்
செய்யத்தொடங்கி அதற்கு இடையே நேர்ந்த தடைகள் பலவற்றையும் அறிதிற்
போக்கி அத்தவத்தை முடித்து ப்ராஹ்மர்ஷி பட்டத்தைப் பெற்ற பெருஞ் சிறப்
புடையராதல் தோன்ற “மந்திரங்கொள் மறைமுனிவன்” எனப்பட்டது என்
னலாம்.

மாரீசனை உயிரோடு கிட்டதைபுத்த சேர்த்து “வல்லரசுருயிருண்ட”
என்றது - பின்பு அவன் பிழைத்திருந்த இருப்பு இறந்தது போன்றதே என்ற
கருத்தினாலென்ப. “மாரீசன் பட்டாளே வென்னில் ; பின்னையிருந்த இருப்பு
மருதப்பரையென்று கருத்து” என்பது விபாக்கியான பூரீ ஸூக்தி.

[அந்தணர்கள் ஒரு முவாயிரவர்.] “நாங்கை காலாயிம், தில்லை முவாயிரம்”
என்ற ப்ராஸித்தி காண்க ; “முவாயிர நான்மறையாளர் நாளும் முறையால்
வணங்க அணங்காய சோதித், தேவாதி தேவன் திகழ்கின்ற தில்லைத் திருச்சித்ர

கூடஞ் சென்று சேர்மின்களே” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். அந்தண ரென்பது, அப் தன் அர் என்று பிரிந்து, அழகிய குளிர்ச்சியான அருளை யுடைய வர் என்று பொருள்படும்; “அந்தணரென்போர் அறவேவர், மற்றெவ்வயிர்க்கும் செந்தண்பை பூண்டொழுதலான்” என்றார் வள்ளுவர். அன்றியே, அந்த அணவு அர் என்று பிரிந்து, அந்தத்தை அணவுவார் அதாவது வேதாந்தத்தையே பொரு ளென்று மேற்கொண்டு பார்ப்பவரென்றும் பொருள்படும். இது பிராமணர்க்குக் காரண இடுகுறிப்பெயர். அம்மான் - அந்த மஹார், அப்படிப்பட்டதலைவன்.

உரல், மந்தரம், முசி, சக்ஷஸ், மணி, ஆஸகம் - வட சொற்கள். பொழிதர= தரி - துணைவியை. ‘செத்கூடந் தன்னுள் இருந்த அம்மான் தான் மைந்தனை காண்மின்’ என முடித்து உரைப்பினுமாம்.

உ

சேவ்வரிநற்கருநெடுங்கண் சீதைக்காகச்

சினலிடையோன் சிலையிறுத்துமழுவாளோந்தி

வேவ்வரிநற்சிலைவாங்கி வென்றிகொண்டு

வேல்வேந்தர் பகைதழிந்தவிரன் தன்னைத்

தெவ்வரஞ்சுநெடும்புரிசை உயர்ந்தபாங்கர்த்

தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள்

எவ்வருவெஞ்சிலைத்தடக்கை இராமன் தன்னை

இறைஞ்சுவாரீணையடியே இறைஞ்சினேனே.

(ந)

பதவுரை.

சேவ்வரி—(உத்தம லக்ஷணமான)செந்த ரேகை கள் படர்ந்த

நல்—அழகிய

கரு—கருமையான

நெடு—நீண்ட

தண்—தண்ணீர் யுடைய

சீதைக்கு ஆக—ஸீதையை மணம்புரிதற் பொ ருட்டு

சினம் விடையோன்—கோபத்தை யுடைய ரிஷி பத்தை வாலுரையாகவுடைய

ஞான சிவபிரானுடைய

சிலை இறுத்து—வில்லை முறித்து (பின்பு மிதி லாபுரியினின்று மீளும் வழியில்)

மழு வான் வந்தி—கோடாலியாகிய ஆயுதத்தை வந்தியவனுள் பரசராமனுடைய

வெவ்வரி நல் சிலை—பயங்கரமான கட்டமைந்த சிறந்த வில்லை

வாங்கி—வசயிற் கொண்டு (வளைத்து)

வென்றி கொண்டு—(அவனை) வென்று

வேல் வேந்தர் பகை } (தான் அவதரித்த ஜாதி தழிந்த

} யிற் பிறந்த) வேற்

படையையுடைய கந்திரியர்

களுக்குப்பகைமையைத் தீர்த்த

வீரன் தன்னை—மஹாவீரனான—

தெவ்வர்—பகைவர்கள்

அஞ்சு—(கண்டமாத்திரத்திலே, கடக்க வொண் னாதென்று) அஞ்சும்படியான

நெடு புரிசை—உயர்ந்த மதினையும்

உயர்ந்த பாங்கர்—ஓங்கிய (அட்டாலை பென் னும்) மதிற்பக்கத் திடத்தையு முடைய

தில்லை நகர் திருச் சித்ரகூடம் தன்னுள்—; (எழுந்தருளியிருக்கிற)

எவ்வரு வெம் } (வேறொருவரால்) அடக்கி

சிலை தடகை } யானாங்கு அரிய தும்

இராமன் தன்னை } (பகைவர்க்குப்) பயங்கர முமான வில்லை வந்திய பெரிய

கையையுடைய இராமபிரானை இறைஞ்சுவார்—வணங்குகிற அடியார்களுடைய

இணை அடியே—இரண்டு திருவடிகளையே இறைஞ்சினேன்—வணங்கினேன்.

கருத்துரை:—முன்னொரு காலத்தில் தேவஸிஸ்யோன விஸ்வகர்மாவினால் திருமிக்கப்பட்ட சிறந்த இரண்டு சிற்ப்களுள் ஒன்றைச் சிவபிரானும், மற்றொன்றைத் திருமாலும் எடுத்துக்கொண்டார்கள். பின்பு ஒரு காலத்தில் அவ்வித்களுள் சிறந்தது இன்னதென்பதை அறிய விரும்பிய தேவர்களின் வேண்டுகோளாம் பிரமன் அரனுக்கும் அரிக்கும். போனாமுட்டிவிட, அங்ஙனமே அவர்கள் அவ்வித்களைக்கொண்டு பொருகையில், சிவபிரானது வில் சிறிது முறிபட்டது; அவ்வாறு இற்ற வில்லைச் சிவபிரான் ஐக்க குலத்துத் தேவராதனென்னும் அசுனிதம் கொடுத்திட. அது வம்ஸ பரம்பரையாய் ஐக்கமஹாராஜ னளவும் வந்தது. இது நிற்க: இரூத வலியவில்லை விஷ்ணு ரிசிக முனிவனிடம் கொடுத்துச் செல்ல, அது அவன் குமாரனான ஐமதக்கியினிடத்தும் அவன் குமாரனான பரஸாராமனிடத்தும் பரம்பரையாய் வந்தது. முற்கூறிய சரிவததுல்லலை ஸீதைக்குக் கர்யாஸூல்க மாக ஐக்கன் வைத்திருந்தான்; இராமபிரான் அந்த வில்லை முறித்ததன் பேரார் தலை விளங்கச்செய்து பிராட்டியை மணந்துகொண்டு மிதிலாபுரியினின்றும் புறப் பட்டு அயோத்திக்கு வரும்போது வழியிடையே செருக்கி வந்த பரகராமனது கையிலிருக்க விஷ்ணுததுல்லலைவாங்கி எளிதில் வளைத்து காணேற்றிக் களை கொடுத்து 'இவ்வம்புக்கு இலக்கு என்?' என்று வினாவு, பரகராமன் அதற்கு இலக்காகத் தனது தபோபலம் முழுவதையுங் கொடுக்க, அவன் சூத்தரிய வம்ஸக் கைக் கருவறுத்தவனு யிருந்தாலும் வேகவித்தும் தவசிரதம் பூண்டவனுமா யிருந்தல்பற்றி அவனைக் கொல்லாமல் அவனது தவத்தைக் கவர்த்தமாத்கித் தோடு ஸ்ரீராமன் விட்டருளினான் என்ற வரலாறுகள் இவ்வு அறிபாத்தக்கனாவ.

ஸீதா என்ற வட சொல் சீதை பெயை விகாரப்பட்டது. அச்சொல்லுக்கு - கல்பபை உழுபடைச்சால் [“வீதா - லாமலவஸூ தி”] என்று முதலிற் பொருள்: ஐக்கமஹாராஜன் லாகஞ் செய்வதற்குச் சாலையமைத்தற் பொருட்டு நிலத்தை உழுதபொழுது அப்படைச்சாலினின்று தோன்றியவளாதலால் பிராட் டிக்கு ஸீதை பென்று பெயராயிற்று. இடவாகு பெயராகிய காரணத்திற், இத் திருநாமம், இவள் மற்றையோர்போல ஒரு தாயின் வயிற்றினின்று பிறந்தவளல்ல ளெனப் பிராட்டியினது அயோநிஜத்வமாகிய திருவவதாரச் சிறப்புத் தோன்றி நின்றது. இவள் ஐக்கமஹாராஜன் வளர்த்த மகன் என்று உணர்க. 'சீதைக் காக' என்பதில் ஆகி என்பது - பொருட்டுப் பொருளில் குவ்வுருபின்மேல் வந்த நான்காம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு; ஆகி என்ற பாடத்துக்கு எச்சத்திரி பெங்க. •மழு வார் - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. ஏந்தி - வினையெச்சமன்று; பெயர். இதில், இ - பெயர் கிருதி. [வேல் வேந்தர்] வேல் - மற்றை ஆயுதங் களுக்கும் உபலக்ஷணம். வீரன் தன்னை என்பது இராமன் தன்னை என்பதற்கு விசேஷணம். தேவ்வர் = தேவ் - பகைமை; •(உரிச்சொல்.) அதனையுடையவர், தேவ்வர். [பாங்கர்] பாங்கு என்ற மென்றொடர்க் குற்றியலுகரத்துக்கு 'அர்' போலி.

நான்காமடியில் எவ்வரி என்றே காடெங்கும் ஓதுவர்; அப்பாடத்துக்கு - எவரி என்பது எவ்வரி பென்று விகாரப்பட்டதெனக் கொண்டு, ஏ-அம்பு கொடுப்ப தற்கு உரிய வரி - வீண்ட, என்று கஷ்டப்பட்டுப் பொருள் கொள்ளலாமாயினும்,

“ வேறெருத்தரால் அடக்கியாள வொண்ணாதே காணவே
ப்ரதிபகடும் முடியும்படியான பூரி ஸார்ங்கம் ”

என்ற வியாக்கியானத்திற்கு அப்பாடம் சேராத. எவ்வரு என்றோதுவதே
கிறக்கும். ஏவரு என்பது எதுகை கோக்கி ‘எவ்வரு’ எனக் குறுக்கலும் விரித்
தலுமாகிய விகாரங்களை யடைந்தது. ஏவு - ஏவுதல், அடக்கியாளுதல்; (முத
னிலைத் தொழிற்பெயர்.) அரு - ஒண்ணை; எனவே, அடக்கியாள முடியாத
என்றதாயிற்று. திருமாலின் கில் பூரி ஸார்ங்க மென்றும், இராமபிரானுடைய
கில் கோதண்டமென்றும் பெயர் பெறும்.

[இறைஞ்சுவாரினை யடியே இறைஞ்சினேனே.] இராமனுக்கு அடியவனான
பாதனுக்கு அடிமை பூண்டொழுகின ஸத்ருக்கன் போலப் பாகவத தாஸனாக
வேண்டுமென அவாவுகின்றார்.

தோத்தவர்பூஞ்சரி குழல் கைகேசிசொல்லால்
தொன்னகரம்துறந்து, துறைக்கங்கைதன்னைப்
பத்தியுடைக்குகன்கடத்த வனம்போய்ப்புக்குப்
பரதனுக்குப்பாதுகமும் அரசமீந்து
சித்திரகூடத்து இருந்தான்தன்னை இன்று
தில்லைநகரத் திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள்
எத்தனையும் கண்ணுளிரக்காணப்பெற்ற
இருநிலத்தார்க்கு இமையவர்கேரோவ்வார்தாமே.

(ச)

பதவுரை.

தொத்து அவர்—தொத்துக் கொத்தாக மலர்ந்த
பூ—பூவடிவங்களைச் சூடிய
சூரி குழல்—நுனி கருண்டகூந்தலை யுடைய
கைகேசி—கைகேசியினது;
சொல்லால்—சொல்லின்படி.

தொல் நகரம் } தொன்று தொட்டுப் பரம்பரை
துறந்து } யாய் வருகிற ராஜபத்தைக்
கைவிட்டு

துறை கங்கை தன்னை—கங்கையின் துறையை
பத்தி உடை } மஹாபத்தின குறுப்பெரு
குகன் கடத்த } மாள் புனை செலுத்தியிடுவது.

(கூடத்து)

வனம் போய் புக்கு—காட்டிப்பெயிச்சுச் சேர்ந்து
பாதனுக்கு—(அங்கு, வந்த) பாதாழ்வானுக்கு;

பாதுகமும் அரசும் } (தனது) மரவடிவையும்
சந்து } ராஜபத்தையுங் கொடுத்து
சித்திர கூடத்து } சித்ரகூட பர்வதத்தி லெ
இருந்தான் தன்னை } முந்தருளியிருந்த பூரீராம
பிரானே

இன்று—இப்பொழுது [பிற்காலத்தில்]
தில்லை நகர் திருச் சித்ரகூடம் தன்னுள்—;
கண் குளிர காண } கண் குளிரும்படி ஸேவிக்
பெற்ற } கப் பெற்ற

இரு நிலத்தார்க்கு—பெரிய [சிறந்த] பூலோ
கத்திலுள்ளவர்களுக்கு
இமையவர்—சித்யஸூரிசுறம்

எ தனையும் கேள் } சிறிதும் ஸமமாக மாட்டார்;
ஒவ்வார் } (தாம், ஏ - ஈற்றகைகள்; தேற்றமுமாம்.)

கருத்துரை:—இப்பாட்டின் முதலடியிற் குறித்த வரலாறு கிழத்திருமொழி
யின் உரையில் விரிவாகக் காணத்தக்கது.

குருள் - கங்கையில் ஓடும் கிடுபவனும், ஆயிரம் ஓடங்களுக்குத் தலைவனும், கங்கைக் கரையிலுள்ள ஸ்ருங்கிபேர்புத்திரகு அதிபதியுமாகிய ஒரு வேடர் தலைவன். இராமன் மனையுடனும் தம்பியுடனும் அயோத்யா நகரத்தை நீங்கிக் கங்கைத் துறை சேர்கையில் குறுள் இராமனை ஸேவிப்பதற்காகக் காணிக்கை களுடன் அருகில் வந்து சேர்ந்து வணங்கி நிற்க, ஸ்ரீராமன் அவனை உயிர்த் தொழுகை ஏற்றுக்கொண்டு அவனுடன் அளவளாவி, அவனை ஓடங் கொண்டுவாச் சொல்லி அங்ஙனமே அவன் கொணர்ந்த ஓடத்திலேறித் கங்கை கடந்த. பிறகு குறுளை கல்வார்த்தை சொல்லி நிறுத்திவிட்டு மூவரும் அப்பாற்சென்று சித்ரகூட மலைச் சாரலில் வாழ்ந்தருளுந் காலத்து, பரகாழ்வான் இராமபிரான மீட்டுக் கொண்டுவரக் வெண்ணிப் பெருந் கிரளுடனே அங்குவந்து, அயோத்யைக்கு வந்து முடிசூடி அரசாளுமாறு வேண்ட, தந்தை சொற் பழுதபடாதபடி பதினான்கு வருடம் வனவாஸம் கழித்துப் பின்னர் வருவதாகக் கூறி அதைவரை (பரதனை) அரசாளுமாறு நியமித்து, தனக்குப் பிரதி நிதியாகத் தனது திருவடி நிலைகளைத் தந்து அனுப்பின வாலாறு அறிக.

ஸ்ரீராமாவதாரத்திலே சித்ரகூட பர்வதத்தில் எழுந்தருளியிருந்த இருப்பைப் பிற்பட்டார் கேட்டு அதுபவிக்கப் பெறுவதேயன்றித் தாம் கண்டு அதுபவிக்கப் பெறாமல் கண்டிடாய்த்து நிற்கிற குறைதீர எக்காலத்திலு முள்ளார் அதுப விக்கக்கூக அங்ஙனமே கில்லத்திருச்சித்திரகூடத்தில் வீற்றிருக்கின்றான் என் பது பின்னடிகளின் உட்கோள். இருநிலம் - எம்பெருமான் உகந்தருளின திவ்ய தேசங்கள் பலவற்றை யுடைத்தானமையால் ஸ்லாகக்கயமான பூமி. இமையவர் - கண் இமையாதவர்; எப்பொழுதும் எம்பெருமானையே ஸேவித்துக் கொண்டிருப் பவர்; அகநோக்காகிய ஞானக் கண் குவியாதவர். பரமபதத்தில் எம்பெருமானே ஸேவிப்பதற்குப் பிரதிபந்த மொன்று மில்லாமையாலே அவ்ரு அவனைக் கண்டு அருந்தித்திருப்பதையே பொழுது போக்காகவுடைய விண்ணுலகத்து அடியவர் களிற் காட்டினும், அக்காட்சிக்குத் தடையான விஷயார்த்தங்கள் பலவற்றையு முடைய இவ்வுலகத்திலேயே அவற்றை யெல்லாம் விட்டு எம்பெருமானைக் காண் கிறவர்கள் மேம்பட்டவர் என்பது ஈற்றடியின் கருத்து. "வேதனை வெண்புரி னூலனை.....தேனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியரே" என்ற திருவிருத் தப் பாட்டில் இவ்வர்த்த விசேஷத்தை விஸதமாகக் காண்க.

'தொத்தலர் பூஞ்சரி குழற்கைகேசி' என்றது, தனது செயற்கை யழகி னாலும் இயற்கை யழகினாலும் தன் கணவனைத் தான் சொன்ன வண்ணம் கேட் டொழுகும்படி வசப்படுத்தியவன் என்றபடி. துறை - இறங்கு துறை. பூஞ்சரி - பூப்பெயர் முன் இனமென்மை தோன்றிற்று. உடை - உடைய என்பதன் விகாரம். இமையவர்=('இமையாதவர்' என்ற பொருளில்) எதிர்மறை ஆகாரம் புணர்ந்த கெட்டது; இமையில் விசேஷமுடையவர்; அதாவது முடாத இமையை யுடையவர் என்று கொண்டால் உடன்பாட்டுப் பெயராம். 'எத்தனையும் கண் குளிர' என அடைவே இயைத்து, மிகுதியாகக் கண்குளிர என்று உரைத்தலும் ஒன்று. இரு நிலம் - பண்புத்தொகை; இருமை - பொருமை.

வலிவணக்குவரைநெடுந்தோள் விராதைக்கொன்று
வண் தமிழ்மாமுனி கொடுத்தவரிவிவ்வாங்கிக்
கலைவணக்குகோக்கரக்கி மூக்கைக்கீக்கி
கரனோடாடணன் தன்னுயிரைவாங்கிச்
சிலைவணக்கிடான்மறிய எய்தான் தன்னைத்
தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள்
தலைவணக்கிக்கைகூப்பி ஏத்தவல்லார்
திரிதலால் தவமுடைத்துத் தரணிதானே.

(சு)

பகவதரை.

வலி வணக்கு—(எதிரிகளுடைய) வலிமையைத்
வரை நெடு) மலை போன்ற பெரிய தோள்களை
தோள்) யுடைய
விராதை—விராத னென்னும் ராகுஷஸனை
கொன்று—கொன்று,
வண் தமிழ் மா முனி) சிதந்த தமிழ்ப் பாவை
கொடுத்த) க்கு உரியவரான அக
ஸ்திய முனிவர் கொடுத்த
வரி வில்—கட்டமைந்த வில்லை
வாங்கி—பெற்று—
கலை வணக்கு கோக்கு) மானின் பார்வையைத்
அரக்கி மூக்கைக்கீக்கி) தோர்ப்பிக்கும் படி
யான பார்வை யழகை யுடைய
வளாய்வந்த சூர்ப்பணகை
யென்னும் ராகுஷஸியின்
மூக்கை அறுத்து

கரனோடு தாடணன்) கான் தாடிணன் என்
தன் உயிரை வாங்கி) னும் அரக்கர்களின் உயி
ரை (அவர்க ளுடம்பினின்று) கவர்ந்து,
மான்—மாரீசனாகிய மாயாமருகமானது
மறிய—அழியும்படி
சிலை வணக்கி) தனது வில்லைவளைத்து அம்
எய்தான் தன்னை) புக்கி எய்திவருண இராம
பிரானே
தில்லை நகர் திருச் சித்ரகூடம் தன்னுள்—;
தலை வணக்கி) தலை வணக்கி அஞ்ஞலி பண்
கை கூப்பி) ணித்துதிக்கவல்ல அடியார்
எக்க வல்லார் கள்
திரிதலால்—(தன்மீது) ஸஞ்சரிக்கப் பெறுதலால்
தரணி—பூமியானது
தவம் உடைத்து—பாக்கிய முடையது.
(கான், ஏ - ஈ நற்றகைகள் ; தேற்றமுமாம்.)

கருத்துரை :—விராத னென்னும் வடமொழிப் பெயர்க்கு - மிகுதியாய் அப
ராதஞ் செய்பவன் என்று பொருள். இவன் முதலில் துர்புருவென்னும் பெய
ருள்ள கந்தருவனாயிருந்து பின்பு குபேரனது சாபத்தால் ராகுஷஸனை வணத்தில்
திரிந்து வந்தவன். ராம லக்ஷ்மணர் ஸீதைபுடனே தண்டகாரணியத்திற் செல்லு
கையில் இவ்வாக்கன் வந்து ஸீதைமேல் தூக்கிக்கொள்ள, கண்டு ராம லக்ஷ்மணர்
எதிர்த்து, இவன் அவனைவிட்டு அவர்களைத் தூக்கிக்கொண்டு செல்ல ராகவ விரர்கள்
இவனைத் தோள்களைத் தாணித்தாக் கொல்லும்போது இவன் தனது பிறப்பை
உணர்த்திப் பிரார்த்தித்தபடி பள்ளர் தோண்டி இவனுடம்பைப் புதைத்துச்
சென்றன சென்ற கதை அறிக.

விராது—'விராய்' என்ற வடசொற் சிதைவு.

இராமபிரான் பாகுராமனிடமிருந்து விஷ்ணுததஸ்ஸைப் பெற்று அவனை
வென்றபோது அங்கு வந்து தன்னைக் கொண்டாடிய தேவர்களுள் வருணனிடத்
திலே அவ்விவிலைக் கொடுத்து அதனைக் கருகப் பாதுகாத்துவைத்திருந்து உரிய
ஸபையில் தன்னிடம் கொணர்ந்து கொடுக்குமாறு சொல்ல, அவ்நமே அதனை
வாங்கிச் சென்று அங்கு பாதுகாத்துவைத்திருந்தவருணன், பின்பு பூரீராமன் வந
வாஸம்புக்குத் தண்டகாரணியத்தில் அகஸ்தியாஸ்ரமத்திற்கு எழுந்தருளின பொ

அதனை அம்பறத்தாணியுடனும் வாளுடனும் அம்முனிவர் தர, பெருமான் பெற்றுக்கொண்டனன் என்பது இங்கு அறியத்தக்கது.

சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கஞ் செய்தது இனைய பெருமானின் செய்கையாயினும் அதனைப் பெருமான்மேல் ஏற்றிச் சொன்னது, இராமனது கருத்துக்கு ஏற்ப அவன் கட்டளையிட்டபடி இவன் செய்தனனாதலின் ப்ரயோஜ்ய கர்த்தாவின் வினையாதல்பற்றி யென்க. அன்றியும் “நாரிஸ்ய டிக்ஷிணோ வாக்ஸு” என்றபடி இராமபிரானுக்கு லக்ஷ்மணன் வலத்திருக்கை யெனப்படுதலால் அங்ஙனம் கையாகிற லக்ஷ்மணனுடைய செயலை இராமன்மேல் ஒற்றுமையம்பற்றி ஏற்றிச் சொல்லுகல் தகுதியே.

சூர்ப்பணகை ராமலக்ஷ்மணர்களிடம் வரும்போது அமுதீய வடிவமெடுத்து வந்தனாதலால் “கலைவணக்கு நோக்கரக்கி” என்றார். “மானின் விழிபெற்று மயில்வந்ததெனவந்தான்” என்றார் கம்பரும். இங்கே மூக்கு என்றது - மற்றும் அறுபட்ட அவயவங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

வரன் என்ற பெயர் - கொடியவன் என்று பொருள்படும். இவன் இராவணனுக்குத் தபசிமுறையாகுபவன். தண்டகாரணியத்தில் சூர்ப்பணகை வலிப்பதற்கென்று ஏற்படுத்திய ஜகஸ்தாகத்தில் அவளுக்கு ரக்ஷையாகவும் அவளிட்ட கட்டளையடி நடப்பதற்காகவும் இராவணனால் நியமித்து வைக்கப்பட்ட பெரிய ராக்ஷஸ் வேளைக்கு முதல் தலைவன். ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரிடத்துக் கறுக்கொண்டு சென்ற சூர்ப்பணகையால் தூண்டப்பட்டுக் கரன் மிகப் பெரிய சேனைகளோடும் அறுபது லக்ஷம் படை வீரர்களோடும் பதினாலாயிரம் ரகாதிபதிகளோடும் சேனைத்தலைவர் பதினாலவரோடும் தூஷணன் திரிபுரன் என்னும் முக்கிய ஸேனாதிபதிகளோடும் வந்து எதிர்க்க, இராமன் இனையோனைப் பிராட்டிக்குக் காவலாக வைத்தாவிட்டுத் தான் தனியே நின்று பொருது அவர்களைவரையும் கொன்றிட்டான்.

பின்பு இராவணன் சூர்ப்பணகையின் வார்த்தையினால் சிதைமேல் காதல்கொண்டு மாரீசனைத் துணையாக வேண்டி, அவன் மாயையாற் பொன்மானுருவங் கொண்டு, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் ஜானகியுடன் வலிக்கிற சூர்மத்தின் அருகிற் சென்று வினையாடி, அதனைப் பிராட்டி பார்த்து ‘இப்பொன்மாளைப் பிடித்துத் தர வேண்டும்’ என இராமனைப் பிரார்த்திக்க, அப்பெருமான் அங்ஙனமே பிடித்தற்கு அதன் பின் தொடர்ந்து நெடுந்தூரஞ் சென்றும் அது அகப்படாமல் ஓட்டங்காட்டியாகனல் இது மாயையென்று துணிந்து அதன்மேல் அம்பெய்து வதைத்தனன்.

அகஸ்தியர், ஆதியில் சிவபிரான்பக்கல் தமிழை உபதேசம்பெற்று வடகிசையினின்று தென்கிசைக்கு வந்து தன் பெயரால் அகத்தியமென்ற இலக்கண நூலை இயற்றி அதனைத் தமது மாணாக்கர்க்குக் கற்பித்துத் தமிழ்ப்பாஷையைத் தழைத்தோங்கச் செய்தனராதலால் தமிழ்மாமுனி எனப்பட்டனர்.

நான்கா மடியில், “நாதனை நரசிங்கனை நவின்றேந்துவார்களுழக்கிய, பாத தூளிபடுதலால் இவ்வுலகம் பாக்கியஞ் செய்ததே” என்ற பெரியாழ்வார் திரு

மொழியை நினைக்க. இராமபிரான் திரிதலால் பெற்ற பாச்சுவத்தினும் அவனடியார் திரிதலால் பெற்ற பாச்சுவம் விசேஷமென்க.

உடைத்து—உடைமை என்னும் பண்பினடியாய் பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்பு முற்று. தரணி - வடசொல். (க)

தனமருவு வைதேகி பிரியலுற்றுத்
தளர்வேய்திடு சடாயுவை வைதந்தத்தேற்றி
வானமருவு கலியரசன் காத்தல்கொண்டு
வாலியைக்கொன்று இலங்கைநகராக் கொமான்
சினமடங்க மாருதியால் கடுவித்தானைத்
தில்லைநகர்த் திருச்சித்ர கூடந்தன்னுள்
இன்தமர்ந்த அம்மானை இராமன்தன்னை
எத்துவா நினைமடியே எத்தினேனே. (க)

புதுவரை.

தனம் மருவு—(தான்விரும்புந், செல்வமாகப் பொருந்திய வைத்தி பிரியல் உற்று—பிராட்டி பிரியப்பெற்று
தளர்வு எய்தி — (அச்சனால்) வருத்தமடைந்து சடாயுவை—ஜடாயுவென்னும் கழுகரசை வைகுந்தத்து ஏற்றி—பரமபுகத்திற்செலுத்தி வனம் மருவு—(வாலிக்கு அஞ்சிக்) காட்டில் மறைந்து வசித்த
கலி அரசன்—வாரா ராஜனான சுக்ரீவனுடன் காடல் கொண்டு—ஸ்ரீகேசுவரஞ்செய்துகொண்டு வாலியை கொன்று—(அவனது விருப்பத்தின் படி அவன்சுமையான) வாலியை வதைத்து,

இலங்கை நகர்—இலங்காபுரியை அரக்கர் கோமான் (அகற்குக் கலைவனாகிய) சினம் அடங்க) ராகுஸராஜனான ராவணனுடைய செருக்கு ஒழியும்படி மாருதியால் கடுவித்தானை — அநுமானைக்கொண்டு எரிப்பித்தவனும் தில்லை நகர் திருச் சித்ரகூடம் தன்னுள்—; இனிது அமர்ந்த—இனிமையாய் எழுந்தருளியிருக்கிற

அம்மானை—ஸ்ரீவேச்வரனுமான இராமன் தன்னை—இராமபிரானை எத்துவார்—துதிக்கின்ற அடியார்களுடைய இணை அடியே—உபயபாத்தையே எத்தினேன்—துதிக்கும் சன்மையேன் (யான்).

கருத்துரை:—“தனமருவு வைதேகி” என்பதிலுட்கது, தனம் என்பதை ஸூதமென்ற வடசொல்லின் விகாரமாகக்கொண்டு வேறுவகையாகவும் பொருள்கூறலாமாயினும் “விஷ்ணு ஸ்ரீ” என்றபடி பெருமானுக்கு யநுமான பிராட்டி என்ற உரைப்பதே அழகிகாமென்க. யநமென்ற வடசொல் விகாரம்.

இராவணன் மாயமான் வடிவுபூண்ட மாட்சனைக்கொண்டு சூராமலசுமணர் களைப் பூரித்து. வீதை தனித்துநின்ற ஸமயம்பார்த்து அவனை வலிய எடுத்துத் தேரின்மேல்வைத்துச் செல்லுமளவிலே அவன் கூக்குரலிட்டதைக் கேட்டுக் கழுகரசான ஜடாயு ஒடிவந்து எதிர்த்துப் பெரும்போர்செய்து அவனது கொடி முதலியவற்றைச் சிதைத்த முடிவில் அவனைறிந்த தேய்வவானினால் சிறகு அறுபட்டுவிழ, அரக்கன் வீதைபைக்கொண்டுபோய் இலங்கையில் அசோகவனத்திற் சிறைவைத்திட்டான். பின்பு வந்த ராமலசுமணர் பர்ணசாலையில் பிராட்டியைக் காணுது கலங்கி அவனைத் தேடிச் செல்லும்வழியில் ஜடாயு வீழ்ந்துவிடக்கூட

கண்டு சோகிக்கையில், குற்றயிருடன் விழுந்துகிடந்த அந்த ஜடாபு டெந்த செய் தியைச் சிறிதுகூடி உயிர்ப்ப, இராமரான் அவனுக்குப் பரமபதமளித்துச் சாமகைக்கரியஞ்செய்து முடித்தான். 'ஜடாபு' என்ற வடசொல்லுக்கு - ஜடா ஆபு என்று பதம்பிரித்து, பலமயிர்கள் சேர்த்துத் திரித்தசடைபோலப் பல வாப்பிக்குத் திரண்ட ஆபுளுடையவரென்றும், சிறகில் உயிராபுடையவர் என் றும் பொருள் கூறுவர் ஸூரியஸாரதியான அருணாது புத்திரரும் ஸம்பாதியி னது தம்பியுமாகிய இவர் தசாதசர்வர்த்திக்கு உயிர்த்தோழராயிருந்தனர். இவர் பின்பு தசாதசுமாரர்களான பூரீராம லக்ஷ்மணர்களைத் தண்டகாரணியத்திற் கண்டு அவர்களைத் தாது புத்திரப்போலவே பரிவித்து அன்புபாராட்டி அவர்க ளுக்குப் பாதுகாவலாய் சிறித, அவர்களுள் தசாதரினும் வயது முதிர்ந்த இவரைத் தமது பெரியதந்தையாகப் பரிவித்து வந்தனர்.

வைதேஹி என்ற வடமொழிப் பெயர் - விதேஹராஜனது மரபில் வளர்ந்தவ னென்று பொருள்படும். வாலி என்ற வடமொழிப் பெயர்த்து - வாலில் வலிமை யுடையவென்றும், வாலினின்று சிறந்தவென்றும் காரணப்பொருள் கூறு வர்; இவன் இர்திரன்மகன் : ஸாக்கீவனது தமையன்; கிஷ்கிந்தா நகரத்தை ஆண்ட வாக ராஜன்; தன்னை எதிர்த்தாரது வலிமையிற் பாதி தன்னிடம்வந்து கூடும்படி வரம் பெற்றவன்; இராவணனை ஒருகால் வென்று பின்பு அவனது வேண்டுகோளின்படி அவனோடு அகநிலாகிதமாக நண்பு கொண்டவன்.

இராமன் லக்ஷ்மணனுடனே வீரதையைத் தேடிச் செல்லுகையில் வழியில் எதிர்ப்பட்ட ஹனுமான்மூலமாக ஸூரியசுமாரனான ஸாக்கீவனோடு நண்புகொ ண்டு அவன் வேண்டுகோளின்படி அவனது தமையனும் வாகராஜனுமான வாலி யைத் தந்திரமாகக்கொண்டு ஸாக்கீவனுக்குக் கிஷ்கிந்தையில் முடிசூட்டிவைத்த பின் அவனது உதவியால் இராவணனுையை அழிப்பவனுயினன். வாலி முன்னமே இராவணனுடன் அக்நிலாகிதமாக கட்டிக்கொண்டிருந்தமைபற்றி அவனைத் தான் உதவியாகக்கொண்டால் இராவணனு கிஷ்கிந்தர்களைத் தொலைக்க வகையில்லாமை யால் இராமன் வாலியை நண்பனுடன் கொள்ளாமல், சரணமடைந்த ஸாக்கீவனது வேண்டுகோளின்படி அவ்வாலியை வதைத்திட்டனென்க. வாலிக்கு அஞ்சின ஸாக்கீவன் அவ்வாலி வாத்தகாத மதங்காஸ்ரமத்தில் மறைந்து வளித்தமைபற்றி வனமருவுக்கியரசன் என்றார்.

வீரத இரங்குமிடத்தைத் தேடித் தெரிந்துகொள்ளும்பொருட்டு இராம தூதனுய்ச் சென்ற ஹனுமான் கடல்கடந்து இலங்கைபுக்கு அசோகவனத்திற் சீதையைக்கண்டு பேசியபின்பு இராவணனுக்குத் தன்வரையைத் தெரியச்செய்து அவனைத் தான் நேரிற்கண்டு பேசக்கருதி அசோகவனத்தை அழித்ததுமன்றி அதற்காக வந்தெதிர்த்த அரக்க ரணையையும் அழித்திட்ட காரணத்தால் இரா வண சூமாரனான இர்திரஜித்துவந்து எதிர்த்து பரஹ்மஸ்தரத்தாற் கட்டிக்கொ ண்ட சென்றபொழுது அத்தாங்குக்கொல்லக் கருதிய இராவணனை கிபிஷணன் 'துததைக் கொல்லலாகாது' என்று தீக்ஷி மறுக்க, பின்பு இராவணனேவலால் அரக்கர்கள் அனுமாவது வாலில் கெழுகற்றி செய்யாலும் எண்ணையாலும் நீனை த்து கொடுப்பு முட்ட, அதுகொண்டு அவ்வனுமான் இலங்கை முழுவதிலும் ஆங்

காங்குத் தீப்பற்றவைத்து அங்கரை எரித்திட்டனன். உத்தமதூதனான இவன் செய்த இச்செயல் தலைவனான இராமனது திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்காயிருந்ததனால் “மாருதிபாற் கலேத்தான்” என்றார்.

மாருதி - வாயுவினது குமாரன் ; வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம்.

(சு)

குரைகடலை அடலம்பால் மறுகலெய்து
கலைகட்டி மறுகரையை அதனாலேறி
எரிநெடுநோ லரக்கரோமே இலங்கைவேந்தன்
இன்னுயிர்கோண்டு அவன்தம்பிக்க அரசமீந்து
திருமகளோ டுனிதமர்ந்த செல்வன் தன்னைத்
தில்லைநகர்த் திருச்சித்ர கூடந்தன்னுள்
அரசமர்ந்தா னடிசூழே அரசையல்லால்
அரச ஆக எண்ணென் மற்றாகதானே.

(எ)

பதவுரை.

குரை கடலை—கோவழிக்குள்ளு கடலை
அடல் அம்பால்—தீக்கிணமான அம்பைக்கொண்டு
மறுக எய்து—கலங்கும்படி ஐயுத்தொடங்கி,
குலை கட்டி—(அதில்) அணைகட்டி
அதனால்—அந்த அணைவழியாக
மறு கலையை ஏறி—(கடல்கடந்து) அக்கரை
எரி நெடு வேல் } (சத்துருக்களை) எரிக்கின்ற
அரக்கரோமே } நீண்ட வேற்படையை யு
டைய இராக்கதிகளும்
இலங்கை வேந்தன்—இலங்கைக்கு அரசனான
இராவணனும் ஆகிய
அனைவர்களுடைய
இன் உயிர் கொண்டு—இனிய உயிரைக் கவர்ந்
து [கொண்டு]
அவன் தம்பிக்கு—அவ்விராவணனது தம்பியான
விபீஷணனுக்கு

அரசும் நந்து—ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து
திருமகளோடு—லக்ஷ்மியின் அவதாரமான பிரா
ட்டியுடனே
இனிது அமர்ந்த—இனிமையாகச்சேர்ந்த
செல்வன் தன்னை—எல்லாவகைச் செல்வங்களு
முடையவனும்
தில்லை நகர் திருச் சித்ரகூடம் தன்னுள்—;
அரச அமர்ந்தான்—தனது மேன்மைதோன்ற
எழுந்தருளியிருப்பவனுமான
இராமபிரானது
அடி சூழம் — திருவடிகளைத் கலைமேற்கொள்
ருகலாகிற
அரசை அல்லால்—அரசாட்சியைப்பெற விரு
ம்புவேனெயன்றி
மற்று அரசு—அதற்கு மாறாக ஸ்வாதந்திரியம்
பாராட்டுகிற அரசாட்சியை
அரசஆக எண்ணென்—ஒரு பொருளாக மதி
க்கமாட்டேன்.

கருத்துரை :—இராவணனார் கவர்ப்பட்ட பிராட்டி இலங்கையிலிருக்கிற செ
ய்தியைத் திருவடிசென்று அறிந்துவந்து சொன்னபின்பு இராமபிரான் வரலா
லையையுடனே புறப்பட்டுச் சென்று கடற்கரையை அடைந்து கடலைக்கடக்க
உபாயஞ்செய்வதென்றமென்று அக்கடலரசனைய வருணனைப் பிரார்த்தித்து
அங்குத தர்ப்பசயனத்திலே படுத்தா முன்னராளவும் பிராயோபவேசமாகக்
கிடக்க, ஸமுத்திராஜன் அப்பெருமானது மஹிமையைக் கருதாமல் உபேசைசுயரி
யிருக்க, ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு அனைவரும் நடந்து செல்லும்
படி கடலை வற்றச்செய்வெனென்று ஆக்ஷேபஸ்திரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்
கியவளவிலே, வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிவந்து அப்பெருயானைச் சரணடைந்து
கடல் வடிவமான தன்மேல் அணைகட்டுதற்கு உடன்பட்டு ஒங்கிநிற்க, பின்பு
இராமபிரான் வரலாறுகளைக்கொண்டு மலைகளால் ஸேதுபந்தஞ்செய்தனன்.

இராமன் ராவணனை அழிக்கும்பொருட்டுப் பெரிய வாக்ஷஸீனையை எரித்
தப்படுத்திக்கொண்டு புறப்பட்டுக் கடற்கரை சேர்ந்தவளில், இராவணன் தம்பி
யான விபீஷணன் தான்சொன்ன நல்ல உபதேசங்களைக்கொள்ளாத தமையனை
விட்டுவந்து இராமனைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் அவனுக்கு அபயமளித்து
அப்பொழுதே அவனை இலங்கைக்கு அரசனென முடிசூட்டி அவனால் இலங்கை
யின் நிலைமையை அறிந்து அவனுடனே கடல்கடந்து இலங்கைசார்ந்து அங்குப்
பெரும் போர்புரிந்து இராவணனைச் சேனையோடும் புத்திரமித்திராதிக்களோடும்
கொன்று முன் சொன்னபடி விபீஷணனை லங்காதிபதியாகி ஸீதையை மீட்டுக்
கொண்டு மீண்டனன்.

இப்படி ஸாது பரித்ராணமும் துஷ்ட சிஞ்ஞமும் செய்தருளி உலகத்தை
உய்வித்தருளிய இராமபிரானது திருவடினைத் திரோபுஷணமாகக் கொள்வதே
தமக்குப் பெருந்த ஸாமராஜ்யமென்பதை இப்பரட்டால் வெளியிட்டார்.

குரைகடல்—வினைத்தொகை.

(௭)

அம்போனேடு மணிமாட வயோத்தியெய்தி

அரசேய்தி அகத்தியன்வாய்த்தான் முன்கொன்றான்

தன் பெருந்தொல் கதைகேட்டு மிதிவச்செல்வி

உலதய்யத் திருவயிறு வாய்த்தமக்கள்

செம்பவளத் திரள்வாய்த்தன் சரிதைகேட்டான்

தில்லைநகரத் திருச்சித்ர கூடந்தன்னுள்

எம்பெருமான் தன்சரிதை செவியால்கண்ணால்

பருகுவோம் இன்னமுதம் மதியோமன்றே.

(௮)

பதவுரை.

அம்—அழகிய

கெடு—உயர்ந்த

பொன் மணிமாடம்—பொன்னையும் இரத்தின
ங்களையுங்கொண்டு அமைக்கப்பட்ட
உயரிகை வீடுகளையுடைய

அயோத்தி—அயோத்யா நகரத்துக்கு

எய்தி—மீண்டுவந்து

அரசு எய்தி—அரசாட்சியை அடைந்து

தான் முன் கொன்றான் தன்—தன்னால் முன்பு
கொல்லப்பட்டவனான இராவண
னுடைய

பெரு தொல் கதை—பெரிய பூர்வ வ்ருத்தாந்
தங்களை யெல்லாம்

அகத்தியன் வாய்கேட்டு—அகஸ்திய மகாமுனி

வன்வாயாற் சொல்லக்கேட்டு,

மிதிவை செல்வி—மிதிலாநகரத்தில் தோன்றிய

பிராட்டி

உலகு உய்ய—உலகமுழுவதும் வாழும்படி

திரு வயிறு வாய்த்த—பெற்ற

மக்கள்—கணபிள்ளைகளான குசலவர்களுடைய
செம் பவளம் திரள்வாய்—சிவந்த பவழத்துண்
டுபோன்ற வாயினால்

தன் சரிதை—தனது சரித்திரமான பூராமாய
ணத்தை

கேட்டான்—கேட்டருளினவனான

தில்லை நகர் திருச் சித்ரகூடம் தன்னுள்—
(எழுந்தருளியிருக்கிற)

எம் பெருமான் தன்—எமது தலைவனுடைய
சரிதை—சரித்திரத்தை

செவியால் கண்ணால்—சாதிகுறக்கேட்டு (அப்
பருகுவோம் பெருமானைக்) கண்
னால் ஸேவிக்கப் பெறவோம்வாம்;

(அதுவேயன்றி)

இன் அமுதம்—இனிய தேவாந்ருத்தையும்

மத்யோம்—(ஒரு பொருளாக நன்குமதிக்காட்
போம்

(அன்றே—அல்லவா? சுற்றதை, தேற்றமு
மாம்.)

கருத்தரை:—ஆரவமுதமாகவுள்ள எம்பெருமானுடைய ஸேவையில் மிக்க இனிமைக்கும், அங்கனமேயுள்ள அப்பிராணுடைய சரிக்திரத்தின் மிக்க இனிமைக்கும் தேவாங்குதத்தின் இனிமை சிறிதும் ஈடாகாதென்னுங் கருத்தால், இன்னமுதமதியோம் என்கிறார். “இன்னமுதமதியோ மொன்றே” என்றும் பாட முண்டாம்: அமுதம் - அமுதத்தை, ஒன்று - ஒரு பொருளாக, மதியோம் என்ற வார்த்தை.

இராமபிரான் பிராட்டியை மீட்டுக்கொண்டு ஸ்ரீவிபீஷணமுதவாணுடனும் அவனைச் சார்ந்த சில அரக்கர்களுடனும் ஸூகீவன் முதலிய வாகாவிர்களுடனும் தானும் தன் மனைவியும் தமபியுமாகப் புஷ்பக விமானத்திலேறித் திருவயோத்திச் சேர்ந்தான். அங்கு இராமன் வரண எதிர்பார்த்திருந்த பாதன் தம்பியான ஸத்ருக்ஞனுடனே எதிர்கொண்டு வந்து இராமபிரான் முதலானவர்களை வணங்கி உபசரித்து அழைத்துக்கொண்டு செல்ல, அங்கு ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம் வளிஷ்டர் ஸாமந்திர முதலிய பெரியோர்களால் வெகு சிறப்பாக நடந்தேறிற்று. இவ்வாறு இராமபிரான் திருவயோத்தியில் திருமுடிசூடி எழுந்தருளியிருக்கையில், அகஸ்தியர், ஜமதக்ஷி, பரத்வாஜர், வளிஷ்டர், கௌதமர், கௌநிகர், காஸ்யபர், அத்ரி, தெளமிபர் முதலிய முனிவர்கள் பலர் அந்தச் சக்கரவர்த்தி திருமகனாகக் கொண்டு கொண்டாடக் கருத்துக்கொண்டு அங்குவந்து கேர, ஸபையில் வீற்றிருந்த இராமபிரான் அவர்களை எதிர்கொண்டு அழைத்து வணங்கி உபசரித்துத் திவ்வியமான ஆணைங்களில் வீற்றிருக்கச் செய்து போகவேண்டுகளை வினாவ, அதற்கு அம்முனிவர்கள் “எங்கட்கும் எல்லோர்க்கும் கெடுகளாகப் பெருந்தன்பங்களை இழைத்துவந்த கொடிய ராக்ஷஸராஜனான ராவணனையும் அவனுடைய அதுபந்திகளையும் வேரோடு அறுத்தருளிய துமது கருணையிருக்க எங்களுக்கு என்னகுறை?” என்று கொண்டாடிப்பேச, அது கேட்ட இராமன் “அவ்வரக்கர்களுடைய பிறப்பும் வலிமையும் செயலும் அவர்கள் பெற்ற வரங்களும் முதலிய வரலாறுகளையெல்லாம் சொல்லவேண்டும்” என்று அம்முனிவர்களை வினாவ, அவர்களில் அகத்திய மஹாமுனிவர் அனைத்தையுஞ் சொல்பவராய்ப் புலஸ்த்ய வம்ச வருத்தாத்தத்தையும் பூர்விக ராக்ஷஸர் செய்திதையும் இராவணனையர் பிறப்பையும் அவர்கள் பெற்ற வரங்களையும் இந்திரஜித்தின் உற்பத்தியையும் இராவணன் திக்விஜயஞ்செய்த விவரத்தையும் அவன் ஆங்காங்குச் சாபம் பெற்றவகை முதலியவற்றையும் கூறினார்.

பின்பு பிராட்டி கர்ப்பிணியாயிருக்கையில், ஒருநாள், இராமன் அவளை நோக்கி ‘நீ விரும்புவது ஏதேனும் உளதேல் சொல்லு’ என்றதற்கு, அவள், ‘கங்கைக்கரையிலுள்ள முனிவர்களின் ஆஸ்ரமங்களிற் சென்று அவ்விடத்தி னழகை இன்னொருநாள் அதுபவிக்க விரும்புகின்றேன்’ என்று சொல்ல! அதற்குப் பெருமான் ‘அப்படியே ஆகட்டும்’ என்று அருளிச்செய்தார். பிறகு ஒரு நாள், ஓராண்டளவும் இராவணன் வசத்திலிருந்த சீதையைத் தாம் மீள அழைத்துச் சேர்த்துக்கொண்டதைப்பற்றி அவளுடைய கற்புநிலையை அறியாத நாட்டார் சிலர் குறைகூறினர் என்று ஒற்றர் சொல்லக் கேட்டறிந்த ஸ்ரீராமன் லோகாபவாதத்தால் வரும் அபகீர்த்திக்கு அஞ்சி மனைவியைக் காட்டிற் செலுத்தி

விடத்துணிந்து முனிவ ராச்சிரமங்களைக் காணச் செல்வதென்ற வியாஜத்தால் இலக்குமணனைக்கொண்டு சீதையைக் கங்கைக் கரையிலுள்ள வால்மீகி முனிவ ராச்சிரமத்தருநிற் சேர்த்துவிட்டனர். அங்கு வால்மீகி மாமுனிவர் தம் ஆச்சிரமத் தில் தவஞ்செய்யும் மகளிர் புலரைக்கொண்டு பிராட்டியை உபசரித்து வருகையிற், அவள் இரண்டு ருமாரரை ஈன்றாள். இரட்டைப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்த அவர்கட்கு வால்மீகிமுனிவர் குசனென்றும் லவனென்றும் நரிமகரணஞ்செய்து தாம் இயற்றிய ஸ்ரீராமாயணமென்னும் ஆதிகாவ்யத்தைத் தக்க தாளவையக ளோடு யாழிலிட்டு மதுரமாகப் பரிடும்படி அவர்கட்கு இளமையிலேயே பயிற்று வித்தனர். பின்னர் இராமபிரான் அஸ்வமேதயாகஞ் செய்கையில், பெரிய ஸபை சேர்த்து வால்மீகி முனிவருடன்வந்த அவரது சிஷ்பர்களான அக்ருமாரர்களின் வாரியால் அக் காவ்யத்தைக்கேட்டு உவந்தனர்.

கொள்ளுன்—கொல்லப்பட்டான் ; செய்வினை, செயப்பாட்டுவினைப் பொரு ளது ; இதில், அகாச்சாரியையும் படுகிருதியும் தொக்கன வென்னலாம். மிதிலைச் செல்லி—சனககுலத் தலைவனான மிதியென்னும் அரசனால் அமைக்கப்பட்டமை பற்றி மிதிலா என்று பெயர்பெற்ற நகரத்தில், செல்லி = எல்லாச் செல்வக்கருந் கும் உடையவன் ; செல்வமகளான லக்ஷ்மியின் அம்சமானவள்.

குசலவர் இராமாயண ப்ரவசநஞ்செய்து அதனால் உலகத்தை நன்னெறியில் உய்த்தலும், இராமபிரான் காலத்திற்குப்பின் அப்பெருமான்போலவே நீதி முறை தவறாது உலகத்தை இனிது ஆளுதலும் தோன்ற “உலகுய்யத் திரு வயிறுவாய்த்த மக்கள்” என்றார். பவளத்திரள்வாய்—உவமத்தொகை. :

செல்லி—செல்வன் என்பதன் பெண்பால் ; இ - ள்குதி. திருவயிறுவாய்த் தல்—ப்ரஸுத்தல். சிலவிடங்களில் ‘கர்ப்பமாயிருத்தல்’ என்ற பொருளுறமாம். பவளம்—ப்ரவாளமென்ற வடசொற்சிறைவு. சரிதம் என்ற வடசொல், சரிதை யென விகாரப்பட்டது. செவியாற்பருகுதல்—“பருகுவனன்ன ஆர்வத்தானை... செவி வாயாக நெஞ்சு களனாகக், கேட்டவை கேட்டவை விடாது உளத்தமைத் தல்”. கண்ணற் பருகுதல்—“பருகுவான்போல கோக்கி” என்றார் பிறரும். (௮)

சேறிதவச் சம்புகன்தன்னைச் சென்றுகொன்று

சேழுமறையோ னுயிரீட்டீத் தவத்தோனீந்த

நிறைமணிப்பூ ணணியும்கொண்டு இலவணன்தன்னைத்

தம்பியால் வானேற்றி முனிவன்வேண்டத்

திறல்விளங்கும் இலக்குமனைப் பிரிந்தான்தன்னைத்

தில்லைநகர்த் திருச்சித்ர கூடந்தன்னுள்

உறைவானை மறவாத உள்ளத்தன்னை

யடையோம் மம்மறுகியா மடையோமன்றே.

(௯)

பதவுரை.

செறி தலம்—மிக்க தபஸ்ஸையுடையனான
சம்புகன் தன்னை—(சூரபாதித்யஞ்ஞ) சம்பு
களை
சென்று கொன்று—(அவனிருக்குமிடம் தே
டிச்) சென்று தலையறுத்து
செழுமறையோன் } சிறந்த ப்ராஹ்மண குமா
உயிர் மீட்டு } ரனுடைய உயிரை மீட்
டுக்கொடுத்து,
தவத்தோன் நந்த—அகஸ்தியமா முனிவன் கொ
டுத்த
நிறை மணி புண் } பெருவிலையுள்ள ரத்த
அணியும் கொண்டு } ஹாரமான ஆபரணம்
தையும் சாத்தியருவி
இவ்வணன் தன்னை—வவனாஸுரனை
தம்பியால்—சத்ருக்களைக்கொண்டு
வான் வற்றி—வீரஸ்வர்க்கத்திற் குடியேற்ற
லித்து

முனிவன் வேண்ட—தூர்வாஸமுனிவனது சா
பத்தால்
திரல்லினங்கும் இலக்கு } பலபாகக் கிரமம்
மனை பிரிந்தான், தன்னை } விளங்கப்பெற்ற
லக்ஷ்மணனைத் துறந்தவனும்
தில்லை நகர் திருச் சித்திரகூடம் தன்னுள்—,
உறைவானை — தித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனு
மான இராமபிரானை
மதவாத உள்னம் } மதவாமல் எப்பொழு
தன்னை உடையோம் } தும் தியானிக்கிற
மனத்தையுடைய நாம்
மற்று உறு துயரம் } இனி (எம் பெருமானை
அடையோம் } அறுபலிக்கப் பெற்றி
லோமென்று வருந்துன்பத்தை
அடையமாட்டோம்.
(அன்று, வ - நற்றகை.)

குருத்துரை :—தன்னை அக்காலத்திற் காணப்பெறுத குறைதீரப் பிற்காலத்
தார காணும்படி. தில்லைத் திருச் சித்திரகூடத்தில் அப்படிப்பட்ட திவ்ய மங்கள
விசுரஹத்தோடு தித்யவாஸம் செய்தருளானின்ற எம்பெருமானை இறையும் மற
வாது எப்பொழுதும் தியானிப்போமாகில், 'அக்காலத்தில் எம்பெருமானை அறுப
லிக்கப் பெற்றிலோமே!' என்றுவரும் துன்பத்தை அடையமாட்டோம் என்ற
வாறு.

இராமபிரான் நீதி தவறாது ராஜ்ய பரிபாலனஞ்செய்து வருகையில், ஒரு
நாள் ஒரு ப்ராஹ்மணன் ப்ரோதமான தன் மகனைத் துக்கிக்கொண்டு அரண்மனை
வாயிலில் வந்து விழுந்து 'ஐயோ! எனது ஒரே பேரனு மகனுக்கு அகாலத்தில்
மீற்தயு வந்ததே! என்செய்வேன்? தாய்தந்தையர் இருக்க மகன் மாணமடை
வது அரசாட்சியின் தவறையன்றி வேறன்று உன் துரைத்தன நெறி வழவி
யதனால் ஐந்து பிராயமுள்ள குழந்தையை இழந்த நானும் என் மனைவியும் உன்
மாளிகை வாசலிலே உயிர்விடுகிறோம்' என்று பலவாறுகக் கதறிக் குறைகூறு
வதைக்கேட்டு, பெருமான் வியாகுலப்பட்டு ஓடிவந்து அவ்வந்தனை ஸமாதா
நப்படுத்தி உடனே வஸிஷ்டர் முதலிய தம் வைதிகமந்திரிகளை வரவழைத்து இச்
செய்தி அறிவிக்க; அவர்களுள் ஒருவரான நாரதமுனிவர் சற்று ஆலோசித்து
'இது அநாதிகாரி செய்யும் அறக்கீழ்பயனென்று தோன்றுகின்றது; யாரோ
அதிகாரமில்லாதவன் தவஞ்செய்கிறான்; அதனை ஆராய்ந்து கணந்திராயின் இப்
பிள்ளை பிழைத்தெழுவான்' என்று உரைத்தனர். அது கேட்டவுடன் இராம
பிரான் அந்த ப்ராஹ்மணகுமாரனுடம்பை எண்ணெய்க்குடத்திலிட்டுக் கெடா
மற் பாதுகாக்கக் கட்டளையிட்டுப் புஷ்பகவிமானத்தை வருவித்து அதன்மேல்
என் ஆசாயமார்க்கத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு எத்திசையிலுந் தேடுகையில்,
தென்கிசையில் சைவலமென்னும் மலையின் அருகில் ஒரு தடாகநீரத்தில் ஓர்
மரத்தில் தலையிடுகின்ற தவமியற்றும் ஒருவனைக்கண்டு ஸந்தேஹித்து அவனை

நோக்கி 'நீ எந்த வருணத்தான்? யாது பெறவேண்டி இவ்வண்ணம் கடுத்தவ மியற்றுகின்றனை? உள்ளபடி சொல்' என்று வினாவிவதைக்கேட்டு அந்தத் தாப ஸன் 'ஐயா! நான் சூத்ராஜாதியிற் பிறந்தவன்; என் பெயர் சம்புகன்; இவ்வுட லோடு ஸ்நார்க்கமடையவேண்டுமென இவ்வாறு தவமியற்றுகிறேன்' என விடை கொடுத்தான். பின்பு அவனை நோக்கி இராமபிரான் 'ஓ! சம்புக! இந்த யுகத் தில் சூத்திரானுக்குத் தவஞ்செய்யும், அனிகாரம் இல்லாமையால் நீசெய்வது அறத் திற்கு விபரீதமேயாகின்றது; ஆதலின், அரசனான நான் நீதிப்படி உன்னை வதை ப்பதே தண்டம்' என்று அருளிச்செய்ய, அவனும் 'ஆகில் அதுவும் எனக்குப் புருஷார்த்தமே' என உடன்பட்டு நிற்கையில், சக்ரவர்த்தி திருமகனார் வாளெ டுத்து அவன்மேல் வீசினார். விசவே அவன் யாக்கைநீங்கி நிற்கதி பெற்றான். இங்ஙனம் சூத்ரமுனிவைய வதைத்த முஹூர்த்தத்திலேயே, முன்பு உயிர்தீர்த்த ப்ராஹ்மண குமாரன் தூங்கியெழுந்தவனபோலப் பிழைத்தெழுந்தான்.

பின்பு ஸ்ரீராமன் அகஸ்திய முனிவரது ஆஸ்ரமத்துக்குச் சென்று அவரை வணங்கி, அம்முனிவர் மிக்க உபசாரங்களோடு அப்பெருமானுக்கு விருந்துசெய்து ஒரு திவ்யாபரணத்தைக்கொடுக்க, அதனைப் பெருமான் அரிதின் வாங்கித் தரித் துக்கொண்டு விளங்கினர். இந்த ஆபரணம் விஸ்வகர்மாவினால் நிருமிக்கப்பட் டது; காந்தியாற் சூரியனைப்போன்றது; ஸ்வர்ணம் வஸ்திரம் ஆபரணம் முதலாக வேண்டுவனவற்றை யெல்லாம் தரவல்லது; ஸ்வேதனென்னும் அரசனால் அக ஸ்திய முனிவர்க்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

மதுவென்னும் அஸ்தானது மகனான லவனென்பவன் பலபராக்ரமங்க ளிற் சிறந்து செருக்கி நல்லோர்களை நலிந்து வருவதை யுமுகாதீரவர்களான முனிவர்கள் சொல்லக்கேட்ட இராமபிரான் அவனைக்கொன்று அவனது ராஜ்யத் தில் அரசாளாமாறு ஸத்தருக்காழ்வானை அனுப்ப அவர் சென்று தந்திரமாகப் பொ ருது அவனைவதைத்து அவனிருந்த விடத்தில் மதுரையென்னும் நகரத்தை ஸ்தாபித்து அங்கு அரசாண்டனர். போரிற் புறங்கொடாமல் இறந்தவர் வீர ஸ்வர்க்கம் புதுவராதலால் 'தம்பியால் வானேற்றி' என்றார்.

இராமபிரான் நெடுங்காலம் ராஜ்யாதிபத்தியம் நடத்திய பின்னர் ஒருநாள் காலநுதரமூர்த்தி ப்ராஹ்மாவினால் ஏவப்பட்டு ஒரு தாபஸவடிவங்கொண்டு இராம னிடம்வந்து ஆசீர்வாதம் கூற, ஸ்வாமி அவர்க்கு முறைப்படி உபசாரமியற்றி 'தேவரீர் எந்த காரியத்தை அருளிச்செய்யலாம்' என்று கூற, அவரும் 'என் னைத் தூதனுப்பிய மாமுனிவரின் வாக்கியங்களைத் திருச்செவீசாத்தத் திருவுள்ள மாயின், நாமிருவரேயன்றி மற்ற யாரு மிருக்கல்கூடாது; யாராயினும் நம்மு டைய ஸல்லாபத்தை ஒட்டிக் கேட்டாலும் இவ்விடத்து வந்தாலும் அவர்கொலைக் கு உரிபரம்படி கட்டளையிடவேண்டும்' என்றதை அங்கீகரித்த இராமன், இனைய பெருமானை நோக்கி 'இங்கு வேறு வாசற்காப்பான் வேண்டா; நீயே திருக்கக் கடவை; யாங்கள் இருவரும் பேசுமிடத்து எவரும் வரவொண்ணாது; ஒட்டிக் கேட்கவும் ஒண்ணாது; அவ்வாறு செய்தால் ப்ராண விபேதண்டனைக்குப் பாத் திரமாவர்; ஆதலின் நீ நன்று காக்கவேண்டும்' என்று ஆணையிட்டு வகார்த்தத்திற்

சென்று அம்முனிவருடன் விரைவில் தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருள்வதைப் பற்றி ஸம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கையில், தர்வாஸமுனிவர் அரண்மனைவாசலில் வந்து 'விரைவில் என்னை இராமனிடம் அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டும்' என்ன, லக்ஷ்மணர் கைகூப்பிக்கொண்டு 'ஸ்வாமிந்! காரியம்பாது? அடியேன் இருக்கின்றேன் அதனைச் சாதிப்பதற்கு' என்று கூறினார். அது செவிப்பட்டவுடன் கோபாக்நி பொங்கி அம்முனி 'இந்தக் கஷணத்திலேயே இராமனுக்கு நான் வந்ததைத் தெரிவிக்கவேணும்; அப்படிச் செய்யாமற்போனால் உடனே இந்நகரத்தோடு நீங்களும் உங்கள் ஸந்ததியும் அழிந்துபோம்படி சபிப்பேன்; நான் கோபத்தை அடக்கமாட்டேன்' எனவே, லக்ஷ்மணர் 'என் ஒருவனுக்குக் கேடு வந்தாலும் வாட்டும்; என் நிமித்தம் மற்றவர்க்கு வாராதிருந்தாற்போதும்' என்று நிச்சயித்து ஸ்ரீராமனது கட்டளையைக் கடந்து அரண்மனையினுட் சென்று ஸந்தியில் இவர் வரவைத் தெரிவித்தார். அவரும் காலனை அனுப்பிவிட்டுக் கோபமுனிவரைக்கண்டு வந்தனஞ்செய்து 'யாது பணி?' என வினாவு, அம்முனிவர் 'பான் ஆயிரவருளமளவும் தவஞ்செய்து முடித்தேன்; இப்போது பெரும்பிசியால் வருந்துகின்றேன்; அன்னம் தரவேண்டும்' என்றனர். அங்ஙனமே இராமபிரான் அவர்க்கு விநும்பின்படி போஜனமளிக்க, அவர் புஜித்தத்திருப்பியடைந்து வாழ்த்திச் சென்றனர். பிறகு இராமன் முன்பு காலதவனுக்குச் செய்துகொடுத்த பிரதிஜ்ஞையினின்று தவறுதிருக்கவேண்டித் தம்பிபை நோக்கி 'லக்ஷ்மண! தக்கவர்க்குக் கைவிடுவதும் வதைப்பதும் ஒக்குமாதலால் உன்னை நான் கைவிட்டேன், என்முன் நிலலாமற் போ' என்றருளிச்செய்ய, இளைப்பவர் கண்ணீர்வாச் சரயூநதிக்குச்சென்று நீராடிப் பிராணயாமத்தால் ஸ்வாஸத்தை அடக்கிப் பரமபுதம் புக்கனர் என்பது (உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்திற் கூறிய) வாலாறுதலால், முனிவன் வேண்ட என்பதற்கு — 'முனிவடிவமாய்வந்த காலருத்ர முர்த்தியின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றவேண்டி' என்று பொருள் கொள்ளுதலும் பொருந்தும். திறல் விளங்கும்—தனக்குப் பக்கபலமாய் விளங்குகிற என்றுமாம்.

மீட்டு = மீள்—பகுதி. "அணியுங் கொண்டு" என்ற உம்மை - கதைத் தொடர்ச்சிபற்றிவந்த இறந்தது தழுவிய எச்சப்பொருளது. இலக்குமன் — லக்ஷ்மணன் என்ற வடசொற்சிதைவு. இத்திருநாமம்—உத்தம புருஷலக்ஷணங்களை யுடையவனென்றும், பகவத் கைங்கரிய லக்ஷ்மியோடு கூடியவனென்றும் பொருள்படும். உறுதுபரம்—வினைத்தொகை. துபரம்=அம்—சாரியை. (க)

அன்றுசராசரங்களை வைதந்தத்தேற்றி

அடலரவப்பகையேறி அகார்தம்மை

வேன்று இலங்குமணிநெருந்தோள் நான்கும்தோன்ற்

விண்முழுதும் எதிர்வரத்தன் தாமம்மேவிச்

சென்று இனிதுவீற்றிருந்த அம்மான்தன்னைத்

தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள்

என்றும்நின்றான் அவனிவனென்றேத்தி நாளும்

இறைஞ்சுமினோ எப்பொழுதும்தொண்டிந் நீரே.

(க0)

பதவுரை.

அன்று—(தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருள்
கிற) அன்னாளில்
சா அசரங்களை—(அயோத்யாபுரியிலுள்ள ஜங்
கமமும் தாவரமுமான எல்லா
வயிர்களையும்)

வைகுந்தத்து ஏற்றி—பரமபதத்துக்குப் போ
கச்செய்து,

அடல் அரவம் } வலிமையையுடைய பாம்புக
படை ஏறி } னுக்குப் பகையான கருடன்
மேல் ஏறிக்கொண்டு

அசுரர் தம்மை வென்று—அஸுரர்களை ஜயித்து
இலங்கும் அணி ரெடு (அந்த ஜயலக்ஷ்மி) வி
தோள் நான்கும் } ளங்கப்பெற்ற அழ
தோன்ற } கிய நீண்ட (தனது)
திருக்கைகள் - நான்கும் விளங்க

லின் முழுதும்—பரமபதத்திலுள்ளா ரெல்லா
ரும்

எதிர்வா—எதிர்கொண்டு உபசரிக்கும்படி

தன் தாமம் மேலி) தனது ஸ்வாநாம அப்பா
சென்று) மபத்திலே போய்ப்புக்கு

இனிது வீற்றிருந்த—(தன் மேன்மையெல்லா
ம் தோன்றும்படி இனிமையாகத்
(சுவயஸிம்ஹாஸகத்தில்) எழுந்
தருளியிருந்த

அம்மான் தன்னை—ஸர்வேச்வரனை

தில்லை நகர் திரு சித்ரகூடம் } (அந்த இருப்பி
தன்னுள் என்றும் நின்ற } ல் ஒன்றுங் கு
ன் அவன் இவன் என்று } றையாமல் அ
வத்தி } வ்வாறே தில்

லைச் சித்ரகூடத்தில் எங்காளும் (நமக்
காக) நித்யவாஸம்பண்ணுகிற அப்பெ
ருமான் இவ்விஷாமபிரானே யென்றறி
ந்து துதித்து

தொண்டர் நீர்—அவனுக்கு அடியவர்களான
நீங்கள்

நாளும் எப்பொழுதும்—தினந்தோறும் எப்பொ
ழுதும்

இறைஞ்சுமின்—வணங்கி உஜ்ஜீவியுங்கள்.
(ஏ—இகைசரிதை.)

கருத்துரை:—இனிய பெருமானைவிட்டுப் பிரிந்ததனால் தரிக்கமாட்டாமல்
மிகவும் க்லேஸமடைந்த இராமபிரான் எரஜ்பத்தையிட்டு எழுந்தருளத் தொடங்
கியபோது அயோத்யாநகரத்து உயிர்களெல்லாம் பெருமானைச் சரணமடைந்து
'தேவரீர' எள்துச் சென்றாலும் அயோத்யாநகரையும் கூடவே அழைத்துக்கொண்டு
செல்லவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, ஸ்ரீராமன் அவர்களுடைய பத்திரகர்ஷத்
தைக்கண்டு 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அருளிச்செய்து, அனைவரையும் தம்
மைப் பின்புதொடர்ந்து வருமாறு பணித்தருளிப் பிரயாணப்பட்டனர். அப்பொ
ழுது அக்கரத்திருந்த மனிதர்களையென்றி லிலங்கு பறவை முதலிய அறிவினை
உயிர்களும் அகமகிழ்ந்து பெருமாள்பின் சென்றன. இங்ஙனம் பலரும் புடை
குழ ஸ்ரீபகவான் ஸாயுந்தியில் இறங்கித் தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளும்
போது தம்மிடத்து இடையறாத அன்புகொண்டு பின்பற்றிச் சாயுதில் முதலி
உடம்பைத் துறந்த எல்லாவயிர்கட்கும் பாற்றம் லோகத்துக்கு மேற்பட்டதாய்ப்
பரமபதம்போலவே அபுராவ்ருத்தியாகிற மேம்பாடுள்ள ஸாந்தாநிகமென்னும்
உலகத்தை அளித்தனர். ஸ்ரீராமபிரான் பரமபதத்துக்குச் சென்றபோழ்து, சங்க
சக்கரங்களிரண்டையும் தரிக்கிற மேற்பாற் காயிரண்டும் கோன்றப் பெற்றமை
விளங்க, "அசுரர் தம்மை வென்றிலங்குமணி ரெடுந்தோள் என்ருந் தோன்ற"
என்றார். இந்த அடைமொழியை வீற்றிருந்த என்பதனோடாவது சித்ரகூடந்தன்
னுள் நின்றான் என்பதனோடாவது இயைத்தலும் ஏற்கும். அடலரவப் பகையேறி
என்றது, 'தன்தாமமேலி' என்றதனோடும், அசுரர்தம்மை வென்று என்றதனோடும்
இயைக்கத்தக்கது.

சா - அசரம்; நீர்க்க ஸத்திபெற்ற வடமொழித்தொடர். சரம் - அசை
யும் பொருள், இரங்குகினைப் பொருள். அசரம்—அசையாப்பொருள், நிலைத்

திணைப்பொருள். முதலடியின் முற்பகுதிக்கு, “கற்பா நிராமயோனை யல்லால் மற்றுங் கற்போரே, புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதி யொன்றின்றியே, கற்பா லபோத்தியில் வாழஞ் சராசரம் முற்றவும், கற்பாலுக்குய்த்தனை நானமுனார் பெற்ற நாட்டுளே” என்ற திருவாய்மொழி அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

கேடுந்தோள் — ஆஜாநபாஹம். தாமம் — யாரி என்னும் வடசொல்கிரிபு. தொண்டர் — முன்னிலைப்பன்மைக் குறிப்புணையாலணையும் பெயர். தொண்ட ரென்பதன் சுற்றயல் திரிந்தளினியுமாம். (கீ)

தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள்

திறல்விளங்குமாருதியோடு அமர்ந்தான்தன்னை

எல்லையில்சீர்த்தயரதன் தன்மகனாய்த்தோன்றிற்று

அதுமுதலாத் தன்னுலகம்புக்கதீருக்

கொல்லியலும்படைத்தானைக் கொற்றவோள்வாள்

கோழியர்கோன்குடைக் குலசேகரன்சொற்செய்த

நல்லியலின்தமிழ்மரலை பத்தும்வல்லார்

நலந்திகழ்நாரணனடிக்கீழ் நண்ணுவாரே.

(கக)

பதவுரை.

தில்லை நகர் திரு சித்ரகூடம் தன்னுள்—;

திறல் விளங்கும்—பல பராக்கிரமம் விளங்கப்

பெற்ற

மாருதியோடு—அனுமானுடனே

அமர்ந்தான் தன்னை—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற

எம்பெருமானைக்குறித்து,

எல்லை இல் சீர் தயரதன் அளவில்லாத புச

தன் மகன் ஆய் கோன் மையுடைய தசரத

நிற்றுஅது முதல் ஆ சகரவர்த்தியின் கு

ண உலகம் புக்கது மாராயப் பிறந்த

சுறு ஆ துமுதல் பரமபத

அபுத்தது இலத்தியாக. (ஸ்ரீராமாயண

கதை முழுதையும் ஸங்க்ரஹமாக

அமைத்து)

கொல் இயலும் படை (பகைவர்களைக்) கொ

ளானே கொற்றம் ல்லாகல் பொருந்தி

ஒன் வாள் கோழியர் ய ஆயுதங்கனையுடை

கோன் குடை குல ய சேனையையும்;

சேகரன் சொல் வெற்றியையும்ஒளி

செய்த வையு முடைய வா

ளாயுதத்தை யுடையவரும் உறை

ழ்ரிதள்ளார்க்குத் தலைவரும் வெண்

கொற்றக் குடையையுடையவருமா

ன் குலசேகராழ்வார் அருளிச்செய்த

நல் இயல்—சிறந்த இயற்றமிழிலக் கணத்துக்

கு இசைந்த

இன் தமிழ் மரலை—இனிய தமிழ்ப் பிரபந்த

ரூபமான இப்பத்துப் பா

சுரங்களையும்

வல்லார்—சுற்று வல்லவர்கள்

நலம் திகழ்—பரமபதத்தில் விளங்குகிற

நாரணன்—ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய

அடி மேல் நண்ணுவார்—திருவடிகளிற் சேர்ப்

பெறுவார்கள்.

கருத்துரை:—இப்பாட்டு இத்திருமொழியின் பலங்குதியாம். தில்லைத் திருச் சித்ரகூடத் தெம் பெருமான் விஷயமாக ஸ்ரீகுலசேகராழ்வார் அருளிச்செய்த பரமபோக்யமான இத்திருமொழியை ஒதவல்லவர்கள் எம்பெருமானருளாற் பரம பதமடைவார்கள்.

தி:

ஆழ்வார் திருவழிகளேசரணம்.

இப் பெருமாள் திருமொழியில் கண்ணிராணுடைய தீவ்ய சரித்திரமும் இராமபிராணுடைய தீவ்ய சரித்திரமும் பெரும்பான்மையாக அநுஸந்திக்கப்பட்டிருப்பதனால், பூரீபாகவதத்தையும் பூரீ ராமாயணத்தையும் தழுவி அவ்விரண்டவதாரங்களின் சரித்திரம் சுருக்கமாக எழுதப்படுகின்றது.

பூரீக்ருஷ்ணாவதார வைபவ வஸங்கரஹம்.

திருமகன் கொழுஞான எம்பெருமான் தான் எல்லாவுயிர்கட்கும் அன்னைபும் அத்தனுமாயிருந்து நல்லோர் தீயோர் என்ற வாசியின்றி எல்லோரையும் காப்பாற்ற முறையுடையனானும்,

“ஹரிஃ-ஃவாநி மதேஜேஹி விதஸாஹி கரோதி வெவ ।

ஸஸ காராநித-ஃராணி வஸபா-த்யாய யயா விதா ॥”

[ஒருவன் தன் மகனது சரீரத்தில் இரத்தக்கட்டியறுபவத்தாலுண்டாகும் பாதையைக் கண்டறிங்கி, அவனுக்கு அந்த வருத்தத்தைப் போக்க ரத்தக்கட்டியை அறுத்துத் தள்ளுகிறான் ; அப்பொழுது அந்த மகன் முன்பு அறுபவித்த துன்பத்தினும் ஆயிரமடங்கு அதிகமாகத் துன்பத்தை அறுப வித்து இதுவரை யிருந்ததுபோலவே அக்கட்டியுடனிருப்பதே நலமென்று நினைந்து வருந்து கிறான். தகப்பன் அவ்வருத்தத்தைக்கண்டு பின்வாங்காமல் மேன்மேலும் சித்திவை செய்வித்து ஆரோக்யப்படுத்தி அம்மகனுக்கு நீண்டகாலம் மகிழ்ச்சியை விளைவிக்கின்றான் : அவ்வாறாகவே, பூரீமஹாயணமும் தன் மக்களாகிய ஜீவர்கள் அஜ்ஞாந மடியாகப் புண்ய பாபங்களைச் செய்து மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து படுகிற அநர்த்தங்களைக் கண்டு இரங்கி அத்தகன்பங்களை ஒழி த்து அவர்களுக்கு மோகஜ்ஞஹாநத்ததை உண்டாக்கக் கருதி, அவர்களைச் செய்த கருமம் கழிவைக் காக அவர்களை நகாநுபவம் முதலிய பெருந்துன்பங்களை அறுபவிப்பித்துப் பின்பு ஸுகப்படுத்து கிறான்].

என்று சொல்லுதற்படியே, அநாதி பாபவாஸினியினால் தீய கருமங்களிலே தகனேறி ஸாதுஜனங்களை நலிந்து திரிகிற துஷ்டர்களைத் தான் நேரேவந்து சித்தித்துத் தன் வழுவழகி னாலும் உபதேசங்களினாலும் குணங்களினாலும் அவர்களது நெஞ்சைக் கவர்த்து மேன்மேலும் அவர்களுக்குத் தீயவழியினால் நெஞ்சு செல்லாவண்ணம் திருத்துகைக்காகவும், அக்காலத்திலுள்ள ஸஜ்ஜனங்களை சுகித்தருள்வதற்காகவும், உலகத்தில் தான் ஏற்படுத்தின தர்மம் சிலகாலங் கழித்த வாரே மாறுபட்டதால் அனை முன்போலவே நிலநாட்டுதற்காகவும் இங்கில வுலகத்திலே யுகந் தோறும் வந்து அவதரிக்கும்வனையால், த்வாபாயுதத்தில் க்ருஷ்ணரூப அவதரித்தானென்பதை விவரிக்கிறோம்.

பூமிதேவிக்ருத் தன்மீது ஸஜ்ஜனவன் எத்தனை கோடிக்கணக்காக இருந்தாலும் அவர்களைச் சுமப்பது இலவம்பஞ்சைச் சுமப்பதுபோல் வருத்தமற்றிருக்கும். ஒரு துஷ்டனுண்டாகிலும் இருப்பு மூட்டையைத் தாக்குவதுபோல் மிக வருத்தமாம். ஆகலால், த்வாபாயுதத்தில் இப்பூமி யின்கண் பிறந்திருந்த கம்ஸன் செபாலன் முதலிய அஸுரர்களின் பாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டா மல் பூமிப்பிராட்டி கோருபத்தைத் தரித்து மேருமலையிலுள்ள தேவர்களின் ஸபையை அடைத்து, அச்சபை நகரில் வீற்றிருக்கும் நான்முனைவணங்கித் தனது துயரத்தை முறை யிட்டு இவ்வஸுரர்களைத் தொலத்துத் தன்னை ஸுகப்படுத்தவேணுமென வேண்டிக்கொள்ள, அதற்கு நான்முன் சிறிதுதாமசம் யே சித்து ‘இது நம்மாலாகாது ; ஸர்வஜ்ஞரூப ஸர்வஸுரத்தரூப ஸர்வலோக பிதாவாகிய பூரீமஹாயணனுக்கு அறிவித்து அவர் மூலமாக இக்காரியத்தை நிறை

வேற்றுவீக்கவேணும்' எனக்கருதி அந்தப்புமியையும் மற்றுமுள்ள தேவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய்ப் பாற்கடலுள் பள்ளிகொள்கின்ற பாம்பினத் தொழுது துதித்தனர்.

பின்பு திருமால் அருள்புரிந்த சிந்தைகொண்டு அவர்கட்குக் காட்சிதந்து யோகசேஷமங்களை விசாரித்து அவர்கள் வந்த வரலாற்றை உணர்ந்தருளி, "ஓ தேவர்களே! உங்கள் கருத்தை அறிந்துகொண்டேன்; முற்காலத்தில் வருணனுடைய சாபத்தினால் கர்யபரும் அவரது மனைவியான அதிதியும் இப்பொழுது வஸுதேவ தேவிகளாகப் பிரத்திருக்கின்றனர்; இப்பிரவுயில் அவர்களுக்கு நான் பிள்ளையாகப் பிறக்கிறேனென்று முன் வாமளித்திருக்கிறேன்; அங்ஙனமே நான் அவர்களுடைய கர்ப்பத்தில் தோன்றி ஸாதுபரிசாரணமும் தூர்ஜநவிஸாரமும் தம் ஸம்ஸ்தாபனமும் செய்யக்கடவேன்; நீங்கள் போகலாம்" என்று சோதிவாய்திறந்து அருளிச்செய்ய; அவர்கள் பரமாரந்தத்துடன் விடைபெற்றுத் தத்தம் ஸ்தானங்களை அடையலாயினர்.

அக்காலத்தில் மதுராநகரத்தில் யதுவம்ஸுத்தாரில் உக்ரஸேனன் என்றொரு தாமிரன் அரசு வயிருந்தான்; அவனது மகன் கம்ஸனென்பான். இக்கஞ்சன் துஷ்டர்களில் தலைவனாயிருந்து கொண்டு பெரியோர்கட்குத் தீமையும் புல்லியர்கட்கு நன்மையும் செய்துகொண்டு தன் பலத்தினால் தனது தந்தையாகிய உக்ரஸேனைக் சிங்காசனத்தினின்று தள்ளிவிட்டுத் தானே அரசாண்டு வருங்காலத்து;—கம்ஸன் தனது உடன்பிரந்தவனாகிய யுத்தவயது வாய்ந்த தேவகியை வஸுதேவர்க்கு விவாஹம் செய்வித்து அக்விவாஹம் முடிந்தபின் அவளை வஸுதேவன் மாளிகையிற் கொண்டு விடுகைக்காகத் தேரோற்றிக்கொண்டு தான் தேவகியிடத்தில் மிக்க அன்பு ஆதரத்துடன் ஸாரதியாயிருந்து தேரைநடத்திக்கொண்டு வரும்போது, ஆகாயத்தில், 'அறிவுகேடனே! நீ யாரிடத்தில் அன்பு பூண்டிருக்கின்றனையோ, அத் தேவகியின் எட்டாவது கர்ப்பம் உன்னைக் கொல்லப்போகிறது' என்று ஒரு அசுரீரிவாக்குப் பிறக்க, அதனைக் கேட்ட கம்ஸன் மிகவும் துடுக்கிட்டு 'இனி நாம் தப்ப வழி யாது?' என்று யோசித்து, இவன் பிழைத்திருந்தாலன்றோ இவனது எட்டாவது பிள்ளை நம்மைக் கொல்லப்போகிறது; இப்போதே இவனைக் கொன்றுவிடுவோம்' என்றறுதியிட்டிக் கத்தியை உருவிக்கொண்டு தேவகியைக் கொலைசெய்யப்புக, வஸுதேவர் அவனுக்குப் பல தருமங்களையும் காலகதியையும் பார்க்க உபதேசிக்கவும் அவன் அதை மதியாமல் ஒரே பிடிவாதமாப் நிற்க, பின்பு வஸுதேவர் 'அப்பா! உனக்கு இவன்கையால் சாவு இல்லை; இவளுடைய பிள்ளை கையினால்லவோ சாவு நேரிடப்போகிறது; இவனுக்குப் பிள்ளை பிரந்தவுடன் அப்பிள்ளைகளை உன்னிடம் கொடுத்தவிடுகிறேன், நீ அவற்றைக் கொன்றுவிடு என்று சொல்ல; கம்ஸன் அதை யுத்தமென்று கொண்டு இத்தம்பதிகளை விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைத்திட்டான்;

சிலநாள் கழிந்தபின் தேவகி கர்ப்பந்தரித்துப் பிள்ளை பெற்றாள். வஸுதேவர் அப்பொழுதே அப்பிள்ளையைக் கம்ஸனிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவிட, அவன் அதைக் காலைப் பிடித்துக் கல்மேல் அரைத்து கொன்றுவிட்டான்; "மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத" என்ற படி இவ்வாறு ஆறுபிள்ளைகளைக் கொன்றான்.

(இனி ஏழாலது கர்ப்பத்தின் வரலாறு.)

எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பட்ட யோகசித்திரை யெனப்படும் மாயை, நந்தகோபருடைய கோகுலத்திலிருந்த வஸுதேவபத்தினியான ரோஹிணியின் வயிற்றிலிருந்த வாயுருபமான ஆறு மாதத்துக் கர்ப்பத்தைக் கலைத்துவிட்டு வஸுதேவருடைய மற்றொரு பத்தினியான தேவகியின் வயிற்றிலிருந்த ஆதிஸோஷாய்ஸமான கர்ப்பத்தைக் கொண்டுபோய் அந்த ரோஹிணியின் வயிற்றிற் சேர்த்திட, இங்ஙனம் வஸுதேவபத்தினிகளுள் தேவகியின் கர்ப்பத்தில் (ஏழாவது கருவாக்) ஆறுமாஸமும், ரோஹிணியின் கர்ப்பத்தில் மத்திரே ஆறுமாஸமுமிருந்து பலராமன் பிரந்தனன்.

பிறகு திருமால் தேவகியிடம் எட்டாவது கர்ப்பத்தில் [ஆவணிமாதம் க்ருஷ்ணாஷ்டமி கூடிய ரோஹிணி ஈஷுத்திரத்தில் இரவு விருஷபலக்கினத்தில்] ஸ்ரீகிருஷ்ணனாய் அவதரிக்க, அப்போதே வஸுதேவ தேவகிசனின் கால்விலக்கு இற்றுமுறிந்துவிட, அக்குழந்தையைக் கம்ஸன் கொல்லக்கூடுமென்ற அச்சத்தினால் தாய்க்கையைர் அச்செய்வக்குழவியின் அருமதபெற்று அந்

தச் சிசுவை அதுபிறந்த நேரத்திலேயே திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையக்கெல்லம் தலைவரான நந்தகோபரது திருமாளிகையிலே ஈறஸ்வரீகக்கொண்டு சேர்த்துவிட்டு, அங்கு அப்பொழுது அவர் மனைவியான யசோதைக்கு மாயையின் அம்சமாய்ப் பிறந்திருந்ததொரு பெண்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டுவிந்து கண்ணனுடைய ஸ்தானத்தில் அமைத்திட, பிறகு அப்பெண்குழவி அழத் தொடங்கிற்று.

அவ்வருகூரில் கேட்டுக் காவற்காரர்கள் விழித்துக்கொண்டு 'தேவகி பிரஸவித்தாள்' என்று கம்ஸனுக்கு அறிவிக்க, அவன்வந்து அந்தச் சிசுவைவாங்கிக் கத்தியினால் இருதுண்டமாக வெட்டுகைக்காக ஆகாசத்திலே எறிய, அப்பெண்குழவி ஆகாயத்திலேறித் தனது தூர்க்கா ஸ்வரூபத்தை யெடுத்துக்கொண்டு நின்று கம்ஸனை நோக்கி 'அடா மூர்க்கனே! என்னை என் வெட்டுகின்றாய்? உன்னைக் கொல்லப்பிறந்தவன் ஒளித்து ஊர்கிருள்' என்று சொல்லிவிட்டு அந்தர்த் தாசுமாய்விட்டது.

பிறகு கம்ஸன் மிகவும் வியாகுலப்பட்டு, தன்னைக் கொல்லுதற்காகத் திருவாய்ப்பாடியில் மறைந்து ஊர்கின்ற கண்ணபிரானை எவ்வகையினாலேனும் முடித்துவிடவேண்டுமென நிச்சயித்துத் தன் பரிஜனங்களை நோக்கிப் பற்பல உருவுகொண்டு அங்குப்போய் அவனை முடித்திட மாறு கட்டளையிட்டான். இது நிச்சயம்;

கோகுலத்தில் நந்தகோபர் தனக்குப் பிள்ளை பிறந்ததாகக் கேள்விப்பட்டு மிக மகிழ்ந்து மஹாஸம்ப்ரமமாக மஹோத்ஸவம் கொண்டாடித் தயிர் செய்பாடலாடித் கோதாநக்சன்செய்து பாராஹ்மண சந்தர்ப்பங்களைச் செய்வித்துத் கோகுலமெங்கு மலங்கரித்து, பேரிழுதலிய வாத்தியங்களை முழங்குவிக்க இங்கனே திருவாய்ப்பாடியெங்கும் பரமாநந்தமமாய் நிகழ்ந்தது.

பூதனையின் முலையைச் சுவைத்து உயிருண்டது.

பூதிருஷ்ண சிசுவை எடியுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுக் கஞ்சன் பல அசுரர்களை எவ்வுவர்களில் ஒருத்தியான பூதனை என்னும் ராகுஷி, நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து, அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த க்ருஷ்ணசிசுவை யெடுத்துத் தனது நஞ்சு தீர்த்திய முலையைக்கொடுத்துக் கொல்லமுயல், பகவானாகிய குழந்தை அவ்வரச்சியின் தணங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப் பாதுகொறி பாவனையிலே அவளுையிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டிக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய் தருளினன்.

தானோநிரிந்துச் சகடு முறித்தது.

நந்தகோப கிருஹத்தில் ஒரு வண்டியின் தீப்புகத்திலே கண்ணனைத் தொட்டிலிலிட்டிக் கண்வளர்த்த யசோதை யமுனை நோடப்போனாள். கம்ஸனால் எவப்பட்ட அசுரனொருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசித்து பூதிருஷ்ண சிசுவின்மேலே விழுந்து கொல்லமுயன் தகை அறிந்த அப்பகவான், பாதுக்கு அழுதிறபாவனையிலே தன் சிறிய திருவடிகளை மேலேதூக்கி உதைக்கருள், அவ்வுதை பட்டமாத்திரத்தில் அச்சகதி திருப்பப்பட்டிக் கீழேவிழுந்து அசுரனுட்பட அழிந்தது.

மருத முறிய நடை கற்றது.

குழந்தைப் பருவமுள்ள கண்ணன்* துன்பப்படுத்துகின்ற பல வினையாடல்களைச் செய்யக் கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றிற் கயிற்றினுக்கட்டி, ஒருரவிலே*பிணித்து விட, கண்ணன் அவ்வுரில் இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமர யமுனார் ஜூசுத்தின் நடுவே எழுந்தருளியபொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களைவிடும் முறிந்து விழுந்தவனவில், முன் நாதர் சாபத்தால் அம் மரங்களாய் கிடந்த நனகபரன் மணிக்ரீவன் என்னும்* ருபேசு புத்திரர் இருவரும் சாபந்தீர்த்து சென்றனர்.

[* இந்தக் ருபேசுபுத்திரர்கள் முன்பு ஒரு காலத்தில் பல அப்ஸரஸ் ஸ்திரீகளுடனே ஆடையல்லாமல் ஜலக்ரீடை செய்துகொண்டிருக்கையில் நாதமாமுனிவர் அங்கு எழுந்தருள், மங்கை

யர் அனைவரும் கண்ணகொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்து நீங்க, இந்த மைச்சர் மாத்திரம் மதுபாக மயக்கத்தால் வஸ்திரமில்லாமலேயிருக்க, நார்த்தகண்டு கோபங்கொண்டு 'மரங்களப்போலிருக்கிற நீங்கள் மரங்களாவீர்' என்று சபித்த, உடனே அவர்கள் வேண்டிக்கொண்டதற்கு தூங்கி 'நெல்ல காலஞ் சென்றபின்பு திருமால் உங்களையடையுஞ் சமயத்தில் இவ்வடிவமொழிந்து முன்னைய வடி வம்பெற்று மீள்வீர்' என்று சாபவிடைகூறிப்போயினார். இப்படி சாபத்தினால் மரங்களான இவற்றில், கங்கனால் ஏவப்பட்ட தூண்டு அசுரர்களும் ஆவேசித்துக்கிடந்துனர் என்று கொள்ளல் வேண்டும்; "ஒருக்கொத்த வினை மருதம் உன்னிய வந்தவரை" என்றும் "பொய்யம்மாய் மரு தான வசுரை" என்றும் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்திருத்தலால்.]

கண்ணன் வாயினில் வையமேழுங்கண்டது.

ஒருநாள் கண்ணன் வீதியில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் பலராமன் வந்து 'அம்மா! கிருஷ்ணன் மண்ணைத்தன்கிருன்' என்று சொல்லக்கேட்ட யசோதை ஒடிப்போய்க் கண்ணனை வாரியெடுத்துக்கொண்டு உள்ளே வந்து 'என் மண்ணைத் தின்றாய்?' என்று வெருட்ட, அதற் குக் கண்ணன் 'அம்மா! நான் மண்ணைத் தின்னவில்லை; பலராமன் என்மேல் வீணாகக் கோட் சொல்லுகிறான், வேணுமாகில் என் வாயைப் பார்' என்று தன்வாயைத் திறந்துகாட்ட யசோதை அவ்வாய் வழியாக அவனுடைய திருவயிற்றில் ஏழு குலபர்வதங்களையும் ஏழுகடல்களையும் ஏழுநீவு களையுமுடைய இப்புழி முழுவதையுங் கண்டு "இவன் ஆயர்புத்திரனல்லன், அருந்தேய்வம்" என்று நிர்ணயித்துப் பின்னையும் சிறிதுநெர்த்தில் அந்த புத்திரமறித் தன்னுடைய பாலஞ்சு எண் ணிக் கண்ணனை யெடுத்து முத்தமிட்டான்.

இக்கதையைப் பெரியாழ்வார் அநுஸந்திக்கும்போது "கையுங் காலும் நிமிர்த்துக் கயாரநீர்; பையவாட்டிப் பசுஞ் சிறுமஞ்சளால், ஐயநாவழித் தாளுக் கங்காந்திட, வையமேழுங் கண்டான். பின்னாவாயினே" என்று - குழந்தைப் பருவமாயிருக்கற கண்ணனை யசோதைப்பிராட்டி கிராட் மெப்போது முழுவில் மஞ்சள் தேய்வையைக்கொண்டு அக்குழந்தையின் நாக்கை வழிக்கப் போகை யில், அக்குழந்தையின் திறந்தவாயிலே ஸமஸ்த லோகங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தான் என் அநு ஸந்திக்கனர். "என்னை நான் மண்ணுண்டேனாக, அன்புற்று நோக்கி அடித்தும் பிடித்து மனைவார்க்குங் காட்டிற்றிலையே" என்ற அப்பெரியாழ்வார் திருமொழியிலேயே முன் குறித்த வாறு கதையையும் யோஜித்துக் கொள்ளலாம். யசோதைப்பிராட்டி இப்படிச் கண்டது - பூதி கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்கு ஞானக்கண்ணைக் கொடுத்துத் தனது விச்வரூபத்தைக் காட்டினார் போல, யசோதைப்பிராட்டிக்குத் தன்னுடைய தெய்வத்தன்மையைக் காட்டவேணுமென்று கொண்டஸ்வதந்திரேசசையினாலே அவ்யசோதைக்கு ஞானக்கண்ணைக் கொடுத்ததுவாகியது. [கண்ணன் முலைப்பாலுண்ணும்போது கொட்டாவி விடுகிற வியாஜத்தினால் வாயைத்திறந்து யசோதைக்கு விச்வரூபங்காட்டினானென்பதும் புராணங்களிலுண்டு.]

இப்படி-சிறிது நான் கழிந்தபின் கிருஷ்ணன் * தன்னோராயிற் பின்னாகனோடு சேர்ந்து கன்றுகளை மேய்க்கக் காட்டுக்குப்போய் "சிலக்குதும்பை ஒருகாது ஒருகாது செங்கிற மேல்லோ ன்றிப்பூ, கோலப்பண்ணக் கச்சுங்கடையுடையும் குளிர்முத்தின் கோடாலமும், காலிப்பின்னை வருகின்ற கடல்வண்ணன்வேடம்" "கழைகளுந் தொங்கலும் ததும்பியெங்கும் தன்னுமை எக்கம் மத்தளி தாழ்பிலிக், குழல்களுந் தேமுமாகியெங்கும் கோலித்தன் வருகின்ற கூட்டம்" என்றபடி பல்வகை அலங்காரங்களுடன் வேணுநாதம் செய்து பசுக்களையுங் கன்றுகளையுங் களிக் கச்செய்து ஆய்ச்சிமரீகளின் கண்ணையும் நெஞ்சையுங் கவர்ந்துகொண்டு தாய்மந்தையர்க்கு மிக்க அன்பனுயிருந்தான்.

பிலம்பாகரனைப் பிணமாக்கியது.

பரலம்பகனென்றும் பெயரையுடைய ஒரு கொடிய அஸுரன் பூதிக்குண்ண பலராமர்களையும் மற்றுமுள்ள கோவலர் யாவரையும் வதைசெய்து தான் வெற்றிபெறக் கருகித் தனது மானையி னால் ஒரு கோபால குமாரனைப்போல் வேஷம்பூண்டு, அக்கோபால ரனைவார்க்கும் தன்னிடத்தில்

ஸுஜாதியபுத்தி பிறக்கும்படி அவர்களை மயக்கி, நெஞ்சிற் கபடத்துடன் அவர்களுடன் கலந்து நேசித்திருந்தான். ஸர்வஜ்ஞனாகிய கண்ணபிரான் இக்கபடச்செய்தியை நன்குணர்ந்து அவனைச் சிகழ்த்தொழிப்பதற்குத் தக்க சூழ்ச்சிகளைச் செய்துகொண்டிருந்தும், அவ்வஸுரனுக்கு 'இவன் நம்மிடத்தில் மிக்க அன்புகொண்டே யிருக்கிறான்' என்று தோற்றம்படி நடனஞ்செய்து, ஒரு நாள் கோபால குமாரர்களினவரையும் விளித்து 'நாழினைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து இரவி மறையுமளவும், சில சிலைகளை ஒரிடத்தில் ஸ்தாபித்துத் குறியவைத்துப் பந்துகளடித்து அவ்விளையாட்டினால் வருகிற ஐயாபஜ்ஜயங்களைப்படைந்து அவற்றுக்குத் தக்க பந்தியங்களையும் அறுபலிப்போம் வாரூங்கள்' என்றழைக்க, அனைவரும் அந்தரு உடன்பட்டுவர, பின்பு கண்ணபிரான் தான் ஒரு பேருத்தியும், ஸ்ரீ தாமனென்னும் கோபாலன் தனக்கு எதிர்ப்பேருத்தியும், தன்னுடைய பகடித்தில் மாயா கோபாலப்ரஸம்பன் ஒரு பேருத்தியும், அவனுக்கெதிர் பலராமன் ஒரு பேருத்தியுமாக ஏற்படுத்தி, மற்ற கோபாலர்களைச் சிறிய உத்திகளான சேவகர்களாக வகுத்து அவர்கள் யாவரையும் கணக்கு செய்து இரண்டு பகடித்திற்கும் ஸமமாகப் பாசித்து இரண்டு இனமாகப் பிரிக்கவர்களுடன் ஸ்ரீப்ருத்தாவணத்தின் மஹா விசாலமார்க்கங்களிற்சென்று மஹா விருகஷங்கையும்குப் பெரிய சிலைகளையும் குறிகளாக்கிக் கைகளிற் பந்துகளோத்திப் பாண்டராக மென்கிற ஆலமரத்தின் நிழலிற் சேர்ந்து "இவ் வாட்டத்தில் தோற்றவர்கள் ஐயித்தவர்களைச் சுமந்துகொண்டு, பசுக்கட்பட்டங்கள் பிரிந்து அப்புறம் சித்திரிப்போகாமல் அம்மங்களைப் பராக்ஷிணமாகவந்து மடக்கவேண்டியது; மஹாவிருகஷ சிலாலக்ஷியங்களைத் தொட்டி அத்தானத்தில்வந்து இறங்கவேண்டியது" என்று எல்லாரும் சபதமேற்பட்டுத்திக்கொண்டு விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில், ஒருகால் கண்ணன்வகுப்பில் கோவலி நேரிட, அப்போது ஸ்ரீ தாமனென்பவனைக் கண்ணபிரானும், பலராமனைப் பிரஸம்பனும் வாஹுநமாகிச் சுமந்துகொண்டு ஸமயபந்தத்தின்படி லக்ஷிய பராக்ஷிணஞ்செய்யப் போனார்கள்; பலராமனைச் சுமந்துகொண்டு செல்லுகிற பிரஸம்பன்மத்திரம் தியகருத்தினனாய் லக்ஷிய ஸ்தானத்தைத் தாண்டிப்போக, பலராமன் தனது சக்தி விசேஷத்தினால் அவனுக்குச் சுமக்க முடியாத பாரமாகிவிட, அவன் மிகவும் வருத்தி நடக்கமாட்டாதவனாய் அந்தக் கோபால வேஷத்தைவிட்டு நிஜாகாரமாகிய கொடிய ராக்ஷஸ ரூபத்தைப்பூண்டு ஊழிப் பெருங்காற்றினால் கடியனாக வினாந்து ஆகாயமார்க்கத்திற் செல்ல, பலராமன் அவனது கோரமான வாடிவைக்கண்டு இவன் அஸுரனேயென்று நிச்சயித்துத் தனது லங்கர்ஷணம்ச பலத்தினால் முஷ்டியிடித்து அவனது சிரோபாகத்திற்குச் சரியாகப்பாய்ந்து, கைமுட்டியினால் அவன் சிரம் பிளந்து சிந்நபிந்நமாய் அழியும்படி ஓர் அறை அறைந்து ஓரோருட்பாகக் குட்டினார். உடனே அவ்வஸுரன் தலைபிளந்து சிந்நபிந்நமாகச் சிதைய, அவனது சரீரமெங்கும் செந்ரோராய்ப்பெருந முகத்தினின்றும் ரத்தமால்ஸங்கன் ஒழுக, கதறிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்து உயிரோழிர்நான். [இங்ஙனம் பலராமனாற் செய்யப்பட்ட இவ்வஸுரவதத்தைக் கண்ணபிரான் செய்தருளியதாகவும் சில ஆழ்வார்கள் அதுஸந்தித்துப் போருவர்; அது ஒற்றுமைநயம்பற்றியாம்.]

காளியனுச்சியில் ஈட்டம் பாய்ந்தது.

இப்படி யிருக்கையில் ஒருநாள் கிருஷ்ணன் கன்றுகளை ஓட்டிக்கொண்டு ஒருவரும் ஸஞ்சரியாத வழியே போகத் தொடங்க, மற்ற இடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து 'க்ருஷ்ண! அவ்வழி நோக்கவேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால், யமுநாநதியில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்ஷியினாற் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பாணத்துக்கு அகர்ஷணம் படி செய்த காளிய நென்னும் கொடிய ஐந்தலைநாகம் குடும்பத்தோடு வாலஞ்செய்துகொண்டு அதுவினாவுகளினவரையும் பிணமாக்கிவிடுதவால் நாங்கள் அஞ்சுகின்றோம்' என்ன; அதைக் கேட்ட கண்ணபிரான் உடனே அக்காளிய நாகத்தைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்ற திருவுள்ளம் கொண்டு அம்மடுவிதற்குச் சமீபத்திலுள்ளொரு கடம்பமரத்தின் மேலேறி அம்மடுவிற்குத்தித்து கொடிய அந்நாகத்தின் படங்களின்மேல் ஏறித் துவைத்து கர்த்தனஞ்செய்து நசுக்கி வலியடக்குகையில், மாங்கல்யியினைக் கட்டருளவேண்டுமென்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாககன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக் காளியனை உயிரோடு கடலிற்சென்று வாரும்படி விட்டருளினன்.

ததிபாண்டனுக்கு முத்தியளித்தல்.

ஒருநாள் கண்ணன் யசோதை முலை கொடாத்தற்காக வெகுண்டு தயிர்த்தாழிசனை உடைத்து உருட்டிவிட்டி, அதுகண்டு தன்னை அடிக்கக் கொல்லித்துவந்த அவளுக்கு அகப்பா,ப்படி ததிபாண்ட னென்பவனது மனையிலே ஓடிமறைய, அது கண்ட அவன் கண்ணனது திருவடித்தாமரைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு 'எனக்கு முத்தி அளிக்கவேண்டும்' என வேண்டி, கண்ணன் 'எனது தாய் என்னை அடிக்கவருகிறான், என்காலவிடு' என்று சொல்ல, அவன் 'ஓ எனக்கும் எனக்குவேண்டிய இருபத்தெட்டு மனையிலுள்ளோர்க்கும் காண் விட்டுப்பிரிய முடியாத எனது தயிர்த்தாழிக்கும் பரமபதம் கொடாயானால் யான் உன்கலை விடாமல் உன்னை யசோதை கையிற் காட்டிக்கொடுப்பேன்' என்றுகூற, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் உடனே அவன் வேண்டுகோளின் படியே முத்தியருளிச் சென்றான்.

தேவகாஸுரனைத் தோலுத்தருளியது.

பின்பொருநாள் கண்ணபிரான், பலராமனோடும் ஆய்சிறுவர்களுடும் ஆநிரைமேய்த்துக் கொண்டு, பழங்கள் அழகாக மிகுதியாய்ப் பழுத்து வாஸனைவீசிக்கொண்டிருந்த ஒரு பனங்காட்டையடைந்து, அப்பனம்பழங்களை விரும்பி உதிர்த்துக்கொண்டு வருகையில், அவ்வனத்துக்குத் தலைவனும் கம்ஸன் பரிவாரத்தில் ஒருவனுமாகிய கமுகைவடிவங்கொண்ட தேவகாஸுரன் கோபமுண்டு ஓடிவந்து எதிர்த்துப் போர்செய்ய, உடனே கண்ணன் அதிலாகவமாய்ப் பின்னங்காலிரண்டையும் பற்றி அவ்வகாக் கமுகையைச் சுழற்றி உயிரிழக்கும்படி பனைமாத்தின்மேல் ஏறிந்து அழித்து, பிறகு எல்லாருமாய் அங்குள்ள இனிய கணிகளை அருந்திப் பொழுதுபோனவாறே வீறிடோய்ச் சேர்ந்தனர்.

அரிஷ்டாஸுரனை அழித்தருளியது.

பின்பொருநாள் கம்ஸனுலேவப்பட்ட அசுரர்களில் அரிஷ்டனென்பவன் எருது வழுவுங் கொண்டு பசுக்களையெல்லாம் முட்டி இடைச்சேரியைப் பயப்படுத்திக்கொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனது திருவயிற்றின்மேற் கண்கவைத்துக் கொம்புகளை நீட்டிப் பாய்ந்துவர, கண்ணபிரான் அவனைக் கொம்புகளிற் பிடித்து அசையவொட்டாமற் செய்து தன்காலினால் அவன் வயிற்றில் ஓரிடி இடித்து அவன் கமுகைப்பிடித்துக் கசக்கி அவனுடைய கொம்புகளில் ஒன்றைப்பறித்து அதனுலேயே அவனை அடித்துக்கொன்றான்.

கேசிபின் வாயைக் கீண்டெறிந்தது.

பின்பொருநாள் கம்ஸனுலேவப்பட்ட கேசி என்பானோர் அஸுரன் குகையினிருவத் தோடு ஆயர்கள் அஞ்சி நெய்தும்படி களைத்துத் தூத்திக்கொண்டு கண்ணபிரான்மேற் பாய்ந்துவர, அப்பொருமன் தன் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன்வாயிற்கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களைபுறித்து உட்கட்டைப்பிளந்து அதனுடம்பையும் இருபினவாக வகிர்ந்து தள்ளினான்.

கோக்கின்வாயைக் கீழித்தேறிந்தது.

மற்றொருநாள் பகன் என்னும் ஓரஸுரன் கொக்குவடிவங்கொண்டு கண்ணபிரானைக் கொல்வதாக நெருங்கிவர, அப்பொழுது கண்ணன் அப்பறவையின் வாயலகுகளை இருகையாலும் பிடித்துக்கீழித்து அன்னை அழித்தான்.

அகாஸுர ஸம்ஹாரம்.

மற்றொருநாள் க்ருஷ்ணன் கன்றுகளை மேய்த்துப் பொழுதுபோனவாறே அக்கன்றுகளை ஓட்டிக்கொண்டு இடைப்பிள்ளைகளுடன் வீட்டிக்கு வந்துகொண்டிருக்கையில் நெய்யழியில் அகாஸுரனென்பவன் மலைப்பாப்பினுருவமுடையவனாய் தன்வாயைத் திறந்துகொண்டு படுத்திருந்தான். இடைப்பிள்ளைகளும் கன்றுகளும் 'இது வழி' என்ற மயங்கி அதன் வாயினுள் நுகழ்ந்தனர். கிருஷ்ணன் அகைக்கண்டு "ஓ! ஓ! அரிச்சம் விளைந்துவிட்டது, இனி நாம் வீட்டிற்குத்

தனியே போனோமாவில் இப்பிள்ளைகளின் தாய்தந்தையர்வந்து 'எங்கள் பிள்ளைகள் எங்கே? உன்னைகம்பி அனுப்பிடுவோமே, இன்னும் வரவில்லையே' என்றால் நான் என்னபதில் சொல்லுவேன்? பசுக்களெல்லாம் கன்றுகளை யொழியத் தனியேபோனால் என்னைக்கண்டு தீரஸ்வரமாய்க் கத்துமே! அக்ஞால் என்னால் கேட்கமுடியாதே! ஆகையால் இவர்கள் இப்பாம்பின் ஜாடாக்ளியில் விழுந்து முடிவதற்குமுன் நானும் இப்பாம்பின் வாயினுள் புக்கு இதைக் கொன்றுவிட்டு இவர்களைப் பிழைப்பிக்கவேணும்" என்று தீர்மானித்து, உடனே தானும் அப்பாம்பின்வாயிற் புருந்தார். இவர் புருந்தவுடனே பாம்பு வாயை மூடத்தொடங்கிற்று. அப்பொழுது கண்ண பிரான் அதன் வயிற்றிற் சென்று தனது சரீரத்தைப் பெருக்கவே, அவ்வளவு பெரிய சரீரம் அப்பாம்பின்வயிறு பிடியாமல் பாம்பு வெடித்து இரங்கது. பின்பு புதிருஷ்டன் கோபால பாலர்களுடன் கன்றுகளையு மோட்டிக்கொண்டு மகிழ்ந்து சென்றான்.

கன்றினால் விளவேறிந்தது.

கம்ஸனாலேவப்பட்ட அசுரர்களில் கபித்தாசுரன் விளமாரத்தின் வடிவமாய், கண்ணன் தன் கீழ்வரும்பொழுது மேல்விழுந்து கொல்வதாக எண்ணிவந்தாநீர்க, அதனையறிந்து கிருஷ்ணபகவான் அவ்வாறே தன்னை முட்டிக்கொல்லும்பொருட்டுக் கன்றின் வடிவங்கொண்டு வந்த வத்ஸாஸாரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்துச் சுழற்றி விளமாரத்தின்மேல் ஏறிய, இருவரும் சிதைந்து தமது அசுவடிவத்துடனே விழுந்து இரங்கனர். (இது முள்ளைக்கொண்டே முள்ளைக் களைவது போலாம்.)

குருந்தமாமோசித்தது.

மற்றொருநாள் வேறொரு அஸுரன், கண்ணபிரான் மலர்கொய்தற்பொருட்டு விரும்பியேறும் குருந்தமாரத்திற் பிரவேசித்து அப்பெருமான் வந்து தன்மீது ஏறும்போது தான் முறிந்து வீழ்ந்து அவனை வீழ்த்திக்கொல்லக் கருதியபோது, மாயவஞ்ஞ கண்ணபிரான் அம்மாரத்தைக் கைகளால் பிடித்துத் தன் வலிமைகொண்டு முறித்து அழித்தான்.

கோவார்த்தனத்தைக் குடையா வெடுத்தது.

கண்ணபிரானுடைய இப்படிப்பட்ட அதிமாறுஷ்டில் வீருத்த வேஷங்களைக்கண்டு ஆயர்களைவரும் 'இவனே நம் குலக்கொழுந்து, இவன் கட்டளைப்படியே நாம் ஒழுகவேண்டும்' என்று அறுதியிட்டனர். இங்ஙனமிருக்கையில் சாந்ருதுவந்தது, அப்போது இடையர்கள் வருஷந்தோறும் நடத்துவதுபோல் வழக்கப்படி இந்திரானுக்குப் பூஜைசெய்யப் பர்ப்பல வண்டிகளில் சோறும் தயிரும் செய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜாதீர்வயங்களுமாகிய இவைகளைச் சேகரிப்பதைக்கண்டு கிருஷ்ணன் 'ஓ பெரியோர்களே! நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதினால் ஹீவ்க்கிறோமோ அதற்கே பூஜைசெய்வது தகுதி; இக்கோவார்த்தனகிரியே பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீரும் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது; இந்திரானால் நமக்கு என்ன பயனுண்டு? ஒன்று மில்லை. ஆகையால் நீங்கள் இப்புசனையனைத்தையும் இம்மலைக்கே இடுங்கள்' என்ன, இடையர்கள் இதைக்கேட்டு அங்கனமே செய்ய, கண்ணபிரான் தானே ஒரு தேவதா ரூபங்கொண்டு அவற்றை முற்றும் அமுதுசெய்தருள, அவ்விந்திரன் கோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய பல மேகங்களை ஏவி, கண்ணன் விரும்பி மேய்க்கிற கன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டமான இடையர்க்கும் இடைச்சியர்க்கும் தீங்கு தருப்படி கல் மழையை ஏழுநூள் இடைவிடாது பெய்வித்தபொழுது, கண்ணன் கோவார்த்தமலையை யெடுத்துக் குடையாகப்பிடித்து மழையைத் தடுத்து எல்லா ஷிரிகளையும் கரத்தருவினான்.

க்ருஷ்ண லீலைபையப் பிரமன் கண்டு வியந்தது.

கண்ணன் ஆயர் சிறுவர்களுடன் பசுவின் கன்றுகளை மேய்த்தவரும் ஈட்களில் ஒருநாள், பரஹ்ம எம்பெருமானது திருவிளையாட்டைக் காணவேனுமென்று கருதித் கன்றுகளையும் சிறுர்களையும் தன் மாயையினால் வானத்தே மறைத்துவைக்க, அச்சதன் அ. . . துணர்ந்து, வண்ணமும்

வணப்பும் தோற்றமும் வழுவும் தொழிலும் குணமும் பூணும் துணும் தாரும் குழலும் சிறிதும் வேற்றுமையில்லாமல் தானே கிருநுந் கன்றுமாகித் தத்தம் மனைக்குப் போய்வந்துகொண்டிருக்க, இங்ஙனமே ஓராண்டு செல்ல, நான்முகன் அதுகண்டு கண்முற்றுச் சிறுக்களையும் கன்றுகளையும் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்துக் கண்ணனைப் பாதகவினஞ்செய்து வணங்கிப் பலவாறு தான் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளும்படி வேண்டிக்கொண்டான். [சிறுநர் - சிறுவர்.]

கண்ணன் காட்டேத்தீயை விழங்கியது

ஒருநாள் ப்ருந்தாவனத்தில் முஞ்சாரணியத்தில் ப்ரவேசித்தபோது தைவிகமாகத் தோன்றித் தங்களைச் சூழ்ந்த பெருங்காட்டித் தீயில் அப்பட்டுக்கொண்டு கோபாலுக்கும் தோக்களும் முறையிட்டுப் பலவாறு துதிக்கக்கேட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் 'நீங்கள் யாவரும் பயப்படாமல் உங்கள் கண்ணை மூடிக்கொள்ளுங்கள்' என்று நியமித்தருளி, தனது விராட்ஸ்வரூபத்தை வழித்து அவ்வநிலைய ஐவாலையோடும் பாண்டுசெய்து அவ்வாய்களையும் ஆநிரையையும் பாண்டி மென்னப்பட்ட ஆலமரத்தினடியில் தனது மாயையினுற் கொண்டு வந்து சேர்த்துக் காத்தருளினான்.

திருத்தரவை கோத்தது.

மற்றொருநாள், கண்ணிரான் தன்னிடத்து விருப்பமுற்ற ஆய் மாதருடைய ஆவலைத் தீர்க்கக்கருகி ஸாக்காலத்தில் ஓரிரவில் யமுனைக்கரையில் நின்று வேணுநாதம் செய்ய, அதனைக்கேட்ட இடைப்பெண்களெல்லாரும் மாமியார் மாமனார் முகலியோரையும் மதியாமல் காவல் கடந்து புறப்பட்டுச் சென்று க்ருஷ்ண கோஷ்டத்தியில் அந்நியர்க்க, அன்றிரவு அவர்களுடன் பரம போக்யமாகக் குரவைக் கூட்டாடினன். [காணொயாவது - ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்திலும் ஒவ்வொரு கண்ணனாகப் பலவடிவெடுத்து நின்று மண்டலித்தாடும் ராஸ்கீரீ -] அப்பொழுது கோபியர்கள் பாமாநத்தின் எல்லையிலே நிற்பதைக்கண்ட கண்ணிரான் 'இது வெள்ளக்கீடாகவொண்ணது; இந்த ரஸத்தை மாற்றவேணும்' என நினைத்து அவ்வாயர்மல் கையரைவிட்டுப் பிரிந்துபோய் ஒளிக்க, கோபிகள் கண்ணனைத் தேடிக்காணாமல் காதல் மீதார்த்த அப்பிராணக் காணாமலும் தங்கள் உயிர் பிரித்திருக்கக்காக, ஒருநாள் க்ருஷ்ணனாகவும் மற்றொருநாள் காளியாகவும் வேறொருநாள் வேறொன்றாகவும் பாவினைச்செய்துகொண்டு கிருஷ்ண ஹுடைய செயல்களையெல்லாம் அநுகரித்துத்தரித்தருக்கையில்,

தாஸாராவிர வநிதெளாநி: ஸபநா நரிவாஸவாஹ்! |

வீதாஸவாயா: ஸுபுரீ ஸாக்ஷாநுநுய ரீஸயா: ||

என்றபடி - புன்முறுவல்செய்து பீடகவாடை யடுத்துப் பரமவிவகக்ஷணமான திருக்கோலத்துடனே எழுந்தருளி அவர்களுக்கு ஸேவைவலாதித்து அப்பொழுதே அவர்களுது தாபமெல்லாம் ஆறும்படி பலவித லீலைகளிச்செய்து ஆநந்தப்படுத்தினான்.

ஆய்ச்சியர்கடத் துகில் தந்தது.

திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள கோபஸ்ரீகள் கண்ணிரானிடங்கொண்ட வேட்டை மிருதியினால் அவந்தம்மிடம்கா கல்விஞ்சுமாறு நோன்புகோற்று அக்நோன்பின் முடிவில் யமுனைநதியிலே கோடா அப்பொழுது அவர்கள் இடைச்சாதி யொழுக்கத்தின்படி கரையில் அவிழ்த்து வைத்துவிட்டுப் போன ஆடைகளுையெல்லாம் கண்ணன் ரஹஸ்யமாகவந்து எடுத்துக்கொண்டு அருகிலிருந்த தொரு மாத்தின்மேலேறியிருந்து சிறிதுபோது அவர்களை அலைக்கழித்துப் பின்பு அவர்கள் கை கூப்பி வணங்கி மிகவும் கெஞ்சித், கேட்டிக்கொண்டதனால் அவர்களுக்கு அத்துல்களை அளித்தருளினான்.

ஏழ்விடை சேற்றுப் பிள்ளை தோள் புணர்ந்தது.

கும்பனென்னும் இஸ்டயர் கலவனது மகளாயும் கோதேவியின் அம்சமாகப் பரந்ததனால் நீரா என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருபவளுள்ள சப்பின்னைப்பிராட்டியை மணஞ்செய்து

கொள்ளுதற்காக அவன் தன்னை கர்யாகஸ்கமாகக் குறித்தபடி யாவாக்கும் அடங்காத அஸாராவேசம் பெற்ற ஏழு எருதுகளையும் கண்ணிரான் ஏழு திருவுருக்கொண்டுசென்று வலியுடக்கி அப் பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொண்டான்.

சூரரெல்லாம் பாம்பதத்திற் சென்று மீண்டது.

ஒருநாள் யமுனையில் தீர்த்தமாடினென்ற ஸம்பத்தில் ஓரஸாரான வுருணலோகத்திற் கொண்டுபோய் ஒளிக்கப்பட்ட கந்தகோபரை ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அங்கு எழுந்தருளி மீட்டுவந்தபொழுது, தன்னைப் பூஜித்த உத்தமகதியை அடையவிரும்பிய ஸகல கோபால்கட்கும் ஞானக்கண்ணைக் கொடுத்து, தனது திவ்ய தேஜோமயமான ஸ்வரூபத்தையும், பாம்பதம் முதலிய ஸர்வ புண்ய லோகங்களையும் காணும்படி அருளினான்.

இப்படி கிருஷ்ணபகவானுடைய அதிமாறுஷ ரீலவ்ருத்த வேஷங்கள் காடோறும் கொழுந்துவிட்டோங்கி வளராதற்க, நாசமுனிவர் கம்ஸனிடஞ் சென்று “திருவாய்ப்பாடியில் பல ராமனுடன் கூடி மாயாமாறுஷ வேஷதாரியாய் லீலாஸமதுபவித்திர பராத்ரானைய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானே உன்னைக் கொல்லப்போகிறார்” என்று சொல்லிப்போக, கம்ஸன் மும்மீனவிட அதிகமாகத் திகிலடைந்து கிருஷ்ணனை எவ்விதத்திலாவது கொன்றே தீரவேண்டுமென்று நிச்சயித்து, அக்தூர் என்னும் தனது வயலானை அடைத்து “நான் தனியாகம் செய்யப் போகிறேன், அத்தகாத நீர்சென்று கிருஷ்ணனையும் பலராமனையும் அழைத்துவாரும்” என்று கட்டளைவிட்டனுப்பிவிட்டு, மற்றுள்ள பரிஜனங்களையழைத்து “கிருஷ்ணன் வாப்போகிறான்; அவன் வரும்வழியில் அவனைக் கொல்லுமாறு நமது குவலயாபீட மத்களிற்றை மதமூட்டி நிறுத்துதல், சாணூரன் முஷ்டிகள் முதலிய மல்லர்களைப் போர்க்கு வித்தப்படுத்திவைத்தல் முதலிய காரியங்களைக் கருத்துடன் நிறைவேற்றுவதன்” என்று கட்டளைவிட்டான். அவர்களும் அப்படியே செய்துவைத்தனர்.

கம்ஸரஜகவதம்.

அக்தூர் மதுகையினின்றும் புறப்பட்டு ‘ஹா ஹா! இன்று நமக்கு என்னபுக்கியம் வாய்த் தது! இன்றே நமக்கு ஸுதிரம்! கண்ணிரானைக் கண்ணாக்கண்டு களிக்கும்நாள் இன்று வாய்த்ததன்றோ!’ என்று ஆகந்தம் பூரிக்க அதுஸந்தித்துக்கொண்டு சென்று கண்ணிரானது கழற்கமலங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி விஷயத்தை விஜ்ஞாபித்தார். அப்போதே கண்ணிரானும் பலராமனும் புறப்பட்டு அக்தூருடைய கேரில் ஏறிக்கொண்டு மதுராகாத்தில் ப்ரவேசித்தார்கள். இவர்களது வாவை அறிவிக்கக்காக அக்தூர் முன்னாடிச் சஞ்சனிடம் சென்றார். கிருஷ்ணன், வழியில் கம்ஸனுக்குத் துணி சலவைசெய்து எடுத்துக்கொண்டு போகிற ஒரு வண்ணை கொண்டு ‘எங்களுக்கு இரண்டு வஸ்திரம் தா’ என்று கேட்ட அவன் கொடாமையால் அவனைக்கொன்றுவிட்டுத் தங்களுக்கு உரிய வஸ்திரங்களை எடுத்து அணிந்து சென்றனர்.

சாந்து பெற்றுக் கூன் நிரித்தது.

இதிது நாம் சென்றபின் ராஜவீதியில் சந்தனக்கண்ணத்ததைக் கையிலேந்தி வருகிற மங்கைப்பருவமுடைய ஒரு கூனியைக்கண்டு ‘கங்காய்! யாருக்கு நீ இந்தப் பூச்சுக்கொண்டு போகிறாய்?’ என்று விலாஸத்தோடு கேட்டாள், அந்தக் கூனி இவ்வாறு காத்தலுடையவன்போலக் கண்ணன் அருளிச்செய்தது கேட்டு அனைத்து திருக்கண்களினாலே மனமிழுக்கப்பட்டவளாய் “அழகனே! நான் நைகவந்திரை பெண்பவனென்றும் கம்ஸனுலே சந்தளதிப் பூச்சுக்கள் வித்தஞ்செய்யும் வேலையில் வைக்கப்பட்டவனென்றும் நீ அறியாயோ?” என்ன; கண்ணன் ‘எங்கள் திருமேனிக்கு ஏற்ற வெகு கேர்திமான இந்தப்பூச்சை எங்கட்குக் கொடுக்கவேண்டும்’ என்று சொன்னவுடனே, அவன் ‘அப்படியே திருவுள்ளம்பற்றுங்கள்’ என்று மிக அன்போடு ஸமர்ப்பிக்க, அப்பூச்சைத் திருமேனியில் அணிந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இவளிடத்து மிகவும் ப்ரஸாதாரும், கெவிரலும் அகன் முன்விரலுக்கொண்ட துணிக்கையினாலே அவளை மோவாய்க்கட்டை

யைப் பிடித்துத் தன் திருவடிகளினால் அவன் கால்களை அமுக்கி இழுத்துத் தூக்கிக் கோணல் நிமிர்ந்து அவனை மகளிரிற் சிறந்த உருவினவாக்கியருளினன்.

மாலை பெற்று மாலாகாரரை அங்கூர்வறித்தல்.

பின்பு சிறிது தூம்சென்று பெருந்தெருவைவிட்டு ஒரு சிறுவழியி லெழுந்தருளி அங்குக் கம்ஸனுக்கு மாலைகட்டிக்கொடுக்கிற மாலாகாரருடைய க்ருஷத்தை அடைந்து அவரைநோக்கி “எங்கள் முடிக்குத்தக்க பூமாலை தாரும்.” என்ன, அம்மாலாகாரரும் இவர்களுடைய ரூப குணங்களைக்கண்டு இவர்கள் பாம்புருஷர்களென்றறிந்து மிகவும் உகந்து, ‘தரிலோகநாகராகிய இவர்கள் தாங்கள் போகிற பெருவழியைவிட்டுப் பாமசயானுக்களாய்க்கொண்டு இக்குறுந்தெரு வே போந்து என் அகம் கேட்பவந்து என்னை அறிக்கொறித்தருளினரே! இடக்கை வலக்கை தெரியாத மூடனாய் போக்யவஸ்துவாதிய இப்புவை அனுபவியாமல் விற்று ஸீவிக்ருமவனாய்க் காலங்கழித்துவந்த நான் இப்போது இவர்களுடைய தர்சனத்தினால் டுறா பாக்யவானாய்விட்டேன்; இனி எனக்காரும் நிகரில்லை; இவர்களுக்கு இம்மாலைகளை ஸமர்ப்பித்துக் கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம் நிரம் பெறக்கடவேன்’ என்று பூமாலைகளைப் பாமாதாத்துடன் ஸமர்ப்பிக்க அவர்கள் அம்மாலைகளை வாங்கி அவங்கரித்துக்கொண்டு பெருந்தெருவே திரும்பிவந்து சென்றனர்.

துவலயாபீட பஞ்ஜநம். மல்லவதம். கம்ஸவதம்

பின்பு கம்ஸனுடைய படைச்சாலையை விசாரித்துக்கொண்டு அங்கே சென்று அவனது வில்லை யெடுத்து முறித்தெறித்து கம்ஸனது அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில் வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனால் எவ்வித நிறுத்தப்பட்ட துலயாபீடமென்னும் மத்யானை கோ பித்துவர, அவ்யாதுவலீர் அகளை எதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிவிடுத்து கொடியை எடுப்பதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அவற்றால் அடித்து அவ்யானையை உயிர் கொலத்துவிட்டு உள்ளே செல்லுகையில், அவர்களை எதிர்த்துப் பெருகுது கொல்லும்படி கம்ஸனால் வைப்பட்ட சாணாரன் முஷ்டிகன் முதலிய பெரு மல்லர்கள் சிலர்வந்து எதிர்த்து உக்ரமாகப் பெரும்போர்செய்ய, அவர்களையெல்லாம் அவ்யாதுவலீர் இருவரும் மற்போரினாலேயே கொன்று வென்றிட்டுப் பிரகு மஞ்சத்தின்மீது வீற்றிருந்த கம்ஸன்மேல் வேகமாக எழும்பி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழே விழும்படி அவனைத் தலைமயிர் பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன்மேல் தான்விழுந்து அவனைக் கொன்றிட்டனன் கண்ணிரான்.

உக்ரஸேன பட்டாபிஷேகம்.

இங்கனே கம்ஸவதமானபின்பு, மகளிழந்தவனும் தன் மாதாமஹனுமாகிய உக்ரஸேன மஹாராஜனைக் கண்ணிரான் தனையினின்றும் விடுவித்து வாடமதுனாயிற் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தவுடனே வாயுவை நினைக்க அவனும் உடனே ஸ்வாமி ஸங்கிதிக்குவந்து நிற்க அவனை நோக்கி ‘ஓ வாயுவே! ஸுதர்மை என்கிற தேவஸபையானது கம்முடைய உக்ரஸேனமஹாராஜனுக்கே ஏற்றது; அதிலயதுவம்ஸந்தார் வீற்றிருக்கத் தகுந்திருக்கின்றது; ஆதலால் ஒப்பற்ற அந்த ஸபையை மஹாராஜாவுக்கு அனுப்பிவிடுமாறு என் கட்டளைகளை இந்திரனுக்குத் தெரிவித்துச் சபையைக் கொண்டுவா’ என்று நியமித்தவுடனே, அந்த நியமனத்தை வாயுபக வான் சிமெற்கொண்டு சென்று இந்திரனுக்குத் தெரிவிக்க, அவனும் அச்சபையை வாயுவின் கையிற் கொடுத்தனுப்பிவிட்ட, உடனே வாயு அகைக்கொண்டுவந்து ஸ்வாமி ஸங்கிதியில் ஸமர்ப்பிக்க, அதனை ஸ்வாமி உக்ரஸேனனுக்குப் ப்ராஸாதித்தருள அச்சபையிலே யாதவர் யாவரும் வீற்றிருந்தார்கள்.

ஸாந்தீபிணிபுத்திரனை மீட்கே கோடுத்தது.

பின்பு சிலநாள் கழிந்தபின் பவராம க்ருஷணர்களிருவரும் வேதாத்யயநஞ் செய்யவிரும்பி அவர்த் தரத்திற்குச் சென்று அங்கிருந்த ஸாந்தீபிணி என்னும் ப்ராஹ்மினோத்தமர் பக்கல் ஸகல

காலத்தினாலும் அறுபத்தினால் நாளிக்குள் அதிகரித்து விடைபெறும் காலத்திலே குரு தகழினை ஸமர்ப்பிக்கத் தேடுமளவில், அவ்வாசாரியரும் கண்ணபிரானுடைய அறிமாறுஷ சேஷ முத சத்தியை அறிந்தவராகையாலே 'பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு பரபாஸதீர்த்த கட்டத்திற் கடலில் மூழ்கி இறந்துபோன எண்பத்திரனைக் கொண்டுவந்து தரவேண்டும்' என்று அபேகழிக்க, கண்ணன் 'அப்படியே' என்று, அப்பத்திரனைக் கொண்டிப்போன, சங்கின் ரூபந்தரித்து ஸமுத்ராஜலத்தில் வாஸஞ்செய்கின்ற பஞ்சஜநன் என்கிற அஸூரனைக்கொண்டு, யமபட்டணத்துக்கு எழுந்தருளி அங்கு யாத்நையிற் கிடந்த கங்குமாரனைப் பூர்விகேஹத்தில் ஒன்றும் விசேஷமறக் கொண்டுவந்து கொடுத்தருளி ராமகிருஷ்ணரிருவரும் மதுராககரம் போய்ச் சேர்ந்தனர்.

த்வாரகை ஏற்படுத்தியது.

காலயவான் முடிந்துபோதல்.

பின்பு, காலயவான் என்பவன் செருக்கித் திரிந்து கொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் நாரதரைப்பார்த்து "இவ்வுலகினில் 'குரானவர் யாராவது உண்டா?' என வினாவினான்; 'மதுரையில் யாதவர்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்கள் மிக்க பராக்ரமசாலிகள்' என்று நாரதர் சொன்னார். அக்காலயவான் அதைக்கேட்டவுடனே அங்கிருந்து புறப்பட்டு மதுரைக்கு வந்து யாதவர்களுடன் போர்செய்யத்தொடங்கினான். அப்பொழுது கண்ணபிரான் இதையறிந்து மேற்கடலுக்குச் சென்று அங்கு ஸமுத்ராஜனை யாசித்துப் பன்னிரண்டு யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள இடத்தை வாங்கி அங்கு த்வாரகை என்றொரு பட்டணம் அமைத்த மதுரையிலுள்ள யாதவர்களை அங்கு அழைத்துக் கொண்டிப்போய் இக்காலயவனுடைய பயத்தைத் தவிர்த்துவிட்டுப் பிரகு தான் மதுரைக்கு வந்து கையிலாயுதமொன்று மின்றியே வெளியே புறப்பட்டவனில் அக்காலயவான் பின்பொடர்ந்து போர்புரியவர்கான். அவனைக்கண்டு கிருஷ்ணன் சரசுவென்று போய் ஒரு மலையின் முழங்கில் நுழைந்தார். காலயவனும் கூடவே நுழைத்து, அங்கு முன் தேவாஸூர யுத்தத்தில் தேவர்களுக்குத் துணையாயிருந்து போர்புரிந்து அஸூரர்களைக்கொண்டு வெற்றி பெற்று அந்தச் சரம் ஆறுகைக்காக நெடுநாள் உறங்கவேணுமென்றும், அப்போது எழுப்புகிறவன் தன்பார்வையினால் உடனே எரிந்துபோகக் கடவென்றும், உடனே பகவானே ஸேவிக்கவேணுமென்றும், தேவர்களிடம் வரம் பெற்றுவந்து படுத்து அயர்ந்து உறங்குகிற முசுருந்தரைக்கண்டு "இவன் க்ருஷ்ணன், நம்முடன் சண்டை செய்யமாட்டாமல் ஒடிவந்து உறங்குவான் போல் கன்னவேடம் போடுகிறான்" என்று நினைத்து அந்த முசுருந்தரைக் காலால் வலிய உதைத்தான். அவர் திடுக்கிட்டெழுந்து காலயவனைப் பார்க்க, அப்பார்வையினால் அவன் எரிந்து செத்துப்போனான். பின்பு முசுருந்தர் கண்ணபிரானே ஸேவித்து ஸ்தோத்ரஞ்செய்து க்ருதார்த்தராயினர்.

ருக்மிணி பர்ணயம்.

விதர்ப்பதேசத்தில் குண்டின மென்கிற பட்டணத்தில் பீஷ்மகனென்கிற அரசனுக்கு ருக்மி என்கிற பிள்ளையும் ருக்மிணி யென்கிற பெண்ணுமிருந்தனர். அந்த ருக்மிணியானவள் ஸாகந்தித் பூர்வீகாலக்ஷியின் அவதாரம். அவளுக்கு யுத்தவயது வந்தவுடன் கிருஷ்ணன் சென்று இப்பெண்ணை எனக்கு விவாஹஞ் செய்து கொடுக்கவேணுமென்று கேட்க, ருக்மி என் பவன் அவளைச் சேதிதேசத்தரசனான சிசு பாலனுக்குக் கொடுக்க விரும்பியவனுதலால் கிருஷ்ண னுடைய விருப்பத்திற்கு உடன்படாதுமொழிந்தான். சிலநாள் கழிந்தபின் அந்த ருக்மிணியின் கல்யாணத்துக்காக ஸ்வயம்வரம் கோடித்து ஸகலதேசத்தரசர்களையும் ருக்மி வரவழைத்தான். அவர்கள் வந்து சேர்ந்தவுடனே க்ருஷ்ணனும் பலராமன் முதலியவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு அப் பட்டணத்துக்குப் போய்ச் கல்யாணத்துக்கு முதல்தான் அந்த ருக்மிணியை மாயமாய் அபஹரித் துக்கொண்டு வந்துவிட்டான்; பின்பு அவ்ருள்ள தந்தவக்தரன் முதலிய பல அரசர்கள் போர் செய்ய எதிர்த்துவா அவர்களைப் பலராமனும் கண்ணபிரானும் முதலு காட்டி ஒழிப்படி செய்து விட்டனர். பிரகு ருக்மிணிப்பிராட்டியின் தமையான ருக்மியானவன் 'இப்படி செய்கையா வது என்?' என்று எதிர்பொருது மீட்பதாக நினைத்து வந்து கண்ணனைத்தலைய, அப்போது

பூதி கிருஷ்ணன் 'தூவனைக்கொன்றால் ருக்மிணி மனம் வருந்துவான்' என்று அவனைப் பிடித்துத் தனது தேர்க்காலிலே கட்டி அப்பாலே அவனது தலையைச் சிறைத்திட்டு மாசபங்கம் செய்துவிட்டுப் பின்பு ருக்மிணியை விதிபூர்வமாகக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டு அவளிடத்தில் பரத்யும்சு நென்ற பிள்ளையைப் பெற்றார்.

நாகாஸூர வதம். பாரிஜாதாபஹாணம்.

எம்பெருமான் வரஹாவதாரஞ் செய்து பூமியைக்கேட்டார் குத்தியெடுத்த பொழுது எம் பெருமானுடைய ஸ்பர்சத்தால் பூமிதேவிக்குக் குமாரனாய் பிரந்தவனும் அஸமயத்திற்சேர்ந்து பெறப்பட்டதனால் அஸூர சன்மை பூண்டவனுமான நாக நென்பவன் பராத்தோதிஷ்டமென்னும் பட்டணத்திலிருந்து கொண்டு ஸகலப்ராணிகளையும் ஸலிந்து தேவஸித்த கர்வாவாதிகளுடைய கன்னிகைகளையும் ராஜாக்களுடைய கன்னிகைகளையும் பற்பலரைப் பலாக்காரமாய் அபஹரித்துக்கொண்டுபோய்த் தான் மனம் புணர்வதாகக் கருதித் தன்மாளிகையிற் சிறைவைத்து, வருணனது குடையையும் மர்ச்சரிசி சிதரமான ரக்ஸபர்வத்தையும் தேவர் பாயான அதிதி தேவியின் குண்டலங்களையும் கவர்ந்து போனதுமன்றி இத்திராணுடைய ஐராவத யானையையும் அடித்துக் கொண்டுபோகச் சமயம் பார்த்திருக்க, அஞ்சிவந்து பணிந்து முறையிட்ட இத்திராணு வேண்டி கோளால் கண்ணப்பரான் கருடனை வரவழைத்து, பூமிதேவியின் அம்சமான ஸத்யபாமை யுடனே தான் கருடன்மேலேறி அந்நகரத்தையடைந்து சக்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்து அவனது மச்சரியான முரண முகவிய பல அஸூரர்களையும் இறுதியில் அந்த நாகாஸூரனையும் அறுத்துத் தள்ளி அழித்து, அவன் பலதிகைகளிலிருந்து கொண்டுவந்து சிறைப்படுத்தியிருந்த பதினாறாயிரத்தொரு தூறு கன்னிகைகளையும் ஆட்கொண்டு, அந்த நாகனால் முன்பு கவரப்பட்ட (இத்திரான் நாயான அதிதி தேவியின்) குண்டலங்களை அவ்வுதிதி தேவிக்குக் கொடுக்கும்பொருட்டி ஸத்யபாமையுடனே கருடன் தோள்மேலேறிக்கொண்டு தேவலோகத்துக்குச்செல்ல, அங்கு இத்திராணி ஸத்யபாமைக்கு ஸகல உபசாரங்களைச் செய்தும் தேவர்க்கே உரிய பாரிஜாத புஷ்பம் மாணிப் பெண்ணாகிய தூவனுக்குத் தகவ்தன்று ஸமர்ப்பிக்கவில்லை யாடலின்று அவன் அக்ஷணக்கண்டு வீருப்புந் தவளாய் நானின நோக்கி 'பராணகாதனே! இந்தப் பாரிஜாத தருவை த்வாரகைக்குக் கொண்டுபோகவேண்டும்' என்றதைக் கண்ணப்பரான் திருச்செவி சார்ந்த உடனே அந்த வருஷத்தை வேலோடு பெயர்த்துத் கருடன் தோளின்மேல் வைத்தருளி, அப்பொழுது இத்திராணி துண்டிவிட்டதனால் வந்து நிறித்தப் போர்கெய்த இத்திராணு ஸகல தேவஸத்யங்களுடன் ஸங்க்ரகத்தினால் பங்கப்படுத்தி, பின்பு பாரிஜாத மரத்தை த்வாரகைக்குக் கொண்டுவந்து ஸத்யபாமை விட்டுப்பழைக்கடைத் தோட்டத்தில் காட்டியருளினன்.

வாணஸ்ரீரம் தோள் துணித்தது.

பலிசத்ரவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிரந்தவனான பாணஸூரன் ஒரு காலத்தில் சிவபிரானது நடனத்தைக்கண்டு அதற்குத் தனது இரண்டு கைகளால் மத்தளந்தட்ட, சிவபெருமான் அருள் கூர்ந்து அவனுக்கு ஆயிரங்கைகளையும் நெருப்பு மதியையும் அளவிதந்த வலிமையையும் மிக்க செல்வத்தையும் தான் தனது பரிவாரங்களோடு அவன் மாளிகை வாசலிற் காவல் செய்திருத்தல் முகவிய வரங்களையும் தந்தருளினன்; அந்தப் பாணசூரனுடைய பெண்ணாகிய உடைவெயன்பவன் ஒருவன் ஒரு புருஷனோடு தான் கூடியதாகக் கணக்கண்டு, முன் பார்வதி அருளியிருந்தபடி அவளிடத்தில் மிக்க ஆசைபற்றியவளாய், தனது உயிர்த்தோழியான சித்திரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து, அவன் மூலமாய் அந்தப்புருஷன் கிருஷ்ணனுடைய பௌத்திரனும் பரத்யும்சு எனது புத்திரனுமாயி அநிருத்தன் என்றறிந்துகொண்டு 'அவனைப் பெறுகற்கு உபாயஞ்வுத்யய வேண்டும்' என்று அத்தோழியையே வேண்டி, அவன் தன் யோகவீத்யை மனமையினால் த்வாரகைக்குச் சென்று அந்ருக்தாபூர்வானத் துக்கிக்கொண்டுவந்து அந்ருக்தரத்திலே விட, உடைவ

அவ்வுருபி போகங்களை அநபவித்துவர, இச்செய்தியைக் காவலாளராலறிந்த பாணஸூரன் தன் ஸேனையுடன் அநிருத்தனை எதிர்த்து மாயையினுற் பொருது நாகாஸ்திரத்தினுற் கட்டிப்போட்டிருக்க, த்வாரகையிலே அநிருத்தனைக்காணாமல் யாதவர்களைல்லாரும் கலங்கியிருப்போது, நாரத மஹாமுனிவனால் நடந்தவரலாறு சொல்லப்பெற்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பெரிய திருவடியை நினைத்தருளி உடனே வந்து நின்ற அக்கருடாழ்வானது தோளின்மேல் ஏறிக்கொண்டு பலராமன் மூலகரூரோடு கூடப் பாணபுரமாயிய சோணிப்புரத்துக்கு எழுந்தருளுப்போகே அப்பட்டணத்தின் சமீபத்திற் காவல்செய்து கொண்டிருந்த சிவபிரானது பரமக்கணங்கள் எதிர்த்துவர, அவர்களையெல்லாம் அழித்து, பின்பு சிவனால் ஏவப்பட்டொரு ஜ்வரதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளும்வந்தாய் வந்து பாணனைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுக் தன்னோடு யத்தஞ்செய்ய, தானும் ஒரு ஜ்வரத்தை உண்டாக்கி இதன் சக்தியினாலே அதனைத் தூர்த்திவிட்டபின்பு, சிவனுடைய அநுசாராகையாற் பாணசுரனுடைய கோட்டையைச் சூழ்த்துகொண்டு காத்திருந்த அந்நிதேவர் ஜவரும் தன்னோடு எதிர்த்துவர, அவர்களையும் நாசஞ்செய்து, பாணசுரனோடு போர்செய்யச் செடாடங்க, அவனுக்குப் பக்கபலமாகச் சிவனும் ஸுப்ரஹ்மண்யன் முகலான பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப்போரிட, கண்ணன் தான் ஜ்ஞம்பணஸ்ரத்தைப் ப்ரயோகித்துச் சிவனை ஒன்றுஞ் செய்யாமற் கொட்டாலி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்து போம்படி செய்து, ஸுப்ரஹ்மண்யனையும் கணபதியையும் உங்காரங்களால் ஒறுத்து ஒட்டி, பின்னர் அநேகமாயிரஞ் சூரியர்க்குச் சமானமான ஸுதர்க்கமென்ற தனது திருவாழியாழ்வானை யெடுத்துப் ப்ரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிரத்தோங்கையும் தாரைதாரையாய் உதிரவொழுக அறுத்து அவையுயிரையுஞ் சிதைப்பதாக விருத்தையில் பரமசிவன் அருகில் வந்து வணங்கிப் பலவாறு ப்ரார்த்திக்கதனால் அவ்வாணனை நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் விட்டருளி, பின்பு அவன் தன்னைக் கொழுது அநிருத்தனுக்கு உலகையைச் சிறப்பாக மணம்புரிவிக்க, அதன்பின் மீண்டிவந்தான் கண்ணபிரான்.

பொண்டிரக பங்கம்.

மற்றொரு கால் புளண்டிரகவாஸுதேவன் என்பானொரு அரசன் பிறந்தான்; பல முடர்கன் திரண்டு “கீதான் வாஸுதேவன்” என்று அவனைப்புக்கழ்த்து கொண்டிருந்தார்கள். அதனால் அவனும் “நானே வாஸுதேவன்” என்று மயங்கி மார்பு நெறித்துச் சங்குசக்கரம் கிரீடம் முதலியவற்றைச் செய்வித்துத் தானணிந்து கொண்டு, தூசினையழைத்து “கீ க்ருஷ்ணானிடம் போய் என்வெயரைச்சொல்லி, “இன்னான் வாஸுதேவனுயிருக்க நீ அவனுடைய சக்து சக்கரங்களைத் தரிக்கக்கூடாது; இன்றுமுதல் விட்டுவிடவேண்டியது; இல்லையாகில் அவ்வுருபி யத் தஞ்செய்து அவனை வென்றாயாகில் தரிக்கலாம்” என்று சொல்லவேண்டியது” என்று சொல்லியனுப்ப, அவன்மேல் அந்தத்தன் வந்து க்ருஷ்ணானிடம் அச்செய்தியைச்சொல்ல, கண்ணபிரான் சினமுற்றுப் பெரிய திருவடியின்மீடேறிச் சென்று போர்செய்து அப்பபளண்டிரகனைத் தனது திருவாழியினால் தலையறுத்துக் கொன்றொழித்தான்.

காசீ த ஹ ந ம்.

பிறகு பொண்டிரகன் இறந்துபோனதை அவனுடைய தோழனாகிய காசிமன்னன் கேள்விப்பட்டு க்ருஷ்ணனையும் மற்றும் யாதவர்களையும் த்வாரகையையும் அழித்திவதாகச் சங்கற் பித்து ஒரு பிசாசுக்கை ஸ்ருஷ்டித்து ஏவலிட்டான். அப்பிசாசும் த்வாரகைக்கு வந்து ஜங்களைப் பாதிக்கத்தொடங்கிற்று. இச்செய்தியைச் செவியுற்ற கண்ணபிரான் தனது திருவாழியைப் ப்ரயோகிக்க, அந்தச்சக்கரம் அந்தப்பிசாசுக்கைத் தூத்திக்கொண்டு காசியளவும் போய் அப்பிசாசுக்கையும் அத்துடன் சேர்த்து வந்த கணங்களையும் அந்தக் காசிப்பட்டணத்தையும் க்ருஷ்ணபகவானருகில் வந்து சேர்த்தது.

சிசபாலனைச் சிரமறுத்தது.

சிசபாலன், பிரந்தபொழுது, நான்கு கைகளையும் மூன்று கண்ணையுமுடையனாயிருந்தான்; அப்பொழுது அனைவரும் இது என்னவென்று வியக்கும்போது, ஆகாயவாணி 'யார் இவனைக் கொடுகையில் இவனது கைகளிரண்டும் மூன்றும் விழியும் மறையுமோ, அவனால் இவனுக்கு மாணம்' என்று கூறிற்று; அவ்வாறே பலரும் கொடுகையில் மறைபடாக் கைகளும் கண்ணும் கண்ணிரான் கொட்டவளவிலே மறைபட்டன; அங்னால் 'இவனைக் கொல்பவன் கண்ணனை' என்றறிந்த இவன் காய் 'யாது செய்யினும் என்மகனைக் கொல்லலாகாது' என்று கண்ணனை வேண்டி, அந்த அக்கையின் நன்மொழிக்கு ஒரு சார் இணங்கிய கண்ணன் 'இவன் எனக்கு தூறுபிழை செய்யுமளவும் இவன் பிழையை நான் பொறுப்பேன்' என்று கூறியருளினன். பின்பு, சிசபாலன், தனக்குக்கண்ணன் சத்துருவென்பதை இளமையிலேயே யறிந்து அச்சனாலும் பூர்வஜன்மவாஸினையாலும் வளர்ந்த மிக்க படைசுமையைப்பாராட்டி, அப்பொழுதும் அப்பருமானுடைய திவ்யதணங்களையும் திவ்யசேஷ்டிதங்களுக்கும் கீர்த்திப்புகே கொழிலாக இருந்தான். இவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுப்பதென்று நிச்சயித்திருந்த ருக்மிணியைக்கண்ணன் வலியக் கவர்ந்து மணஞ்செய்து கொண்டது முல் இவன் கண்ணனிடத்து மிக்க வைரங்கொண்டனன். பின்பு இத்தர்பாஸக் கதத்தில் நடந்த ராஜஸூய யாகத்தில் காமபுத்திரனும் கண்ணிரானுக்கு அக்ரபூணை செய்யப்பட்டதைக்கண்டு அளவிரந்த வகைச்சொர்க்காப்பிதற்றி அதுபற்றிக் கண்ணனது சக்ராயுத்கால் தலை துணிக்கப்பட்டு இறந்து சேஜோமயமான் திவ்யசகிரம் பெற்று எம் பெருமானது திருவடிமைய அடைந்தனன்.

வைதிகன் பிள்ளைகளை மீட்டுக்கொடுத்தது.

ஒரு ப்ராஹ்மணனுக்கு முறையே பிரந்த மூன்று பிள்ளைகள் பிரந்த அப்பொழுதே பெற்ற வனுங்கூட முகத்தில் விழிக்கப்பெறுகபடி இன்னவட்டத்திலே போயிர்தொன்று தெரியாமல் காணவொண்ணாது போய்விடுகையாலே, நாலாமபிள்ளையை ஸ்ரீ ப்ராஸவிக்கப்போகின்ற வளவிலே அந்த அந்தணன் கண்ணிரான் பக்கலிலே வந்து 'இந்த ஒரு பிள்ளையையாயினும் கேவலிரிர் ரகிதிலுக் கந்தருளல் வேண்டும்' என்று அபேஷிக்க, கிருஷ்ணன் 'அப்படியேயெய்தினேன்' என்று அநபதி செய்கப்படி ஒரு யாகத்தில் தீக்ஷிதனானதனால் நான் எழுந்தருளக் கூடவில்லையென்று அர்ஜுனனுடன் சொல்ல, அர்ஜுனன் 'நான் போய்ரகிதிக்கிறேன்' என்று ப்ராஜிதனை செய்து ப்ராஹ்மணனையக் கூட்டிக்காண்டு போய் ஸூதிகாக்குறறுண்டிச் சுற்றும் காரறுங்கூட ப்ரவேசித்தவொண்ணாதபடி சரக்கூடமாகக் கட்டிக் காத்துக்கொண்டிருந்தகையிலே, பிரந்த பிள்ளையும் பிரந்தவளவிலே பழையபடியே காணவொண்ணாது போய்விட்டவே, ப்ராஹ்மணன் வந்து அர்ஜுனை யறித்து 'கூதரியாகமா! உன்னாலெயன்றோ என்பிள்ளை போம்படியாயிற்று; கிருஷ்ணன் எழுந்தருளிக்காப்பதை யென்றோ கெடுத்தாய்' என்று நிந்தித்துக் கிருஷ்ணன் பக்கலிலே தள்ளிக்கொண்டிலை, கண்ணிரான் கண்டு புன்னகை கொண்டு 'அவனை விடு; உனக்குப் பிள்ளையை நான் கொணர்ந்து வருகிறேன்' என்று அருளிச்செய்து ப்ராஹ்மணனையும் அர்ஜுனை யுங்கூட்டுகோலே கொண்டு ஏறி, அர்ஜுனைக் கேரை நடக்கச்சொல்லி அத்கேங்கதம் இவர் கட்தும் திவ்யசத்தியைத் தனது ஸங்கல்பத்தாற் கற்பித்து இவ்வண்டத்துக்கு வெளியே செலுந்து மனவுக் கொண்டுபோய் அங்கே ஓரிடத்தில் சேருடனே இவர்களை நிறுத்திக் சேஜோருபமான பரம்பரத்திலே உன்னிலாவாகையாலே காணே போய்ப்புக்து, அங்கு காய்ச்சிமார் தங்கள் ஸ்வாகக் திரியம் காட்டுகைக்காகவும் பூதி க்ருஷ்ணமூர்த்தியினது திவ்ய ஸௌந்தர்யத்தைக் கண்டிகளிக் கைக்காகவும் அழைப்பித்துவைத்த அந்தப்பிள்ளைகள் நால்வரையும் அங்கு நின்றுப் பூர்வரூபத்தில் ஒன்றுக்குறையமற் கொண்டுவந்து கொடுத்தருளினன்.

மாலிகன் தலையைச் சக்கரத்தாலறுத்தது.

மாலிகன் என்பாளுருவன் கண்ணிரானுக்கு உயிர்த்தேழுமைய் அப்பிரானிடத்திற் பல வகை ஆயுதங்களையும் பயின்று ஒருவரிக்கும் அஞ்சாமல் அழறங்காரியாய் ஸாதுஜகங்களை யுழிம்பித்

துக் கொண்டிருக்க, கண்ணப்பிரான் 'நண்பனாகிய இவனை நாம் கொல்வது தகாதே! என்ன செய்யலாம்' என்று வியாசுலப்பட்டு ஒருநாள் அவனை நோக்கி 'நீ இப்படி செய்வது தகாது' என்ன, ஆஸார்ப்ரக்ருதியான அந்த மாலிகன் தன்வாயில் வந்தபடி பிதற்றி 'நீ எல்லா ஆயுஷ்களையும் எனக்குக் கற்பித்தும் சக்ராயுதப்பயிற்சி மாத்திரம் செய்வீக்கவிலையே' என்று கண்ணன்மேற் குறைகூறி 'இதில் பழகுவது உனக்கு முடியாது, எனக்கே அஸாதாரணமானது' என்ன, 'என்னால் முடியாதது மென்றுண்டோ? நீ அவசியம் அதைக்கற்பிக்கவேணும்' என்று அவன் நிர்ப்பந்திக்க, கண்ணன் 'இதுதான் நக்க ஸயம்' என்று திருவுள்ளத்திற் கொண்டு சக்ராயுதத்தை யெடுத்துத் தன் ஒற்றைவிரலால் சுழற்றி மேலெறிந்து கையிலேறிக், 'இது உனக்கு அரிதே' என்று கண்ணன் சொல்லவும் அதை அவன் கேளாமல் அச்சக்ராயுதத்தை வாங்கிச் சுழற்றியெறிந்து பிடிப்பதற்கு நினைத்துத் தன்னைவிரலால் கழுத்துக்கு அடுத்து வைத்து நிற்க, அச்சக்கரம் சுழன்று வருவதற்கு இடம் போதாமையாலே அதன்விச்சு இன்னகையிற் பிடிபடாமல் இவன் தலையை அரிந்துவிட்டது. [இவ்வரலாறு, பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 'சீமாவிகனவனோடு தோழமைக் கொன்னவும் வல்லாய், சாமாறவனை நீ யெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய்' [உ-எ-அ.] என்ற பாசுரத்தில் பெரியாழ்வாரால் அருஸந்திக்கப்பெற்றது. இது எந்தப்புராணத்திலுள்ளதோ அறியேன்.]

கண்டாகர்ணனுக்கும் அவனது ஸவேமாதானுக்கும் முத்தியளித்தது.

கைலாஸபர்வதத்தில் செவ்வையடுத்துத் தொண்டியூண்ட பூதகணத்தலைவர்களில் ஒருவன், அச்சிவபக்தியுடன் விஷ்ணுவேஷமூங்கொண்டு விஷ்ணு நாமத்தைப் பிறர் சொல்லக்கேட்டாலுமாகாது என்று கன் காதுகளில் மணிகளைக்கட்டிக்கொண்டு அவற்றை ஒலிசெய்யுமாறு எப்பொழுதும் கருத்துடன் அசைத்துக்கொண்டிருந்தனால் கண்டாகர்ணனென்று பெயர் பெற்றான். அவன் ஒருகாலத்திற் செவ்விராளைக் குறித்து அநேகவருடம் நலம்புரிந்து, நிஷ்பாருடனாய்க் காட்சி தருக அச்சிவனை நோக்கி 'எனக்கு நித்தியமான முத்தியை அளித்தருள்க' என்று பிரார்த்திக்க, அவன் "அதனை அளித்தற்கு உரியவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனே; மந்தைப் பிரபஞ்ச வாழ்வில் எது வேண்டினும் யான் தாக்கடவேன்" என்று கூறிச்சென்றான். அது கேட்டவுடனே கண்டாகர்ணன் காசிர்த்தடிய மணிகளைக் கழற்றியெறித்து செவ்னுக்கு நண்பனான குபேரனிடஞ்சென்று நிகழ்கச் செய்தியைக்கூறி, அவனும் "அழியாப்பதத்தை அறியே அருள்வன்" என்று சொல்லி அஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரத்தையும் நவாக்ஷரமந்த்ரத்தையும் உபதேசித்து, அத்திருமால் திருவந்தணைகைத் திருவவதரித்து நவாக்ஷரையில் வலிக்கிற செய்தியையும் சொல்லி, 'எவ்வளவு தீவிரம் செய்தாலும் விஷ்ணுநாமத்தை உச்சரித்த மாத்திரத்திலே அவ்வினையனைத்தும் அடைவாய்' என்று உணர்த்தி, அவற்றை அறிந்த கண்டாகர்ணன் தன்னைக்கார்த்த பூதகணங்களுடனே புறப்பட்டு விஷ்ணுநாமங்களை வாயினாற் சொல்லிக்கொண்டே இடைவழியிலெல்லாம் பசுவைப் ப்ராஹ்மண வசை முதலிய அனவிரதக் உயிர்க்கொலைகளைச் செய்துகொண்டு, கங்காநதியுடன் யமுநாநதி சேருமிடமான பரயாக்ஷேத்ரத்தைச்சேர்ந்து அஷ்டாக்ஷரவாத்ஸாக்ஷர மந்த்ரஜபத்துடன் காராயணனை ந்யானித்து அப்பாமனை அகத்திரகண்டதன்றி அங்குப்புறத்திலே கிருஷ்ணமூர்த்தியைக் கண்ணுற்றுக் களிகூர்ந்து அப்பெருமானது திருவடிகளிற் சரணம்புகுந்து 'எனக்கு அழியாப்பதத்தை அளித்தருள்க' என்று பிரார்த்தித்தான். அத்துக்குக் கண்ணப்பிரான் 'நீ ஆதியில் என்னிடத்திற் பகைமைகொண்டபோதிலும், இடைவிடாது என்னை நீனைப்பிற்கொண்டிருந்தாலும், பன்பு மிக்க நம்பிக்கையுடன் எனது நாமங்கன் பலவற்றை உச்சரித்தாலும், பிரசு ஜபம் ந்யாசம் ஸ்தோத்ரம் முதலிய வழிபாடுகள் செய்தாலும் உனது வினைகளெல்லாம் கொலைநசை; இனிப்பரமபதம் அடைவாய்' என்று அநுகூறித்தான். பன்பு கண்டாகர்ணன் 'அந்த ஸ்ரீவைகுண்டத்தை எந்தமப்பியான தந்திரனுக்கும் அருள்க' என்று வேண்டி, கண்ணன் 'உன்னைப்போல உன் உயிரும் என்பக்கல் அன்புடையனோ?' என்ன; இல்லே என்றான்; 'அன்று இயல்பையினும், எனது பத்தனா உன்னிடத்திலேனும் அன்புடையனோ?' என்று வாஸ்தோ

வன் வினாவியதற்கு 'அதுவுமில்லை; பாதேவகையான உன்னிடத்திலும், தமையனான என்னிடத்திலும் பகைமையுடையன் அவன்' என்று கண்டாகாணனை நோக்கிக் கண்ணப்பரான், 'ஆயின் என்ன இயைபு கொண்டு அவனுக்கு உயர்த்தி அளிப்பேன்?' என்றான். கண்டாகாணன் 'அவனுக்கு என்னிடத்தில் அன்பில்லையாயினும், எனக்கு அவன்மேல் அன்பு உண்டு' என்று சொல்ல, கண்ணன் அது கேட்டு மனமகிழ்ந்து 'ஆனால் அவனுக்கும் முத்தி தந்தேன்: எனது அன்பர் எவர்பக்கல் அருள்புரிகின் றனரோ, அவரும் பேறுபெறுதற்கு உரியரே; இனி நீயும் உன் தம்பியும் விமானமேறி வீடுபெறுவீர்? என்று சொல்லி விடையளித்து எழுந்தருள் அங்கணமே அவ் வீருவரும் பரமபதம் புக்கனர்.

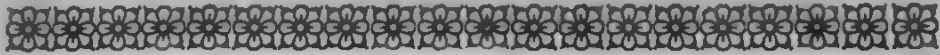
இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணபரமாத்மாவினது அற்புத சரித்திரங்களை ஒன்றோடு ஒன்றியாமல் எழுதுவதற்கு ஆயிரங்கைகள் படைத்த கார்த்தவீர்யாற்றுகளும் வல்லவனல்லன் என்னும்போது அற்புதானந்தகையும் ஸ்வல்ப சக்தியையுமுடையனாகிய அடியேன் எவ்வளவு எழுதவல்லேன்?

பாண்டவர்கட்குத் துணைநின்ற பாரதப்போர் முட்டி அந்தவ்யாஜத்தினால் எண்ணிறந்த பாபிஷ்டர்களைப் பாழ்படுத்தியதும், அர்ஜுனனை வியாஜமாகக்கொண்டு உலகமனைத்தும் வாழ்பகவத்கிதை' என்னும் திவ்யாட்குதம் அருளிச்செய்ததும், பாண்டவதுதனையும் பார்த்தஸாரதியாயுமிருந்து தனது ஸௌசீல்ய ஸௌலப்ய வாந்ஸல்ய ஸ்வாயித்வம் முகலிய ஸகல குணங்களை யும் விளங்கச் செய்தருளியதும்; த்ரேளபதிக்காகப் படைப்பாடுபட்டு ஆனைத்தொழில்கள் செய்து தனது ஆச்சரித பாரகந்திரியத்தை எல்லைகடந்து வெளிப்படுத்தியதுமாகிய குணகணங்களைப் பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாம்.

“கண்ணனல்லாலில்லைகண்டிற் சரண் அதுநிற்கவந்து
மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்
திண்ணமா நும்முடைமையுண்டேல் அவனடிசேர்த்துய்யினோ
எண்ணவேண்டா நும்மதாது மவனன்றி மற்றில்லையே.”

புதி க்ருஷ்ணாவதார வைபவ ஸங்க்ரஹம்,
முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமத.

ஸ்ரீமதேவராமாறுஜாயகம்.

ஸ்ரீராமாவதார வைபவ வுங்கரஹம்.

“கற்பா இராமபிரானையல்லால் மற்றுங்கற்பரோ?”

ஸ்ரீராமாயண அவதரணம்.

ஸகல பாபங்களையும் தீயினில் தூசாக்கி எல்லாவித நன்மைகளையும் ஈண்டு அளிக்கவல்ல ஸ்ரீராமசரிசாமருதத்தை இந்நிலவுலகத்திலே பெருகச்செய்து அனைவரையும் வாழ்விக்கக் கருதிய பிரமதேவன், தனது மூத்தருமாராகிய ஸ்ரீ நாரதமுனிவரை அழைத்து, “நீர் இந்த ஸத்யலோகத்திலுள்ள சக்கோடி வில்சாமான ஸ்ரீராமாயணத்தைச் சுருக்கி ஸ்ரீவால்மீகி பகவானுக்கு உபதேசித்து அவரைக்கொண்டு இருபத்து நாலாயிரம் க்ரந்தப்பரப்புள்ளதான ஸ்ரீராமாயணத்தைச் செய்வித்துப் புலோகமெங்கும் பாவச்செய்து உலகத்தை வாழ்விக்கவேணும்” என்று கட்டளை யிட்ட, பின்பு அந்நாரதமுனிவர் இந்நிலவுலகத்தே போந்து ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் தவஞ்செய்யுமிடக் குஞ்செல்ல, அவரும், தத்துவஞானிகளிற் செர்க்க முனிவர் வச்சமையை அறிந்து அவரிடம் ப்ரச் நஞ்செய்து தாமதியவேண்டிய ஸகல வேதாந்தப்பொருள்களுமுள்ளடங்கிய ஸ்ரீராமசரித்திரத்தைச் சுருக்கமாக அம்முனிவர்வாய்க் கேட்டுணர்ந்து, பின்பு தனது யோகமஹிமையினால் அந்நினைப்பரங்க உணர்ந்து, பிரகு காண்முனது அந்நாறத்தினால் க்ரந்தஞ்செய்யவல்ல சக்தியைப்பெற்று ஸ்ரீராமாயணமென்னும் பவாகாயத்தைத் திருவாய்மலர்ச்சுருளி, தமது அந்தாங்க சிவதயர்களான கசலல ரென்சிற ஸ்ரீராமீசுமார்களுக்கு அநினைக்கற்பித்து அவர்கள் முகமாக உலகினில் பரவ விட்டனர்.

(ஸ்ரீராமன் அவதரிப்பதற்குக் காரணம்.)

ஐயலிஐயர்கள் சாபம் பெறுதல்.

முன்பொருகால் பாவாஸுதேவனாகிய ஸ்ரீமக்நாராயணன் ஐயலிஐயர்களிருவரையும் வாசற் காவலாளராக நிறுத்தி ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் கோப்புடைய சிரிய சிங்காசனத்தில் திருடங்கை மண்மடங்கை இருபாலும் சிகழ வீற்றிருந்து யோகு செய்யாநிந்துமளவில், தர்வாஸமாமுனிவர் பாம்புருஷனுடைய பாதுபங்கயம் பணியவேண்டி ஸ்ரீவைகுண்டத் தேவந்து கோயிலுள்ளே புது மளவில், திருவாசந்க்கவலராகிய ஐயலிஐயர்கள் ‘எம்பெருமானது கியமகமின்றி உன்னேவிகாந்து செல்வது தகாது; சற்றுவாசலில் நிலலும்; ஸமயமறிந்து புகவிரிசிறேன்’ என்றுசொல்லித் தங்கள் கைப்பரம்பினால் அம்முனிவரைச்சகைய, அவர் ஸ்வாசிகோபராகையால் உடனே மிக்க கோபமடைந்து ‘இங்ஙனே அவச்சோரைத் திரஸ்காஞ்செய்யவொரீங்கன் இங்கு கியமிக்கப்பட்டிருக்கிறீர்கள்? நீங்கள் கொழுத்திருப்பாளுலன்றே எங்கள் தவமஹிமையையும் மரக்கலாயிற்று; கல்லது; உங்கள் கதையை இப்போதே காண்மின்’ என்று அவர்களை அச்சமுறுத்தி, அவர்கள் எவ்வளவு வுணங்கி வேண்டிக்கொண்ட விட்டதும் தணிவாந்ரவராய் ‘நீக்களிநுநரும் அயங்க பகவச்சிமுசராய் மிக்கக்காமுய அஸுரயோகிகளில் பிரகங்க்கடலீர்கள்’ என்று சுயிக்க; அவர்கள் கடுங்கி அம்முனிவருடைய பாடாவிந்தத்தில் பணிந்து ‘எங்களிடம் அருள்புரிந்திடுவீர்; எமது சாபத்திற்கு விமோசககாலமொன்று குறிச்சுருள்வீர்’ என்று பார்த்திக்க; ‘முனிவரீ, நீங்கள்

இவ்வாறாக மூன்று பிறவி பிரந்து பகவானுடன் எதிர்ப்பு கோத்து அவர் திருக்கையினால் மடித்துப் பிறகு இச்சரபத்தைக்கட்டி உங்கள் பதத்து எழுவர்கள்' என்று அநுக்ரஹித்தனர்.

பிறகு ஜயலஜ்யங்களிருவரும் அந்தச் சரபத்தின்படியே தங்கள் பத்தினின்றும் எழுவிப் புவியில் அதியில் ஹிரண்யகசிபு ஹிரண்யாக்ஷனென்ற இரண்டு அஸுரர்களைப் பிரந்து கோரத் தவஞ்செய்து பிரயணப் பரஸங்குத்தித் தங்களுக்கு ஒருவராலும் மாணமுண்டாகாமையென வரம் பெற்று மதித்து, லோகங்களை ஹிமாதித்துக்கொண்டு தங்களைக்காட்டிலும் வேறு பாடுவதை இவ்வேயென்று கவிர்த்துப் பிரர் தவங்களை அழித்தும் விஷ்ணுவை நீத்தும் இவ்விதமான கொடுஞ்சொழிகளில் பொழுது போக்கிக்கொண்டு திரிகையில், பகவான் ஆகிவராஹதை அவதரித்து இளையோனாகிய ஹிரண்யாக்ஷனை ஸம்ஹாரஞ்செய்து, பின்பு ப்ரஹ்மலாக்ஷ்மணை அநுக்ரஹிக்கும் வியாஜமாக நாகிங்கவருக்கொண்டு தானில் கோன்றி ஹிரண்யாலக்ஷ்மணியுள் கொண்டருளினான்.

பிறகு அவ்விரண்டஸுரர்களும் கத்யப் ப்ரஜாபதியின் பிள்ளையாகிய விசுவாஸுரனுடைய கப்பத்தில் வந்து பிரந்தனர். அவர்களில் மூத்தவன் இராவணன்; இளையவன் கும்பகர்ணன். இவர்களுள் ஹிரண்யாக்ஷ ஹிரண்யகசிபுகளைப்போலே வெகுதூரம் தவம்புரிந்து, மானிடரைத் தவிர்த்து மற்ற யாராவும் தங்களுக்குச் சாவு கோரிபாமை வாய்ப்பென்று இந்திரன் முடலிய அஷ்ட திசுபாலகர்களையும் வேன்று அவர்களது ஸம்பந்தையுடனும் கொள்ளை கொண்டு அவர்களை ஒரிடத்திற் குடியிருக்கவாட்டாமல் நலித்து அவர்கள் மனதில் பெருந்தீயை மூட்டி, குபேரன் குடியிருக்க இலங்கையில் அவனை அடித்தோட்டித் தான் குடிபுகுந்து, அவன் ஆண்டுவந்த புஷ்பகவியாசுதையைப்பறித்துத் தம்வசமாக்கிக்கொண்டு மஹர்ஷிகளுக்கும் மற்றும் ஸாதுறுநகர்களுக்கும் பலவகைத்திங்குறையினைத் தருகொண்டு நிகரற்ற துராதாக்களாய்த் திரிந்துகொண்டிருந்தனர்:-

அக்காலத்தில் இக்கிவாகுதவம்சத்தில் தசரதனென்பவனோர் அரசன் இருந்தான். இப் பாசுண்டமெல்லாம் அவனுடைய அரசாட்சிக்கு அதிகமாயிருந்தது, அவனுக்கு ஸுமந்திரன் முதலியவர்கள் மந்திரிகள். ப்ரஹ்மாவின் மாகரிக புத்திரராகிய வஸிஷ்டபகவான் புத்ராஸுரிசர், கோஸலநாட்டில் அயோத்திநாகரம் இராஜாசனினி. நெல்வந்திரன் துண்பன். கௌஸல்யை, ஸுமந்தரை, கைகேயி என்கிற மூவர் பட்டமலரின்கள். இவ்வரசன் போர்க்களத்தில் சம்பராஸுரன் முடலிய பல துஷ்டவீரர்களைக்கொன்று வெற்றிபெற்று விளங்கி வந்தவன். அக்காலத்தில் ப்ரஹ்மசன் தத்தம் வர்ணசாமாசாரங்களைக் குறையற நடத்திக்கொண்டு வந்தார்கள். அப்பொழுது தூரப்பிசுபம் நேருவெயில்லை. தங்கள் மும்மாரி பெய்து அவ்வக்காலங்களில் ஸகலமானியங்களும் குறையின்றி விளைந்து வந்தன. ஜனங்கள் பண்பசி பெண்பவற்றை அறியார்கள். தாய் தந்தையர் இருக்க மக்கள் மரிப்பதில்லை. நீர்க்கண்டம், தீர்க்கண்டம் என்கிற ஆபத்துக்களின் பெயரும் தெரியாது. பெண்கள் பாபுருவனை விருப்பார்கள். சீழ்த்துலத்தார் மேற்குலத்தவரை எதிரிடார்கள். இவ்வண்ணமாக இந்த தசரத மஹாராஜன் அறுபதிலுயிரமாண்டு இப்பூழியைத் தம்மபரிபாலனஞ் செய்துவந்தான்.

இப்படி பரம துர்மாத்மாவாகிய தசரத சக்ரவர்த்தி நெடுநாளாவும் ஸந்ததியற்றவனாய்ப் பிள்ளையிலாடவர்களுக்குப் புண்யலோகம் இல்லாமையென்றும், ரகுமஹாராஜன் முதலிய பெரியோர்கள் அண்டுவந்த இப்பூமி என்காலத்திற்குப் பிறகு நாணற்றுப்போய்விடுமென்றும், இவ்வளவு செல்வமருந்தும், ஒரு புத்திரனுண்டாகி அவனை எடுத்து மார்பில் எழுவி முத்தமிட்டு உச்சிமோந்து மழலைச்சீர்த்களைக் கேட்டுக் களிக்கும்படிவான பாக்கியம் பெற்றிலேனென யென்றும் மனம்வருந்தி, வஸிஷ்டர் முதலிய மஹான்களையும் ஸுமந்திரர் முதலிய மந்திரிகளையும் திரட்டி ஆலோசனை ஸஹபைய அவங்கரித்து அந்தச்சீரிய சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்து தனது குறையை வெளியிட்டு இக்குறையை நீக்கவல்லோர் உபாயம் கூறவேணுமென்று பிரார்த்திக்க, அவர்களும் இரங்கி ஒருமித்துச் சித்தித்து அவர்களில் ஒருவனான ஸுமந்திரன் வேந்தனைக்குறித்து:- “ஓ ராஜாஹாஜன்! நான் ஒருகால் ஸந்தகுமாரரைக் கண்டேன்; அவர் ப்ராஸுர்திகமாகச் சொல்லும் போது, ‘அங்கதேசத்தில் ரோம்பாறதென்னெருகு அரசன் உண்டாகப்போகிறான்; அவன் அர

சாட்டு செய்யுங்காலத்தில் ஒரு மழைத்துளி பெய்யாமல் தேசம் வருத்தப்போகிறது; அப்பொழுது அவ்வரசன் விபண்டக மஹாபதியின் புத்திரனாகிய ருச்யசிரூங்க னென்கிற ரிஷியைத் தன் தேசத்துக்கு வரவழைக்கப் போகிறான்; அந்த ரிஷி வரும்பொழுதே பெருமழை பெய்து தேசம் ஸுகமேவாழப்போகிறது; பின்பொருகால் இங்ஙனாக குலத்தில் தசாக்கனென்றொரு வேட்கன் அரசாண்டு வருகையில் மக்கட்பேறு இன்றி வருத்தி ரோமபாக்கினேடு சேசித்து அவன் வழியாக அந்த ருச்யசிரூங்கமா முனிவரை வரவழைத்து யஜ்ஞம் செய்யப்போகிறான்; பிரகு அவ்வரசனுக்குப் பிள்ளைகள் நால்வர் உண்டாகப்போகிறார்கள்' என்று சொல்லியருக்கிறார். ஆகையால் நீர் அம்மஹாபதியை வரவழைத்து அவரைக்கொண்டு புத்திரகாமேஷ்டியை நடத்தும்; அவரதுதாழ்ந்தினால் உமக்கு ஸந்தி உண்டாகப்போகிறது" என்று சொன்னான்.

தசரத மஹாராஜன் அச்சொல்லைக் கேட்டு ரோமபாக்கினையும் ருச்யசிரூங்க முனிவரையும் வரவழைத்து அயோத்யாபுரிக்கு வெளியில் யஜ்ஞசாலை ஏற்படுத்தி யஜ்ஞம் செய்யக்கருதி முடலில் அச்வமேதம் செய்யக் குதிரையை அவங்கரித்துவிட்டு அக்குதிரை தேசம் முழுவதும் சுற்றிவருவதற்குள் யஜ்ஞத்துக்கு வேண்டும் வகைகளை அமைத்துக்கொண்டு ஒருவருஷமானதும் அக்குதிரை மீண்டு வந்தவுடன் அச்வமேதத்தைக் கிராமமாக நடத்திப் பிரகு ருச்யசிரூங்கரைக்கொண்டு புத்திரகாமேஷ்டியாகத்தை நடத்தத்தொடங்கினான்.

அக்காலத்தில் அந்த யஜ்ஞத்தில் தங்கள் தங்கள் ஹவிர்ப்பாகத்தை வாங்கிக்கொள்ளுதலாகப் ப்ரஹ்மா இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அங்கு இரங்கி வந்து சேர்க்கனர். அப்பொழுது இராவணனினால் லோகமும் தாங்கனும் பரிமபாகைக்குப் பரிஹாரம் காணாமல் ப்ரஹ்மாவுடன் சொல்லிக்கொள்ள, அவரும் இவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு திருப்பாற்கடலிற்சென்று பகவானுடைய கல்யாண சூணங்களைச் சொல்லித்துதித்தனர்.

ஸகல லோகஸம்ரகஷண ஜாக்ருகண ஸ்ரீமந்நாராயணன் இவர்கள் பக்கல் இரங்கிக்கொண்டு அப்புறங்கடல் கடலில் சோன்றித் தனது புன்முறுவலினால் இவர்களது மனக்கவலையை அடியறுத்துக் குசலப்ரகஞ்செய்து நீங்கள் வந்தகாரியம் எவென்று வினவ, தேவர்கள்—"ஓ பாமபுருஷனே! நீர் அறியாது ஹன்றில்லை; ஆகிலும் சொல்லுகிறோம்; இராவணனென்கிற ராகுஷஸன் ப்ரஹ்மாவினிடம் தனக்கு மறுஷ்டியர்களைக் கவிர மட்டுருவரால் அழிவு உண்டாகாப்படி வரம்பெற்று உலகமனைத்தையும் மிகவும் வருத்தமுறுத்துகிறான்; தேவரீரே மூன்று பஹ்மபலியின் கையிலகப்பட்டு வருந்தின எங்கள் இடரைப் போக்கியிருக்கிறது; அவ்வண்ணமே இப்பொழுதும் அவனைக்கொன்று எங்களை ரகிச்சிருளவேணும்" என்று பிரர்த்தித்தார்கள்.

பகவான் அதைக்கேட்டு, "ஓ தேவர்களே! நீங்கள் பரிமபாகையையெல்லாம் நான் அறிக்கேன்; இத்தாலத்தில் தசரதமஹாராஜன் புத்திரகாமேஷ்டியாகம் செய்துகொண்டிருக்கிறான்; நான் அவனுக்குப்பிள்ளையாய் அவசரித்து இராவணனை ஸம்ஹரித்து உங்கள் மகோபத்தைத் தலைக்கட்டுவிக்கிறேன்; அப்பொழுது எனக்குத் துணையாக நீங்கள் குரங்கு கரடி முதலிய மிருகங்களிடத்தில் பலபாக்கிரமங்களோடு கூடிய ப்ராணிகளை உண்டாக்குங்கள். இனி உங்கள் மனக்கவலையைவிட்டு இருப்பிடம் போய்ச்சேருங்கள்" என்று செவிக்கினிய செஞ்சொற்களை உரைத்து அப்பொழுதே அந்தர்த்தானமாயினார்.

தேவர்கள் அம்மொழியைக்கேட்டு இராவணனொழிந்தானென்று உறுதிக்கொண்டு மனமகிழ்ந்து பகவானிடம் விடைபெற்று மீண்டு வருகையில் ப்ரஹ்மா மற்ற தேவர்களைப்பார்த்து, 'பகவான் கம்மிடம் அருள்புரிந்து மஹா பாசத்தைத் தாம் விற்கொண்டார்; இனி நாம் ஸுகமேவாழலாம்; அவரிடம் கட்டளைப்படி நீங்கள் பலவிமான வாகனாத்களை உண்டிபண்ணுங்கள்; மூன்று நான் கொட்டால் விடுகையில் என்வாயினின்றும் ஜாம்பவான்' என்று ஒருவன் உண்டாயிருக்கிறான்; இந்திரன் வாலியையும், ஸகியன் ஸாக்ரிவனையும் உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். அவர்களும் அவ்வாறாத்திராளுக்குத் தலைவர்களாக இருந்து கம்காரியத்துக்குத் துணையாவர்கள்; பகவான் தன்னடியாரை ஒருவரும் கைவிடார் என்று கம்புகள்' என்று ஸ்ரீரோஷ்டமாகச் சொல்லிக்

கொண்டு தசரத சக்ரவர்த்தியின் யஜ்ஞத்தில் ஹவிர்ப்பாதத்தை வாங்கிக்கொண்டு கத்தம் இடத்திற் குப் போய்ச்சேர்ந்து வாசம் முகவிய பலயோளிகளிற் பல மிருகங்களை உண்பண்ணினார்கள்.

தசரதசக்ரவர்த்தியின் யஜ்ஞஸமாப்தி ஸமயத்தில் அக்ஷி புருஷன் நான்முதலுடைய நியமம் பெற்று ஸ்வர்ணபாத்நிரத்தில் பாயஸத்தைப் பூரித்துக்கொண்டு வந்து யஜ்ஞகுண்டத்தில் கிளம்பி தசரதனுக்கு அப்பாயஸத்தைக்கொடுத்தான்; தசரதனும் அப்பாயஸத்தை மிக்க மனமகிழ்ச்சியுடன் வாங்கி அதை இரண்டு பாகமாக்கி ஒரு பங்கைத் தன் ப்ரகாமாநிஷியான கௌஸல்யைக்குக் கொடுத்து, இரண்டாவது பாகத்தை இரண்டாக்கி ஒன்றை ஸுமித்திரைக்குக் கொடுத்து மற்றொரு பாகத்தையும் இரண்டாக்கி அதில் ஒன்றைக் கையேயிக்குக் கொடுத்து மிதர்க்கை மீண்டும் ஸுமித்திரைக்குக் கொடுத்துவிட்டு யஜ்ஞத்தை ஸாங்கமாகச்செய்து முடித்து அவ்முக்கு ஸ்ரீ நஞ்செய்து, ருத்விக் கு முகவியவர்களைக் கிரமப்படி ஸம்மானித்து விடை கொடுத்துத் தன் பட்ட மறிவுகளைக்கூட்டிக்கொண்டு பரிவாரங்களுடன் அப்யாயா நகரத்தை அடைந்திட்டான்.

ஸ்ரீராமாதிகளின் திருவாதாரம்.

அதுமுதல் கௌஸல்யை முல்லாஞ் சுவரும் கர்ப்பலக்ஷணங்களைத் தரித்து மிக்க புகழையுடையவர்களாய் விளங்கிவந்தனர். அக்காலத்தில் பகவான் தான் தேவர்களுக்குக் கொடுத்த வாத்தைத் தலைக்கட்டிவைக்காததான் கௌஸல்யையின் கர்ப்பத்தில் பிரவேசித்தான். “சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம்” என்றபடி - பகவானுக்கு அவ்வக்காலங்களுக்கு உரிய கைங்கரியங்களை நடத்திக்கொண்டு எப்பொழுதும் இணைபிரியாதிருக்கிற ஆதிசேஷன் ஸுமித்திரையின் கர்ப்பத்தில் பிரவேசித்தான். எப்போதும் பகைவனா வென்றகொண்டு பகவானது திருக்கைமீது பொலிந்து வாழ்வின்ற ஸாத்ஸா பஞ்சஜன்யாழ்வார்கள் இருவரும் கையேயின் கர்ப்பத்தில் பிரவேசித்தனர்.

இப்படி பதினொரு திங்கள் கழித்தபின்னர் பன்னிரண்டாவது திங்களாயி சித்திரை மாதத்தில் சுக்லபக்ஷ நவமிசூடிய புர்வஸு நக்ஷத்திரத்தில் கர்க்கடலக்கரத்தில் பராப்ரானிய எம்பெருமான் (ஸ்ரீராமனாகி) ஸ்ரீகௌஸல்யாருக்குத் குமாரனாகத் திருவவதரித்தான். புவ்யம் நக்ஷத்திரத்தில் கையேயி தேவியினிடத்தில் பரதனும், ஆயிலியத்தில் ஸுமித்ரா தேவியிடத்தில் லக்ஷ்மணனும், மகத்தில் அந்த ஸுமித்ரா தேவியிடத்தில் சக்ருக்கனும் அவதரித்தனர்.

இப்புகர் ஜம்மோத்ஸவத்தை மேலுலகத்தவர்களும் நிலவுலகத்தவர்களும் மிக்க சிறப்பாகக் கொண்டாடினர். பிறகு தசரதமஹாராஜன் அப்புதல்வர்களுக்குக் குலகுருவாகிய வஸிஷ்டரைக் கொண்டு விசுபூர்வமாக அவ்வக்காலங்களில் ஜாடகம் நாமகரணமுகவிய வைதிகச்சடங்குகளை நடத்திவந்தான். அந்த ராஜகுமாரர்களும் சுக்லபக்ஷத்துச் சந்திரன்போல நான்தோறும் கலீஷ்ணினால் கண்டு விளங்கினர். சிப்பக்கையரும் மற்றுமுள்ள ப்ரஜைகளும் ஆநந்தத்தின் எல்லையிலே நின்றனர். இக்குமாரர்கள் வேதங்களை ஸாங்கோபாங்கமாகக் கற்றுத் தந்துவிய்யில் ஒப்புயர்வற்ற தேர்ச்சியைப் பெற்றனர்.

விச்வாமித்ர ஸமாகமம்.

இங்ஙனே இவர்கள் வளர்ந்துவருங் காலத்தில், ஒருநாள் விச்வாமித்ரர் டொர்ஷி தசரதனிடம் வந்து, தான் ஸங்கல்பித்திருக்கும் யாகத்தை இடையூறின்றி நிறைவேற்றத்தற் பொருட்டு இராமபிரானை இலக்குமணனோடு கூட்டித் தன்னுடன் அனுப்புமாறு கேட்டுக்கொண்டார்; அச்சொல்லுக்கேட்ட தசரதன் நஞ்சுநீற்றிய நாராசக்ஷினால் அடியுண்டவன்போல மிகவருந்தி மறுமொழி கூறமாட்டாது மனமகிழ்ந்து செகிப்போது கழித்துக் சென்றிது “ஓ! மஹர்ஷியே! நான் அறுபதினாயிரம் வருஷம் மலையுருத்து இப்பொழுது நான் இவ்வருமத்த பிள்ளைளைப் பெற்றேன்; இவர்களை ஒரு கூணகாலமாகிலும் காணேனாகில் நான் உயிர்துறந்துவிடுவேன்; அதுவுமன்றி

இவர்கள் சிறகுழந்தைகள்; யுத்தத்திற்கு உரிய பருவம் இல்லை; வருத்தம் பொறுக்கவில்லாத ஸுகுமாரர்கள்; இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போவதனால் உமக்கு யாதொரு பயனும் விளையாது. அந்த முாட்டசார்களோடு போர்செய்யவல்ல நான் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்து அவர்களை வென்று வேள்வியை நிறைவேற்றுவீர்களேன். என்னிடம் அருள்கூர்ந்து இச்சிறுவர்களை மறந்துவிடும்” என்று வெகு நயப்புடனே கேட்டுக்கொண்டான்.

பிறகு விச்வாமித்திரர்— ‘ஓ அரசனே! இவர்களுடைய வல்லமையை நான் அறிவேன்; என்னைப்பென்ற மற்றவர்களும் அறிவார்கள்; உனக்கு இவர்களுடைய மஹிமை தெரியாது; தெரிந்துகொள்ள வேணுமாயில் உன்னுடைய நன்மையையே நாடிவந்தும் இந்த வலிவீர பகவானைக் கேள்’ என்றார்.

வலிவீர நியமனம்.

இப்படி இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், வலிவீர பகவான், ‘ஓ வேந்தனே! விச்வாமித்திரர் சொல்வது உண்மையே; அவர் உண்பிள்ளைகளுக்கு நன்மையை விளைவிக்க நினைத்து உன்னிடம் வந்து இவர்களை யாசிக்கிறார். ஒருகுறையும் நேரிடாது; நன்மைகள் நன்கு மிகும்; ஆகையால் இவருடன் உண்பிள்ளைகளை அனுப்பிவிடு’ என்று போதிக்கனர். அதைக்கேட்டு அரசன் மணக்கவிரல் தீர்ந்து ராமலக்ஷ்மணர்களை அழைத்து விச்வாமித்ர மஹர்ஷியிடம் அர்ப்பணம் செய்துவிட அம்மஹர்ஷி இருவரையும் கூட்டிக்கொண்டு போகையில் இவர்களுக்கு இளைப்பு உண்டாகாமலக்காக ‘பலை அதிபலை’ என்கிற இரண்டிலித்யைகளை உபதேசித்துப் போதுபோக காகப் பலகதைகளையுஞ் சொல்லிக்கொண்டு போனார்.

தாடகாவதம்.

பேரும்வழியில் தாடகையென்ற ஓர் அரக்கி பெருங்கூச்சலிட்டிக்கொண்டு ஓடிவந்து வழியைத்தகைந்து வெருட்டிக்கொண்டு எதிரே பயங்கரமான உருவங்கொண்டு மலைபோல் நின்று இவர்களைக் கொல்வதெனினான். மாமுனிவர் ஒரு உங்காத்தினால் அவனைத்தகைந்து சூராமனை வைய, இராகவன் மஹர்ஷியின் நியமனத்தினால் ஸ்திரீ என்று பாராமல் அந்நொடியிலே வில்லை வளைத்து கானேற்றி அம்புதொடுத்து அவ்வாக்கியின்மீது எய்து அவனை உயிர்தொலைத்திட்டான்.

ஸுபாஹு மாரீச நிரஸனம்.

பின்பு விச்வாமித்திரர் இராமபிரானுக்குச் சில அஸ்திரங்களை உபதேசித்துத் தனது ஸித்தகாமம் சேர்ந்து யாகஞ்செய்யத் தொடங்குகையில், அந்நியநிந்த தாடகையின் பிள்ளையாகிய ஸுபாஹு, மாரீசன் என்கிற இருவரும் சிலதுஷ்டர்களுடன் வந்து யாகபூமியில் மாம்ஸம் முதலிய அசுத்தவஸ்துக்களை இறைக்கத் தொடங்கினர். அப்போது ராமலக்ஷ்மணரிருவரும் ஆடையை இறுக்கிக்கட்டிக்கொண்டு மிக்க பரபரப்புடன் ஆகாயத்தை நோக்கி வில்லை வளைத்து அம்புகளைப் பொழிந்து ஸுபாஹுவைக் கொன்ற மாரீசனை ஓரம்பினால் கடலின் நடுவே தள்ளியழுத்தி மற்றவர்களைச் சித்தபிங்கமாக அடித்து விழவிட்டு நிர்விக்கமாக யாகத்தை நிறைவேற்றுவீர்களேன். பிறகு விச்வாமித்திரர் அவபிரதம் நிராடிப் பூர்ணகாமராயினர். யாகத்திற்காக வந்திருக்க ரிஷிகளும் கத்தும் இருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்தனர்.

மிதிலாநகர்க்குப் புறப்பாடு.

இராமபிரானுடைய அவதார சஹஸ்ரமறிந்த மஹாநபாவராகிய விச்வாமித்திரர், எம்பெருமானை ஏக்காலும் இணைபிரியாத பூமகனார் ஐக்கமஹாராஜனுடைய யஜ்ஞஸூட்சத்தில் அயோநிஜெய்யா அவதரித்து உளந்துவருகிற ஸிவபிராட்டியை இராமனுக்கு விவாஹஞ் செய்து வைத்து

க்ருணர்த்தாகக் கருதி இருவரையும் உட்டிக்கொண்டு மிதிவாகைத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு போகையில் வழியிற்கண்ட பற்பல தேசங்களின் சரித்திரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு போனார். ஒரிடத்தில் கங்காநதியில் ஓடமேறி நடக்க, இராமன் கங்காநதியின் வாலாற்றை வினவ, அங்கே விரிவாகச் சொன்னார் முனிவர்.

அஹல்யா சாப மோகனம்.

பின்பு அங்கதியைக் கடந்துபோம்போது வழியில் ஓர் ஆச்ரமத்தைக் கண்டு ஸ்ரீராமன் 'இது யாருடைய ஆச்ரமம்?' என வினவ, விச்வாமித்ரர், "இது கௌடம மஹர்ஷியின் பரமபரிசுத்தமான ஆச்ரமம்; முன்பு இவ்வாச்ரமத்தில் அம்முனிவருடைய கம்பவியாகிய அஹல்யாதேவியைப் புணர் சேவேந்திரன் ரிஷிவேஷம் கொண்டுவந்து விரும்ப, அவனிடத்தில் அஹல்யையும் காழ்ந்து இசையவே, இந்திரன் அவளுடன் புணர்ந்து கௌடம முனிவர்க்கு அஞ்சி ஒழிப்போகத் தொடங்கினான்; கௌடமர் அவனைக்கண்டு அவன்செய்க கெடுதியையு மறிந்து அவனை வ்ருஷணமற்றவனும்படி சபித்து, அஹல்யையை கோக்கி 'ஓ ஒருவர்க்கும் காணக்கூடாத உருவினை காக்கட்டலை' என்று சபிக்கினார். பிறகு அவன்வணங்கி வேண்டிக்கொள்ள "இவ்வாச்ரமத்தைத் தீர்க்க ஸ்ரீராமபிரான் வரப்போகிறான்; அப்போது அவனுடைய பாததாளிபட்டு நீ சாபத்தீர்த்து என்னை அடையப்போகிறாய்" என்று அதுக்ஷித்தனர்—ஆகையால் நாம் அங்கே செல்வோம்" என்றார் விச்வாமித்ரர். அப்படியே தாசாதிகள் இருவரும் முனிவருட்கூடி அவ்வாச்ரமத்துக்குச்சென்று கற்பாறையாய்க் கிடக்க அஹல்யையை இராமன் மிதிக்க, அவன் சாபத்தினின்றும் விடுபட்டு சிலாருபத்தை விட்டு நிரூபமடைந்து இராகவதை திருவடிகளில் வணங்கி வழிபாடுகள் செய்தான். கௌடம முனிவரும் வந்து இராமனைப் புகழ்ந்து பூஜித்தனர். பிறகு அம் மஹர்ஷியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மிதிலாபுரி சென்று சேர்ந்தனர். விச்வாமித்ரமாமுனிவர் வருவதைக்கேட்டு ஜகமஹாராஜன் எதிர்கொண்டு வந்து அழைத்துக்கொண்டபோய் ஆஸகமிட்டு முறைப்படி உபசாரங்கள் செய்து பிறகு இவ்விரண்டு பாலர்க்கையும் தசாமஹாராஜனுடைய புக்திராக்காக அறிந்து கொண்டாடினான். ஜகருடைய புரோஹிதராகிய ஸகாக்ஷர் தனது தாயாகிய அஹல்யையின் சாபத்தைத் தீர்த்த வாலாற்றைச் செவியுற்று மிகவும் புகழ்ந்த பின்பு விச்வாமித்ரருடைய ப்ரபாவத்தை இராமபிரானுக்கு விரிய உரைத்தனர்.

பிறகு விச்வாமித்ரர் ஜகனை கோக்கி 'நீர் கர்யாஸ்ரமமாக வைத்திருக்கிற வில்லை இராமனுக்குக் காட்டும்' என்ன; ஜகன் சென்று ருத்ராணுடையகாவிய அவ்வில்லைப் பூஜித்து எடுத்துக் கொண்டுவந்து இராமன்முன்னே நிறுத்தி 'நான் யாகஞ்செய்கைக்காகப் பூயியை உழங்காலத்தில் அக்ஷப்பூயியில் பன்னிரண்டு வயதுள்ளவளாய் ஸகல லக்ஷண ஸம்பந்தையாய்த் திருமகன் போன்றவளான ஒருமகன் கிடைத்தான்; அவளை நான் வெகு ஆதர்த்துடன் எடுத்துக்கொண்டு வந்து உயிரோடொப்ப வளர்த்துவருகிறேன். அவள் இப்போது விவாஹத்துக்கு உரிய வயது உடையவளாயினாள். இவளுக்குத் தக்க வரனைக்காணாமல் இவ்வில்லை காணேற்றும் மஹாபுருஷனுக்குக் கணவனாகத் தகுதி கொடுப்பதாக நிச்சயித்தேன், இதைப்பலர் வந்து பார்த்து அனைக்கவும் முடியாமல் மீண்டுபோயினர்—என்றுரைத்தான்.

வில்லிறத்து மேல்வியஸ்தோள் தோய்த்தது.

அதைக்கேட்டு ஸ்ரீராகவன் எழுந்து முனிவருடைய ஆஜ்ஞையைப் பெற்றுக்கொண்டு அங்க வில்லையெடுத்து அவலீலையாக காணேற்றும்போது அகதலில் இராமனுடைய பலத்தைப் பொருமல் முறித்து வீழ்த்தது. அகனல் ஸ்ரீராகவனுடைய மஹிமையை ஒப்புயர்வற்றதாக ஜகமஹாராஜன் அறிந்த இவரை மஹாபுருஷனென்று அறியிட்டுத் தனது பெண்ணாகிய நீதாதேவியை இராமனுக்குக் கொடுத்து விவாஹம் செய்விப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, தனது கர்ப்பத்தில் உதித்த ஸம்மிதையை கவுஷ்ணனுக்குக் கொடுப்பதாகவும் நிச்சயித்து, தசாமஹாராஜனுக்கு மணவோலை எழுதிவிட்டு மிதிலாபுரியில் விவாஹகோலம் கோமத்தான்.

தசரத சக்கரவர்த்தி திருமணப்பத்திரிகையைக் கண்டு மிகமகிழ்ந்து பரதஸுத்ருக்க நிருவரையுங் கூட்டிக்கொண்டு புரோஷிதர் மந்திரிகள் முதலிய பரிவாரங்களுடன் பத்ரீஸீமேதனாய்ப் புறப்பட்டு மித்தில சேர்ந்து ஐக்கனல் பூஜிக்கப்பெற்று, மஹாராஜன் கோரில் மொழிக்க இராமனது வைபவத்தையும் ஸீதாதேவியின் மலிமையையும் இவ்விருவர்கட்கும் விவாஹம்செய்விக்க முயன்றனையும் ஆவலுற்றுக்கேட்டு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைத் தழுவிக்கொண்டு உச்சிமோந்து ஐக்கனல் மிகவுக்கொண்டாடி, குஸத்வறுருடைய பெண்களாகிய மாண்டவீ, ஸ்ருத்திரீத்தி என்பவர்களை பரதஸுத்ருக்கர்களுக்குக் கொடுப்பதாக நிச்சயித்தபடியையுங் கேட்டுப் பிள்ளைகள் நால்வர்க்கும் கோதாநவ்வரத்தை ஸாங்கமாக நடத்தினான்.

மறுநாள் ஐக்கமஹாராஜன் நகர வீதிகளையும் மாளிகைகளையும் அதிவிசித்திரமாக அலங்கரித்துத் திருமணப்பந்தலைக் கோடித்து அக்ஷரிடையில் சங்கமயமான வேதிகையைக் கற்பித்து அதைச் சுற்றும் முத்துத் தோணங்களைநாட்டி நான்குபுறத்திலும் ஸுவர்ணகலசங்களையும் பாலிகைகளையும் பாப்பி, மத்தியில், நவமணிகளிறைத்த பூர்ணகும்பத்தை வைத்து மணியமமான குத்துவிளக்குகளில் மங்களதிபமேற்றி அக்ஷியை ஸ்தாபித்து தசரதசக்கரவர்த்தியையும் ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண பரதசுத்ருக்கர்களையும் நானே கோரிற்சென்று அழைத்துக்கொண்டு வந்து அதிவிசித்திரமான ஆஸநங்களையிட்டு மற்றும் சுற்றத்தார் மஹாவிதிகள் ப்ராஹ்மணர்கள் ராஜபுருஷர்கள் முதலானாரையும், அவரவர்களுக்குத்தக்க ஆஸநங்களில் இருத்தி மங்களவாத்யங்களை முழங்குவித்து, வலிவீரப் பரதாநந்தர் முதலிய புரோஷிதர்கள் வைதிக க்ருதங்களை நிர்வாஹிக்க ஹோமம் வளர்த்திப் பொருக னிறைத்துப் பிள்ளைகள் நால்வர்க்கும் கங்கணங்கட்டி ஸீதாதேவி முதலிய கலியாணப்பெண்களை ஸர்வபாண பூஷிதைகளாக்கி விவாஹப்பந்தலில் அக்ஷிக்கெதிராக நிறுத்தி, இக்ஷ்வாகு முதல் தசரதசக்கரவர்த்தியவர்களும், ரிபி முதல் ஐக்கனளவர்களும் இருவருடைய வம்ஸபாம்பரைகளையுங் கோத்தித்து ஸாபமுதயுரித்தத்தில் “ரகு குலதிலகனாகிய ஓ ஸ்ரீராமனே! என்னுடைய பெண்ணாகிய இந்த ஸீதை உமக்கு தரம்பத்தியாகக்கடவன்; நீர் உமது செக்ஷாமரைத் திருக்கையினால் இவளுடைய தளிர்போன்ற கையைப்பிடித்து அங்கேரியும்” என்று சொல்லிப் பிராட்டியை இராம பிராணுக்குத் தாரைவார்த்துக்கொடுத்தான். பிறகு அடைவே மற்ற மூன்றுருமாரகட்கும் விவாஹ மஹோத்ஸவம் நடைபெற்றது. திருக்கல்யாணம் ஐந்துநாளும் பாமலிபவமாகக் கழிக்கப்பிறகு வந்திருக்கவர்கள் எல்லாரும் யோக்யகாறுதுணமாக ஸம்மானிக்கப்பெற்று விடைபெற்றுத் தத்தம் இருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்தனர்.

பரதராம பராஜயம்.

பின்பு தசரதசக்கரவர்த்தி புத்திரர்கள் நால்வரையும் மணுட்டுப்பெண்களுடன்கூட அழைத்துக் கொண்டு ஸபரிவாமாகப் புறப்பட்டு அயோத்திக்கு மீண்டிவருங்கால் இச்செய்திகளைப்பெல்லாம் அறிந்த பரசுராமன் வெகு கோபத்துடன் எதிர்த்து ஸ்ரீராமனை கோத்தி ‘ஓ பாலனே! நீ ஒரு சொத்தை வில்லை முறித்துத் தன்னைப் பலவாணை நினைத்துச் செருக்கியிருக்கிறாய்; அஃது ஒரு பொருளல்ல; நீ ஆண்டிள்ளையாகில் இவ்வில்லை முறி, பார்ப்போம்’ என்று தன்கையிலுள்ள தொருவில்லைத் தந்தார். அதை இராமன் அவலீலையாக வாங்கி காணேற்றி அம்பு தொடுத்துக் கோபத்துடன் ‘ஓ பரசுராமா! உம்மை அந்தணனென்று பொறுத்தேன்; ஆகையால் உம்மைக் கொல்லவில்லை; இந்த அம்புதொடுப்பு வீணாகப்போகாது; இவ்வம்பு கொண்டு, நீர் தபோபலத் திருவ் ஸம்பாதித்திருக்கும் வேகங்களைப்பாவது அழித்துவிடுகிறேன்; அல்லது உம்முடைய அச்சிக்ஷத்தில் வாய் வேகமாய்ப்போகிற வழியையாவது அழித்துவிடுகிறேன்; இவ்விரண்டில் உமக்கு எது இஷ்டம்?’ என்று கேட்க, பரசுராமன் ‘நீர் லாகஷா விக்ஷணுவே; மற்றொருவனால் இது காணேற்ற முடியாது; நான் இப்படியைக் காசுபருக்குக் கொடுக்கும்போது அவர் என்னை இப்படியில்லருக்கக்கூடா’ என்று ஸபாய்பண்ணி வாங்கிக்கொண்டாராகையால் நான் துக்கல் த்தல் அடி வையாமல் மஹேந்திரத்திற்குப் போய்விடுகிறேன்; இனி இவ்வம்பை என்னுடைய லோகங்களில் விட்டுவிடும்’ என்று வெகு தீரஸ்வரமாய்ச் சொல்ல, இராமனும் அப்பாணத்தி

னால் அவருடைய லோகங்களை அழித்துவிட்டார். பின்பு பாகராமன் ஒளிமழுங்கி மயிலுறந்தாக் திற்குப் போய்விட்டான். மூன் மூவெழுதால் மண்ணைக்கொன்ற மழுவேந்திய பாகராமனைக் கண்டு 'நம் பிள்ளைகளுக்கு என்ன தீங்குவருகிறதோ!' என்று திவ்வடைத்து மூர்ச்சித்திருந்த பாகராதன் பயத்திரிந்து மகிழ்ந்து யதாச்சமமாக அயோத்தி எய்தி நெறி வழுவாது ராஜ்ய நிரவாவதம் செய்துகொண்டு வந்தான். திருக்குமாரர்கள் எவ்வரும் தங்கள் தங்கள் மனைவிகளுடன் கூடி உல்லாசமடைந்து இனிமையாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

இராமனுக்கு முடிசூட்ட முயற்சி.

இப்படி சிலநாள் கழிந்தபின்பு கேசயராஜனுடைய மகனாகிய 'யுகாஜித்' என்பவன் தன்னுடைய மருமகனாகிய பாகரனைத் தண்டிச்செத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனான். அந்தப் பாதனிடத்தில் மிக்க அன்புற்ற ஸத்ருத்தன் பரணாவிட்டு கொடியனவும் பிரியமாட்டாத தன்மையனாகையாலே தானும் அவருடன் கூடவே பரிசர்யை பண்ணிக்கொண்டு கேசயதேசம் சென்றான்.

தசாதச்சர்வாத்தி வயது முதிர்ந்தவனாகையால் ராஜ்யபார்க்கை ஸ்ரீராமபிரானிடம் ஒப்புவித்துத் தான் ஸுகமாகக் காலசேஷம் பண்ணிவரக் கருதி மன்கிரிகளையும் புரோஹிதர்களையும் பரணாஜனையும் திரட்டிக் கண்மணக்கருத்தை வெளியிட்டான். அதைக்கேட்டு அனைவரும் அவ்வற்ற ஆனந்தமடைந்து 'ஓ அரசரே! நீர் எங்களை இதுவரை வெகு ஒழுங்காகவே ஆண்டுவந்தபோதிலும் எங்கள் மனம் உம்முடைய பிள்ளை பக்கலிலேயே ஊன்றியமூர்க்கிக் கிடக்கிறது. அவருடைய குணங்கள் எண்ணிநீந்தலை; எங்களுடைய பாக்கியத்தினால் தான் அவரை முடிசூட்ட உமக்குக் கருத்து உண்டாயிற்று. அந்நீரும்! பரமாத்மம்!!; விரைவில் தானே இக்கருத்தை நீர் நிறைவேற்றவேண்டும்' என்று தங்கள் ஆசையை அறிவித்தனர்.

அரசன் அதைக்கேட்டுக் களித்து அடுத்த புஷ்ய நக்சத்ரித்தில் இராமபிரானுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய நிர்ணயித்தான். கோஸலநாடு முழுதும் ஒரே ஆனந்தமாயமாகக் கிடக்கிறது. விசித்திரமான நகராலங்காரங்கள் நடைபெறுகின்றன.

மந்தரை சூழ்ச்சி.

அக்காலத்தில் கைகேயியின் வேலைக்காரியாகிய மந்தரை என்பவள் [கூனி], மேல் மாளிகையின் நின்றுகொண்டே ஐனங்கனின் களிப்பையும் ஊரின் அவந்தாரங்களையும் கண்டு பொறாமை கொண்டவளாய் "இவர்களுடைய களிப்பைக் குலைக்கும் வகை என்ன?" என்று அலோசித்துக் கிறிதுநேரம் கழித்துக் கிழேயிறங்கி, ஸ்ரீராமப்பாபிஷேகத்தைக் கேட்டு வெகு மகிழ்ச்சியுடனே தன்மாளிகையை அலங்கரித்துத் தானும் ஸர்வாபரண பூஷிதையாய் 'ஓர் ஆனந்தத்தில் உட்காழ்ந்துப் பிரியாலாபங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கிற கைகேயியினிடஞ் சென்று 'ஓ மூடப்பெண்ணே! நீ இப்படி ஸங்கோஷித்திருப்பதற்கு இதுவா காலம்? மேல்விளைவதை அறியாமல் களிப்புற்றிருக்கிற உன்னைக்கண்டும், உன்சொற்றை உண்டிவனாந்த நன்றியறிவாலே என்மனம் மிகவும் வருந்துகின்றது; இப்போது நான் சொல்லும்பேச்சைக் கேளாயாகில் நீ உன் மலிமையை இழந்தாயாவாய்; உனக்குத்தீமையை விளக்க நினைக்க உன்கணவனுடைய மனத்தை ஆராய்ந்து இனி யாகிலும் எனது நன்மையைக் தேடப்பாராய்' என்றமூடம்பலந்து முகம்வாழ்க் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டு அவளுக்கு நன்மை உரைப்பதுபோல் கழுதழுக்க குரலிடன் சொல்ல, அதைக்கேட்ட கைகேயி 'ஓ கோநீ! இப்போது எனக்கு விளைந்த தீமையாவது என்? அதை நான் அறிய விரித்து உரையாய்' என்று கேட்க, அதற்கு மந்தரை 'அறிவு கெட்டவனே! நீ இன்னமும் செரிந்துகொள்ளவில்லையா? இன்றிரவு விடிந்தவாறே இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகமாம்; அதற்கு வேண்டும் வகைகளை அரசன் அமைத்துவிட்டான்; இனித் தெனாலையை ராஜமாநாவாய் அதிராமம் செலுத்தி உன்னையும் தனக்கு அமையமாக்கிக்கொண்டு உன்பெருமையை அழித்து உன்னிடத்தில் சக்கனத்திக் காழ்ச்சலைக் காட்டுவான். இராமனும் உன் உள்ளியனுடைய செல்

வந்தையெல்லாம் பிடுங்கிக்கொண்டு அவனைக் காட்டுக்குத் தூத்திலிடுவன்; அல்லது தன்மேல் இழிசொழிதற்கு ஆளாக்கிக்கொள்வன், உங்களுக்கு இதைவிட வேறு அடியானம் என்னவேண்டும்? ஆகையால் நீ இப்போது அரசன் முயற்சியைக் குலைத்தாயாகில் ஜீவிக்கலாம்' என்றிப்படி பலவாறாகச் சொல்லக்கேட்டு, கைகேயி, 'ஓ பேதாய்! இராமன் என்னிடத்தில் பெற்றதாயினும் பன்மடங்கு மிக்க அன்பு புண்டிருக்கின்றான்; ஒருவரையும் வருத்தப்படுத்தவல்ல இயல்பு உடையவனல்லன் அவன். கௌஸல்யா தேவியும் என்னிடத்து அளவுகடந்த அன்பு மிக்கவளே. ஆதலால், நீ அதிகங்கைப்படுவதெல்லாம் வீண்' என்றான். இப்படி கலக்கமற்ற கைகேயியின் மனத்தை மன்கரையானவன் பல கோட்சொற்களைக்கூறி, மந்தரபர்வதம் கடலைக்கலக்கினாற்போற் கலக்கித் தன்மொழியில் நம்பிக்கை கொள்ளுமாறு செய்துகொண்டான்.

கைகேயி வரம் வேண்டல்.

கைகேயி மன்கரையின் கலஹச்சொற்களைக் கேட்டு மனங்கலங்கி இராமனுடைய திருவாய் வேக மவேறாத்ஸவங்கைக் கலைத்துவிடக்கருதித் தானணிந்திருந்த ஆபரணங்களைக் கழற்றி யெறித்துவிட்டுப் புனைந்த உருகலைக் கலைத்துக்கொண்டு முட்டாக்கிட்டு வெறுத்தவரையில் படித்து ஒதுவார்க்கும் பசில் சொல்லாமல் கோபவ்யஸங்களுக்கு அடிமைப்பட்டு, போஜனமுகட்டச்செய்யாமல் அழுதுகொண்டு படுத்திருந்தான். தசாதசர்வரத்தி தனக்கு உயிர்க்காலியாகிய கைகேயியின் அரண்மனைக்குவந்து இவ்வேகத்துடனே ஒரு முலையிற்படுத்திருத்தி அவனைக்கண்டு 'ஓ! பிராணகாயகியே! நீ இப்படி வருத்திக் கிடப்பதற்குக் காரணமென்? உனக்கு யாராவது ஏகேனும் தீங்கு செய்தார்களா? உனக்கு எவ்விதமான குறையுண்டானாலும் தீர்க்க நானிருக்க, என்னுடன் சொல்லாமல் இப்படியிருக்கலாகாது; இப்போது உன் இருப்பைக்கண்டு எனக்குத் தரிப்பது அரிசாயிருக்கிறது; ஆகையால் உனக்கு வேண்டியவற்றை என்னுடன் சொல்லாய்' என்று வெகு ஆர்த்தியுடன் கேட்டான். அதற்குக் கைகேயி 'ஓ அரசனே! நீர் முன்பு ஒரு காலத்தில் சம்பராஸூரனோடு போர்புரியப்போனீர்; அப்போது உம்முடைய கேரை நடத்தவல்ல பாகனில் லாஸம்பால் நான் இருந்து உமக்கு வெற்றியுண்டாகும்படி நேரை நடத்தினேன். அகனால் நீர் அந்தச் சம்பராஸூரனை வென்று என்மீது மகிழ்ச்சியுற்று 'உனக்கு இரண்டு வரம் கருகிறேன்; உனக்கு இவ்வுடமானை வேண்டிக்கொள்' என்று 'எனக்குச்சொன்னீர்; அதற்கு நான் அவ்வாங்களை வேண்டும்போது மந்திரஞ்ஞமயம் பெற்றுக்கொள்வதாகச் சொல்லியிருக்கிறேனா? அவ்விரண்டு வரங்களையும் இப்போது எனக்குத் தரவேணும்; இராமனுக்கு இவ்வுய்வேகத்தைக் கலித்ததற் பல்லவிலேவந்ததுடன் அவனைக்காட்டுக்கு அனுப்பவேணுமென்பது முதல்வரம்; என்பின்னாகிய பாதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செயலிக்கவேணுமென்பது இரண்டாவதுவரம். ஸத்யம் தவறாக நீர் இதைத் தவிரவொண்ணாது. தவறினால் நான் எழுந்திரேன்; போஜனஞ் செய்யேன்; இப்படியே கிடந்து உயினை விட்டிடுகிறேன்' என்றான்.

சர்வரத்தி இக்கொடுஞ் சொல்லைக்கேட்டு இடிவிழுந்தவன்போல மூர்ச்சித்துக் கிடந்து சிந்திநேரம் கழித்து பாஜ்ஞையடைந்து கண்கள் கழன்று கண்ணீர்வழிந்து உடலும் விதிர்விதிர்ந்து நாத்தமுதமுத தினஸ்வரத்துடன் கைகேயியைப்பார்த்து 'ஓ! சண்டா! நீ என்னவாக்கைக் கேட்டாய்! ஸ்ரீராமன் உனக்கு என்ன அபகாரம் செய்தான்? அவன் விஷயத்தில் நீ தீமணம் கொள்வது சிறிதும் உரியதன்று, அவன் உன்னைப் பெற்றதாயினும் மிகையாகக் கொளவீத்துக் கொண்டாடாதீர்க, அதற்கு எதிர்த்தட்டாக நீ இப்பாப புக்கி கொண்டாய். இக்கையை தர்ப்புத்தியை உனக்குத் தற்பித்தவர் யார் கொல்? நான் இராமனது மதிமுகத்தை ஒரு கொடிப்பொழுது அடிலும் காணேனாகில் அக்கே! உயிர்தரியேனே! உன் சொற்படி செய்கேனாகில் நாட்டார் என்னை எவ்வளம் பழிப்பார்கள்! 'பெண்ணடி பேச்சைக்கேட்டு ஸ்ரீராமசந்திரனைக் காட்டுக்குத் தூத்திய படுபாவீ' என்று பழியார்களோ? இக்கனல் உனக்குத்தான் என்னபுகழுண்டு? வருத்தையான கௌஸல்யை, வெகுநான் மலிவிடுத்து பெற்ற மஹாகுணஸாலியான ஒரு பின்னையைக் காட்டுத்துப் போகவிட்ட என்னை என்ன மதிப்பன்? அவளுக்கு நான் என்ன உத்தரம் சொல்வேன்? என்றிப்படி பலவகையாகப் புலம்பினான்.

இப்படி அவற்றிற் சகரவர்த்தியைக்குறித்துக் கைகேயியானவன் 'ஓ அரசனே! நீ எனக்கு முன்கொடுத்த வரத்தை இப்போது இல்லிசெய்ப்பார்க்கிறாய்; இவ்வரத்தைக் கொடாவிடில் தர்மஹாசியாம் என்று சிறிதும் நினைக்கின்றிலை; நான் இப்போது உன் முன்னிலையில் தானே உயிரை நீத்துவிடுகிறேன்' என்றாற்போலச் சில கடுமையான வார்த்தைகளைச் சொல்ல, அரைக்கேட்டு அரசன் ஒன்றும் தோன்றாமல் மதிகலங்கி மூர்ச்சித்துத் திரும்பி எழுந்திருந்து ஸாமந்தி ரணையழைத்து ஸ்ரீராமனை அழைத்துக்கொண்டு வருமாறு நியமித்தான். ஸாமந்திரன் அவ்வாழ் றையையச் சொமேற்கொண்டு ஸ்ரீராமனெழுந்தருளியிருக்கும் அரண்மனைக்குச் சென்று, திருவாச லில் நின்று தூதன்வழியாகத் தன்வரவையறிவித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு உள்ளே சென்று 'ஸ்வாமி! உம்முடைய பிதா உம்மை அழைத்துவரச்சொன்னார்; வாசலில் தேரை நிறுத்தியிருக் கிறேன், எழுந்தருளீர்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்தான். ஸ்ரீராமன் அமைக்கேட்டு உடனே புறப்பட, பிராட்டி அவனுக்கு மங்களாஸாணாம் பண்ணிக்கொண்டு திருவாசலையும் தொடர்ந்து வர, பெருமாள் பிராட்டியைத் தன்னுடைய ப்ரேமமெல்லாம் சேர்த்துக் கட்டாவித்துவிட்டுத் தான் தேரிலேறி ஸாமந்தரனுடன் கைகேயி மாளிகைக்குச் சென்று அங்கு மிக்க பரிசாபமுற்றிருக்கிற தகப்பனாக்கண்ணு 'ஸ்வாமிந்! நீர் இப்படி பரிசுபித்திருப்பதற்குக் காரணமென்? என்று கேட்க, அதற்குச் சக்கரவர்த்தி மறுமொழி கூதமாட்டாமல் விக்கியிருக்க, அவ்வளவிலே கை கேயி எதிரிலே வந்து 'ஓ இராம! உம்முடைய தகப்பனார் உம்மைக்காட்டுக்கு அனுப்பும்படியாக வும் பாசனுக்குப் பட்டாபிவேசஞ் செய்யும்படியாகவும் வரமளித்திருக்கிறார்; அதை உமக்குச் சொல்லி உம்மைக்காட்டேர்ப் போகவிடுகைக்காக உம்மை இங்குவரவழைத்தார்; அவர் உம்மிடத்து வைத்துள்ள மிக்க அன்பினால் இதை உம்முடன் சொல்லமாட்டாமலும் தர்மத்துக்கு உட்பட்டிக் கொடுத்தவரத்தைத் தவறமாட்டாமலும் பரிசுபிக்கிறார். அவருடைய கருத்தை நான் உமக்கு வெளியிட்டேன்' என்றான்.

இராமன் வநவாஸப் புறப்பாடு.

ஸ்ரீராமன் இதைக்கேட்டு 'அம்மா! தகப்பனார் கொடுத்தவரத்தைப் பூர்த்திசெய்ய என்னை யானொரு தடையும் கிடையாது. 'நான் காட்டுக்குப்போகிறேன்; தகப்பனார் வருங்கவேண்டி' என்று சொல்லித் தசாதனையும் கைகேயியையும் தண்டனிட்டிப் பிறகு கௌஸஸையார் மாளிகைக் குச் சென்று நடந்த கதைகளையறிவிக்க அவன் அமைக்கேட்டு மூர்ச்சித்துப் பலவாறாகப்புலம்பி, அனேக ஹேதுக்களைச் சொல்லிக் காட்டுக்குப் போகக்கூடாசென்று தடைசெய்ய, அதற்கெல் லாம் உக்க ஸமாநாகங்களைச் சொல்லிக் கௌஸஸையாரைத் தேற்றிப் பிராட்டியிடஞ்சென்று இக் செய்தியை அறிவித்தார். ஸீதாதேவி இதைக்கேட்டு மிகவும் வருந்திக் கண்காணாமல் தரிப்பற் றிருக்கிற வளவில் ஸ்ரீராமன் பலவாறாகத்தேற்றி "நான் பதினாறு வருஷம் வநவாஸம் செய்கு வருகிறேன்; அதுவரையில் நீ தசாத்மஹாராஜாவுக்கும் கௌஸஸையாருக்கும் ஒரு குறைவ வாரா மல் பரிசர்யை செய்துகொண்டிருப்பாய்" என்று கண்ணி நிறுத்திப்போவதாகச் சொல்ல, அது கேட்ட பிராட்டி மிகவும் கோபித்து "என் தகப்பனார் உம்மை ஒரு ஆண்பிள்ளையாக எண்ணி என்னை உமக்குக்கொடுத்தார்; ஒருபெண்பெண்டாட்டியைக் கூடக்கட்டிக்கொண்டு பேராய்க் காப்பாற்றி ஆனந்தக்க வல்லமையற்ற உம்மை அப்போது அவர் அறிந்திலர்; இப்போது அவர் இச்செய்தியைக்கேட்டால் உம்மை நன்றாக வெகுமணிப்பார்; ஒரு பெண்பிள்ளை ஆணுடை உடுத்துவந்து நம்பெண்ணைக் கைக்கொண்டு போய்த்துக்கான்' என்று நினைப்பர், என்று ப்ரணய ரோஹம் தோற்ற வார்த்தைசொல்லிக் தன்னையும் கூட்டிக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று நிர் பங்கித்துத் தானுக்கூடப்போக ஒருப்பட்டான். ஆதிமுதல் நொடியுளவும் பிரியாமல் பணிவிடை செய்து போரும் இனியபெருமான் இவர்களிருவரும் காட்டுக்குப்போவதாக ஒருப்பட்டமைக்கண்டு ஸ்ரீராகவனுடைய அடியிணைகளை அவலம்பித்துக்கொண்டு ஸீதாதேவியையும் இராகவனையுக் குறி த்து 'ஸ்வாமி! உயிரைப்பிரிந்த உடலும் ஒரு வஸ்துவாக நிலநிற்பதுண்டோ? என்னை இங்கு விட்டுவிட்டு நீர் காட்டுக்குப்போமானால் நான் தீவீக்கும் வகை என்? ஆகையால் என்னையுக்கட்

முகவெண்டே எழுந்தருளவேணும்; அடியேன் உடனாய் மன்னி வருவிலாவடிமைகள் செய்ய வேணும்' என்று பார்த்தித்துத்தானும் வணம்போக ஒருமித்தான்.

ஸுமித்ரா தேவி, தன்மகள் வனமேகி அங்குள்ள வருத்தங்களுக்கு கெஞ்சினதி இங்குற்ற இன்பத்தை நினைந்து இராகவனைத் தனியே விட்டிட்டு வருவானென்று சங்கித்து லக்ஷ்மணனை யழைத்து 'அப்பா! நீ வளத்திற்சென்று தாய்தந்தையான எங்கனையும் இவ்வுரையும் நினைத்துப் பின்வாங்கவேண்டா; ஸ்ரீராமனே உனக்குத்தகப்பனா; ஸீதாதேவியே உனக்குத் தாய்; இவ்விருவரும் இருக்க வனமே உனக்கு ஸகல ஸுகங்கனையும் அளித்தப்போகிறது. ஆகையால் நீ ஒருவிதமான அந்ருப்தியும் அடையாமல் ஸ்ரீராமனுக்கு அந்தாங்குகிங்கரனாயிருந்து கொண்டு ஸாகமே வரவாஸம் செய்துவா? என்று ஹிதஞ்சொல்லியனுப்பினான்.

பிறகு பிராட்டியையும் இளையோனையும் கூட்டிக்கொண்டு ஸ்ரீராமன் சக்கரவர்த்தியிடஞ் சென்று 'வ்வாயிர்! நாய்கள் மூவரும் வரவாஸம் போகிறோம்; விடை கொடுக்கவேணும்' என்று பாதுகனிப்பணிந்து கைகூப்பிப்பிரார்த்திக்க, கைகையி இவர்களுக்குக் காய்கிழங்குகள் வெட்டி வைத்துக்கொள்ளக் களைக்கொட்டும் சிறிய கூடையும் உடுக்க மரவுரியும் கொண்டுவந்து வைத்தான். அம்மரவுரியை அவர்கள் மூவரும் அணிந்துகொண்டு ஆபாணங்களையும் பீதாம்பரங்களையும் விட்டுவிட்டு நிற்கக்கண்டு அந்தபுரத்தினுள்ள ஜனங்களைவளம் கண்ணீர் விட்டுக் கூக்குரலோடு புலம்பின.

பின்பு சக்கரவர்த்தியினது கட்டளையின்படி ஸுமந்திரன் கொண்டு நிறுத்தின தேரின் மேலேறி இம்மூவரும் அயோத்தியை விட்டுத் தென்னிசை நோக்கி நடந்தார்கள். தசரதன் பரிஜயங்களுடன் சிறிதுதூரம் வந்து அத்தேரைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து தேர் கண்ணுக்கு மறைந்தவுடனே புலம்பிக்கொண்டு திரும்பிவந்து அரண்மனையை அடைந்தான். நகரத்து ஜனங்களெல்லாம் ஸ்ரீராகவனுடன் கூடவே காடுசெல்ல நிர்ணயித்து அத்தேரைப் பின்புடாடர்ந்து சென்று, அன்றிரவு தேரை ஓரிடத்தில் நிறுத்த, அகைச்சுற்றி அனைவரும் படுத்துக்கொண்டு உறங்குகிற ஸமயத்தில் இராகவன் ஸுமந்திரனை வலித் தேரைப் புல்முடிக்கிடப்ப வழியல்லாவழியே நடத்திக்கொண்டு வெகுதூரஞ்சென்று செருங்கிப்போமென்ற ஊரை அடைந்தனர். கூட வந்திருந்து வழியிடையே உறங்கிப்போன ஜனங்கள் காசையில் விழித்துக்கொண்டு தேரைக்காணுதல் சிறிது தூரஞ்சென்று தேடித் தேர்போன வழியையும் அறியாதே 'இராமபிரான் நம்மை வஞ்சகனெய்து விட்டிடுப்போனா' என்று சொல்லி வருந்திக்கொண்டு தத்தம் வீட்டேற வந்து சேர்ந்தனர்.

பின்பு இராமனும் இளையவனும் மாப்பாலை விட்டுத் தலைமயிரைச் சடையாகக்கட்டிக்கொண்டு அங்க செருங்கிப்போரத்தில் நின்றுப் புறப்பட்டுக் கங்கைக்கரையில் வந்து தேரைவிட்டிழித்து ஸுமந்திரனுக்கு விடை கொடுத்துவிட்டு, அங்கிருந்த வேடர் கலைவருகிய குறையென்பவனுடன் தேரித்து அவன்கட்டின தெப்பத்திலேறிக் கங்காநதியைத் தாண்டி, மறுநாள் பரவாஜா மஹாமுனிவருடைய ஆஸ்ரமத்துக்குச் சென்று அவரைப் பணந்து, அம்மஹா முனிவர் மிக ஆகாத்துடன் செய்து ஸக்காரங்களை ஏற்று அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டு அம்முனிவர் காட்டிக்கொடுத்த வழியே சென்று, அதிலிந்திரமாய் அதிராமணீயமாயிருந்துள்ள சித்திரகூட பர்வதத்தையடைந்து அம்மலைச்சாரலில் மூவரும் இனிமையாக வசித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

தசரத மரணம்.

ஸுமந்தரன் கங்கையில் நின்றுருந்து 'இராகவன் மீண்டிவாக்கியோ?' என்று கொடுகரம் பார்த்திருந்து வரக்காணாமையால் ஆசையற்றுத் திரும்பித் தேரை ஒட்டிக்கொண்டு அயோத்திக்கு வந்து தசரதனிடம் சென்று கங்கைக்கரையனவும் ஸ்ரீராமன் எழுந்தருளின விடங்களை உரைத்தான். இதைக்கேட்ட சக்கரவர்த்தி வருத்தம் பொறுக்கமாட்டாதானாய்க் கௌஸல்யா தேவியை அழைத்து, ஊக்கு முந்தகாலத்தில் கேட்க ரிவிசாபத்தை நினைத்து அத்தரு இப்போது காலம் வந்தென நிச்சயித்து அச்சாபத்தை அவளிடம் சொல்லத் தொடங்கினான்;—'நான் முன்பொரு

கால் காட்டில் வேட்டையாடப் போனேன்; அப்போது அக்குள்ள ஓர் குளத்தில் ஒரு ரிஷிபுத்திரன் குடத்தில் நீர் மொண்டு கொண்டிருக்க அந்த ஸ்பந்தம் யானையென்று மயங்கி அடனை அடிப்பதற்காக என்னிடத்திலிருந்த ஸப்த வேதி என்கிற பாணத்தை விட்டேன்; அது சென்று அந்த ரிஷிபுத்திரனுடைய மார்பில் பாயவே அவன் 'ஹா!' என்று இரைந்துகொண்டு கீழே விழுந்து விட்டான். நான் அந்த ஓசையைக்கேட்டு 'இவன் யாரோ மனிதன்; யானை அன்று; அவனை ஆராய்வோம்' என்று அந்த த்வரிவழியே அக்குளக்கரைக்குச் சென்று அங்கு விழுந்து கிடக்கிற ரிஷிபுத்திரனைப் பார்த்து 'இவன் ப்ராஹ்மணன்' என்றெண்ணி 'அகதோ! ப்ராஹ்ம ஹந்த்யாபாபத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டோமே! யோசனையின்றி அம்பு எய்தோமே!' என்று பரிதயியா நிற்கையில், என்னைக்குறித்து அக்குமாரன் 'ஓ அரசனே! நான் வையுலகுக்கு ஸந்த்ரஸ்த்ரீயனிடத்தில் பிதந்தவன்; ஆகையால் உனக்கு ப்ராஹ்மஹந்த்யாபாபம் நேரிடாது; என் தாய்க்குடையர் இருவரும் என் தெரியாதவர்கள்' வயது முதிர்ந்தவர்கள்; அவர்களுக்கு ஸகல பரிசுருஷைகளும் நானே செய்யவேண்டும்; வேறு கதி இல்லை; 'குடிக்க நீர் கொண்டுவா' என்று சொல்லி அவர்கள் என்னை இங்கே யனுப்பினார்கள்; நான் இக்கதியை அடைந்திட்டேன்; நீ சென்று அவர்களுக்கு இச்செய்தியைத் தெரிவித்துத் தேறுதல் செய்யப்பாராய்' என்று சொன்னான். பிறகு நான் சென்று அக்குமாரனுடைய தாய்க்குடையைக்கண்டு விசயத்துடன் நான் செய்த பிழையை அறிவிக்க, அவர்கள் மிகவும் வருந்தி, நான் வழிகாட்ட என்னுடன் கடவே அந்தப்பிள்ளை இருக்குமிடத்திற்கு வந்து, தாங்களும் அப்பிள்ளையுடன் கடவே உயிர்துறந்திடுவதாகத் துணிந்து என்னைப்பார்த்து 'ஓ ராஜனே! நான்கள் இப்புத்திரனைப் பிரிந்து அந்த வருத்தம் பொறுக்கமாட்டாமல் ப்ராணனை விடுகிறோம்; இதுபோலவே நீயும் உன்புத்திரனைப் பிரிந்து அந்த வருத்தம் பொறுக்கமாட்டாமல் ப்ராணனை விடப்போகிறாய்' என்று ஸபித்தவிட்டுப் பரலோகமடைந்தனர். அந்தச்சாபம் பலிக்கவேண்டிய காலம் எனக்கு இப்போது வந்தது" என்று சொல்லிப் பலவாறு புலம்பிக்கொண்டு ஸ்ரீராகவனை நினைத்துக்கொண்டே ப்ராணனைவிட்டு ஸ்வர்க்கலோக மடைந்தான்.

பரதாழ்வான் அயோத்திக்கு வருதல்.

பிறகு மந்திரிகள் புரோஹிதர்கள் எல்லாருஞ்சேர்ந்து யோசித்துப் பரதியையழைத்து வரும் படி கேசயராஜன் பட்டணத்துக்குத் துதர்களைப் போகவிட்டு அரசனை என்னெனையில் பொறித் தெடுத்த வைத்துக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அத்துதர்கள் அயோத்தியில் நின்றுப் புறப்பட்டு வெகு வேகமாய்த் தேரை நடத்திக்கொண்டு போய் மூன்றுநாள் கேசயராஜன் பட்டணத்தை யடைந்தனர். அதற்கு முன்னாள் இரவு பரதன், ஸ்ரீராமன் காட்டுக்கு எழுந்தருளினதாகவும் தசரத சக்ரவர்த்தி பரலோகஞ் சென்றதாகவும் கனாக் கண்டு தெளிவற்றிருக்கும் காலத்தில் இந்தத் துதர்களைக்கண்டு அயோத்தியில் சக்கரவர்த்தி பரலோகமடைந்ததைக் கேள்விப்பட்டி வருந்தி மூர்ச்சித்துச் சிறிதநேரம் கழித்துத் தெளிந்து எழுந்த சக்ருக்களும் தானுமாய்த் தேரேறி அயோத்திக்கு வந்து தன் மாதாவாகிய கைகேயியைத் கொழுதுநீர்க், அவன் தன்பிள்ளையைக்கண்டு எழுந்துவந்து நழுவிக்கொண்டு ஆகிரவறித்து 'அப்பா! இராமனைக் காட்டுக்குப்போகவிட்டு உனக்காக ராஜ்யத்தை அரசனிடம் யாசித்து வங்கி வைத்திருக்கிறேன்; இராமனது பிரிவைப் பொருத சக்ரவர்த்தி உயிரித்தார்; இனி நீயே இந்த ராஜ்யத்தை ஆளக்கடவாயாக' என்று சொன்னான்.

பரதன் அச்சொல்லக்கேட்டு ஒருவரும் அறபவியாத பெருந்துயரம் அடைந்த மூர்ச்சித் துக்கிட்டு, பிறகு தெளிந்து ஓராமபிரானுடைய விரஹத்தை நினைத்துப்பூண்டழுது தன்மாதாவைப் பலவாறாக சிந்தித்துப் பின்பு தந்தைக்கு கடத்தவேண்டிய சாமச்சியைகளையெல்லாம் குறைபட நடத்திவிட்டான்.

பரதன் இராமனை அழைத்துவரப் புறப்பதேல்.

பின்பு ஸாமந்தான் முதலிய மந்திரிகளும் வஸிஷ்டர் முதலிய ரிஷிகளும் சேர்ந்து பரதனை ஸ்பையில் வருவித்து 'ஓ ராஜகுமாரனே! சக்ரவர்த்தி பரலோகமடைந்தார்; ஸ்ரீராமன் கானகமே மிக விரும்பிப்போந்தான்; அரசனற்ற நாட்டில் நியாயம் நடவாது; மழை பெய்யாது; தர்ஜை கங்கன் ஸாதுஜனங்களைப் பீடிப்பார்கள்—இவை முகலான பல தீங்குகள் விளையும்; ஆகையால் நீர் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்ளவேணும்' என்று சொன்னார்கள்.

பரதன் கண்ணகடோரமான அப்பேச்சைக்கேட்டு 'ஓ வஸிஷ்ட மஹர்ஷியே! நீ எல்லாமறிந்திருந்து இங்ஙனம் சொல்லலாமா? இவ்வம்சத்தில் மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடுவதுண்டா? இவ்ருகு மேற்பட்ட அரிதியுண்டோ? இவ்ருகு நான் இசைக்கேனாகில் எனக்கு மேற்பட்ட கன்னன் உண்டோ? என்று சொன்னார்கள்; இது ஒருநாளும் நடவாத காரியம்; நான் இப்போதே இராபிரானெழுந்தருளி யிருக்குமிடம் விடைகொண்டு அவரை வணங்கி வேண்டி மீட்டுக் கொண்டு வரப்போகிறேன்' என்று சொல்லி ஸகல பரிஜனங்களையும் திரட்டிக்கொண்டு போவதற்காக வழிகளைச் செப்பனிடும்படி கட்டினாயிட்டு, தாய்மார்களையும் வஸிஷ்டாதிக்களையும் ஸாமந்த ராஜிகளையும் மற்றுமுள்ள பரிஜனங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு ஸந்தருக்கனும் தானுமாய்ப் புறப்பட்டு ஸ்ரீராமன் சென்ற வழியைப் பிடித்துக்கொண்டு சென்று கங்கைக்கரை சேர்ந்தார்.

குஹப்பெருமாள் பரதனைக்கண்டு அதிசங்கித்தல்.

அங்கிருந்த குஹன் பரதனையும் பெருஞ்சேனையுடன் கண்டு 'இவன் இராமனை நாட்டை விட்டுக் காட்டுக்குத் தூத்தினது மன்றியில் காட்டிலும் நலியப்படை திரட்டி வருகிறான்' என்று அதிஸ்ரங்கைபண்ணி ஓடக்கூடா அக்கரையில் கட்டிவிட்டு, பரதனிடம் வந்து பேசி அவருடைய நற்கருங்கை நன்கறிந்து அவருடன் நேசித்துப் பிரகு பரிவாரங்களுடன் கூடப் பரதனைக் கங்கை தாண்டிவிக்க, பரதன் அங்குள்ள பரதவாஜ முனிவரை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு சித்திர கூடம் போதப் புறப்பட்டு யமுனையாற்சைக்கடந்து, ஸ்ரீராமனிருக்குமிடத்திற்கு அடையாளங் களை பரதவாஜ முனிவரிடம் கேட்படியே தூதர்களுக்கு மொழிந்து 'இவ்வடையாளங்கள் எங்கிருக்கின் றனவோ, கண்டு வாருங்கள்' என்று கட்டினாயிட்டு, அவர்களும் போய்த் தேடி, தூரத்தில் மேலே கிளம்புகிற புகையைக்கண்டு அதைப் பரதனிடம் வந்தறிவிக்க, பரதன் தம்முடைய சதுரங்கவேளைகளை யெல்லாம் அங்கே நிறுத்திவிட்டுத் தாய்மார்களை அழைத்துக்கொண்டு வரும்படி வஸிஷ்டருக்குச் சொல்லிவிட்டுத் தான் ஸந்தருக்கனோடும் குஹப்பெருமானோடும் கூடப் பரதசாரியாய் சாமாந்தரம்கை கொக்கி நடந்தான்.

பரதன்மீது இளையபெருமாள் அதிசங்கித்தல்.

அப்போது திருச்சித்திர கூடத்தில் இராமபிரான் இளையபெருமானைக் கொண்டு தனக்குப் பணிவிடைகள் செயலித்துக்கொண்டு மஹாகந்தாலியாய் அவ்வனத்தின் விளைதங்களைப் பிராட்டிக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கக்கால், அக்காட்டில் மிருகங்கள் ஒன்றுக்கொன்று சண்டையிட அப்பேரொலியைக்கேட்டு ஒரு பெரிய மாத்தின்மீது ஏறிப்பார்த்த லக்ஷ்மணன், பரதன் வருவதைக்கண்டு 'இவன் ஸ்ரீராமனைக் காட்டிலும்கூட நலியக்கருதிப்படை திரட்டிவருகிறான்' என்றெண்ணி இறங்கிவந்து இதை இராகவனிடம் விஜ்ஞாபிக்க, அவர் பரதாழ்வானுடைய திறஞ் யக்கைக் கையிலங்கு சொல்லிக்கனியாகக் கண்டறிந்தவாராவால் விரிய உரைத்து இளையபெருமானுடைய அதிஸ்ரங்கையைத் தவிர்த்தருளினார்.

தாசாதிகள் தகாதற்குத் தர்ப்பணஞ் செய்தல்.

பிரகு பரதன் மிக்க பாபாப்புடன் இராமபிரானுடைய திருவடிவாரத்தில் வந்து வீழ்ந்து ப்ரலாபிக்க, ஸ்ரீராமன் பரதனை எடுத்துக்கொண்டு பாமபீதியுடன் யோகசூக்ஷ்மம் வினவி, சக்

கரவந்தி பரலோகமடைந்ததைத் தெரிந்து கொண்டு மனம் வருந்தி மஞ்ஜரிநிக்ருப்போய் நீராடித் தர்ப்பணம் முகவிய மேற்காரியங்களை யெல்லாம் ஈடத்தி மீண்டும் தமது ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

வஸிஷ்டாதிகள் இராமனைக் காணுதல்.

பின்பு வஸிஷ்டர் முகவிய ரிஷிகள், கௌஸையார் முகவிய அய்மர்கள், ஸ்ரீமந்திரன் முகவிய மந்திரிகள் மற்ற ப்ரணைகள் எல்லாரும் வந்து இராகவனைக் குஸலப்ராஸங்கஞ்செய்ய, இராகவன் அவரவர்களுடைய யோசனையைக்கேற்ப ப்ரணாமகுஸலப்ராஸங்கங்களைப் பண்ணி ஸத்தரிக்கப்பிறகு எல்லோரும் உட்கார்ந்தனர்.

பாதாழ்வான் பிரார்த்தித்தல்.

பின்பு பரதன் பெருமானைத் திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளும்படி பிரார்த்தித்துத் தன் மாதா வாகிய கைகேயியும் இகற்கு இசைந்தமையைச் சொல்லி, மற்றும் பல நியாயங்களையும் எடுத்துரைத்து, அப்படி எழுந்தருளாவியில் தான் அங்கேயே ப்ராயோபவேசம் செய்வதாகவும் சொல்ல, அகற்கு இராமபிரான் பித்ருவாக்ய பரிபாலனத்தின் ஆவஸ்யகதையையும் அருளைத் தவறுவதால் விளையக்கூடிய பெருந்திங்குளையும் எடுத்துரைத்துத் தாம் மீண்டு வருவது உசிதமல்ல என்று சொன்னார்.

ஜாபாலியின் நாஸ்திக வாதம்.

பிறகு ஜாபாலி யென்னும் முனிவர் இராகவனைத் திருவயோத்திக்குத் திரும்பச் செய்கைக்காக வழியல்லா வழியிலிழிந்து நாஸ்திகர் சொல்வதுபோல் சிலவற்றைச் சொல்ல, அதைக்கேட்டு இராகவன் அந்த மலிர்வழியின் மேல் கோபிக்க, அம்முனிவர் சொன்னதாக்குத் கருத்து ஒன்ன கென்பதை வலிவீட்டர் வெளியிட்டு இராமபிரானுடைய சிற்றத்தை மாற்றினர்.

பரதன் ஸ்ரீராம பாதுகைகளைப் பெற்று மீளுதல்.

பிறகு பரதனுடைய வேண்டுகோளுக்காகப் பெருமான் தமது திருவடி நிலைகளைக் கொடுத்து 'இதைக்கொண்டு ராஜ்யம் செலுத்தும்' என்று நியமித்து விடை கொடுத்தார். பரதன் அப் பாதுகைகளைத் தன்முடித்து தரித்துக்கொண்டு 'கருதார்த்தனுனென், தந்யனுனென்' என்று ஸந்நோஷ ஸம்ப்ரமங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு தேசினமேலேறித் கூடவந்த பரிவாரங்களுடன் திருமயி அயோத்தியுள்ளே புருகற்கு மனம் விரும்பாமல் அந்நகரத்தருவினுள்ள நஞ்சிராமத்தில் ஸ்ரீராம பாதுகைகளுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துத் தான் தாபஸ வேஷங்கொண்டு வாஸஞ்செய்து கொண்டு அப்பாதுகைகளுக்குத் தான் மந்திரியாயிருந்து ராஜ்யநிர்வாஹஞ் செய்து வந்தான்.

இராமன் தண்டகாவனம் புதுதல்.

பின்பு இராமபிரான் சித்திரகூட்டத்தில் நின்றுப் புறப்பட்டு அந்ரிபகவானுடைய ஆஸ்ரமத்துக் கெழுந்தருளினார். அம்மதற்கழியின் பந்தியாகிய அநஸூயை யென்பவன் பிராட்டியை மிகவும் புசுழ்ந்து பதிவரதா தர்மங்களையெல்லாம் உபதேசித்துச் சிலபூஷணங்களையும் கொடுத்து ஸத்தரித்தான். ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண லீலைகள் மூவரும் அன்றிரவு அங்கே வலித்து மறுநாள் அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டு, ரிஷிகள் வழிகாட்ட அவழியே தண்டகாவனம் சென்று புருந்தனர்.

விராதவதம்.

அங்கே பல மதற்கழிகளின் ஸத்தாரங்களைப் பெற்று அவர்களிடம் நியமம் வாங்கிக்கொண்டு அப்பால் ஓர் அரண்யத்திற்போரும்போது விராதனென்பானோர் அரக்கன் தன் குலத்தில் பல

மிருகங்களைக் குத்தியெடுத்தல் கொண்டு வந்து வழியில் இவர்களைப்பார்த்து விரைந்தோடிவந்து ஸ்நேகையை எடுத்துத் தன்மடியில் வைத்துக்கொண்டு 'இவளை நான் பகிழ்த்துவிடுகிறேன்' என்று சொல்லித் தாசாடிகளைப் பலவிதமாக சிந்திக்க அவர்கள் அவன்மேல் அம்புகளை எறிய அவன் பிராட்டியை விட்டுவிட்டு இவர்களைக் கொல்லக்கருதி இவர்கள் மேல் குலம் முகவிய பல ஆயுதங்களைப்போட்டுக்கொண்டு வந்து இவ்விருவரையும் தனது தோளின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு போகையில் இதைக்கண்டு பரிதவிக்க பிராட்டியின் வருத்தம் தீருமாறு இருவரும் தங்கன்கத்தியை எடுத்த விராடனுடைய புறங்களை வெட்டிவிட்டார்கள். இராமபாணம் பட்ட மஹிமையினால் விராடன் தனது பூர்வஜன்ம சரிசங்களை நினைத்து 'ஓ புருஷோத்தமனே! நான் ஒரு கங்கர்வன்; ஒருகால் ராம்பையை அணைய விரும்பினேன்; குபேரன், கன் மருகியோடு புணர் நினைத்த என்மேல் கோபமுற்று 'ஈ அரக்கனாகக் கடவை' என்று என்னைச்சித்தி. பிறகு நான் வேண்டிக்கொண்ட தன்மேல் அருள்புரிந்து 'இராகவனால் உனக்கு இந்த ஸாபம் தொலையப்போகிறது' என்று அந்நரவிர்தான்; அப்படியே நான் இப்போது சாபம் அகலவந்து சகிச்சேன்' என்று சொல்லி விட்டு இவர்களுக்கு ஸாபங்கமாமுனிவருடைய ஆசீர்வாத்திற்கு வழிகாட்டிவிட்டுத் தான் சுவர்க்க மடைந்தான். இராமலக்ஷ்மணர்கள் அவ்வு ருப் பெரிய குழிவெட்டி விராடனுடைய அதில் தள்ளித் துற்றவிட்டிப் பிராட்டியுடன் கூடச் சாபங்காஸ்ரமஞ் சென்றார்கள்.

சரபங்க முனிவர் முத்தி பெறதல்.

அக்காலத்தில் சரபங்கமுனிவரை ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போவதாக இந்திரன் வந்து அம்மஹர்ஷியைப் பார்த்தித்தபடியையும் அந்த ஸ்வர்க்க புருஷார்த்தாறுபவத்தில் விருப்பமற்ற சரபங்கர் இந்திரனுடைய பிரார்த்தனையை அங்கீகரிப்பதில் அநாதரம் செய்ப்படியையும் பார்த்திருந்து அவ்விந்திரன் போனபிறகு அவ்வாஸ்ரமத்திற்கு இவர்கள் எழுந்தருள், ஸ்வஜ்ஞான மஹர்ஷிபாணவர் ஸாக்ஷாத் பரப்ரஹ்மாவதாரமான இராகவனுக்குப் பலவகை ஸங்கரங்களைப்பண்ணி அகஸ்யயருடைய ஆஸ்ரமத்திற்கு வழி சொல்லிவிட்டுத் தாம் ஒரு பெரிய குண்டத்தில் தீயை மூட்டி இராமபிராணுடைய எதிரில் ஹோமாகத்தில் விழுந்து ஸரீரத்தை விட்டுவிட்டு மோகத்தை அடைந்தனர்.

பஞ்சவடி சேர்தல்.

பிறகு அவ்வரண்ய வாசிகளான மஹர்ஷிகள் அனைவரும் ஸ்ரீராமனிடம் வந்து சரணம் புகுந்து இராவணனினால் தாங்கள் படும பாசையையும் அரக்கர் தின்றவிட்ட தங்கள் சரீரத்தையும் காட்டி அவ்வரக்கர்களைத் தொலைக்கருளவேணுமென்று பிரார்த்திக்க. அதை இராகவன் அங்கீகரித்து அவர்களை ஸங்கோஷமாகப் போகச்செய்து பிறகு இச்செய்தியை அறிந்த பிராட்டி 'ஈ! நடிட்டை விட்டிற் காட்டுக்கு வந்தும் இங்ஙனே சிலரைக் கொன்றிடுவதாகப் பாதிக்ஞை செய்து கொடுத்தல் தகாது; நமக்கு ஒரு குற்றமூஞ் செய்யாதுவர்களை நாம் அகாரணமாகக் கொல்வது அருமகெறிக்குஞ் கோது' என்றிப்படி பலவாறுகச் சொல்லி இராமனது புத்தியை மாற்றமுயல, அதுகேட்ட இராமபிரான் 'நங்ளம்! நான் என் உயிரைவிட்டாலும் விடுவேன், உடன்பிராக்கவிரையும் உயிரையும் விட்டாலும் விட்டிடுவேன்; பிரதங்கு ஒரு பாதிக்ஞை பண்ணித்தந்து அதிலும் அந்தணர்களிடம் பாதிக்ஞைபண்ணிக்கொடுத்து அதைமாத்திரம் தலைக்கட்டாது பழுதாக்க மாட்டேன்' என்று தமது ஆஸ்ரித பகட்பாத மஹாகுணத்தை விளக்கிக்காட்டிப் பிறகு வழியடைவே அகஸ்யயமுலியின் ஆஸ்ரமஞ்சென்று சேர்ந்து அம்முனிவனால் பூஜிக்கப்பெற்று அவர் அளித்த வைஷ்ணவ துஸ்தையும் பாணத்தையும் வாங்கிக்கொண்டு அவர் காட்டின வழியே சென்று கோதாவரிக்கரையில் பஞ்சவடியில் இனியதோரிடத்தில் தமது சிம்மப்படி சூரிய பெருமான் பன்னாலை அமைத்திட, அங்குப் பரமபோகமாக வாழ்ந்து வந்தனர்.

சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கஞ் செய்தல்.

இப்படி ஒருவருடும் பஞ்சவடியில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது ஹேமந்தகாலத்தில் சூர்ப்பணகை பென்னெரு அரக்கி அழகிபவடிவம்விடுத்து வந்து இராகவனைக்கண்டு காமவிரமடைந்து

தன்னை மனைவியாகக் கொள்ளுமாறு விரும்ப, இராகவன் 'எனக்கு ஒரு மனைவி இருக்கிறாள்; என் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனை அடைந்தாயாகில் ஸுகமடையலாம்' என்று சொல்ல, அப்படியே அவன் லக்ஷ்மணனிடம் செல்ல, 'நான் ஒருவர்க்கு வேலைக்காரன்; என்னை அடைந்தால் கீழும் வேலைக்காரியாவாய்; ஆகையால் அவனாகியே அடைவது உனக்கு நலம்' என்று லக்ஷ்மணன் சொல்ல, இப்படி அங்குமிங்குமாய்த் திரிந்து இவ்வுட்கைப்பெறாமல், "நம் இவ்வுடத்தை இந்த ஸீதை நிறைவேற்றவொட்டாமல் செய்திருளாகையால் இவனைத் தின்றுவிடுவோம்" என்று அவ்வாக்கி ஸீதாதேவியிடம் ஓடி, உடனே இலக்குமணன் இராமபிரானது ஆஜ்ஞையினால் அவனைத் தகைத்து காண்பதும் மூக்கையும் அறுத்து அங்கபங்கு செய்திட்டார்.

[சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கு செய்து இராமபெருமாளின் செய்கையாலும் இதனை இராமபிரான் மேல் ஏற்றி அநுஸந்திப்பதும் அழுவார்களுக்கு உண்டு; "சூர்ப்பணகையைச் செவியொடு மூக்கு, அவன் ஆர்க்க அரிக்காளைப்பாடிப்பற" "கலைவணக்கு நோக்காக்கி மூக்கைக்கி" இத்தயாதி அருளிச் செயல்கள் காண்க. இங்ஙனம் அருளிச்செய்து - இராமனது நருத்துக்கு ஏற்ப அவன் கட்டினையிட்டபடி இவன் செய்தனளுதலின் ப்ரியோஜ்ய கர்த்தாவின் வினையாதல் பற்றியென்க. "அன்றியும், "ராமஸ்ய க்ஷித்ரோ பாஹு:" என்றபடி இராமபிரானுக்கு லக்ஷ்மணன் வலத்திருக்கை எனப்படுதலால் அங்ஙனம் கையாகிற லக்ஷ்மணனுடைய செயலை இராமன் மேல் ஒற்றுமை நயம்பற்றி ஏற்றிச் சொல்லுதலும் தகுதியே. பலராமன் செய்தருளிய ப்ரஸம் பாஸுரவதத்தைக் கண்ணபிரான் செய்தருளியதாக அநுஸந்திப்பதும் இதுபோன்றதேயாம்.]

ஐநஸ்தாந விநாசகம்.

இங்ஙனம் சூர்ப்பணகை மூக்கறுப்புண்டு ஐநஸ்தானத்திலிருந்த தன் தமையனாகிய கரன் பக்கல்சென்று இச்செய்தியைச் சொல்லிப் புரண்டழுது அவனுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கினான். பிறகு அக்கான் பதினாலாயிரம் ஸேனாதிபதிகளையும் ஸேனிகளையும், துஷணன் த்ரிசிரஸ் என்பவர்களையும் இராமபிரானோடு போர்செய்ய அனுப்பினான். இராமன் அவர்களைத்தனை பேரையும் தாம் ஒருவராகவே கொன்று வென்றிட, பிறகு இதனையறிந்த கான் தானே நேரில்வந்து எதிர்க்க, இராமன் பிராட்டியை ஒருமலைக்குகையில் வைத்து லக்ஷ்மணனைக் காவலிட்டு வந்து அக்கானுடன் போர்செய்து, அகஸ்த்யர் கொடுத்த வைஷ்ணவ நுஸ்யில் நானேறிட்டு அம்பு கொடுத்து விட்டு அவன் தலையை அறுத்துவிட்டு ஐயலக்ஷ்மியுடன் பிராட்டி பக்கல் செல்ல, அவன், அவ்வளவு சூரர்களையும் ஒருவராய் நின்று வென்றிட்ட தன் ப்ராணாதரை, போர்க்களத்திற்ப்பட்ட அம் புகனிஞ்ஞுண்டான உன் வெதுப்பெல்லாம் ஆறும்படி வெரு மகிழ்ச்சியுடன் கழுவிக்கொண்டான்.

இராவணன் மாரீசனோடு கலந்து யோசித்தல்.

அந்த ஐநஸ்தானத்தில் இராமபாணத்துக்குத் தப்பிப் பிழைத்து ஒளித்த ஒடிப்போன அகம்பகன் இலங்கைக்குச்சென்று ஐநஸ்தானமடங்கலும் பாழ்ப்பட்ட செய்தியையும் இராமன் ஒருவராலும் வெவ்வு முடியாதவெனப்புகையும் சொல்லி, 'ஸீதையை அபஹரித்துக்கொண்டு வந்தால் அந்த வருத்தத்தினால் இராமன் முடித்துவிடக்கூடும்' என்றான். இராவணன் அவனது சொற்படியே 'ஸீதையைக் கொன்னை கொன்ன உபாயமென்?' என்று யோசித்த அவ்ரு நின்றும் புறப்பட்டு மாரீசனிருக்குமிடத்திற்கு வந்து 'நீ எனக்கு ஒருகவி செய்யவேணும்' என்று சொல்லித் தன் நினைவை வெளியிட, அதுகேட்ட மாரீசன் 'அப்பா! இராவண! அந்த மஹாநபாவனுடன் உனக்குத் தவேஷம் உகலாது; இந்த இராமன் சிறுபிள்ளையாயிருக்கும்பொழுதே விச்வாமித்ர யாகத்தில் அவருடைய பாணத்துக்கு இலக்காகி நான் பட்டபாடு இன்னும் மறக்க முடியவில்லை; அத்திருநாமம் செலிப்படும்கோசே என் உடல் நடுங்குகின்றது; இப்பேச்சை விட்டு விடு; இதை நெஞ்சிலும் நினைவாதே' என்று ஒழுங்காக உபதேசிக்க, அதைக்கேட்டு இராவணன் இலங்கைக்குப் போய்விட்டான்.

பிரகு சூப்பணுகை சென்று, தான் மூக்கறுப்புண்ட படியையும், தாசாதிசுளுடைய ஸௌக்யம் பராக்ரமதி குணங்கள் எல்லாகடந்திருக்கிறபடியையும், ஸீதையின் இருப்பையும் சொல்லி 'இராகவனை நீ எவ்விதத்திலாவது பங்கஞ்செய்யாவிடில் நீ ஆண்பிள்ளையே அல்ல' என்று கூறி இராவணனை நிக்ந்தித்துக் கீழே விழுந்து புரண்டு அழ, இராவணன் மறபடியும் மாரீசனிடம் சென்று நயபயங்களினால் அவனைத் தன் சொல்வழிப்படுத்திக்கொண்டு அம்மாரீசனும் தானுமாய்ப் புறப்பட்டு வந்து சானோரிடத்தில் ஒளித்திருந்தான்.

மாரீசன் மாண்டொழிதல்.

மாரீசன் பொன்மானின் வடிவெடுத்துக்கொண்டு ஸீதையின் பார்வையில் மேயத்தொடங்கினான். அப்பொன்மானின் ஸீதை கண்டு அதைப்பிடித்துத் தரவேணுமென்று ஒரே பிழவாதமாக இராமனிடம் சொன்னான். அந்தரு இணங்கிய இராகவன் இரையோனைப் பிராட்டிக்குக் காவலாக வைத்துவிட்டுத் தான் வில்லையும் அம்புகளையும் மெடுத்துக்கொண்டு மானின்பின்னேபோக, அந்த மான் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக ஒதுங்கி ஒதுங்கிப்போய் அக்காட்டில் நெடுந்தரம் இராகவனை இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டது. அப்பொழுது இராகவன் 'இவன் யாரோ அரக்கன்' என்று தெளிந்து அம்புகளை அவன்மீது எறிந்தார். அகனால் அடியுண்ட மாரீசன் மாணுருவை விட்டு நிறுபுபந்துடன் கீழே விழுந்து 'ஹா லக்ஷ்மண! ஹா ஸீதே! கெட்டேன்' என்று இராகவனைப்போல் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு மரணமடைந்தான்.

லக்ஷ்மணன் ஸீதையைப் பிரிந்து செல்லல்.

அங்கங்கட்குரால் ஸீதாசேவி கேட்டு 'லக்ஷ்மண! உன்நமையானுக்கு அரக்கனால் ஏகோ திக்கு நேரிட்டிருக்கிறது; அகனால் அவர் கம்மை நினைக்கிறார்; நீ விரைந்து சென்று ஆராய்ந்து வா' என்ன; அந்தரு லக்ஷ்மணன் 'அம்மா! இராமனுக்கு ஒரு நிக்குயில்லை; பொன்மானுகை வந்த ராகவனை இராகவனாக கொல்லப்பட்டு அவரைப்போல் இப்படி கபடமாகக் கூச்சலிடுகிறான்; உன்னை நான் தனியே விட்டுப்போனால் ராகவஸர்களினால் உனக்கு ஏதாவது திக்கு விளையும்; ஆகையால் நான் தீபாகமட்டேன்' என்ன; பிராட்டி இதைக்கேட்டு லக்ஷ்மணனை கோக்கி, சொல்லத்தகாத கரோமான வார்த்தைகளைச்சொல்ல, லக்ஷ்மணன் அதைப் பொறுக்கமாட்டாமல் ஸீதையை விட்டுவிட்டுத் தான் இராமபிதான் போனவழியே போனான்.

இராவணன் பிராட்டியைக் கவர்ந்து போதல்.

அப்பொழுது இராவணன் ஸங்க்யாவி வேஷம்பூண்டு ஸீதையிருக்குமிடம் வந்து பிணைக்கேட்டு அவளுடைய வடிவைக்கண்டு மோழித்துத் தன் செல்வங்களையும் வீரங்களையும் விஜயங்களையும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லித் தன்னைக் கணவனாகக் கொள்ளுமாறு பித்தர், பிராட்டி அதைக் கேட்டு மிகுந்த கோபத்துடன் அவளை கோக்கிப் பல அவமானச் சொற்களைச்சொல்ல, பின்பு இராவணன் ஸங்க்யாவி வேஷத்தை விட்டுத் தன்னுடைய பயங்கரமான நிறுபுபத்தைக் காட்டி இவனைப்பிடித்தெடுத்துத் தேரோற்றிக் கொண்டு போகையில், ஓர் மாத்திலுட்காரந்திருந்த ஜடாயு வென்றிற் படி இவ்வநிதச் செய்கையைக்கண்டு இராவணனோடு வெகுதோம் பெரும்போர்செய்து அவனுடைய தோஷ முறித்து மாடுபங்கஞ்செய்ய, பின்பு இராவணன் அந்த ஜடாயுவைத் தன் சத்தியினால் உயிர்நிலையில் அடித்துத் தள்ளிவிட்டு, செங்கயின் கையில் அகப்பட்ட மான்பேடை போல அஞ்சி நெடுநீக் கதறுகின்ற ஸீதையைத் தாக்கிக்கொண்டு தேரின்மேலேறி இலங்கைக்குக் கொண்டிப்பாய்த் தனது அசோகவாகையில் வைத்து ராகவனைச் சுற்றும் பாதுகாக்க வைத்து 'இவனை எவ்விதத்திலாவது வசப்படுத்துங்கள்' என்று அவ்வாக்கிகட்குக் கட்டினாயிட்டுத் தான் அரண்மனை சேர்ந்தான்.

இராமன் பிராட்டியைத் தேடி அலற்றிக் கொண்டுவருதல்.

இராமன் மாயமான முடித்துவிட்டு மீண்டவருகையில் வழியிடையே இரையோனைக்கண்டு ஸீதையைத் தனியே ஏன் விட்டுவந்தான்? என்று கோபித்துக்கொண்டு பஞ்சவடிக்குக் கடுகடை

யிட்டு வந்து அங்கு ஸீதையைக்காணாமல் மிகவும் வருந்தி லக்ஷ்மணனும் தானமாகச் சுற்றித் தேடியுங்காணாமல் ஸகல இந்நிரியங்களும் தளர்ந்து மணம்வாடி உடல்கருவி வந்திப் பாலாபித்துக்கொண்டிருக்கையில், அங்குள்ளமான்கள் ஸீதை போனவழியைச் சிறிதுதூரம் ஓடிக்காட்ட, 'இவ்வழியே போயிருப்பதாக மிருகங்கள் சொல்லுகின்றன; ஆகையால் இவ்வழியே போய்த் தேடுவோம்' என்று புறப்பட்டுத் தேடிக்கொண்டு வருகையில், அடியுண்டு குற்றயிருடன் விழுந்து கிடந்த ஜடாயுவின் அருகே செல்ல, அக்கமூகரக இராகவனை கோக்கி, ஸீதையை இராவணன் எடுத்துக் கொண்டு போனானென்றும், அவனை எதிர்த்த தன்னை இப்படி உயிர் மாய அடிக்கானென்றும் சொல்லி உடனே உயிரை விட்டுவிட, இராகவன், தனக்காகச் சண்டைசெய்து பிரானனை விட்ட ஜடாயுவுக்கு மோகூப்பாப்தியை அதுக்காற்றித்து மிகவும் வருந்தி அக்க ஜடாயுவை திறுந்ஞ்செய்து தர்ப்பணமுஞ் செய்துவிட்டு அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டுப் போகையில்,

இலக்துமணன் அயோமுகியை மூக்கறுத்தல்.

நடுநிசியிலே தாஹங்கொண்டு லக்ஷ்மணனைகோக்கி இராமன் 'தண்ணீர் வேண்டும்' என்ன; அவ்வினைய பெருமான் நீர் கொண்டு வருவதற்குச் செல்லும் வழியிலே, அமோமுகி என்னும் கொடிய அரக்கி அந்த லக்ஷ்மணன்மேற் காதுக்கொண்டு மோஹம் மந்திர பலத்தால் அப்பெருமானை மயக்கி வலியத் தழுவிவெய்தித்துச் செல்லுமனவிலே, மோஹம் நீங்கிய லக்ஷ்மணன் அவனைய மூக்கைத்துணிந்து அவனை அகற்றி மீள, அப்பால் இருவரும் சுவர்க்கன் வசிக்கும் வனத்தை அடைந்தனர்.

கவந்தனைக் கொல்லுதல்.

தருவென்னும் யகஷனது மகளாய், ஸ்தாஸாஸிஸ் என்னும் முனிவனது சாபத்தால் அரக்கனாகி, பிரமணருளால் தீர்க்காயுக பெற்று, தேவேந்திரனோடு எதிர்த்து அவனது வஜ்ராயுதத்தாற் புடைபட்டுத் தனது தலை வயிற்றில் அழுந்தியமை பற்றிக் கயந்தம்போலும் தோற்றமுடையான தால் கயந்தனென்று பெயர்பெற்ற அரக்கன் தண்டகாரணியத்தில் ஒருபக்கத்திலேயிருந்து தனது கீண்ட கைகளிரண்டையும் எட்டியமட்டில் பரப்பித்துழாவி அவற்றிற்குள் அகப்பட்ட ஜீவானிகளையெல்லாம் வாரிவாய்ப்பெய்து விழுங்கிக்கொண்டிருக்க, அங்குச்சென்று இவன்கைகளினிடையே அகப்பட்டுக்கொண்ட ராம லக்ஷ்மணர்கள் இவன் தோள்களைத் துணித்துத் தள்ளிய வளவில் இவன் முன்னைய சாபமும் முற்பிரப்பின் தீவினையுந் தீர்க்கவனாகி ராகூஸ் சரீரத்தை யொழித்து திவ்யசரீரம் பெற்றுப் பெருமானைப் பலவாறு துடித்துச் சபரியினிடம் செல்லும்படி சொல்லி நெகிதிக்குச் சென்றான்.

சபரிக்கு முத்தியளித்தல்.

ரிசிய மூகங்கிரியில் மதங்க முனிவரது ஆசிரமத்தில் வலித்துக்கொண்டு மதங்க முனிவரது சேடர்களை உபசரித்து வந்த துரவரம்பூண்ட ஒருதவப்பெண்ணாகிய சபரியென்பவன் இராமபிரான் இவ்விடத்திற்கு எழுந்தருள்வதைத் தனது ஞானக்கண்ணினால் முன்னமே உணர்ந்து அப்பிரானுக்கு நிவேதிப்பதற்காக அவ்வாச்சிரமத்திலிருந்து பிழங்கன் முகலிய உணவுகளைச் சுவைத்தறிந்து சுவையிக்கவற்றைத் தனது தவவலிமையாற் கெடச்சபடி போற்றிச் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு இராமன் வரவை எதிர்பார்த்திருந்த, அங்ஙனமே தாசாநிகள் பம்பாஸரஸ் தீர்த்தேற எழுந்தருளின வாறே சபரியுணவன் பரமபத்தியோடு உபசரித்து இராகவனது கடாகூம்பட்ட மாந்திரத்தால் முத்தியடைந்து உய்த்துபோக, அவன் காட்டியவழியே சென்று பம்பாஸரஸ்ஸை அடைந்தனர்.

ஸூகரீவ ஸமாகமம்

அப் பம்பாஸரஸ்ஸைச் சுற்றி காற்புறங்களிலுமுள்ள அநிரமணீயமான வசுந்தேசங்களையும் அவற்றில் ஈடுவனவைப் பறவைகளினுடையவும் மிருகங்களினுடையவும் ஆடல் பாடல் முகலிய

உல்லாஸ விவாஸங்களை யும் இராமபிரான் கண்டு பிராட்டியின் பிரிவுக்கு இரங்கி ஆற்றுகின்றான் மன மொழிகளுக்கு எட்டாத வருத்தத்துடன் ரிச்யமுதமென்னும் மலையை அடைந்தான். அம்மலையி னுச்செயில் மதங்காச்சுரத்தில், அதுமான் நிலன் முதலிய சிலருடனே வாலிக்கு அஞ்சி மறைந்து வாழ்ந்த ஸுக்ரீவன் இவ்விராம வக்ஷணர்களைக்கண்டு 'இவர்கள் நம்மைக் கொல்லும் பொருட்டு வாலியினால் வலியுறுப்பப்பட்டவர்கள் போலும்' என்று நடுங்குமனவில் அதுமான் ராமலக்ஷ்மண ராகுதிச்சென்று சாதுரியமாகப்பேசி அவர்களை இன்னொன்று அறிந்துகொண்டு அவர்களுக்குத் தங் கள் செய்தியையும் கூறி அவர்களை ஸுக்ரீவனிடம் அழைத்துவந்து அவர்களோடு ஸுக்ரீவ னுக்கு அக்ஷிபாகபிகமாக ஸ்நேஹம் செய்வித்தான்.

ஸுக்ரீவன் தன்துயரை விஞ்ஞாபித்தல்.

பின்பு ஸுக்ரீவனும் இராமனும் 'ஸம்பாஷணை' செய்து கொண்டிருக்கையில், வக்ஷணன் பெருமானுடைய மஹிமையையும் வணத்தைக்குறித்து வந்த வாலாந்தரையும், ஸீதையை இராவ ணன் அபஹரித்துக்கொண்டு போனபடியையும் ஸுக்ரீவனுக்குச் சொல்ல; பின்பு ஸுக்ரீவன், 'இராகவனே! என் அவஸ்தையைக்கேளும்; எனக்கு வாலியென்று ஒரு தமையனுள்ள; அவன் என்னை இளவரசனாகக் கொண்டு தான் வாகாஜனாய்க் கிஷ்கிந்தா பட்டணத்தில் அரசாட்சி செய்தவரும் நான்களில் ஒருநான், மாயாலியென்னும் அஸுரவீரன் வந்து வலியப்போர்க்கு அழைக்க, வாலி என்னுடன் சென்று அவனை எதிர்த்துப் பொருளையில் அவன் அஞ்சி ஓடி ஒரு பிலத்தினுள்ளே செல்ல வாலியும் என்னைப்பிலவாயிலிற் காவல் வைத்துவிட்டுப் பிலத்தினுள்ளே சென்று மாயாலியைத் தொடர்ந்து போர் செய்தனாக, பலமாதங்கள் கழிந்த பின் பிலத்தினுள்ளி ருந்து சத்தவெள்ளம் வெளிப்பட்டமையையும் அதன்பின் பலநாள் கழித்தும் வாலி வெளிப்படா மையையும்கண்டு நான் அவ்வகாணல் வாலி கொல்லப்பட்டானென்று கருதி அவ்வகாள் வெளி வராதபடி பிலவாயிலைப் பெருங்கல்லால் மூடிவிட்டு வருத்தத்தோடு நகரஞ்சேர்ந்து அமைச்சர்கள் வேண்டுகோளினால் நான் அரசு பெற்று வாழ, பிலத்தினுள்ளே மாயாலியைக் கொன்ற வாலி பாதான் லோகத்து வையவங்களைப் பலநாள் சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டு பிரகு மீண்டு வரும்போது, பிலவழியைக் கல்லால் அடைத்திருத்தல் கண்டு, அக்கல்லைக் காலாறுதலுக்குத் தன்னிலிட்டுக் கிஷ்கிந்தை சேர்ந்து செய்தியறிந்து, அரசாட்சி விருப்பத்தாலும் தன்மனைவியான தாரையைக் கவர்ந்து கொள்ளவேண்டு மென்னும் கருத்தினாலும் நான் இவ்வாறு செய்ததாக எண்ணி என்மேல் மிக்க கோபங்கொண்டு, நான் போய் அவன் காலில் விழுந்து கட்டச்செய்தியை உன்சபடி சொல்லி எவ்வளவு வேண்டவும் கேளாமல் ராஜ்யத்தையும் என்மனைவியான நுமையையும் கவர்ந்துகொண்டு என்னையடித்துத் தூத்தித் தொடர்ந்து சென்று பல இடங்களிலும் பொருது தாக்க, நான் ஓடி வந்து, இந்த ரிச்யமுதபர்வதத்தில் மதங்கமுனிவர் ஆஸ்ரமங்கொண்டு வீற்றிருக்கின்ற இவ்வணத் தைச்சேர்ச்சேன்; முன்பு வாலி துந்துபியைக்கொன்று அவன் சரீரத்தைச் சுழற்றி எறியும் போது அவ்வுடல் இந்த மதங்காஸ்ரமத்தில் விழுந்து நாற்புரங்களிலும் சத்த ப்ந்துக்கள் சிதறி ஆச்சலம் அபரிசுத்தமாக, அதைக்கண்ட அம்மதங்கமஹர்ஷி 'இந்தத் தப்புக்காரியத்தைச் செய்த வன் இவ்வாஸ்ரமத்தைச் சேர்ந்த ப்ரதேசங்களுள் வந்தால் நாகமடையக்கடவன்' என்று சாபம் கொடுத்தபடியால் அதுமுதல் அவ்வாலி இங்கு வருவதில்லை; ஆகையால் இவ்விடமே நமக்குப் புகலிட மென்று நினைத்து ராஜ்யத்தையும் மனைவியையும் அவனுக்குப் பறி கொடுத்து இந்த மலை யில் ஒளிந்து வாழ்ந்து வருகிறேன்; என் தூயத்தைப்போக்கியருளவேணும்' என்று சொல்ல, அப்போது இராகவன், வல்லியைக்கொன்று ஸுக்ரீவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்விப்பதாகவும், தனது காரியமான ஸீதையைத்தேடிதரும் இராவணவதத்திற்கும் ஸுக்ரீவன் உதவி புரிவதாகவும் அவர்களுக்குள் சிபந்தனை ஏற்பட்டது.

இராமன் துந்துபியின் எலும்பைக் காலால் வீசியெறிதலும்

ஏழுமராமரங்களைத் துளைத்தலும்.

ஸுக்ரீவன் இராமனால் அபயபரதாநு செய்யப்பெற்ற பின்பும் மனம் தெனியாமல் வாலி யின் பேராற்றலைப்பற்றிப் பலவாறு சொல்லி, வாலி மராமரங்களைத் துளைத்ததையும், துந்துபியின்

உடலெலும்பை ஒரு யோஜனைதூரம் தூக்கியெறிக்கையங் குறித்துப் பாராட்டிக்கூறி, இவ்வாறு பேராற்றலமைந்தவனை வெல்வது கூடுமோ? என்று சொல்ல; அதுகேட்ட லக்ஷ்மணன் 'உனக்கு விஸ்வாவஸம் இல்லையாயின் இப்போது என்ன செய்யவேண்டிவது?' என்ன; ஸுக்ரீவன் 'இராமபிரான் கீழ்ப்புக்க நெருப்புப்போலத் தோன்றினும், வாலியின் வல்லமையை நினைக்கும் போது சங்கையண்டாகின்றது; ஏழு மராமரங்களையர் துளைத்து இந்த தூத்துபியின் எலும்பையும் இருதாறு தூக்கடை தூரம் தூக்கியெறிக்கால் எனக்கு கம்பு கலுண்டாகும்' என்று சொல்ல; ஸுக்ரீவனுக்கு கம்பு கலுண்டாக மாறு அவனது வார்த்தைக்கு இணையது இராமபிரான் தூத்துபியின் உடலெலும்புக் குவியலத் தனைது காந்தகடை விரலினால் இலேசாய்த்துக்கிப் பத்துயோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் எறிய, அக்காக்கண்ட ஸுக்ரீவன், 'முன்பு உலராதிருக்கையில் வாலி இவனைத் தூக்கியெறிக்கான்; இப்போது உலர்ந்து விட்ட இவனைத் தூக்கி எறியல் ஒரு சிறப்பன்று' என்றுகூற, பின்பு இராமபிரான் ஒரு பாணத்தை ஏழு மராமரங்களின் சேல் வை, அது அம்மரங்களின் துளைத்ததோடு ஏழுலகங்களையர் துளைத்துச்சென்று மீண்டு அம்பரூத்தாணியை அடைந்தது.

வாலியைக் கொன்றது.

பின்பு ஸுக்ரீவன் இராமபிரானுடைய நியமத்தினால் கிஷ்கிந்தைக்குச்சென்று வீரகாத்தஞ் செய்ய, அதைக்கேட்டு வாலி பொறுக்கமாட்டாதவனாய் வெளிக்கிளம்பி வந்து ஸுக்ரீவனோடு யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்கினான். அப்போது இராமன் அவ்மருவரில் இன்னான் ஸுக்ரீவன், இன்னான் வாலி என்று வாசி கண்டறியாமையால் வாலிமேல் 'அம்பு எய்யாதொழியவே, ஸுக்ரீவன் வாலியிடத்துப் பராஜயப்பட்டு வெதனைப்பொறுக்கமாட்டாமல் நீச் சமரமுதவத்தற்கே மீண்டு ஓடிவந்து சோ, இராமன் அவனைப்பார்த்து 'அப்பா! நான் உங்க்கிருவரில் பெதமறிக்கிலேன்; பாணம் உன்மேல் வீழ்ந்து உனக்கே தீங்கை விளைக்கடுமோ என்றஞ்சி அம்பு எய்யாதொழிந்தேன்; இப்போது உனக்கு ஓர் அடையாளமிடுகிறேன்; மறுபடியும் வாலியை யுத்தத்துக்கு அழை' என்று சொல்லி அவன் கழுத்தில் ஒரு புமாலையைச் சுற்றிக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போக விட்டார். ஸுக்ரீவன் சென்று முன் போலவே வீரகாத்தஞ்செய்ய, அதைக்கேட்டு வாலி போர்க்குப் புறப்பட, அப்போது அவன் மனைவியாகிய தாரை 'ஓ பராணகாதா! சற்று முன்பு அடிபட்டு ஓடினவன் திரும்பி இப்போதே சண்டைக்கு அழைக்கின்றமையால் இது வெறுமனன்று; ஏதோ ஒரு பெருந்த் ஸஹாயத்தை அண்டைகொண்டு வந்திருக்கவேணும்; நீ இப்போது திடீரென்று போர்க்குப்போவது சந்தேகம்' என்று சொல்லித் தடுக்கவளவிலும் அவன் வார்த்தையைச் செவியிலுங் கொள்ளாமல் சடக்கெனப் புறப்பட்டு வந்து ஸுக்ரீவனுடன் பிணங்கினான். அந்த வாலிஸுக்ரீவர்க்கிருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் கீழே கள்ளுவது மேலே பாய்வது கட்டிக் கொண்டு நெருக்குவது கடிப்பது குத்துவது அடிப்பதாய் வலி என யுத்தஞ் செய்யுங்காலத்தில், இராகவன் ஒரு மரக்கடியில் மறைந்திருந்து வாலியைப் பாணத்தினால் ஓடிக்கொன்றான். அந்த பாணத்தினால் வாலி மாடுபின்னது கீழே வீழ்ந்து விட்டான். இதைத் தாரை கேள்விப்பட்டி அங்கதனென்னும் புரீசரனுடன் கூட ஓடிவந்து வாலியைச் சுழுவிக்கொண்டு பலவாறு புலம்பி, பிறகு எதரில் நின்ற இராமனைப்பார்த்து அவருடைய மஹிபுருஷ லக்ஷணங்களைக் கண்டு இவர் ஸாக்ஷாப்பரமாட்சினை வென்று நீச்சயித்துத் துதிக்கான். வாலியும் இராமனோடு வாதுடிப் பல ஸபாசாகங்கள் சொல்லக்கேட்டு நன்மதி பெற்றுக் கையைக்கட்டி இராகவனைத் தொழுது 'ஸுக்ரீவனைப்போல் அங்கணினயம் நோக்கிக்கொள்ளவேணும்' என்று பிரார்த்தித்து விட்டுப் பராணனைப் பம் விட்டான்.

§ . [வாலிவதத்தில் சில ஆகேஷுப ஸமாதானங்கள்.]

[இராவணவசத்திற்கு உதவி கேடுகிற இராமன், இராவணனை வெல்லவல்ல வாலியைக் கொன்றுவிட்டுப் பங்குகொள்ளியான ஸுக்ரீவனை உதவி கொண்டது என்ன புத்திகாலித்தனம்.

என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள். கேண்மின்;—வாலி முன்னமே இராவணனுடன் அக்நிஸாகிகமாக நட்புக்கொண்டிருந்தமைபற்றி, அவனைத்தான் உதவி கொண்டால் இராவணன் முதலிய துஷ்டர்களைத் தொலைக்க வகையில்வாமையால், இராமன் ஸுக்ரீவனை நண்பனுக்கொண்டு அவன் வேண்டுகோளின்படி வாலியை வதைத்திட்டான். இனிச்செய்யவேண்டிய இராவணவதமாயிய தேவகாரியத்திற்கு இவ்வாலிவதம் அங்கமெனக் கருத்தத்தக்கு. எவ்வகைப் பெருந்திற்கு செய திருந்தாலும் சரணமடைந்தால் அவர்களைப் பாதுகாப்பதென்ற நிறத்த தருமத்தை மேற்கொண்டு நடப்பவனான இராமபிரான், அத்தருமத்தை முழுவதும் விட்டுச் சுக்ரீவன் சரணமடைந்த பின்னரும் அவனை மிகவுருந்திக் கொல்லத்தொடங்கி அவ்வறத்திற்கு எதிரானமைபற்றி வாலியைக் கொல்லலாயிற்று. அன்றியும், பிறன்மனைவியைக் காதலித்துக் கவர்தலும், தம்பியினிடம் பகை பாறாட்டேதலும், வலியழிந்து புறங்கொடுத்து ஒடுகின்றவனைத் தூத்தித் தூத்திக் கொல்லக் தொடங்குதலும் முதலிய தீச்செயல்கள் வாலியினிடம் இருந்ததனாலும், ஏகபதீ விரகமுடையவ னும், தம்பியனைத் தன்னுயிர்போலக் கொள்பவனும், வலியழிந்த பகைவனை “இன்று போய் காளைவா” என்று அன்போடு சொல்லி விடுத்தருளும் மஹாவீரனுமான சக்ரவர்த்திக் திருமகன் வாலியை அழிக்கலானான். மறைந்து நின்று அம்பெய்தது, அரசர் கொடிய விலங்குகளைப் பதுங்கி நின்று அழிக்கும் வேட்டை முறைமையா வென்பர்.

“பயா ஜமம் ஜமபாவநுஜமபாவயெந ஹனோ ஜவநு நதா
ஸ ஜாவகாவிரோவ்யாஸி தஜுதஜெவ தவ ராவாவலஸஜிவா” சிபக்சா
தெவவரி விவகா.கபொபவாஸா:”

என்று அநிமநுஷஸ்தவத்தில் ஆழ்வான் அருளிச்செய்ததுங் காண்க.

அன்றி, முதலிற் சரணமடைந்த ஸுக்ரீவனுக்கு அபயமளித்த வாலியைக் கொல்வதாக வாக்குத்தக்கு செய்தவிட்ட பெருமான் பின்னர் வாலியினெதிரில் நின்று போர் செய்தால் அப் பெருமானது திறத்தைக்கண்டு அஞ்சி வாலியும் அவனைச்சரணமடைந்திடுவனாயின் தஞ்சமடைந் தவனைக் கொலைசெய்யக்கடாமை பற்றி அவனைக் கொல்லாது விடுமிடத்து முன்னைய வாக்குத் தவறிவிடுமேயென்ற கோக்கம் முக்கிய காரணமாம். அன்றியும், எதிர்ந்தார் வலிமையிற் பாதி தன்னிடம் வந்த கடும்படி வாலி சிவபிரானிடத்துப் பெற்றிருத்தின்ற வரம் பழுதுபடாமலிருக்கு மாறு மறைந்து நின்று அம்பெய்தான் என்றலு மொன்று. அவாவர்கள் தேவதாந்தங்களிடக் துப் பெற்ற வரங்கள் பழுதுபடாபடியன்றோ எம்பெருமான் காரியஞ்செய்தது. இங்ஙனம் பல காரணங்கள் உள்; இங்கு விரிப்பிற் பெருகும். ஸ்ரீராமாயணம் அதன் வியாக்கியானங்கள் வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க. கடவுளாது நியாயம் துப்பமானதும் அறிதற்கு அரியதுமாதலால், அது மனிகரது நியாயத்தோடு ஒப்புநோக்கி ஆராய்தற்கு உரியதன்றென்பது உணரத்தக்கது.]

ஸுக்ரீவனுக்கு அரசளித்தல்.

ஸுக்ரீவன் வாலி இராததற்காக மிகவும் வ்யஸகப்பட்டு இராமனுடைய கட்டளைப்படி வாலிக்கு ஸம்ஸ்காரம் முதலிய கரியைகளை நடத்தினான். பிராகு இராமனுடைய நியமங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு இளைப்பெருமான் சென்று கிஷ்கிந்தையில் ஸுக்ரீவனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து வைத்தார்.

தாசராதிகள் மறைக்காலத்தைக் கழித்தல்.

அப்பொழுது ஸுக்ரீவன், ‘இது வங்குலகாலமாகவால் வாகாங்களை ஆங்காங்குச் செலுத்திப் பல இடங்களிலும் பிராட்டியைத் தேடிச்செய்ததற்கு இக்காலம் உரியதன்றனையால் இம்முயற் சியை இப்போது நிறுத்திவைத்து இந்த ஈன்குமாக காலமும் நீங்கள் பரஸ்வனாகிரியிலே சுக மாகத் தங்கியிருக்கலாம்’ என்று வங்குமணனிடம் சொல்லியனுப்பிவிட, இவர்கள் அந்த காண்கு மாக்களையும் அம்மலையிலேயிருந்து கழித்தனர். [மறைக்காலம்—ஆடிமுதலிய காண்குமாக்கள்.]

மாரிகாலத்திற் காடுகளிலுண்டாகும் வைசித்திரியைக் கண்டு ஸீதையை நினைத்துக்கொண்டு பரிதபித்துப் பெருங்கஷ்டப்பட்டு அக்காலத்தைக் கழித்தபின்னர் சாக்காலம் வந்தவளவில் ரமணியமான வனத்தையும் நிர்மலமான தடாகங்களையும் மறுவற்ற நிலவையும் மழைபெய்து வெளுத்த மேகங்களையும் பார்த்து இராமபிரான், 'அந்தோ! இக்காலத்தில் ஸீதை எங்கனம் ஜீவிக்கின்றாளோ! என்று பலவாறாகச் சிந்தித்துக்கொண்டு ஸுக்ரீவனது வரவை எதிர்பார்த்த வண்ணமாயிருந்தார். அக்குரங்காசோ வெணில் மழைக்காலம் கழிந்தபிறகு வருவதாகச் சொல்லியிருந்ததை மறந்துவிட்டுத் தாரையோடும் நுமையோடுங்கூடிக் காமபோகங்களை அநுபவித்துக் கொண்டிருந்தனன்.

பிராட்டியைத் தேட வாகரவீரர்களை அனுப்புதல்.

ஸுக்ரீவன், சொற்படி வாராமையினால் அவன்மீது கறுக்கொண்ட இராமன் 'லக்ஷ்மண! ஸுக்ரீவன் நம்மால் ராஜ்யத்தை அடைந்து மறித்து இப்போது நம்மை மறந்துவிட்டான்; நீ கிஷ்கிந்தைக்குப்போய் அவன் வருகிறானா? இல்லையா? என்பதை ஆராய்ந்து வா' என்று சொல்லி இராமையோடு அனுப்ப; உடனே லக்ஷ்மணன் மிக்க கோபத்துடன் கிஷ்கிந்தைக் கோட்டை வாசலில் வந்து நின்று வில்லில் காணொறிட்டு இழுத்துத்தட்ட, அங்கிருந்த வானாங்க னெல்லாம் இவர் வரவைப்பார்த்தும் காணின் ஒலியைக்கேட்டும் 'அஞ்சிக் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு ஓடிப்போக, மதுபானம் செய்து மத்தளயக்கிடந்து உறங்குகிற ஸுக்ரீவன் அவ்வொலியைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டொழுகு 'இராகவனுக்கு நான் ஒரு கெடுதியுஞ் செய்யவில்லையே; என்றமேற் சீறகைக்கு என்ன காரணம்?' என்று கையைப் பிசைந்துகொண்டிருக்கையில், ஹனுமான் ஓடி வந்து 'மஹாராஜனே! நான் இரண்டு மூன்றுதரம் வந்து அறிவிக்கினும் நீர் உணரவில்லை; லக்ஷ்மணன் சீறிச்சிவந்து வந்திருக்கிறார்; அவர்களில் சென்று விழுந்து கோபத்தைத் தணிவித்துக்கொள்ளும்' என்ன, ஸுக்ரீவன் 'நான் முன்பு போவதைக்காட்டிலும் தாரைசென்று அவனைப் பணிந்தானாகில் சிறிது கோபம் தணியும்; பிறகு நான் செல்லுகிறேன்' என்று சொல்லித் தாரையை அனுப்ப; அவன் பதறிவந்து லக்ஷ்மணனுடைய பாதங்களில் விழுந்து, 'ஓவாமி! முன்பு சரணடைந்த இவனுக்கு இவ்வைச்வரியத்தைக் கொடுத்து, இப்போது நூனயில்லாத திரயக்ஜாதி பிழை செய்தால் தலையறுப்பதோ? பொறுத்தருள்வதன்றோ கடமை' என்றாற்போலச் சில சொல்லி அவனது கோபத்தைத்தணிவிக்க. பிறகு ஸுக்ரீவன் வந்து லக்ஷ்மணனையும் கூட்டிக்கொண்டு மந்திரிகளுடன் இராமபிரானது ஸந்திதானத்திற்குச் சென்று தன் அரசாட்சிக்கு உட்பட்ட ராஜ்ஞகனியெல்லாம் வரவழைத்துப் பிராட்டியைத் தேடுகைக்காகச் சிலரைக்கிழக்கிலும் சிலரை வடக்கிலுமனுப்பி, அவர்களுக்கு இப்பூமியிலுள்ள இடங்களையெல்லாம் விவரமாகச் சொல்லி, முன்பு ஸீதையை இராவணன் எடுத்துக்கொண்டு போய்போது ஸீதை முடிச்சாகடி கட்டி விழவிட்ட ஆபரண முடிப்பைக்கண்டு அண்ணாந்துபார்த்து ஸீதையை இராவணன் எடுத்துக்கொண்டு போவதை உணர்ந்தமையால், பிராட்டி பெரும்பாலும் இலங்கையில் தான் வைக்கப் பட்டிருக்கவேண்டுமென்றெண்ணி அங்கங்கெல்லாம் போய்த் கேடவேண்டுமென்று நியமித்து 'ஹனுமான் ஜாம்பவான் அங்கதன் முதலிய பலிகுட்டர்கள் சிலரை அனுப்பி 'ஒரு மாதத்திற்குள் பிராட்டியிருக்குமிடத்தை அறிந்து வருங்கள்' என்று கட்டினையிட்டான்.

அக்கட்டளைப்படியே கிழக்கு மேற்கு வடக்கு திக்குக்களில் தேடச் சென்றவர்கள் அத்திக்கு முழுதும்கேடி ஸீதையைக்காணாமல் திருப்பிவந்துகூட்டினார்கள்.

வாகரர்களின் ப்ராயோபவேச ஸங்கல்பம்.

அங்கதன் முதலியவர்கள் புறப்பட்டுத் தென் திசையில் ஒவ்வொரிடங்களையும் ஆராய்ந்து கொண்டு போகையில் பசி தாழ்வுகளினால் வருந்தி யிளைத்துக் களைத்துத் தண்ணீர் பெறும் விருப்பினராய் ரிக்ஷியமென்னும் பெரும்பிலத்தினுள் நழைந்து வெகு சிரமப்பட்டு உள்ளே சென்று இளைப்பாறிப் பொன்மயமானசொரு வனத்தையடைந்து அங்கிருந்த ஸ்வயம்புர்பை

யென்றும் தலப்பெண்ணைக்கண்டு வினாவி, அந்த வனம் மயனென்னும் அசுரரிப்பியினால் நீரு மிக்கப்பட்டதென்றும், அவனாற் காகலிக்கப்பட்ட ஹேமை யென்னும் அப்ஸரஸ் ஸ்திரீக்கு உரிய தாயிற்றென்றும் உணர்ந்தபின்பு, தங்களை அப்பிலத்திற்கு வெளியே கொண்டுவீடுமபடி அந்த ஸ்வயம்பிரபையையே பார்த்திக்க, அவன் இவர்களைக் கண்களொழுமிக்கொள்ளச்சொல்லித் தனது தவமறியையால் வெளியே கொண்டுவந்து சேர்த்திட, பிறகு அனுமான் முதலியவர்கள் ஸீகையைத் தண்டிப்படியாமல் தங்களுக்கு அவதயிட்டகாலம் கடந்துபோனதை நினைத்து, “இனி நாம் ஸூகரீவனிடம்போனால் அவன் கம்மைக் கொன்றுவிடுவன்; அவ்ருப்போய்க் கொலையுண்பதற் காட்டிலும் நாமெல்லோரும் இங்கே உயினை விட்டுவிடுவது நலம்” என்று நிச்சயித்து ப்ராயோப வேசம்செய்யத் துணிந்தார்கள்.

ஸம்பாதி ஸமாகமம்.

அப்போது அங்குள்ள வாகரர்களுடைய மரணத்தை நினைத்துச் சோகித்து, வாகரர்கள் பிரிந்து வளர்ந்த கதைகளையும் இராகவன் வளத்திற்கு வந்ததையும் ஸீகையை ராவணன் அபஹ ரித்ததையும் ஜடாயு மரணமடைந்ததையும் வாஸி மாண்டொழிந்ததையும் தாங்கள் புறப்பட்ட படியையும் ஸீகை யகப்பாமல் இப்போது தாங்கள் உயிரைவிடத் துணர்ந்ததையும் சொல்லிப் புலம்ப, அதைக்கேட்டு அங்கொரு குறையிலிருந்த ஜடாயுவின் தமையனாகிய ஸம்பாதிஎன்னுங் கழுது புறப்பட்டுவந்து ஜடாயுவின் மரணத்தை விவரமாகக் கேட்டுணர்ந்து அழுது ஸ்நாநதர்ப்ப ணங்கள்செய்து பின்பு “ஓ வாகரர்களை! முன்பொருதால் நானும் ஜடாயுவும் விநோதார்த்தமாக ஆதாயத்தில் செல்தரம் படுத்து சென்றோம்; அப்பொழுது ஜடாயுவுக்கு ஸூர்யகிரணங்களினால் தீங்கு கோரிடாமற்படி நான் இராகுனினால் அவனை மறைத்துக்கொண்டேன்; என்மேல் ஸூர்ய னுடைய வெஞ்சுடர்ப்புடன் இராகுன் வெந்துபோய் நான் ஆகாசத்தினின்றே கேழே விழுந் தேன்; அப்போது ஒரு மாமுனிவர் என்னைக்கண்டிாங்கி ‘ஒருகாலத்தில் வாகாருதலிகள் இங்கு வருவார்கள்; அவர்களுக்கு ிவாக்குஸஹாயம் செய்யப்போகிறாய்; அப்போது உனக்கு இதற்கு ன் முனர்க்கப்போகின்றன’ என்று வாமனித்தார்; ஓ வாகரர்களை! ஸுபார்ஸ்வன் என்னும் எனது மகன் ஒருகால் இவ்வேழத்தொண்டிருக்கையில் இராவணன் ஸீகையை இலங்கை கதர்க்கு எடுத்துக்கொண்டிப்போகப் பார்த்துவந்து கூறினான்; ஆகையால் நீங்கள் இவ்வுழியேபோய் இலங்கையைடைத்து அங்கு இராவணன் கொண்டுபோய்வைத்திருக்கிற ஸீகையைத் தேடிக்காண்பீர்” என்று சொல்லி இராகு முனைக்கப்பெற்றுத் தன்னிடம்போய் அமர்ந்தது.

அனுமான் கடலைக் கடத்தல்.

வாகரவீரர்கள் அதகேட்டு மிகமகிழ்ந்து அங்குமின்றங்கிளம்பி மஹேந்திரமலையையடைத்து அந்த நெற்கு ஸமுத்ரத்தைக்கண்டு அதைக் கடக்குமவழியறியாமல் வருத்தப்பட்டதிடக்கம் அப்போது ஜம்பவான் அனுமானிப்பார்த்து “பகவா! நீயே இக்கடலைத்தாண்ட வல்லமையுள்ள வர்; மற்றொருவரால் இது முடியாது; நீர் பிறக்குங்காலத்தில் ஸூர்யனைப்பார்த்து அவனைப் பிடித்துப் பகழிப்பதாக ஆகாசத்திற் கிளம்பிப்போனீர்; இந்திரன் அதைக்கண்டு உம்மை வஜ்ராயு தந்தினாலடித்தான்; அதனால் கன்னத்தில் அடிபட்டுக் கேழேவிழுந்தீர்; அதைக்கண்டு உம்மு டைய தகப்பனாகிய வாயு கோபித்துத் தன்னுடைய ஸஞ்சாரத்தை நிறுத்திவிட்டே ஜனங்கள் காற்றில்லாமல் வெருவாய் மாண்டிப்போகத் தொடங்கின; அப்பொழுது ப்ரஹ்மா உம்மிடம்வந்து வாயுவின் ஸந்தோஷத்தின்பொருட்டு நீர் சிஞ்சுநீவியென்றும் ஒருவராலும் அழிந்த முடியாதவ றென்றும் ஒரு அஸ்தரமும் உம்மை வாதியாகின்றும் (ப்ரஹ்மாஸ்திரத்தினால்மாதிரம் ஒரு முறைரிக்கம் கட்டுப்படுவீரென்றும்) உமக்கு அஸாத்யமான காரியம் ஒன்றுமேடிடையாகின்றும் இப்படி பலவிதமான வாங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார்; ஆகையால் இப்போது வாகரர்களுடையவும் இராகவனுடையவும் துயரத்தை நீயே போக்கக்கடவீர்; ஏழுந்து இக்கடலைக்கடந்து ஸீதாதேவியைப் பார்த்து வருவீராக’ என்று புகழ்ந்துபேசுதுப்புகழ் மொழியால் அனுமான் மிக்க உன்ரா

ஹமடைத்து 'நானே இக்கடலைத் தாண்டக்கடவேன், நீங்கள் யோசிக்கவேண்டாம்' என்று மற்றவர்களுக்குத் தைரியஞ்சொல்லி ஸமுத்ராந்தைத் தாண்டுகைக்காக மிகப்பெரிய வடிவங்கொண்டு வானத்தை அனாலி மஹேந்திராவிரியின் சிகரத்தையேறி அங்கிருந்து ஆகாயமளர்க்கமாகக் கிளம்பிக் கடலைக் கடக்கும்போது, இடையில் தனக்கு இளைப்பாறாயி - மாகவந்த மைநாகமலையை நன்மொழி கூறி விலக்கி, தனது நிழலைப் பிடித்துத் தன்னைத் தடுத்துக்கொல்லவந்த ஸிம்ஹிகையென்னும் அரக்கியின் வாயிலுட்புகுந்து அவளுடலைப் பிளந்து வெளிப்பட்டு. தேவர்களின் துண்டெதலால் தனது பலத்தைப் பரீக்ஷிக்கவந்த ஸாரஸை யென்பவன் தன்னை விழுங்குகற்கு வாய்திராந்தவன வும் காணும் வளர்ந்து உடனே நுண்ணிய வடிவுகொண்டு அவன் வாயிலுட்புகுந்து வெளிப்பட்டு அவனைச் செருக்கடக்கி அப்பாற்சென்று அன்று ஸாயங்கரலம் ஸமுத்ரத்தின் தென்கரையை அடைந் தார்.

அனுமான் இலங்கையில் பிராட்டியைத் தேடித் காணுதல்.

பின்பு ஹதுமான் அத்திலிலுள்ள இலங்கையையும் அங்குள்ள அரக்கர்களையும் பார்த்து 'அரக்கர் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் இவ்விலங்கையில் நாம் எவ்வண்ணம் செல்வோம்' என்று யோசித்துப்பார்த்து, ஸர்யன் அஸ்தமித்தபின்பு தான் பூனையானவான உருக்கொண்டு இலங்கையின் கோட்டைவாசலில் நுழையும்போது அந்நகர்க்கு அந்நிதவதைப்பாய் அகலினைக் காவல்செய்து நிற்பவனான இலங்காதேவி யென்பவன் அனுமானை மறித்துப் போர்செய்ய, அவன் அவனைத் தாக்கி வலியழித்து உள்ளே நுழைந்து வீதிகளின் வகுப்புக்களையும் ஆங்காங்கு விசுத்திரமான கட்டிடங்களையும் பலவகை யரக்கர்களையும் அவர்கள் செய்யும் கொடுவினைகளையும் வீடுகளில் வேங்கோஷங்களையும் அந்நிஹோதாங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பிராட்டியை ஆராய்ந்தகொண்டு போகும்போது எங்கும் ஸீதையைக் காணாமல் சற்றுப்போது சிந்தித்திருந்து பின்பு தைரியமுற்று அங்கு உயர்ந்தகொரு மதிலின்மேல் ஏறிப்பார்க்க ஒரு அசோகவனமும் அதன் மத்தியில் வெகு அழகாகக் கட்டப்பட்ட ஒரு பெரியவீடும் சுற்றும் பலவகை மாங்களும் இருக்கக்கண்டு அங்கேசென்று தேடிப்பார்க்கையில்,

அங்கொரு மாத்தின்கீழ் அழுக்கடைந்த ஆடையையுமீசடைதிரித்த மயிர்முடிவையமுடைய னாய், ஸ்நாநஞ் செய்யாமல் உடம்பு அழுக்கடைந்து ஊனுமுறக்கமுமின்றி உடம்பு ஓரோகத்து இப்படியிருந்தும் தன்னுடைய கார்த்தியினால் அந்த வனம் முழுவதையும் விளங்கச்செய்துகொண்டு ராமவிரஹத்தினால் மிக வருந்தித் தலையை வணங்கிக்கொண்டு ஸ்ரீராகவனையே நியாணித்துப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு, ஏகாஷி ஏககர்ணி முதலிய கொடிய அரக்கியர்களின் நடுவில் உட்கார்ந்திருக்கிற ஸீதையைக்கண்டு ஸ்ராமபிரான் சொல்லியிருந்த அடையாளங்களைக்கொண்டும் மற்றும் யுக்திகளைக்கொண்டும் 'இவள்தான் ஸ்ராமபத்தி' என்று நிச்சயித்து அவளுடைய தீக்ஷையைக்குறித்து மிகவும் வருத்தமுற்று, தான்பட்ட வருத்தமெல்லாம் ஸபலமானதற்கு ஸந்தோஷித்துப் பின்னும் அம்மரத்தின் ஓர் கிளையிலிருந்துகொண்டு அங்கு நிதழும் செய்திகளை நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அத்தருணத்தில் இராவணன் அங்குவந்து பிராட்டியை நோக்கிக் தன் பெருமைக்கோயெல் லாம் பலவாறாகப் பாராட்டிக்கூறியும் பயங்கரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லியும் தன்னை நயக்கும் படி விரும்ப, சிறிதும் மனஞ்சலியாக பிராட்டி அவனை ஒரு துரும்பாகநினைத்துத் திரஸ்கரித்து வார்த்தைகொல்ல அங்குள்ள அரக்கியர்களை நோக்கி "இவளை அஸஹ்யமான வகைகளில் ஹிம்ஸைபண்ணுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டு விட்டுத் தனது அரண்மனைக்குச் சென்றபிறகு, அவ் வரக்கியர்கள் அனைவரும் படுத்தின உபதரவங்களைப் பொறுக்கமாட்டாத பிராட்டி எழுந்து ஓர் கிளையின்கீழே ஓசன்று தன் பின்னால் கழுத்திலிடிக் கொண்டு உயிரைத் தரப்பதாக முயன்ற வனவில் அப்பொழுது தனக்குண்பான நச்சுணங்களைக் கண்டு "நாம் விரைவில் இராமபிரா ணுடன் சேர்ப்போகிறோம்" என்று நிச்சயித்து, மீண்டு முன்பிருந்த இடத்திலவந்து உட்கார்ந்தான்.

பிராட்டி மோதிரம் பெற்று மகிழ்தல்.

இதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த திருவடி, 'இப்பொழுது நாம் ஸ்தையைத் தேற்றுவீடில் இனி இவளை இழக்கவேண்டியதாகும்' என்றெண்ணி உடனே மரக்கிளையினின்று மிரங்கிப் பிராட்டியினருகேவந்து தொழுதுகொண்டு அவள் நன்கு நம்பும்படியான ரீதியிலே தன் வரலாறுகளைப்பெல்லாஞ் செவ்வனே சொல்லி, சில அடையாளங்களையும் விண்ணப்பஞ்செய்து "நதவன்கை மோதிரமே" என்று ஸ்ரீராம நாமங்கிதமான மோதிரத்தையும் பிராட்டிகையில் கொடுத்தறிந்த, பிராட்டி பாமாநந்தப்பட்டு ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களுடைய கேஷமத்தை விசாரித்தறிந்து பிரிவுக்கு ஆதர்ப்பு வருந்தினள்.

பின்பு திருவடி 'அம்மா! என் முதுகின்மீது ஏறிக்கொள்ளும்; நான் இப்போதே உம்மை ஸ்ரீராமலக்ஷ்மிதானத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுகிறேன்' என்று சொல்லி, இவளைக் கொண்டு ஸமுதரத்தைத் தாண்டவல்ல சக்தி தனக்குண்டென்று அவள் தெரிந்துகொள்ளுமாறு தன் சரீரத்தை மிகவும் பெரிதாய் வளர்த்திக்காட்டி யறிவிக்க, அதற்குப் பிராட்டி 'இங்ஙனம் நீ சொல்வதை நான் அங்கீகரிக்கவல்லேனவ்வேன்; இராமபிரானே நேரில்வந்து இவங்கை பாழா ளாகப் படை பொருது என்னை அழைத்துக்கொண்டு போவாராகில் அதுவாய்த்துத் தருதி; ஆகையால் அப்பெருமானே விரைவில் இவ்ரு அழைத்துக்கொண்டு வா' என்று பலவாறாக வேண்டிக்கொண்டாள்.

திருவடி குடாமணி பெறுதல்.

பின்பு ஹனுமான் "அம்மா! இராமபிரானிடத்து நான் சென்று விண்ணப்பஞ்செய்யும் வார்த்தைகளை அவர் நம்புமாறு நீர் ஒரு அடையாளம் சொல்லவேணும்" என்ன; "சித்திரகூட மலைச்சாரவிலே பெருமானும் நானும் ஏகாத்மக இருக்கிற ஸமயத்தில் இந்திரன் மகனான ஜயந்தன் நியகருத்தினனுய்த் தேவ வேஷத்தை மறைத்துக் காகவேஷத்தைப் பூண்டுகொண்டு வந்த (என்மடியிலே பெருமான் பள்ளிகொண்டிருக்கையில்) என் மார்பினிற்குத்த அவ்வளவிலே பெருமான் உணர்ந்தருளி மிகக்கொப்பங்கொண்டு ஒரு தர்ப்பப்புல்லை யெடுத்து அதில் ப்ராஹ்மஸ்தர்க்கை ப்ராயோகித்து அந்நை அந்தக் காகத்தின் மேல் மந்தகதியாகச் செலுத்தி, அக் காகம் அந்த அஸ்தரத்துக்குத் தப்ப வழிதேடிப் பலவிடங்களிலு மோடிச் சென்று சேர்ந்தவிடத் தும் ஒருவரும் ஏற்றுக்கொள்ளாமையாலே மீண்டும் பெருமானையே சரணமடைய, அப்பெருமான் அருள்கொண்டு அக்காகத்துக்கு உயிரைக்கொடுத்து அந்த அஸ்தரம் வீண்படாமல் காகத்தின் ஒரு கண்ணை அறுத்தவனவோடு விடும்படி செய்தருளினன்" என்ற ரஹஸ்யமானதொரு வ்ருத்தாந் தத்தை அடையாளமாகச்சொல்லி, குடாமணியையும் கழற்சி, 'இதையும் அடையாளமாகக்கொடு' என்று கொடுத்தாள்.

அனுமான் அசோகவனத்தை முறித்தல்.

திருவடி அதை ஆதர்ப்புடன் வாங்கிக்கொண்டு பிராட்டியை வணங்கி விடை பெற்றுக் கொண்டு, இராவணனுடைய வலிவைத் தெரிந்துகொள்வதற்காகவும் தன்வரவை அரக்கர்களுக்குப் பிரகாஞ்செய்ததற்காகவும் அசோகவனத்தை முறிக்க, அச்செய்தியைக் கவலாளரானுணர்ந்த இராவணன் பல போர்வீரர்களையும் ப்ராஹ்மஸ்தன் மகனான ஜம்புமாலியையும் விருபாகுடன் முதலிய ஐந்து ஸேனைத்தலைவர்களையும் தன் மகனான அக்ஷருமாரியையும் சேனைகளுடனே முறையே ஏவியனுப்ப, திருவடி அவர்களுள்ளாரையும் கொன்றுவிட்டு அதற்குமேல் வந்த இத்திரஜித்தடன் வெகுநேரம் சண்டை செய்ய, அவன் இவர்களுக்குச் சாவில்லையென்றறிந்து இவரை ப்ராஹ்மஸ்தரத்தினால் கட்டி, அதனால் இவர் கட்டுண்டு கீழேவிழ, ராகுஸர்கள் இவரைச்சுணங்கியிருந்து கட்டி, இராவணனிட மிழுத்துக்கொண்டு போனார்கள்.

லங்கா தஹம்.

இராவணன் ஹநுமானைப் பார்த்து, முன்பு ஒருகால் தான் கைலாசம் போம்போது அங்கு கந்திசேர்வான் வாநீருபமெடுத்து நிற்க, அந்நேர்தான் பரிஹஸிக்க, அந்த கந்தி 'இம்மாதிரி குரங்கே உன்பட்டணத்தை அழிக்கப்போகிறது' என்று சொன்னதை ஸ்மரித்து 'அது நானே இது' என்று அஞ்சி, பக்கத்திலிருந்த ப்ரஹஸ்தினைவிட்டு இதன் வரலாற்றைக் கேட்கச்சொல்ல, திருவடி உள்ளபடியே செய்திகளைச்சொல்லி இராவணனுக்கு வரிசோபனேழுமுஞ் செய்கையில், அவன் மிக்க கோபமடைந்து 'இக்குரங்கைக் கொன்றுவிடுங்கள்' என்று கட்டினாயிட்டான். விபீஷணன் இதைக்கேட்டு 'அண்ணா! நானாகக் கொல்லக்கூடாடுவென்று சாஸ்திரம் சொல்லும்; ஆகையால் இவனைக்கொல்லலாகாது; ஏகாவது ஓர் அங்கத்தில் அடையாளம் செய்து அனுப்பலாம்' என்று சொல்ல, அதை இராவணன் அங்கீகரித்து வரிலக்கொளுத்திவிடுங்கென்று கட்டினாயிட்டான். அப்படியே ராகுஸர்கள் வாலில் சீலையைச்சுற்றி என்னெயில் நனைத்துத் தீமூட்டிப் பேரி யடித்துக்கொண்டு ஈற்சந்திகளில் எல்லாரும் வேடிக்கை பார்க்கும்படி பிடித்துக் கொண்டுவர, அதை ராகுஸிகள் ஸீதைக்கு அறிவிக்க ஸீதாதேவி "ஹநுமானுக்கு வாலில் திருளிரக்கடவது" என்று அந்நிவேதனையைப் பிரார்த்திக்க அதனால் ஹநுமானுக்கு ஒருபாடையும் நேரிடாமலிருக்க, தன்னைப் பிடித்துக்கொண்டு வருகிற ராகுஸர்களை அடித்துக்கொண்டு பான்மேலே கிளம்பி வீடுகள்கூறும் தீயை மூட்டி இலங்கையை முழுதும் தஹித்துவிட்டு அரக்கர்களை யும் இராவணனையும் மிகவும் வியாசுலப்படுத்திப் பின்பு தன்வரிலக் கடலில் தோய்த்து அனைத்து விட்டார்.

புரிளம்பாப்குதிகள் கடற்கரை சேர்தல்

பின்பு ஹநுமான் இலங்கைமுழுதும் வெந்துபோனதைக்கண்டு ஸீதாதேவியும் வெந்துபோனதாக நினைத்து மிகவும் திடுக்கிட்டு ஒன்றுந்நேன்றாமல் தான் புரிளமனிடம் போகாமல் எங்கே யாவது ப்ராணத்யாகஞ் செய்திவெதாக நிச்சயத்திருந்த வனவில ஆகாசத்தில் போகிற சாரணர் 'இலங்கை முழுதும் வெந்தபோதிலும் ஸீதாதேவி பிழைத்திருப்பது வெரு ஆச்சரியம்' என்று சொல்லக்கேட்டு, அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டு ஸீதையிடம் சென்று வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு தென்கரையினின்றும் கிளம்பி உட்கரையில் மழைநீர் பர்வதத்தில் வந்து குதித்து அங்கதன் முகவியலர்களுக்குக் கீழ்கடந்த செய்திகளைச் சொல்லி மகிழ்வித்து அங்கு நின்று 'எல்லோரும் கும்பமாகப் புறப்பட்டு மதுவனத்திற்கு வந்து மதுவையெல்லாம் பாணஞ்செய்து அங் வனத்தை அழித்து உடனே கிளம்பி இராமபிரானிருக்குமிடம் வந்து சேர்த்துப் பிராட்டி அக்க ரூபாமணியை இராகவனிடம் கொடுத்து நடந்த செய்திகளையும் பிராட்டியின் நிலைமையையும் பரக்கச்சொல்லி இராகவனுக்கு யுத்தத்தில் உதலாஹத்தை வளர்த்தி வாகரவீரர்களுடைய பரக்கா மங்களையும் சொல்லி முடிக்க, இராமபிரான் ஹர்ஷ சோகங்களிரண்டிக்கும் பரவசப்பட்டு தூல முஹூர்த்தத்தில் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு இலங்கை நோக்கிப் புறப்பட்டார். அனைவரும் கடலின் தென்கரை சென்று சேர்த்தனர்.

இராவணன் விபீஷணனைத் திரஸ்கரித்தல்.

அக்காலத்தில் இலங்கையில் இராவணன் ஸபைகூட்டி "ஸூகீர்வனுடைய மந்திரியாகிய ஓர் குரங்கு வந்து இலங்கையை அழித்துவிட்டுப் போயிற்று; இனி நாம்வெறுமனிருக்கலாகாது; இப்போது நான் செய்யக்கூட உபாயமென்? எனக்கு ஸீதையை இராமனுக்குக் கொடுக்க இஷ்டமில்லை; உங்கள் கருத்தைச்சொல்லுங்கள்" என்று; ப்ரஹஸ்தன் முகவிய மந்திரிகளும் இந்திர ஜித்த முகவிய புகல்வர்களும் மற்றும் பந்துவர்க்களும் தாமஸப்ரக்ருதிகளாய் நல்வழியறியாமல் இராவணன் சோற்றையுண்டு அவன் வழியே போமவர்களாகையால் இராவணன் சொன்ன கையே அறுமொழித்து அதற்குத்தக்க யுக்திகளையுஞ் சொன்னார்கள். தம்மாத்தமாவாகிய விபீஷணனாவான் "அண்ணா! நான் சொல்லும் ஹிதத்தைக்கேளும்" என்று தொடங்கிப் பலவாசுக உஜ்ஜீவீக்கும் வழிகளைக் கூறியவிடத்தும் இராவணன் யமனுக்கு ஆப்பட்டபடியாலே அந்த வரிசோபனேசங்களை ஆசிரியாமல் விபீஷணனை வெருவாகத் திரஸ்கரித்தான்.

பிறகு விபீஷணனாவான் 'இனி கமக்கு இப்பாவியின் ஸஹவாஸம் நொடிப்பொழுதும் தகாது; ஸ்ரீராமபிரானையே சரணமடைந்து உஜ்ஜீவிக்கத் தகும்' என்று நிச்சயித்து உடனே அந்தஸையில்நின்றும் கதாபாணியாய் அதாசத்தில் உயரக்கிளம்பினார். அவருடன்கூட அவருடைய நான்கு மந்திரிகளும் கிளம்பினார்கள்.

விபீஷண சரணாகதி.

விபீஷணன் அந்த மந்திரிகள் நால்வருடன் கூடவந்து சென்கடலுக்கு வடகரையில் இராமவ நெழுந்தருளியிருக்கும்பிடத்தில் ஆதாசத்தில் நின்றவண்ணமாகவே ஸுக்ரீவாதி வாநாவீரர்களை முன்னிட்டு, தன் வரலாறுகளையெல்லாம் சொல்லித் தன்னைப் பெருமான் கைக்கொண்டருளுமாறு பிரார்த்தித்துச் சரணம் புகுந்தான். இதைக்கேட்ட வாநார்கள் இராமபிரானிட போய்ச் சென்று "ஸ்வாமீ! இராவணனுடைய தம்பியாம்; கையில் கலையை எடுத்துக்கொண்டு நான்கு அரசர்களுடன் கூட வந்திருக்கிறான்; தேவர்களைச் சரணம் புகுந்ததாகச் சொல்லுகிறான்; இவனை உள்ளே புகவிட்டால் ஸமயம்பார்த்துத் திவ்வு விளைத்தடுவான்; இவனை இப்போதே கொன்று விடுவதே சலம். இவனை ஏற்றுக்கொள்வதாகத் திருவுள்ளமுண்டாகிலும் பரிசோதனை செய்யாமல் ஏற்றுக்கொள்ளலாகாது" என்று அவரவர்கட்குத் தோன்றியபடியே தனித்தனி வாநா முதலிகள் சொல்ல, பிறகு இராமபிரான், திருவடியின் கருத்தை உணர்ந்துகொண்டு இவ் விபீஷணன் அங்கீகரிக்கத்தக்க நற்குண நற்செய்கைகளை யுடையவனே" என்று நீர்த்தாரணஞ் செய்து அவனைத்தன்னருகே அழைத்துக்கொண்டு வரும்படி ஸுக்ரீவ மஹாராஜர்க்கு அருள் பாழிட, அவன் விபீஷணனாவாரை இராமபிரானிட மழைத்துக்கொண்டு செல்ல, விபீஷணன் பெருமானுடைய பாநாவீரங்களிற் பணிந்து லங்காவிற்குத் தாந்தங்களை யெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்து, யுத்தத்தில் இராமவனுக்கு வேண்டும் உதவிகளையெல்லாம் செய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞைச் செய்ய, இராமபிரான் அந்த விபீஷணனுக்குக் கடலினின்றும் ஐலம் வரவழைத்து "லங்காராஜ்யத்தில் உமக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணினோம்" என்று அபிஷேகம் செய்வித்தார்.

கடலில் அனை கடத்தேல்.

பின்பு விபீஷணன் பெருமானைப் பார்த்து "ஸ்வாமீ! இந்த கம்முடைய ஸேனைகள் கடலைக் கடந்து அப்பாற் செல்லவேண்டுமாதலால் அத்தகாகக் கடலரசனை நீர் சரணம்புகவேணும்" என்ன; இராமபிரான் "கடலைக்கடக்க உபாயம் சொல்லவேண்டும்" என்று கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்துத் கர்ப்பஸ்யநத்திலே படுத்து மூன்று நாளைவும் ப்ராயோபயேஸமாகக் கிடக்க; ஸமுத்தாராஜன் அப்பெருமானது மஹிமையைக்கருகாமல் உபேகஷயாயிருந்து விடவே, ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு "அனைவரும் நடந்தே செல்லும்படி கடலை வந்தச் செய்வேன்" என்று ஆக்ரேயாஸக்ரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்கிய வளவிலே வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிவந்து இராமபிரானைச் சரணமடைந்து, கடல்வடிவமான தன்மில் அணுகட்டுதற்கு உடன்பட்டு, நான் கையினால் நீரில் போகட்ட கற்களும் மிகக்குமென்று அவனுக்கு அவன் தகப் பஞர் வரமளித்திருக்கிற ராகையால் அவனைக்கொண்டு ஸ்ஸது கட்டவேணும் என்று சொல்லி விட்டு மறைந்துவிட்டான். இராமவனும் அப்படியே மற்ற வாநார்கள் சுற்றுமுள்ள மலைகளைப் பிடுங்கிக் கொண்டுவந்து நான் கையில் கொடுக்கச்செய்து நான் கையினால் அம்மலைகளை நீரில் போகடுவித்து ஸ்ஸது கட்டுவித்தான். அவ்வுழியாய் வாநா ஸேனைகளெல்லாம் புரப்பட்டு இவ் கைக்கருவிலுள்ள மலைச்சாரலில் போய்ச்சேர்ந்தன.

ஸீதைக்கு மாயாராம சிரஸ்ஸைக் காட்டேல்.

பின்பு இராவணன், வாநா ஸேனை நிரண்டு வந்திருக்கின்றமையைச் சுதகாரணர் வாயிலாக அறிந்து விப்புஜ்ஜிஷ்வனென்கிற மாயாவிமூலமாய்ப் பொய்யாகிய இராமன் சிலையைக்கொண்டு ஸீதையிடஞ்சென்று 'ஓதோ பா! இராமனுடைய சிலையை அறுத்துக்கொண்டு வந்தேன்' என்றுகூட்ட, ஸீதை மிகவும் வருந்திக் கூக்குலிட்டு அழித்தொடங்க, அப்பொழுது விபீஷண

ஹுடைய மனைவியாகிய ஸாமை யென்பவன் வந்து “அம்மா! இது போய்; இதை நம்பாதே; இவ்வுலகில் இராமனையும் வெல்ல வல்லாருண்டோ? இதோ பார் வாகாவீரர்கள் இலங்கையைச் சுற்றிக்கொண்டு வீரனாகும் செய்கிறார்கள்! நீ வருந்தவேண்டா” என்று ஸமாதானஞ் சொல்ல, ஸீதை தேறினாள்.

அங்கதனுடைய அற்புதச் செயல்.

இராவணன் ஸேதுபந்தம் முகவியவற்றைப் பார்த்தாலும் புத்தி திருந்தி வருவதெனவென்று மகோதித்த இராமபிரான் அங்கதனை இராவணனிட மனுப்பினார். அங்கதன் சென்று இராவண ஸபையிலுட்கார்ந்து அவனை நோக்கி ‘ஓ ராகுஸ ராஜனே! சக்ரவர்த்தி திருமகனார் உனக்கு நிய மிக்கிறார்;—‘நீ இன்றும் சிலநாள் இவ்வாய்வாய் துடன் வாழ நினைத்தாயாகில் ஸீதையைக் கொணர்ந்து கொடுத்துவிடு’; மேலும் என்னுடைய நகப்பனாரான வாலி உனக்குத்தெரியுமன்றா? உன்னைத் தன்வாலினால் சுற்றி எடுத்துக்கொண்டு போய் நான்கு ஸமுந்ரத்திலும் ஒரு சின்ன புழுவைத் தோய்ப்பது போல் தோய்த்தெடுத்த பராக்ரமசாலியன்றோ? அந்த வாலியை இந்த ஸ்ரீராமன் ஒரே அம்பினால் கொன்றுவிட்டார்; இதைக்கேட்டாகிலும் இனி நீ அவரிடத்திற் பகையை ஒழித்து நட்புக்கொள்’ என்று சொல்ல, இராவணன் கோபித்து அங்கதனைப்பிடித்துக் கொல்லும்படி அரசர்க்குக் கட்டினாயிட, அப்படி பிடித்துக்கொண்ட நான்கு ராகுஸர்களையும் தன் கஷுத்திலிடுக்கிக்கொண்டு ஆகாசத்திற் கிளம்பி அவ்வரசர்களை இராவணனுடைய விமாகத் தின்மேல் சுழற்றி யடித்து அவ்விமானத்தையும் உடைத்துவிட்டு இராமனிடம் வந்து சேர்ந்தான்.

பிரகு வாகா வீரர்கள் இலங்கையை முழுதும் குழ்ந்துகொண்டு ராகுஸ ஸேனைகளோடு எதிர்த்துப் போர்புரிந்தனர். அந்த யுத்தத்தில் வாகார்களும் ராகுஸர்களும் ஒருவர்கொருவர் அடித்துக்கொண்டு அனேகர் மாண்டனர். ஒருநாள் இந்நிலைமையைத் தவிர்த்து ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்க ளோடு யுத்தஞ்செய்து அவ்விருவரையும் நாகபாசத்தினால் கட்டிவிட்டு இராவணனுக்கு அறிவிக்க, இராவணன் ஸீதையை விமாகத்தின்மற்றிக்கொண்டு வந்து காண்பிக்க, அப்பொழுது ஸீதை பெரியதிருவடியை ந்யாஸஞ்செய்ய, ஆகாசத்தில் நின்றும்கருடன் வரும்போது அவருடைய இறகு கவிரிவின்று முண்டான காற்றுப்பட்டு அந்நாகபாசம் நீங்கிவிட்டது. [இராவணதியரை அழித் தற்பொருட்டுத் திருமால் இராமனாய்த் திருவவதரித்த பொழுது அப்பொருளானது திருவுள்ளத்தின் படி லக்ஷ்மி, சங்கசக்கரங்கள், ஆதிஸேஷன் என்பவர்களும், பிரமன் உருத்திரன் இந்நிரன் குரீ யன் வாயு அக்ரி முதலிய தேவர்களும் ஏற்ற வடிவங்கொண்டு உதவியதுபோல, கருடாழ்வரன் கீஜருபத்துடனேயே இப்பொழுது இங்குவந்து இவ்வாறு உதவி இராவணவதற்குத் துணைமை புரிந்தனனென்க.]

இராமன் இராவணனை ‘இன்று போய் காளைவா’ என்றல்.

ராமாவண யுத்தத்தில் முகல்காட்போரிலே இராமனம்புகளால் இராவணன் கிரீடங்களையும் ஆயுதங்களையும் சேனைகளையும் இழந்து சோர்ந்து வெங்கி முகங்கறத்துக் தலைகுனிந்து நின்ற சமயத்தில், இராமபிரான், இப்படி யாவமிழந்திருக்கின்றவனை இப்பொழுது கொல்லலாகாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவனை நோக்கி ‘தனியனாய் வெறுங்கையுடனிருக்கின்ற உன்னை இப்பொழுது நான் கொல்வேனெல்லேன்; நீ இன்று உயிர்தப்பிச்சென்று, சேனைகளையும் ஆயுதங்களையும்

வித்தஞ்செய்தகொண்டு காண்குப் போர்குப் பிரியமிருந்தால் வா' என்று பலவாறு இரக்கத் தோடு சொல்லியனுப்பியருளினன்.

குட்பகர்ண வதம்.

மற்றொரு நாள் இராவணன் யுத்தத்திற்கு வந்து இராமனை எதிர்த்துச் சண்டை செய்து பின்பு ஸ்ரீராமபாணத்தினாலடிபட்டு முன் நிற்கமாட்டாமல் ஒழிப்போய், உறங்கிக்கொண்டிருந்த குட்பகர்ணனை யெழுப்பி யுத்தத்துக்கனுப்பினான். அவனைக்கண்டு வாகாஸேனைகள் அஞ்சியோ மின ; இராமபிரான் அவனுடைய கைகால்களைத் துண்டம் துண்டமாகத் தறித்துவிட்டு அவனை யமலோகத்துக்கு அதிதியாக்கினான்.

இராவணனுடைய மந்திரிகளையும் ஸேனாபதிகளையும், ஸுக்ரீவன் ஜாம்பவான் ஹநுமான் அங்கதன் முதலிய வாகாஸீரீர்கள் பற்களால் பிளந்தும் கால்களினால் துடைத்தும் கைகளினால் அடைந்தும் கொன்று விட்டார்கள்.

இந்திரஜித் வதம்.

மற்றொருநாள் இந்திரஜித்த யுத்தத்திற்கு வந்து சிறிதுநேரம் எதிரில் நின்றும் சிறிது நேரம் மாயையினால் ஆகாசத்தில் மறைந்திருந்தும் யுத்தஞ்செய்த பின்பு சென்று இவர்கள் முன்னே மாயாஸீதையின் தலையை யறுத்து இவர்களுக்கு வ்யஸைத்தையுண்டாக்கி விட்டுத் தான் நிரும்பிலை யென்னும் யாகஞ்செய்யத் தொடங்கினான். இதை விபீஷணனறிந்து ஓடிவந்து ஹநுமான்மேல் லக்ஷ்மணனை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு தானுங்கூட ஸஹாயமாய்ப்போய் அவனுடைய யாகத்தை அழித்து யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்க, லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்தடன் மூன்று நாள் யுத் தஞ்செய்து மூன்றாநாள் ஸாயங்காலம் இந்திரஜித்தினுடைய தலையை அறுத்துத் தள்ளிவிட்டார்.

லக்ஷ்மண சக்தி.

இந்திரஜித்த மான்டொழிந்ததை இராவணன் கேட்டு வெகு கோபத்துடன் வந்து லக்ஷ்ம ணன்மேல் சக்தியை எறிந்து அவரை மூர்ச்சையடையச்செய்து இராகவன் மேல் பல பாணங்க ளைப் பொழிந்து வா, இராமபிரான் அவனை யுத்தத்தில் கால்பாவவொட்டாமல் அடித்துத்தாத்தி விட்டு லக்ஷ்மணனை யெடுத்த மடியில் விட்டுக்கொண்டு மிகவும் ப்ரலாபித்துக் கொண்டிருக்க, பின்பு அனுமான் ஸஞ்ஜீவிமலையைப் பிடித்தி எடுத்துக்கொண்டு வந்து அதனால் லக்ஷ்மணனை ஸ்வஸ்தப்படுத்தினான்.

இராவண ஸம்ஹாரம்.

பின்பு கடைசி நாள் யுத்தத்தில் இராவணன் தேரேறி யுத்தத்திற்கு வா இராமபிரான் கீழே நின்ற யுத்தஞ்செய்வது தருத்ததல்லவென்று தேவேந்திரன் மாதவியோடுகூட அனுப்பிய திவ்ய ராதத்தின்மேலேறி யுத்தஞ்செய்து அவனுடைய பொன்முடிகள் பற்களையும் அறுத்துத்தள்ளிவிட்டு அவனை யமபுரிக்கு அனுப்பிவிட்டார்.

மந்தோதரி இராமனைத் துதித்தல்.

இராவணன் மாண்டுபோனதைக் கேட்ட மந்தோதரி முதலானவர்கள் வந்துபார்த்து அழுது, இராகவனை மந்தோதரி நிமிர்ந்து பார்த்ததும், இவன் ஸாக்ஷாத் நாராயணனையாகவேணும்; அவ் லாதார எண்பார்த்தாவைக்கொல்ல ஸுத்தரல்லர், என்று சொல்லி இராமனைத் துதித்தனர்.

பிறகு இராமபிரானுடைய நியமம் பெற்று விபீஷணன் இராவணனைப் பல்லக்கிலேற்றிக் கொண்டு போய் ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து உத்தரக்ரீயைக்கூட யெல்லாம் குடையற ஈடத்தினர். அதற்குப் பின்பு இராமன் இராமபெருமானைக்கொண்டு விபீஷணனுக்கு இலங்கையில் பட்டினி ஷேகம் செய்வித்தார்.

பிராட்டியின் மஹாத்ருணம்.

பின்பு பெருமாள் ஹதாமனை நோக்கி 'நீர் போய்ப் பிராட்டியை அழைத்துவாரும்' என்று நியமிக்க, திருவடி சென்ற பிராட்டிக்கு இராவணவதந்தையும் ஸ்ரீராமவிஜயந்தையும் அறிவிக்க, அதற்கு அவன் மறுமொழி ஒன்றுக்கூறாதிருக்க, 'அம்மா! ஸந்தோஷ காலத்தில் பேசாதிருக்கைக்குக் காரணமென்?' என்று திருவடி கேட்க; 'உமக்குத் தக்கதான ஒரு கைம்மாறு செய்ய நினைத்து ஒன்றுக் காணாமையால் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்' என்று பிராட்டி மறுமொழி கூட, 'ஆகில் என்மனோரகத்தை நான் நிறைவேற்றிக்கொள்ளும்படி நியமிக்கவேணும்; அதாவது—இந்த ராக்ஷஸிகள் இராவணன் முடிந்தானென்ற நியாமல் முன்போலவே உம்மை நலிவின் ஞார்கன்; இவர்களைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்' என்று கேட்க; அதற்குப் பிராட்டி 'அப்பா வாரோத்தமனே! இவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? இவர்கள் இராவணனுக்கு வசப்பட்டு இப்படி செய்கிறார்கள்; இவர்கள் யஜுமாத்ருணை கட்டினாயைத்தழுவி யொழுதுவது தப்பன்று; இவர்கள் செய்தது தோஷமென்று உமக்குத் தோன்றினாலும் இவர்கள் பக்கல் கருணையைக் காட்டுவதே நலமாம்; உலகத்தில் அபராதம் செய்யாதாருண்டோ? என்று பலவாறுகச் சொல்லி இரக்கத்தை உண்டாக்கி அவ்வாக்கிகளைப் பாதுகாத்தருளினான்.

ஸீதையின் அகநிப்ரவேசம்.

பின்பு பிராட்டி திருவடியோடு கூட இராமபிரானிடம் வர, இராமன் உலகத்தார் பழி சொல்லாமைக்காகப் பிராட்டியை அகநிப்ரவேசம் செய்வித்துத் தேவர்களுடையவும் மஹர்ஷிகளுடையவும் அநுமதியையுங்கொண்டு சேர்த்துக்கொண்டனர்.

பிறகு சக்ரவர்த்தித் திருமகனார் ஸீதா லக்ஷ்மண ஸமேதராய் ஸுக்ரீவாதிகளையும், யுத்தத்தில் மாண்டுபோய்ப் பின்பு தேவர்களுடைய வரத்தினால் பிழைத்தெழுந்த மற்ற ஸம்ஸ்த வாகர வீரர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு புஷ்பகலிமானத்திலேறி ஆகாசமார்க்கமாய் வந்து பரத்வாஜாஸ்ரமத்திலிறங்கி அம்முனிவர் 'இந்தவேளை இங்கே தங்கிப்போகவேணும்' என்ன; அதற்கு இசைந்த இராமபிரான் ஸ்ரீதற முன்னம் திருவடியை யனுப்பித் தன்விரவைப் பாதனுக்கறிவித்து மறுகளை அயோத்திக்கெழுந்தருளினார்.

ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகம்.

பரதிஜ்ஞைப்படி பதினான்கு வருஷம் நிரம்பியும் இராமபிரானெழுந்தருளக் காணாமையாலே துமத்திக் கொண்டிருந்த பரதாழ்வான் (முதலான) திருவடி மூலமாக ஸ்ரீராம ஸமாகமதுக

அறிந்து நகரமுழுதும் தோணங்கள் கட்டிக் கொடுக்கிறத் துக்கித் தெருக்களில் நீர் செளித்துக் கோலமிட்டு மானிகைகள் தோறும் பூர்ணகும்பங்களையும் மங்களபீடங்களையும் வைப்பித்து அபரிமிதமான அலங்காரங்களைச் செயலித்து, பேரிசங்கம் முதலிய வாத்யங்களை எங்கும் முழங்குவித்து மங்களார்த்தமாகப் பொரிக்களையும் மோதகங்களையும் பூர்ணகும்பங்களையும் புது வஸ்திரங்களையும் புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு நகரத்திலுள்ள மஹாஜநங்களுக்கோடு கூடி ப்ராஹ்மணர் ஸ்வஸ்திவாசகஞ் சொல்லத் தாம் எதிர்கொண்டு சென்று இராமபிரானையும் ஸீதாதேவியையும் திருவடி தொழுது இலக்குமணனை ஆரத்தமுவி, சிலர்ஸ்தோத்ரங்கள்சொல்ல, சிலர்காஹனங்களுந், சில பெண்கள் வெண்சாமரம் வீச, சிலர் மயில் தோகைச்சுருட்டிகளைப் பிடிக்க, சிலர் விசிறிகளெடுத்து வீச, சிலர் கீழ்விரி விரிக்க, முத்துக்குடைகள் பிடிக்க, பெண்கள் மங்களம்பாட, வெகு கோலாஹலத்துடன் இராகவனை நகரப்ரதக்ஷிணமாக எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டு போய் நவரத்னமயமான மஹாமண்டபத்தில் நிவ்யவீம்ஸாஸநத்தில் இராமபிரான் வீற்றிருக்க, தானும் சத்ருக்களும் கைகடப்பி நிற்க, அவ்வளவில் வஸிஷ்ட மஹாமுனிவர் புண்யதீர்த்தங்களினின்றும் தீர்த்தங்களை வரவழைத்து இராகவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செயலித்தார்.

ஸ்ரீராமன் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு கௌஸையார் முதலிய தாய்மார்களையும் தம்பிகளையும் பரிஜநங்களையும் பெளஜநங்களையும் ஒருமிடருக உகப்பித்துக்கொண்டு நிய வழிகளைச் சிதைத்து நவவழிகளை விளக்கிக்கொண்டு பதினோராயிரம் வருஷ காலம் ராஜ்ய நிர்வாஹஞ்செய்து ஸுகமாக வாழ்ந்திருந்தார்.

ஸ்ரீராமாவதார வைபவ ஸங்க்ரஹம்.

மு த் த் த் த்.

National Library,
Calcutta-27

